THREE APABHRAṀS'A WORKS

OF

JINADATTASŪRI

With Commentaries

Edited with Introduction, Notes and Appendices, etc

BY

LALCHANDRA BHAGAWANDAS GANDHI,

Jain Pandit, Oriental Institute, Baroda

1927

Oriental Institute

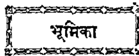
BARODA

जिनदत्तसूरिमूर्तिः ।

वि. सं. १३३४ वर्षे पत्तने जिनप्रबोधसूरिणा प्रतिष्ठिता ।

क्रमसूची ।

भूमिका

भाषाभेदकोविदाः सुपरिशीलितवाङ्मया मनीषिणः !

भाषाभेदाभिज्ञेषु न नामाभिनवं निवेदनीयमपभ्रंशभाषाविषये वा तत्काव्यविषये, तथापि याथातथ्येन तत्स्वरूपानभिज्ञेषु तज्जिज्ञासुषु स्वल्पज्ञेषु सूपयोगि समुपकारकमवस-रोचितमत्यावश्यकं प्रासङ्गिकं चात्र तन्निवेदनम्; यद्भाषामयी प्रस्तुता काव्यत्रयी भारतीभक्तैरद्य सकुतूहलं दृष्टिपथपान्थीक्रियते ।

किञ्च ततोऽपि पूर्वमेतस्याः काव्यत्रय्याः कवयितुः परिचय आवश्यक इति प्रेक्षा-पर्णीये तच्चरिते तत्पूज्यस्य गुरुवर्यजिनवल्लभस्येतिवृत्तं प्रभूतग्रन्थपर्यालोचनतः प्रोद्धृत्य प्राक् प्रदर्श्यते, यद्गुणस्तुतिरूपं चर्चरीसंज्ञितं सत्तचत्वारिंशद्वृत्तसमन्वितं प्रस्तुतकविजिन-दत्तसूरिप्रणीतं काव्यमस्यां काव्यत्रय्यां प्रागेव प्रेक्षावद्भिः प्रेक्षकैः प्रेक्षणक्षणीक्रियते ।

जिनवल्लभसूरिः ।

जेसलमेरुजैनभाण्डागारीय-ग्रन्थसूच्यामप्रसिद्धग्रन्थग्रन्थकृत्परिचये (पृ. ४०-४१) संक्षेपतोऽस्माभिः परिचायितोऽयं सूरिर्विशेषतोऽत्राभिज्ञाप्यते । विक्रमीयद्वादशशताब्द्यां सूरेरस्य सुप्रतिष्ठिता सत्ताऽसाधारणं पाण्डित्यं चारित्रपात्रत्वं च समधिगतप्रमाणैः सुतरां प्रतीयते । वि. सं. ११२५ वर्षे जिनचन्द्रसूरिविरचिता संवेगरङ्गशालाऽनेन गणिना संशोधिताऽऽसीदिति वि. सं. १२०७ वर्षीयताडपत्रीयपुस्तक-(जेसलमेरभां० सूची पृ. २१, अप्र० पृ. ३८) प्रान्तोल्लेखादवगम्यते ।

वि. सं. ११३८ वर्षे प्राग्वाटकुलीननेमिकुमारलिखितं कोट्याचार्यकृताया विशेषावश्यकटीकायास्ताडपत्रात्मकमेतदीयं प्राचीनं जीर्णमादर्शपुस्तकमद्याप्युपलभ्यते; यत्र जिनेश्वरसूरिशिष्यत्वमस्य निरदेशि । सूरिरयं स्वयमपि स्वीये प्रश्नोत्तरषष्टिशतककाव्येऽष्ट-

१ 'लिखितं पुस्तकं चेदं नेमिकुमारसंज्ञिना प्राग्वाटकुलजातेन शुद्धाक्षरविलेखिना ॥ सं. ११३८ पौषवदि ७ ॥ कोट्याचार्यकृता टीका समाप्तेति ॥ ६ ॥ ग्रंथाग्रमस्यां त्रयोदश सह-स्राणि सप्तशताधिकानि १३७०० । पुस्तकं चेदं विश्रुतश्रीजिनेश्वरसूरिशिष्यस्य जिनवल्लभ-गणेरिति' ॥—पुण्यपत्तन(पूना)स्थ 'भांडारकरइन्स्टीट्यूट' संज्ञकसंस्थायां प्रतिः (प्रतिकृतिप्राप्तिस्तु सूर्यपुरीयजैनानन्दपुस्तकालयतः)

सप्ततिकादौ च जिनेश्वरसूरिमभयदेवाचार्यं च स्वस्तुतिपात्र सद्गुरु च समसूचयत् । प्रायेणाय निजा कृतिं 'जिनवल्लभ' इति 'जिनवल्लभगणि' इति च नाम्नाऽभ्यजिज्ञपत् ।

---

१ क स्यादम्भसि (म्बुधौ)वारिवायसवति क द्वीपिन इत्यय

लोके प्राह हय प्रयोगनिपुणे क शब्दधातु स्मृत ? ।

बूते पालयिताऽत्र दुर्धरतर क क्षुभ्यतोऽम्भोनिधे—

ब्रूहि श्रीजिनवल्लभस्तुतिपद कीदृग्विधा के सताम् ? ॥

—जिनवल्लभसूरिविरचिते प्रश्नशते (श्लो० १५१)

अव०—**मद्गुरवो जिनेश्वरसूरय** । मद्गुर्जलवायसस्तस्य रव शब्द । अजिने चर्मणि 'निमित्तात् कर्मयोगे सप्तमी' इत्यनेन 'अजिने' इत्यत्र सप्तमी । हे अश्व ! 'रस लस शब्दे' इति वचनात् । हे ऊ रक्षक 'अवतीति क्विप् अव्ययोत्यादिना ऊटि रूपम्' । रयो वेग । मम **जिनवल्लभस्य** गुरवो महत्व । एवविधा सन्त के **जिनेश्वरसूरयः** सता विदुषा स्तुतिपदमित्यर्थ ॥

पात्रे धातुरवाचि क ? क भवतो मीरोर्मन प्रीतये ?

सालङ्कारविदग्धया वद कया रज्यन्ति विद्वज्जना ? ।

पाणौ किं सुरनिट् बिभर्ति ? भुवि न ध्यायन्ति के वा सदा ?

के वा स(म)द्गुरवोऽत्र चारुचरणश्रीसुभुना विश्रुता ? ॥ (श्लो० १५८)

अव०—**श्रीमदभयदेवाचार्या** । 'श्री पाके' इति वचनात् श्रीधातु । ममाभय ददातीति मदभयदस्तस्मिन् यो मदभय ददातीति तत्र मम मन प्रीतियुक्त भवतीत्यभिप्राय । वाचा वचनेन । अरा विद्यन्ते यत्र तदरि चक्र । ए विष्णो भक्तिर्येषा ते आः वैष्णवा' तत्र भक्तिरित्यण् ॥

—स्तोत्ररत्नाकरे (म्हेसाणाश्रीयशोविजयजैनसंस्कृतपाठशालया प्रकाशिते भा० २)

ओकार्त्यकूर्चपुरगच्छमहाघनोत्थमुक्ताफलोज्ज्वलजिनेश्वरसूरिशिष्य ।

प्राप्त' प्रथा भुवि गणिर्जिनवल्लभोऽत्र तस्योपसम्पदमवाप्य तत श्रुत च ॥

—अष्टसप्ततिकाया (चित्रकूटीयमहावीरप्रासादशिलालेखे)

२ सूक्ष्मार्थविचारापरनामसार्धशतकप्रान्ते—

जिणवल्लहगणिलिहिय सुहुमत्थवियारलवमिण सुधणा ।

निसुणतु सुणतु सय परे वि बोहिंतु सोहतु ॥

षडशीत्यपरनामागमिकवस्तुविचारसारप्रान्ते—

जिणवल्लहोरणीय निणवयणामयसमुद्दबिंदुमिम ।

हियकखिणो बुहजणा निसुणतु गुणतु जाणतु ॥

पिण्डविशुद्धिप्रान्ते—

इचेय जिणवल्लहेण गणिणा पिंडनिज्जुत्तिओ किंची ।

पिंडविहाणजाणणकए भव्वाण सत्ताण त्ति ।

पौषधविधिप्रान्ते—

गणिजिणवल्लहेण पोसहविहिमिह लिहियं हियट्ठया ।
सइ हियए कुणंतु निसुणंतु सुणंतु मुणंतु विहिरसा ॥

सङ्घपट्टकप्रान्ते—(परि० १, पृ० ८६ द्रष्टव्यम्)

प्रश्नोत्तरषष्टिशतकप्रान्ते—

प्रत्येकं हरिधान्यभेदशशिनः पृच्छन्ति किं लुब्धकाः ?
त्वं प्राप्तं कुरुषे मृगव्रजमथोऽग्राहद् गृहीताऽवदन् ।
कीदृग् भाति सरोऽर्हतश्च सदनं किं चाल्पधीर्नाप्नुवन्
पृष्टः प्राह तथा च केन मुनिना प्रश्नावलीयं कृता ? ॥—अव० **जिनवल्लभेन** ।

अजितशान्तिस्तवप्रान्ते—

इय विजया-जियसत्तुपुत्त सिरिअजियजिणेसर !
तह अइरा-विस्ससेणतणय ! पंचमचक्कीसर ! ।
तित्थंकरसोलसम ! संतिजिण **वल्लह** संथुय
कुरु मंगलमवहरसु दुरियमखिलं पि थुणंतह ॥

पार्श्वनाथस्तोत्रप्रान्ते—

वायारियपाणि य मासिएण भत्तेण निव्वुईए तुमं ।
सम्मेयपव्वए **जिण वल्लह** सिवसुक्ख पत्त जए ॥

भत्तिब्भरावि-वीरस्तोत्रप्रान्ते—

इय तुह गुणकणगुणणेण जं मए किंचि अज्जियं कुसलं ।
तेण तुमं चिय मज्झ ससा वि **जिण वल्लहो** होज्जा ॥

दुरियरयादि-वीरस्तोत्रप्रान्ते—

एवं वीरजिणेस दीणसरण ! तुमं मोहंधविद्धंसणं ।
भव्वंभोरुहबोहसोहजणयं दोसायरुच्छेयणं ।
थोउं जं कुसलाणुबंधिकुसलं पत्तो म्हि किंचि तओ
जाइज्जा **जिण वल्लहो** मह सया पायप्पणामो तुह ॥

भावारिवारणादि-वीरस्तोत्रप्रान्ते—

इत्थं ते समसंस्कृतस्तवमहं प्रस्तावयामासिवान्
आशंसे जिनवीर ! नेन्द्रपदवीं न प्राज्यराज्यश्रियम् ।
लीलामञ्जि न **वल्लभ**प्रणयिनी-वृन्दानि किन्त्वर्थये
नाथेदं प्रथय प्रमादविशदां दृष्टिं दयालो ! मयि ॥

वि. स. ११६४ वर्षेषु चानेन जिनवल्लभगणिना निजाऽऽसमतिका–सङ्घपट्टक–धर्मशिक्षाऽऽदि चित्रकूट–नरवर–नागपुर–मरपुरादिषु स्वप्रतिष्ठितवीरविधिचैत्यादिषु प्रशस्तिरूपेणोत्कीर्ण कारितमासीदिति श्रूयते ।

वि. स. ११४१ वर्षे दीक्षामाक्, वि. स. ११६९ वर्षे सूरिपदप्रतिष्ठितः, वि स. १२११ वर्षे च स्वर्गमाक् प्रस्तुतकायत्रयीप्रणेता जिनदत्तसूरिरेतस्य जिनवल्लभाख्यनिजगुरोर्भूरिगुणस्तुतिरूपा चर्चरीं व्यरचयत्, याऽत्र समीक्ष्यते । यत्र जिनवल्लभसूरेरसाधारणविद्वत्त्व तत्प्रकटितविधिपथस्य चाम्नाय प्रावोधि । तथा च स एव सूरिर्गणधरसार्धशतके स्वगुरुपरम्पराप्रदर्शनपूर्वमलङ्कारालङ्कृता विस्तृतां गुरुपारतन्त्र्यस्तवे च संक्षिप्ता जिनवल्लभसूरिस्तुतिं समकार्षीत्, परिशिष्ट(२-३)दर्शनेन तत् प्रकट परिज्ञात भविष्यति ।

वि स. ११७० वर्षे मुनिचन्द्रसूरिणा जिनवल्लभीयसार्धशतकस्य चूर्णिर्व्यरचि । वि.स. ११७० वर्षे धाराया जिनदत्तसूरिशिष्येण जिनरक्षितसाधुना, वि. स. ११७१ वर्षे पत्तने जयसिंहराज्ये जिनदत्तसूरिशिष्यब्रह्मचन्द्रगणिना च लिखिताया कविपल्हप्रणीताया पट्टावल्या जिनवल्लभस्य नाम परिपठ्यते (परि. ४) । वि. स. ११७१ वर्षे धनेश्वरसूरिसमर्थितायां जिनवल्लभगणिप्रणीतस्य सूक्ष्मार्थविचारसारापरनामसार्धशतकस्य वृत्तावपि जिनवल्लभस्य सूरिविशेषणमभयदेवसूरिशिष्यत्व च व्याहारि ।

जिनवल्लभसूरिविरचितस्यागमिकवस्तुविचारसारापरनामषडशीतिकस्य वृत्तिर्जयसिंहदेवराज्ये वि. स. ११७२ वर्षे बृहद्गच्छीयजिनदेवोपाध्यायशिष्यहरिभद्रसूरिणा समर्थिता भावनगरस्थयाऽऽत्मानन्दसभया प्राचीनकर्मग्रन्थेषु प्रकाशिता समुपलभ्यते ।

---

१ शशि-मुनि-पशुपतिसङ्ख्ये वर्षे विक्रमनृपादतिक्रान्ते ।
चैत्रे सितैकनवम्यां समर्थितेयं गुरौ वारे ॥

—सा. श. वृत्तौ धनेश्वराचार्यः ।

२ कर्मप्रकृति–पञ्चसङ्ग्रहादिशास्त्रादिभ्योद्धृत्य कर्मप्रकृतिविचारार्थानां प्रसङ्गान्तविशेषांश्च केषाञ्चित् प्रकाशाय सूक्ष्मार्थं निःस्पन्दकल्पं ... श्रीजिनवल्लभाख्य सूरिः सार्धशतकाख्यं प्रकरणं चिकीर्षुः ++

—सा. श. वृ. प्रारम्भे धनेश्वराचार्यः ।

३ 'जिनवल्लभगणि'ति जिनवल्लभगणिनामकेन मतिमता सकलार्थसङ्ग्राहिव्याकरणाद्यशेषशास्त्र-पञ्चाशकादिशास्त्रवृत्तिविधानावाप्तावदातकीर्तिसुधाधवलितधरामण्डलेन श्रीमदभयदेवसूरीणां शिष्येण लिखित कर्मप्रकृत्यादिगम्भीरग्रन्थेभ्यः समुद्धृत्य इदं जिनवल्लभगणिलिखितम् ।

—षा. ग्र. (भावनगरस्थया जैनधर्म प्रसारकसभया प्रकाशित)—वृ. प्रान्ते

पूर्वोक्तस्य वस्तुविचारसारस्य प्राकृतविवरणमेतस्यैव जिनवल्लभसूरेः शिष्येण रामदेवगणिना विहितं विलोक्यते (जेसलमेरभां० सूची पृ. ४६) यस्य रचना वि. सं. ११७३ वर्षे इत्यन्यत्र पठ्यते ।

जिनवल्लभसूरिप्रणीतस्य पिण्डविशुद्धिप्रकरणस्य वृत्तिश्चान्द्रकुलीनचन्द्रसूरेरन्तेवासिना यशोदेवसूरिणा वि स. ११७६ वर्षे दृब्धोपलभ्यते (जेसलमेरभां० सूची पृ. ३९, पत्तनीयभा० सूची च द्रष्टव्या)

सुप्रसिद्धवैराग्यशतककर्तुः कविपद्मानन्दस्य पित्रा जिनवल्लभसूरिशान्तोपदेशामृतसिक्तेन धनदेवश्रेष्ठिना नागपुरे नेमिनाथसदनं निर्मापितमासीत्—

"सिक्तः श्रीजिनवल्लभस्य सुगुरोः शान्तोपदेशामृतैः
श्रीमन्नागपुरे चकार सदनं श्रीनेमिनाथस्य यः ।
श्रेष्ठी श्रीधनदेव इत्यभिधया ख्यातश्च तस्याङ्गजः
पद्मानन्दशतं व्यधत्त सुधियामानन्दसम्पत्तये ॥"

—वैराग्यशतकप्रान्ते ।

सुप्रसिद्धसिद्धान्तव्याख्याता कुमारपालभूपालसमकालीनो मलयगिरिरपि जिनवल्लभीयषडशीतिकं व्याख्यातवान् ।

चान्द्रकुलीनधनेश्वरसूरि—(वि. स. ११७१ वर्षे जिनवल्लभीयसार्धशतकवृत्तिकृत्)-प्रशिष्योऽजयदेवार्णोराजादिसम्मानितधर्मसूरेः शिष्यो यशोभद्रसूरिर्जिनवल्लभीयागमिकवस्तुविचारसारविवरणे इत्थमुल्लिखति स्म—

"क्वासौ श्रीजिनवल्लभस्य रचना सूक्ष्मार्थचर्चाऽञ्चिता
क्वेयं मे मतिरप्रिमाप्रणयिनी मुग्धत्वपृथ्वीभुजः ।
पङ्गोस्तुङ्गनगाधिरोहणसुहृद् यत्नोऽयमायांस्ततो—
ऽसद्ध्यानव्यसनार्णवे निपततः स्वान्तस्य पोतोऽर्पितः ॥"

—पत्तनीयभां० सूची ।

वि. स. १२२३ वर्षे सूरिपदभृत् वि. स. १२७७ वर्षे च स्वर्गभाग् जिनपतिसूरिर्जिनवल्लभीयसङ्घपट्टकविवृतिप्रारम्भे प्रवक्ति स्म—

"क्वेमाः श्रीजिनवल्लभस्य सुगुरोः सूक्ष्मार्थसारा गिरः
क्वाहं तद्विवृतौ क्षमः कृपजुषां दुर्मेधसामग्रणीः ।
द्विद्(द्)गन्ध(?)द्विपदन्तभञ्जनभुजास्तम्भैर्जयश्रीः क्व नु
प्राप्या सङ्गरमूर्धनि व्यवसितैः क्लीबः क्व तल्लिप्सया ॥

१ अग्रे प्रदर्श्यमानजिनदत्तसूरिचरितेऽस्य सवादोऽवलोक्यते ।

तथापि तस्यैव पदप्रसाद फलिष्यति द्राक् मम निर्विवाद. ।
किमङ्ग ! पङ्क्तिर्भवनाङ्गणस्थः कल्पद्रुम पूरयते न कामान् ' ॥

इह हि सदृशां पदार्थसार्थप्रकटनपटीयसि समूलकापङ्कपितानि शेषदोषे निर्वाणचरमशिखरिशिखरमधिरूढे भगवति भास्वति श्रीमहावीरे, तदनु दुष्पमासमयमहिष्णुदशमाश्चर्यमहादोषान्धकारोदयात् तनिमानमामादयति जिनराजमार्गे, मन्दायमानेषु सदृष्टिषु सात्विकेषु सत्त्वेषु, प्रोज्जृम्भमाणेषु सदालोकवाह्येषु तामसेषु, निरङ्कुशमत्तमतङ्गजवद् यथेच्छ गर्जत्सञ्चरिष्णुषु प्रमादमदिरामदानदायमानानवद्यविद्यासम्पत्तिषु सातशीलतया स्वकपोलकल्पनाशिल्पिकल्पितजिनभवननिवासेषु चौलुक्यवंशमुक्तामाणिक्य—चारुतत्त्वविचारचातुरीधुरीण-निखसदङ्गरङ्गनृत्यन्नीत्यङ्गनारञ्जितजगज्जनसमाज—श्रीदुर्लभराजमहाराजसभायाम् अनल्पजल्पजलधिसमुच्छलदतुच्छविकल्पकल्लोलमालाकवलितबहलप्रतिवादिकोविदप्रामण्या संविग्नमुनिनिवहाग्रण्या सुविहितवसतिपथप्रथनरविणा वादिकेसरिणा श्रीजिनेश्वरसूरिणा श्रुतियुक्तिभिर्बहुधा चैत्यवासव्यवस्थापन प्रति प्रतिक्षिप्तेष्वपि दम्भस्याभिनिवेशाम्भ्या तन्निर्बन्धमजहत्सु यथाच्छन्देषु ततस्तद्गुरुसूत्रदेशनाविरलगरलहरीचर्वीक्रियमाणहृदयभूमिनिहितचेतनावीजमुदग्रदुर्निग्रहकुग्रहानग्रहशोशुष्यमाणविवेकाङ्कुर निर्गलमुखकुहराने सर्वर्णीकृषाणीकृत्तधार्मिकमर्माण श्राद्धसङ्घ निरीक्ष्य तदुपचिकीर्षया हृयानवनसमग्रविद्यानितम्बिनीचुम्बितवदनतामरस सान्द्रसंवेगशास्त्रार्थरसायनपानवान्तकामरस सुविहितमुनिचक्रचूडाशिखामणि सिद्धान्तविपर्यस्तप्ररूपणमहान्धकारनिकारतरणि• सुगृहीतनामधेय प्रणतप्राणिसन्दोहवितीर्णशुभभागधेय चैत्यवासदोपमासन—सिद्धान्ताकर्णनापासितदृष्टतचतुर्गतिससारायासजिनमननवास सर्वज्ञशासनोच्चमाङ्गस्थानादिनवाङ्गवृत्तिकृच्छ्रीमदभयदेवसूरिपादसरोजमूले गृहीतचारित्रोपसम्पत्ति करुणामृतधातरङ्गिणीतरङ्गरङ्गत्स्वान्त सुविधिमार्गनिभासनप्राहु पद्विशदकीर्तिकौमुदीनिषूदितदिक्सीमन्तिनीवदनध्वान्त स्वस्योपसर्गमभ्युपगम्यापि विदुषा दुरन्तविव्यसनमेवापेयमिति सत्पुरुषपदवीमद्वीयसीं विदधान समुज्झितभूरिर्भगवान् श्रीजिनवल्लभसूरिः मोहान्धतमसध्वसनपटिष्ठसत्पथप्रकाशनगरिष्ठरत्नदीपायमान दुर्वासनाशिलासञ्चयपुञ्जकु श्रीसङ्घपट्टकाख्य प्रकरण चिकीर्षु ××"

सङ्घपट्टकविवृतिप्रान्ते—

" सूरि• श्रीजिनवल्लभोऽजनि बुधश्चान्द्रे कुले तेजसा
सम्पूर्णोऽभयदेवसूरिचरणाम्भोजालिलीलायितः ।

चित्रं राजसभासु यस्य कृतिनां कर्णे सुधादुर्दिनं

तन्वाना त्रिवुधैर्गुरोरपि कवेः कैर्न स्तुताः सूक्तयः ? ॥ १ ॥

हित्वा वाल्मयपारदृश्वतिलकं यं दीप्रलोकम्पृणं

प्रज्ञानामपि रञ्जयन्ति गुणिनां चित्राणि चेतांस्यहो ! ।

लुण्टाकयश्श्युततन्द्रचन्द्रमहसामद्याप्यविद्यामुपः

कस्यान्यस्य मनोरमाः सकलदिक्कूलङ्कषाः कीर्तयः ? ॥ २ ॥

माधुर्यशार्करितशर्करया रयाद् यं पीयूषवर्षमिव तर्कगिरा किरन्ताम् ।

विद्यानुरक्तवनिताजनितास्यलास्यं हित्वा परत्र न मनो विदुषामरंस्त॥३॥"

पञ्चलिङ्गीविवरणप्रान्ते—

" तदनु समभूच्छिष्यस्तस्य प्रभुर्जिनवल्लभो

जगति कवितागुम्फा यस्य द्रवद्रसमन्थराः ।

अनितरकविच्छायापत्त्या चमत्कृतिचुम्बवो

न हृदि मधुरा लग्नाः कस्य स्मरस्य यथेषवः ? ॥ " इत्यादि ।

वि. सं.१२४५ वर्षे जन्मभाजो जिनेश्वरसूरेः पिता जिनवल्लभसूरिगुणवर्णनगीतनिर्माता मरुकोट्टनिवासी नेमिचन्द्रभाण्डागारिक इत्थं प्रास्तौत्—

"अज्ज वि गुरुणो गुणिणो सुद्धा दीसंति तडयडा केइ ।

परं जिणवल्लहसरिसो पुणो वि जिणवल्लहो चेव ॥

वयणे वि सुगुरुजिणवल्लहस्स केसिं न उल्लसइ सम्म ।

अह कह दिणमणितेयं उल्लूयाणं हरइ अंधत्त ? ॥

दिट्ठा वि के वि गुरुणो हियए न रमंति मुणियतत्ताणं ।

के वि पुण अदिट्ठ च्चिय रमंति जिणवल्लहो जेम ॥ "

—षष्टिशतकप्रकरणे (गा.१०७,८,१२९)

---

१ तच्छन्देनानाभेऽपि च नवाङ्गीवृत्तिकर्तुः सुप्रसिद्धस्याभयदेवसूरेरुपादानम्, यथोक्तं गणधरसार्धशतकवृत्ति-प्रभावकचरितादौ प्रेक्ष्यते ।

२ 'इति परमार्हतभा० नेमिचंद्रकृतानि श्रीजिम(न)वल्ल(ल्ल)भसूरिगुरुगुणवर्णनागीतानि।'

३ अद्यापि गुरवो गुणिनः शुद्धा दृश्यन्ते क्रियाकठोराः केऽपि ।
परं जिनवल्लभसदृशः पुनरपि जिनवल्लभ एव ॥
वचनेऽपि सुगुरुजिनवल्लभस्य केषां नोल्लसति सम्यक् ।
अथ कथं दिनमणितेज उलूकानां हरत्यन्धत्वम् ? ॥
दृष्टा अपि केऽपि गुरवो हृदये न रमन्ते ज्ञाततत्त्वानाम् ।
केऽपि पुनरदृष्टा एव रमन्ते जिनवल्लभो यथा ॥

वि. सं. १२७८ वर्षे जयन्तविजयकाव्यकर्ता जिनशेखरसूरिप्रशिष्योऽभयदेवसूरिरिदं पद्यद्वयं व्याजहार—

"तच्छिष्यो **जिनवल्लभः** प्रभुरभूद् विश्वम्भराभामिनी-
भास्वद्भालललामकोमलयशःस्तोमः शमारामभूः ।
यस्य श्रीनरवर्मभूपतिशिरःकोटीररत्नाङ्कुर-
ज्योतिर्जालजलैरपुष्यत सदा पादारविन्दद्वयी ॥
कश्मीरानपहाय सन्ततहिमव्यासङ्गवैराग्यतः
प्रोन्मीलद्गुणसम्पदा परिचिते यस्यास्यपङ्केरुहे ।
सान्द्रामोदतरङ्गिता भगवती वाग्देवता तस्थुषी
धाराला मलभव्यकाव्यरचनाव्याजादनृत्यच्चिरम् ॥ "

—जयन्तविजयकाव्यप्रान्ते ।

वि. सं. १२८५ वर्षे जेसलमेरौ धन्य-शालिभद्रचरित्रकारः पूर्णभद्रगणिरिदं निजगाद—

---

१ द्विकरि-कुलगिरि-दिनकरपरिमितविक्रमनरेश्वरसमायाम् ।
द्वाविंशतिशतमानं शास्त्रमिदं निर्मितं जयतु ॥—नि. सा.

२ वि. सं. ११६१, ११६४ वर्षीयौ नरवर्मनृपसत्ताया सङ्कलितौ शिलालेखौ प्रसिद्धिं प्राप्तौ (ए. इ. भा०२, पृ. १८०, ट्रां रो ए सो. भा० १, पृ. २२६) गूर्जरेश्वरसिद्धराजजयसिंहेन द्वादश वर्षाणि यावत् प्रयुध्य कृच्छ्रेण पराभूतोऽयं मालवपतिर्विषये गूर्जरेश्वरपुरोहितः सोमेश्वर इत्थमुद्गिरति स्म—

"क्षिप्त्वा **धारापतिं** राजाऽमुचत् काष्ठपञ्जरे ।
स काष्ठपञ्जरे कीर्तिराजहंसीं न्यवीविशत् ॥
एकैव जगृहे **धारा** नगरी **नरवर्मणः** ।
दत्ता येनाश्रुधारास्तु तद्वधूना सहस्रधा ॥ "

—कीर्तिकौमुदी (स० २, श्लो० ३१-३२)

तथा च वि. सं. १४२२ वर्षे कृष्णर्षिगच्छीयजयसिंहसूरिः—

"कर्णस्य मयणल्लाकुक्षिशुक्त्येकमौक्तिकम् ।
तनयो न्यायवान् जज्ञे **जयसिंहो** महीपतिः ॥
कृत्वा विग्रहमुग्रसैन्यनिवहैर्यो द्वादशाब्दश्रम
प्राग्द्वारं विदलय्य पट्टकरिणा भङ्क्त्वा च **धारापुरीम्** ।
बद्ध्वा **श्रीनरवर्मभूप**मदःपादाग्रधर्मार्जितं
कोशं सर्वं परिपाल्य खड्गमभवत् तीर्णप्रतिज्ञाभरः ॥ "

—कुमारपालचरित्रमहाकाव्ये (श्लो० ४०-४१)

" आकर्ण्याभयदेवसूरिसुगुरोः सिद्धान्ततत्त्वामृतं
येनाज्ञायि न सङ्गतो जिनगृहे वासो यतीनामिति ।
तं त्यक्त्वा गृहमेधिगेहवसतिर्निर्दूषणा शिश्रिये
सूरिः श्रीजिनवल्लभोऽभवदसौ विख्यातकीर्तिस्ततः ॥ "

—जेसलमेरभां० सूची (पृ. ३)

वि. सं. १२९३ वर्षे जिनवल्लभीयद्वादशकुलकानां विवरणकारो जिनपाल-गणिर्जिनवल्लभमित्थं परिचाययति स्म—

" श्रीमच्चान्द्रकुलाम्बरैकतरणेः श्रीवर्धमानप्रभोः
शिष्यः सूरिजिनेश्वरो मति-वचः-प्रागल्भ्यवाचस्पतिः ।
आसीद् दुर्लभराजराजसदसि प्रख्यापितागारवद्-
वेश्मान्तस्थितियागमज्ञमुमुनिव्रातस्य शुद्धात्मनः ॥
तस्मादभूद् नवनवाङ्गविवृतिवेधा मेधानिधेस्सुगुरो जिनचन्द्रसूरेः ।
सख्यापितानुपमधामजिनेन्द्रपार्श्वः श्रीस्तम्भनपुरवरेऽभयदेवसूरिः ॥
अर्थानामूहले स्मातिगहनरचनागूढतामाजि वृत्ते-
ऽशोतिं युक्तां चतुर्भिश्चतुरतरमतिर्यः सुविद्यानिधानम् ।
द्रोणाचार्यप्रधानैः स्तुत इति मुदितैः पत्तने सङ्घमुख्यै-
र्मूलं धात्रा धरित्र्यां प्रवचनतिलकः कौतुकाद्निर्मिमेऽसौ ॥ ३ ॥

तथा च तदुक्तिः—

'आचार्याः प्रतिसद्म सन्ति महिमा येषामपि प्राकृतै-
र्मातुं नाध्यवसीयते सुचरितैर्येषां पवित्रं जगत् ।
एकेनापि गुणेन किन्तु जगति प्रज्ञाधनाः साम्प्रतं
यो धत्तेऽभयदेवसूरिसमतां सोऽस्माकमावेद्यताम् ॥ ४ ॥'
तस्य ख्यातिं निशम्य श्रुतनिकपनिधेर्गीतमस्येव दूरात्
पूर्वाः श्रीआसि(सि)काया: प्रवरजनतरुत्वेन कर्चोलवर्ये ।
एवं विख्यातकीर्तिं सितपद(ट)वृषभः प्रेषयत् स्वं विनेयं
त्रैविद्यं शान्त-दान्तं निगमनविषयेऽप्यागमस्यास्य पार्श्वे ॥ ६ ॥

---

१ श्रीमत्सूरिजिनेश्वरस्य सुगुरोरितरप्रभोः साम्प्रतं
शीघ्रं वाक्महाप्रवन्धकविर्तुर्वाक्यात् समारम्भि यत् ।
शमिष्टमधुना सर्वौ गुण-नवादित्यप्रमाणे वरे
वर्षे भाद्रपदे सि(सि)ते शुभतरे द्वादश्यह पावने ॥ १ ॥—पत्तनीयभां. सूची ।

शिष्योऽथ स श्रीजिनवल्लभाख्यश्चैत्यासिन सूरिजिनेश्वरस्य ।
प्राप्य प्रसन्नोऽभयदेवसूरिं ततोऽग्रहीज्ज्ञानचरित्रचर्याम् ॥ ७ ॥

शुभगुरुपदसेवाऽऽप्तसिद्धान्तसारागतिगलितचैत्यावासमिथ्यात्वभाव ।
गृहिगृहवसतिं स स्त्रीचकारातिशुद्धया सुविहितपदवीवद्गाढसंवेगरङ्ग ॥ ८ ॥

तथाऽस्य संविग्नशिरोमणेरभून्मन प्रसन्न सकलेषु जन्तुषु ।
जिनानुकम्पया भुवन विबोधयन् यथा न शश्राम महामना स्वयम् ॥ ९ ॥

धर्मोपदेशकुलकाङ्कितसारलेखै श्राद्धेन बन्धुरधिया गणदेवनाम्ना ।
प्राबोधयत् सकलवागजडदेशलोक सूर्योऽरुणेन कमल किरणैरिव स्वै ॥ १० ॥

तानि द्वादश विस्तृतानि कुलकान्यम्भोधिवद् दुर्गमा-
न्यत्यन्त च गभीरभूरिसुपदान्युद्भिद्रितार्थाणि च ।
व्याख्यातु य उपक्रम कुशाधियाऽप्यार्यीयते मादृशे—
नारोढु तदगम्यशैलशिखर प्रागल्भ्यत पङ्गुना ॥ ११ ॥

एव श्रीजिनवल्लभस्य सुगुरोश्चारित्रचूडामणे-
र्भव्यप्राणिविबोधने रसिकता वीक्ष्याद्भुता शाश्वतीम् ।
आदेशाद् गुणिनिनागनिवृतिप्रस्तावकस्यादरात्
प्रादात् सूरिपद मुदाञ्चितवपु श्रीदेवभद्रप्रभु ॥ १२ ॥

द्वादशकुलकविवृतिप्रान्ते—

जयन्ति सन्देहलतासिधारा श्रोत्रप्रमोदामृतवारिधारा ।
सूरेर्गिर श्रीजिनवल्लभस्य प्रहीणपुण्यांह्रिसुदुर्लभस्य ॥ १ ॥

आसन्नत्र मुनीश्वरा सुबहवश्चारित्रलक्ष्म्यास्पद
स्तोका श्रीजिनवल्लभेन सदृशा निर्मीकवाग्मिस्तथा ।
सङ्ग्रामे गहनेऽपि भूरिसुभटश्रेण्या वरे भारते
तुल्या श्रीजितशानिना विजयिनो वीरा कियन्तोऽभवन् ॥ २ ॥

—पत्तनीयभा० सूची ।

अनेनैव जिनपालगणिना वि. स. १२९४ वर्षे विरचिताया चर्चरीविवृतौ जिनवल्लभसूरिमधिकृत्य यत् प्रोचे, तत् त्वत्र साक्षादेवेति न पुनरुक्तियते ।

वि. स. १२९५ वर्षे जिनवल्लभीयपिण्डविशुद्धिदीपिकाकार उदयसिंहसूरिरिदमुदगिरत्—

---

१ विक्रमतो वर्षाणा पञ्चनवत्यधिकरविमितेष्वेषु ।
रचितेय श्रीउदयसिंहसूरिगुरुणा न्यधिकगन्धशती ॥
—पि वि दीपिकाप्रान्ते (पत्तनीयभा० सूची)

" सुविहितसूत्रधारो जयति जिनवल्लभो गणिः ।
येन पिण्डविशुद्धिप्रकरणमकारि चारित्रभवनम् ॥ × ×

तत्र विशुद्धसिद्धान्तसुधासारणिः श्रीजिनवल्लभगणिः संक्षिप्तरुचीनामनुग्रहार्थं संगृह्य यतीनामाहारदोषोद्धरणं पिण्डविशुद्धिप्रकरणं चिकीर्षुः × ×

—पि. वि. दीपिकाप्रारम्भे ।

इति विविधरचितसदर्थसुविशुद्धाहारमहितसाधुजनम् ।
श्रीजिनवल्लभरचितं प्रकरणमेतन्न कस्य मुदे ? ॥
मादृशा इह प्रकरणे महार्थपङ्क्तौ विवेश बालोऽपि ।
यद्वृत्त्यङ्गुलिलग्नस्तं श्रयत गुरुं यशोदेवम् ॥ "

—पि. वि. दीपिकाप्रान्ते (पत्तनीयभां० सूची)

वि. सं. १२९५ वर्षे सुमतिगणिना विरचितायां गणधरसार्धशतकबृहद्वृत्तौ प्रादर्शीत्थं श्रीजिनवल्लभसूरेश्चरितम्—

" पूज्याः श्रीअभयदेवसूरयः श्रीपत्तनमलञ्चक्रिरे । नूनमेत एव कुशाग्रीयमतयो निखिलसिद्धान्तपारगाः सुविहितचक्रवर्तिनो युगप्रवराः संविग्नव्रतिव्रातसामण्यः पुण्यपात्रमित्यादि प्रसिद्धिं प्राप्ताः सर्वत्र महीमण्डले ।

इतश्च तस्मिन् समये आसिकाभिधानदुर्गवासी देवगृहनिवासी कूर्चपुरीयो जिनेश्वराचार्य आसीत् । तत्र ये श्रावकपुत्रास्ते सर्वेऽपि तस्य मठे पठन्ति । तत्र च जिनवल्लभनामा श्रावकपुत्रोऽस्ति । तस्य जनको दिवं गतस्तं जननी प्रतिपालयति । पाठयोग्यश्चासौ प्रक्षिप्तस्तया तत्र मठे पठितुम् । सर्वेभ्यश्छात्रेभ्यस्तस्याधिकः पाठ आगच्छति । अथ कथञ्चित् तेन जिनवल्लभचट्टेन बहिर्गच्छता टिप्पनकमेकं प्राप्तम् । तत्र च विद्याद्वयं लिखितमस्ति सर्पाकर्षणी सर्पमोचनी च । ततः कण्ठगतां कृत्वा यावत् प्रथमा विद्या प्रत्ययाय पठिता, तावत् स्फटाटोपभीषणाः स्फुर्जीणाश्चञ्चललज्जिह्वायुगलाः स्फुरद्दग्धलोचनाः सर्वाभ्यो दिग्भ्य आगच्छन्तो विद्याप्रभावाद् दृष्टा [दृष्टाः] महानागाः । निर्भयचेतसा चिन्तितं तेन नूनं सप्रत्यया विद्या । पुनरभ्यस्ता द्वितीया, तस्याः प्रभावेण पुनः पश्चान्मुखाश्चलिताश्चक्षुःश्रवसः । एतच्च तत्स्वरूपं श्रुतं सूरिणा, ज्ञातं च निश्चितं सात्त्विकः पुण्या(गुणा)धिको गुण(पुण्य)पात्रमेव तस्मादात्मसात् कर्तुं युक्त इति । ततस्तं

बाल्ये बुद्धिः, दीक्षा, विद्याभ्यासः

---

१ शर-निधि-दिनकरप्रमितवर्षे विक्रमवर्षे गुरौ द्वितीयायाम् ।
रचिता पूर्णीभूता वृत्तिरियं नन्दतात् सुचिरम् ।' – जेसलमेरभां०सूची (अप्र०पृ० ५०, पृ० ३१)

द्राक्षा-खर्जूराक्षोटक-खण्डमण्डक-खण्डमोदकादिदानपुरस्सरं वशीकृत्य तन्मातरं मधुरवचनैः सम्बोधयामास यदुतैष त्वदीयपुत्रोऽत्यन्तं प्रज्ञः स्फु(मू)र्तिमान् सात्त्विकः किं बहुना ? आचार्यपदयोग्योऽस्ति, तदेनमस्मभ्यं प्रयच्छ। एषा तावत्कीना धर्मदेवकुलिका तत्रान्येषां च निस्तारको भविष्यत्यत्रार्थे नान्यथा किञ्चिद् वक्तव्यमित्यभिधाय द्रम्मशत-पञ्चकं तस्या हस्ते प्रक्षिप्य क्षिप्रं दिदीक्षे जिनवल्लभोऽध्यापितस्तेन समस्ता लक्षण च्छन्दोऽलङ्कार-क(तर्क)-ग्रहगणितादिका निरवद्या विद्या।

शोधकबुद्धि सिद्धान्त पठनार्थं गमनम्, वाचनाचार्यपदम्, प्रतिष्ठादि

कदाचित् तस्याचार्यस्य ग्रामादौ प्रयोजनमुपतस्थे। ततो गच्छता पण्डितो जिन-वल्लभो भणित(तो मो)स्तावत् त्वया सर्वोऽपि चिन्ता कर्तव्या, यावत् प्रयोजनमनुशील्याहमागच्छामि। विनयप्रणतोत्तमाङ्गेन जिनवल्ल-भेनोक्तम्-' पूज्यैर्यथाऽऽदिष्टं तथा विधास्ये, परमाराध्यैः कार्यं निष्पाद्य शीघ्रमागन्तव्यम्' इति। गतोऽसौ ग्रामान्तरे (रम्)। ततो द्वितीयेऽह्नि चिन्तितं जिनवल्लभेन यदुत भाण्डागारमध्ये मञ्जूषा पुस्तकभृता दृश्यते। तदेतेषु पुस्तकेषु किमस्ति निभालयामि यतस्तदत्र सर्वं जातमस्तीत्युच्छोटितमेकं पुस्तकं तच्च सिद्धान्तसत्कम्। तत्रोक्तं पश्यति-' साधुना द्विचत्वारिंशद्दोषविशुद्धपिण्डेन गृहस्थ गृहेभ्यो मधुकरवृत्त्या गृहीतेन संयमनिर्वाहहेतवे देहधारणा कर्तव्या। न कल्पते यतीनां सचित्तपुष्प-फलादिकं हस्तेनापि स्प्रष्टुं किमङ्गाहारयितुम् ? न युक्तं एकत्र निवासो मुनीनामित्यादि विचारान् दृष्ट्वा मनसा निरिमतश्चिन्तयामास। अहो! अन्य एव स कश्चिद् व्रताचारो येन मुक्तौ गम्यते, विसदृशस्त्वस्माकमेष समाचारः स्फुटं दुर्गतिगर्तायां निपततामेतेन न कश्चिदाधारः इति चेतस्यालोच्य गम्भीरहृदया पुस्तकादिकं यथास्थिति कृत्वा गुरूक्तरीत्या स्थितः। कतिपयदिनानन्तरम(र)कृतकार्यस्तत्र समागत आचार्यश्चिन्तयति किमपि स्थानं न हानं जातम्। यावज्जिनवल्लभेन मठ-वाटिका-विहार-द्रव्यसम्भार-कोष्ठागारप्रभृति सर्वं त्रातम्, तस्माद् यथा योग्यश्चिंतितस्तथा निश्चितमेष भविष्यति, किन्तु सिद्धान्तं विना शेषा अशेषा अपि तर्कालङ्कारादिविद्या अनेनाभ्यस्ता सिद्धान्तश्च यथावस्थितं सम्प्रतितनकालापेक्षया सम्पूर्णं साम्प्रतं श्रीअभयदेवसूरिसमीपे श्रूयते तत् सिद्धान्तवाचनाग्रहणार्थं तत्पार्श्वे जिनवल्लभं प्रेषयामि। गृहीतायां तु सिद्धान्तवाच नायां समस्तविद्यानिलयमिमं[जिनवल्लभं] स्वपदे संस्थापयिष्यामीति परिभाव्य वाचनाचार्यं कृत्वा निश्चिन्ततोपेतभोजनादियुक्तिं च चिन्तयित्वा जिनशेखराभिधानद्वितीयशिष्यवैयावृत्त्यकरसमेतं जिनवल्लभं श्रीअभयदेवाचार्यसमीपे प्रेषितवान्। मरुकोट्ट

मध्येनाणहिल्लपाटकं गच्छता रात्रौ तत्र मरुकोट्टे माणश्रावककारितजिनभवने प्रतिष्ठा विदधे।

पत्तनेऽभयदेवसूरिपार्श्वे सिद्धान्ताभ्यासः

ततः पत्तने प्राप्तः, श्रीअभयदेवसूरिवसतिं पृष्ट्वा प्रविष्टः। तत्र दृष्टो भगवान्स्तीर्थकरप्रतिरूपः संनिकृष्टोपविष्ट[विशिष्ट]सिद्धान्तवाचनार्थिप्रचुराचार्यः स्ववाग्वैभवावधूतदेवाचार्यः भक्तिवशोल्लसितबहलरोमाञ्चकञ्चुकिका(ता)ञ्चितकायलतिकेन वन्दितस्तेन। ततो गुरुणा दर्शनमात्रेणैव योग्यो विशुद्धात्मफलक इव कश्चिदयं दृश्यते इति परिभाव्य मधुरवाण्या पृष्टः कुतो भवान्? किं च भवतः प्रयोजनमा[गम]नस्य?। ततो [नि]योजितकरकुड्मलेन भगवद्दर्शनोद्भूतप्रभूतनिरुपमानबहुमानजल[द]पटलनिर्धौतान्तर्मलेन वचनामृतचारिमान्यक्कृतामृतनिर्मितरोहिणीवल्लभेन जगदे गणिजिनवल्लभेन—'भगवन्! निजाखण्डलक्ष्मीप्रकर्षेण स्वःपुरीदासिकायाः समागतस्ता[व]त् श्रीमदासिकायाः। श्रीजिनेश्वरसूरिणा स्वगुरुणा प्रेषितस्य मम मधुकरविभ्रमस्य यौष्माकीणवक्त्राम्भोज[विनि]र्गलितसिद्धान्तरसपिपासितस्य मतिः सकलजनमनस्कामनाकल्पतरूणां भवतां पार्श्वे सिद्धान्तवाचनामभ्येतुं व्यवस्यति-। ततः-] 'कालम्मि आगए विऊ अपत्तं च न वाइज्जा पत्तं च न विमाणए।'[1] इति विचिन्त्याभिहितम्—युक्तं विहितं भवता यत् सिद्धान्तवाचनाभिप्रायेणात्र समागतः। ततः प्रधानदिने वाचना दातुमारब्धा। यथा यथा सुगुरुर्जिनवचनवाचनां ददाति तथा तथा प्रमुदितचित्तः सन् स सुशिष्यः सुधारसमिव तामास्वादयति। हर्षोत्फुल्लपद्मदृशं तं तादृशं शिष्यमभिवीक्ष्य गुरवोऽपि तोषपोषद्विगुणीकृतवाचनादानोत्साहा बभूवुः। किं बहूक्तेन? तथा तथा ज्ञापनबुद्ध्या श्रीपूज्या वाचनां तस्मै दातुं प्रवृत्ता यथा स्तोकेनैव कालेन सिद्धान्तवाचना परिपूर्णा जाता।

ज्योतिषः पठनम्

तथा गुरोर्ज्योतिषिक एकः पूर्वप्रतिपन्न आसीद् 'यदि भवतां कश्चिद् योग्यः शिष्यो भवेत्, तदाऽसौ मह्यं समर्पणीयो येन तस्मै समग्रज्योतिषं समर्पयामि'। ततः पूज्यैर्जिनवल्लभगणिः समर्पितः। तेनापि जिनवल्लभाय ज्योतिषं सुपरिज्ञानं प्रदत्तम्।

प्रस्थाने सिद्धान्तगुरोः शिक्षा

एवं च गृहीतसिद्धान्तवाचनः सिद्धान्तोक्तक्रियासम्यगनुष्ठानबद्धमानसः समधिगतसत्स्फूर्तिज्योतिषः स्वगुरोः समीपे गमनाय मुत्कलनवचनं प्रतीच्छति। प्रभुभिरभिहितम्- 'वत्स! सिद्धान्तोक्तसाधुसमाचारस्तावत् समस्तोऽपि त्वयाऽवगतोऽतस्तदनुसारेण यथा वर्तसे तथा विधेयम्।' श्रीजिन-

[1] 'काले आगते विद्वान् अपात्रं च न वाचयेत् पात्रं च न विमानयेत्।'

वल्लभगणिना पादयोर्निपत्य भणितम्–' यथा श्रीपूज्यपादा आज्ञापयन्ति, तथैव निश्चित प्रवर्तिष्ये ' ।

प्रयाणदिने चलितो यथाऽऽगतमार्गेण पुनर्मरुकोट्टं प्राप्त । आगच्छता सिद्धान्तानुसारेण देवगृहे निर्मिलिखे । येन विधिनाऽविधिचैत्यमपि मुक्तिसाधन विधिचैत्यं स्यात् । स चायम्—

दीक्षागुरमीलनम्, मार्गे विधि-प्रकाश

"अत्रोत्सूत्रजनक्रमो न च न च स्नात्र रजन्यां सदा
साधूना ममताऽऽश्रयो न च न च स्त्रीणा प्रवेशो निशि ।
जाति–ज्ञातिकदाग्रहो न च न च श्राद्धेषु ताम्बूलमि–
त्याज्ञाऽत्रेयमनिश्रिते विधिकृते श्रीजैनचैत्यालये ॥ १ ॥"

इत्यादिविधिर्विधेयो येन सर्वं चैत्यवन्दनाद्यनुष्ठान मुक्तये सम्पद्यत इति । ततोऽसौ स्वगुरुसमीपे गन्तु प्रवृत्त प्राप्तो माइयडग्रामे आसिकादुर्गादर्वाक् क्रोशत्रये स्थित । तत्रैव गुरुमाऽऽनाय पुरुष प्रेषितस्तस्य हस्ते लेखो दत्तो यथा 'युष्मत्प्रसादेन सुगुरुसमीपे वाचना गृहीत्वा माइयडग्रामेऽह समागतोऽस्मि । पूज्यैः प्रसाद कृत्वाऽत्रैवागत्य मम मीलनीयम् ।' ततो गुरुभिरज्ञायि–'किमिति जिनवल्लभेनेत्थं निर्दिष्टम् ?, नात्रागतोऽमवन्' । ततो द्वितीयदिने सकललोकेन सार्धं समायात आचार्य, अभिमुख गतो जिनवल्लभ, प्रणतो गुरु, पृष्टा क्षेमवार्ता गुरुणा, कथिता यथोक्ता सर्वाऽपि वार्ता । तेन ब्राह्मणसमाधाननिमित्त मेघादिस्वरूपाणि तथा ज्योतिषवलेन भणितानि कानिचिद् यथा गुरोरप्याश्चर्यकारीणि जातानि । 'भूतपूर्वकस्तद्वदुपचार.' इति न्यायाद् गुरोरियुक्तम् ।

[तत] पृष्टो गुरुणा–'किमिति मध्ये त्व नागत ?' । जिनवल्लभगणिना ऽभिहितम्–' भगवन् ! सुगुरुमुखाज्जिनवचनामृत पीत्वा कथमधुना दुर्गतिदुःखावहमन चैत्यवास विषवृक्षमदरा सेवितुमिच्छामि ?' ततो गुरुणा भणितम्–'भो जिनवल्लभ ! मयेद चिन्तितमासीद् यत् तुभ्य स्वपद दत्वा त्वयि स्वगच्छ–देवगृह–श्रावकादिचिन्ता निवेश्य पश्चात् स्वय सद्गुरुपार्श्वे वसतिमार्गमङ्गीकरिष्ये' । ततो जिनवल्लभगणिना विस्मयसदनारविन्देन भणितम्–'भगवन् ! अतीव शोभनमेतद्, विवेकस्य हादमेव फलम्, यद् हेयपरित्यागेनोपादेयमुपादीयते । तर्हि ममस्मैव सुगुरुसमीपे गम्यते । गुरुणेत्थं श्रुत्वा प्रत्यपादि यदुत–'वत्स ! ईदृशी निःस्पृहता नास्त्यस्माकम्, यया चिन्ताकरणसमर्थं पुरुष विना

चैत्यवासत्याग

स्वगच्छ–देवगृह–वाटिकाऽऽदिचिन्ता मुक्त्वा सुगुरुपार्श्वे [व]सतिवासमङ्गीकुर्महेऽस्माभिः । भवता विधा[तव्य] वसतिवसनम्' । श्रीजिनवल्लभगणिः–'भगवन् । एवम्' । ततो गुरुव्याघुट्यासिकाया सम्प्राप्त ।

श्रीजिनवल्लभगणिरपि तत्सम्मतेन श्रीपत्तने विजहार, श्रीमदभयदेवसूरिपादान् बह्वादरेण वन्दितवान् । सद्गुरूणामतिशयेन समाधान समजनि, चिन्तित च यथा परीक्षितस्तथैवैष जज्ञे । ततो मनसि विदन्तोऽपि न कस्यापि प्रतिपादयन्ति यदुतैष एवास्मत्पदयोग्य । विदन्तोऽपि न कस्यापि प्रतिपादयन्ति यदुतैष एवास्मत्पदयोग्य । ततो गच्छाधिपतो सम्मत न भविष्यतीति । ततो गच्छा-

अभयदेवसूरेः सन्तोष , गुरुपदम्

यतो देवगृहनिवासिशिष्य इति हेतोर्गच्छस्य सम्मत न भविष्यतीति । ततो गच्छाधारको वर्धमानाचार्यः स्वपदे निवेशितो जिनवल्लभगणेश्च स्वकीयोपसम्पद दत्तवन्त इत्ययप्रभृत्यस्मदाज्ञया सर्वत्र प्रवर्तितव्यमिति । एकान्ते पुन प्रसन्नचन्द्राचार्यो भणितो मदीयपदे भव्यलग्ने जिनवल्लभगणिः स्थापनीय इति । एव नवाङ्गीवृत्तिवर्तनीमिव मुक्तिनगरस्य भव्यजनेभ्य प्रतिपाद्य सिद्धान्तोक्तविधिना समाधानेन देवलोक गता श्रीअभयदेवसूरयः । प्रसन्नचन्द्राचार्यस्यापि सुगुरुपदनिवेशनप्रस्तावो न जातस्ततस्तेनापि स्वायु परिसमाप्तिसमये श्रीदेवभद्राचार्याणा विज्ञप्तम् 'यत् सुगुरूपदेशो युष्माभिरेव सफलीकार्योऽवश्यमेव, मया कर्तुं न शकित '। तत [तैरपि] प्रतिपन्नम्–' वर्तमानयोगेनैव करिष्याम , समाधान भवद्भिर्विधेयमिति' ।

श्रीजिनवल्लभगणिर्वाचनाचार्योऽपि कानिचिद् दिनानि पत्तनभूमौ विहृत्य न तादृशो विशेषेण बोध कस्याप्यत्र गूर्जरत्रामण्डले विधातु शक्यते, येन समाधानमुत्पद्यते मनसीति मनसिकृत्वा मतु(द्वि)तीय आगमविधिना सुशकुनेन भव्यजनमन सुक्षेत्रभूमिकासु भगवद्भणितविधिधर्मबीजनिक्षेपणार्थं श्रीमेदपाटदेशादिषु विहार चकार । ते च देशा सर्वेऽपि प्रायेण चैत्यनिवास्याचार्यव्याप्ता , सर्वोऽपि लोकस्तद्वासितो वर्तते ।

गूर्जरत्रा–मेदपाटादिषु विहरणम्

किं बहुना ? तादृशदेशान्तरस्थनानाग्राम–नगरादिषु विहार विदधानश्चित्रकूटाचलदुर्गे प्राप्त । यद्यपि तत्र यच्छुद्धर्मभावितो लोकस्त नाप्ययुक्त किमपि कर्तुं न शक्नोति श्रीपत्तने श्रीगुरूणां महत्या. प्रसिद्धे श्रवणात्। ततो जिनवल्लभगणिना स्थान याचितास्तत्रत्यश्राद्धा । तैश्चोक्तम्–'चण्डिकामठोऽस्ति, यदि तत्र तिष्ठन(त)' । ततो जिनवल्लभगणिना ज्ञातम्–'दुष्टाभिप्रायेणैते भणन्ति, तथापि तत्रापि स्थितस्य देवगुरुप्रसादाद् भद्र भविष्यति ' इति चिन्तयित्वा भणितास्ते 'तत्रैव बहु मन्यन्त यूय येन तिष्ठाम' तैरुक्तमतीव सम्मतमस्माकं तिष्ठत यूयम् ।

चित्रकूटे चण्डिकारक्षा

ततो देव-गुरून् संस्मृत्य देवता चानुज्ञाप्य स्थिता । तत्र देवता च तेषां ज्ञानेन [ध्यानेन] सद्[नुष्ठानेन] तुष्टा सती दुष्टप्रयुक्त तान् प्रत्ययुक्त दत्तावधाना रक्षति ।

ते च श्रीजिनवल्लभगणिवाचनाचार्या समस्तविद्यानिधानभूता । कथम् ?

विद्यावैशारद्यम् गुरवम्

तथाहि-सर्वसिद्धान्तवेदिन सूत्रतोऽर्थतश्च कण्ठस्थपाणिन्याद्यष्ट-व्याकरणा मेघदूतादिमहाकाव्यादिसर्वकाव्या रुद्रटोद्भट-दण्डि-वामन-भामहाद्यलङ्कार-चतुरशीतिनाटक-समग्रज्योतिषशास्त्र-जयदेवादिनि शेषच्छन्दोग्रन्थ-जिनेन्द्रमतव्यवस्थापकाभयदेवानेकान्तजयपताकादि-तर्ककन्दली-किरणावली-न्याय-शङ्करनन्दन-कमलशीलादिपरसमयतर्कनि-ष्णाता अतस्त सौरभेण श्रीचित्रकूटे प्रकर्षेण विख्याता सञ्जाता । सर्वे परदर्शनिकविप्रादि-लोका आगन्तु प्रवृत्ता । यस्य यस्य यच्छास्त्रविषय सशय समुत्पद्यते स सर्वोऽपि जनस्त त पृच्छति । श्रीजिनवल्लभगणयोऽपि भास्करकरा इव विस्फुरा समस्तमपि सशयान्धकारमुच्छेदयन्ति । श्रावका अपि स्तोकस्तोकेन च समागच्छन्ति । तत सिद्धान्तवचनानि श्रुत्वा तदनुसारेण क्रियामपि दृष्ट्वा साधारण-सढक-सुमति-पल्हक-वीरक-मानदेव-धन्धक-सोमिलक-वीरदेवादिभि श्रावकै समाधिना श्रीजिनवल्लभगणिवाचनाचार्या गुरुत्वेन प्रतिपेदिरे ।

श्रीजिनवल्लभगणीशाना गुरूपदेशेनातीतानागतादिज्ञान ज्योतिषपरिज्ञान चातिशायितमासीत् । भगवदन्तिके साधारणश्राद्ध परिग्रहप्रमाण ग्रहीतु प्रवृत्त,

अनागतज्ञानम्

गणिभिश्चोक्त ' कियन्मात्र सर्वसग्रहे करिष्यसि ?' साधारण:-'भगवन् ! सत विंशत्या सहस्रैर्मे' । निमग्ज्ञानदृश्य श्रीजिनवल्लभगुरु -'श्रावक ! बहुतर कुरु' । तत कृतानि त्रिंशत् सहस्राणि । पुन [पूज्या] ज्ञानेन 'महानुभाव ! इतोऽपि प्रभूततर परिमावय' । साधारणः-प्रभो ! मदीयमसमस्तगृहसारमूल्यगणनेऽपि पञ्च शतानि न पूर्यन्ते, कौतस्कुती ममाप्य-धिकतरद्रव्यसम्प्राप्ति ? । पुनर्द्दष्ट्य प्रभव —सर्वसाधारण साधारण ! धार्मिकश्रावक ! किममाप्य पुण्यसम्भारस्य ? मा कुरु गणनातुलाम्, चणकमात्रविक्रयिणोऽपि पुरुषा सद्भाग्यनिकषकसपतयो भवन्ति' इति साभिप्राय गुरुवचनमाकर्ण्य ' निश्चित किश्चित् काञ्चनसम्प्राप्त्यादिक भद्र मम भविष्यतीति विचिन्त्येपद् विहस्य च साधारणेनोक्तम्-'यद्येव तर्हि भगवन् ! भवतु सर्वपरिग्रहे ममैक लक्षमिति' । तथाविधगृहीतपरिग्रह-प्रमाण सन् सद्गुरुपदोपाम्परयाम्बितास्वाम्नातरायकर्मा दिने दिने प्रवर्धमान सम्पदा

गुर्वाज्ञायां विशेषतः प्रवर्तमानः **साधारणः** सकलसङ्घस्य साधारणः समभवत् । सढ्ढकादयोऽन्येऽपि श्राद्धाः **साधारणवत्** सर्वत्र **जिनवल्लभगणेराज्ञया** प्रवर्तितुमारब्धाः ।

तत्र कृतचातुर्मासिककल्पानां **श्रीजिनवल्लभ**वाचनाचार्याणामाश्विनमासस्य कृष्णपक्षत्रयोदश्यां श्री**महावीर**देवगर्भापहारकल्याणकं समागतम् । ततः श्राद्धानां पुरो भणितं **जिनवल्लभगणिना**—भोः श्रावकाः ! अद्य श्री**महावीरस्य** षष्ठं गर्भापहारकल्याणकं "पंच हत्थुत्तरे हुत्था साइणा परिनिव्वुडे" इति प्रकटाक्षरैरेव सिद्धान्ते प्रतिपादनात् । अन्यच्च तथाविधं किमपि **विधिचैत्यं** नास्ति, ततोऽत्रैव चैत्यवासिचैत्ये गत्वा यदि देवा वन्द्यन्ते तदा शोभनं भवति । गुरुमुखकमलविनिर्गतवचनाराधकैः [श्रावकै]रुक्तम्—'भगवन् ! यद् युष्माकं सम्मतं तत् क्रियते । ततः सर्वे श्रावका निर्मलशरीरा निर्मलवस्त्रा गृहीतनिर्मलपूजोपकरणा गुरुणा सह देवगृहे गन्तुं प्रवृत्ताः । ततो देवगृहस्थितयाऽऽर्यिकया गुरुश्राद्धसमुदायेनागच्छतो गुरून् दृष्ट्वा पृष्टम्—'को विशेषोऽद्य ?' । केनापि कथितम्—'वीरगर्भापहारषष्ठकल्याणककरणार्थमेते समागच्छन्ति' । तया चिन्तितम्—'पूर्वं केनापि न कृतमेतदेतेऽधुना करिष्यन्तीति न युक्तम्' । पश्चात् संयती देवगृहद्वारे पतित्वा स्थिता । द्वारमागतान् प्रभूनवलोक्योक्तमेतया दुष्टचित्तया—'मया मृतया यदि प्रविशत' । तादृगप्रीतिकं ज्ञात्वा निवर्त्य स्वस्थानं गताः पूज्याः । श्राद्धैरुक्तम्—भगवन् ! अस्माकं बृहत्तराणि सदनानि सन्ति, तत एकस्य गृहोपरि चतुर्विंशतिपट्टकं धृत्वा देववन्दनादि सर्वं धर्मप्रयोजनं क्रियते । षष्ठकल्याणकमाराध्यते । गुरुणा भणितम्—'तत् किमत्रायुक्तम् ?' तत आराधितं विस्तरेण कल्याणकम् । जातं समाधानम् ।

चित्रकूटे महावीर-षष्ठ-कल्याणकाराधनम्

अन्येद्युर्गीतार्थैः श्रावकैर्मन्त्रितं यथा—'विपक्षेभ्योऽविधिप्रवृत्तेभ्यः पार्श्वाज्जिनोक्तो विधिर्विधातुं न लप्स्यते; ततो यदि गुरोः सम्मतं भवति, तदा तले उपरि च देवगृहद्वयं कार्यते । स्वसमाधानं गुरूणां निवेदितम् । गुरुभिरप्युक्तं यथा—

चित्रकूटे विधिचैत्य-द्वयप्रतिष्ठा

"जिनभवनं जिनबिम्बं जिनपूजां जिनमतं च यः कुर्यात् ।
तस्य नरामर-शिवसुखफलानि करपल्लवस्थानि ॥ १ ॥"

इति देशनया ज्ञातं श्राद्धैः श्रद्धाप्रधानैर्यद् गुरूणामभिप्रेतमेवैतल्लोकमध्ये च वार्ता जाता यथैते देवगृहद्वितयं कारयिष्यन्तीति वार्तामाकर्ण्य **प्रह्लादनचूडत्तरेण** बहुदेवश्रेष्ठिना कथितमेतेऽपि कापालिका देवगृहद्वयं कारयिष्यन्ति राजमान्या भविष्यन्तीति एतच्च श्रुतं श्री**जिनवल्लभगणिभिः** । अपरस्मिन् वासरे बहिर्गच्छतां प्रभूणां

१ पत्र हस्तोत्तरेऽभवन्, स्वातिना परिनिर्वृतः ।

सोऽपि मिलित । साक्षेप भणित ज्ञानदिनास्रै श्रीजिनवल्लभगणिमिश्रै—'भद्र ! बहुदेव ! गर्वो न विधेय । कश्चिदेतन्मध्यात् सोऽपि भविष्यति, यस्त्वा बद्धमुच्छोट-यिष्यति' । तच्च तथैव सञ्जातम् । प्रमुप्रसादात् साधारणसाधुर(प्य)धिक राजमान्यो बभूव । नरवर्मनृप काश्यपगोत्रे तस्मै दुष्टमुदाय दष्टस्तमुष्टेण सह बद्धोष्टमिवाटन्त धारायामानाययति । तत्र च केनापि प्रयोजनेन साधारणसाधुर्गतोऽभूत् ततस्तेन सकलनगरसाधारणेन साधुसाधारणेन विहित सेवनादिनिवारणेन निष्कारणेन राजानं विज्ञप्याङ्गीकृतसाधुचेष्टितेन बन्धनान्मोचितोऽसौ वराक । देवगृहयुग्ममपि सोत्साहं श्रावकै कारयितुमारब्धम्, देव—गुरुप्रसादात् परिपूर्णं निष्पन्नम् । तत्र चोप-रिष्टात् श्रीपार्श्वजिनभवनमधस्ताच्च श्रीमत्याना लोचनमनोहारि समुत्तुङ्गशिखरतोरण स्वर्णमयदण्डकलशपरम्पराप्रभामण्डलखण्डितचण्डान्धकार श्रीमहावीरजिनभवनं निर्मा-पितम् । श्रीजिनवल्लभगणिवाचनाचार्यैर्मित्रेण समस्तविधिपूर्वक चक्रे गरिष्ठा प्रतिष्ठा । सर्वत्र प्रसिद्धिर्जाता अहो ! एत एव [गुरवो] गुरव इति ।

अन्यदा लोकमध्य एवमिमा सर्वशास्त्रविद श्वेतपटा समाजगुरिति श्रुत्वा महती श्रुत्वा विप्र एको ज्योतिषिक पण्डितमानी श्रीजिनवल्लभगणिसमीपे समागत । श्रावकै पट्टासन दत्तम् । पृष्टोऽसौ

ज्योति परिज्ञानम्

गुरुभिर्भद्र ! भवता कुत्र स्थाने वास ', कस्मिंश्च शास्त्रेऽभ्यास ' । विप्र – निवास-स्तावदत्रैवास्माकस्तु सर्वेष्वपि व्याकरण—काव्य—नाटकालङ्कारादिषु । वाचनाचार्या – भवतु, विशेषेण कुत्र ' । विप्र – ज्योतिषे । वाचनाचार्या —चन्द्रादित्यग्रहे सम्यग् वेत्सि ' । विप्र सगर्वम्—किमत्रैवागणिते एक द्वौ त्रीन् वा ग्रहान् प्रतिपादयामि ' । तत सर्वा तद्वचनमुपश्रुत्य वाचनाचार्या —शोभन परिज्ञानम् ' । पुनर्विप्र – युष्माकमपि किमप्यस्ति लग्नविषये परिज्ञानम् ' । वाचनाचार्या – भविष्यति किञ्चित् । विप्र साक्षेपम्— तर्हि कथयन्तु भवन्त । वाचनाचार्या अनुक्तिक्ता अपि सोऽनेकमिद भो भो विप्र ! कथय भवति कथयामि दश विंशति ना ग्रहान् ' । तच्छ्रुत्वा तस्याश्चर्यमभूत् तानसङ्ख्येयाँश्चभान् झटिति प्रतिपाद्य पुनर्भणित भगवद्भि –भो विप्र ' गगनमण्डले हस्तद्वय-द्वयन मेघखण्ड पश्यसि ' । वभाण ब्राह्मण —पश्यामि । वाचनाचार्यैरुक्तम्—कथय [कियत्]—न्मात्र जल मोक्ष्यति ' । विप्रोऽनन्तर ऊर्ध्वदृष्टिर्दिशोऽवलोकयति । ततो भणित-मराध्ये—शृणु भो विप्र ! घटिकाद्वयान्तरे तन्मेघखण्ड हस्तद्वयमात्रमत्यधुना सकल गगनमण्डल व्याप्य तावद् वृष्टिं करिष्यति [यावता ततो यावर(?) मेव भाजनद्वय परिपूर्णं भविष्यति । ततश्च] तत्रैवोपविष्टस्य विप्रस्योर्ध्वमुखस्य सर्व तथैव तज्जातम् । विप्रो मस्तके हस्तौ योजयित्वाऽहो ! ज्ञानमहो ! ज्ञानमिति शिरो धुन्वन् प्रभूणा पादयोर्नि-

पपात, भणितुं च लग्नो यावदत्र तिष्ठामि, निश्चितं तावद् भगवतां पादान् वन्दित्वा भोजनं विधास्यामि। न मानविडम्बितेन मया ज्ञाता एवंविधा भवन्तः। जाता सार्वत्रिकी प्रसिद्धिर्यदहो! ज्ञानिनः श्वेतपटा एव भवन्ति।

अन्यदा कदाचिन्मुनिचन्द्राचार्येण शिष्यद्वयं सिद्धान्तवाचनानिमित्तं श्रीजिनवल्लभगणिपार्श्वे प्रेषितम्। जिनवल्लभगणिरपि तयोर्वाचनां

क्रियमाणप्रकृतिरिष्य-त्यागः

दातुं प्रवृत्तस्तावत्पद्मुभौ(मं) चिन्तयतः-'यदि जिनवल्लभगणेः श्राद्धान् कथञ्चिद् विप्रतारयाव' इति बुद्ध्या रञ्जयतः श्रावकान्। कदाचित् स्वगुरुपार्श्वे प्रेषितुं प्रच्छन्नवृत्त्या लेखोऽलेखि। तं च वाचनाकपलिकायां प्रक्षिप्य वाचनां ग्रहीतुं गतौ तौ वसतौ गणिसमीपे वन्दनं दत्त्वोपविष्टौ। यावदुच्छोटिता कपलिका ततो नूतनो लेखो दृष्ट्वा गृहीतो जिनवल्लभगणिभिश्चैरुच्छोटितश्च। तावपि हस्ताद् ग्रहीतुं न शक्नुतः। ततोऽवधारितो लेखः। लिखितं च तत्र-"जिनवल्लभगणेः केचित् श्राद्धाः स्ववशं नीताः सन्ति, क्रमेण सर्वानपि वशीकरिष्याव इति मनोवृत्तिरस्ति।" 'अयं चार्थो विरुद्धत्वा[द् यो]पि शास्त्रोपनिबन्धयोग्यो न भवति; तथापि चरितोपरोधादुक्त इति'। ततः श्रीजिनवल्लभगणिना द्विधा विधायामाणि यथा-

"आसीज्जनः कृतघ्नः क्रियमाणघ्नस्तु साम्प्रतं जातः।

इति मे मनसि वितर्को भवितालोकः कथं भविता?॥ १॥"

इति पठित्वोक्तम्-अहो! एवंविधाशुभभावयोः सृतं भवतोर्वाचनया। पश्चाद् विमुखौ गतौ स्वस्थानम्, पुनर्न दृष्टाविति।

कदाचिज्जिनवल्लभगणेर्बहिर्भूमौ गच्छतः कश्चिद् विचक्षणः प्रसिद्धिं पाण्डित्यस्य श्रुत्वा मिलितः, समस्यापदं च प्रक्षिप्तं कस्यापि राज्ञो

समस्यापूर्तिः

वर्णनमाश्रित्य यथा-

' कुरङ्गः किं भृङ्गो मरकतमणिः किं किमशनिः? ।'[1]

---

[1] वि. सं. १३३४ वर्षे प्रभाचन्द्रसूरिणा विरचिते प्रभावकचरिते कविराजश्रीपाल-देवबोधयोः संवादेऽपीयं समस्यापूर्तिः प्रादर्शि-

समस्यां दुर्गमां काञ्चित् पृच्छतेति नृपोदिते।
श्रीपाल ऊचिवानेकं स्फुटं शिखरिणीपदम्॥,
तच्च-'कुरङ्गः किं भृङ्गो मरकतमणिः किं किमशनिः?'
तत्पार्श्वस्थ एवासाववदत् कविनायकः।
चरणत्रितयस्तत्र को विलम्बोऽत्रामुहशि!॥
तद् यथा-चिरं चित्तोद्याने चरसि च मुखाब्जं पिबसि च
क्षणादेणाक्षीणां विषयविषमुद्रां हरसि च।
नृप! त्वं मानाद्रिं दलयसि च किं कौतुककरः
कुरङ्गः किं भृङ्गो मरकतमणिः किं किमशनिः?॥
—प्रभावकचरिते (नि. सा. प्रकाशिते पृ. ३०९)

ततः श्रीजिनवल्लभगणिना मनाक् परिभाव्य तदेव पूरिता समस्या, कथिता च तदग्रतः । यथा—

" चिरं चित्तो(त्रो)द्याने चरसि च मुखाब्जं पिबसि च
क्षणादेणाक्षीणां विरहविषमोहं हरसि च ।
नृप ! त्वं मानाद्रिं दलयसि च किं कौतुककर
कुरङ्गः किं भृङ्गो मरकतमणिः किं किमशनिः ¹ ॥ १ ॥"

इति श्रुत्वाऽत्यन्तं प्रमुदितो गदितुं प्रवृत्तोऽहो ! निश्चितं न निर्मूला जनप्रसिद्धिः 'यादृशाः श्रुता[स्ता]दृशा एव यूयम्' इति गुणस्तुतिं कृत्वा पादयोः पतित्वा गतः । ततः सुगुरुर्वसतौ समागतः श्रावकैः पृष्टो यत् सुगुरो ! किमि[ति] बह्वी वेला लग्ना ? । सहगतेन शिष्येण सर्वोऽपि कथिता वार्ता । जातः प्रमोदोत्फुल्ललोचनः समस्तोऽपि श्रावकलोकः ।

वाग्गडीयलोक प्रतिबोध

गणदेवनामा श्रावकः स्वर्णार्थी जिनवल्लभगणिपार्श्वे सुवर्णसिद्धिरस्तीति केनाप्युक्ते चित्रकूटस्थस्य भगवतः [समीपे] समागत्य पर्युपासनां कर्तुमारब्धः । लक्षितस्तद्भावो गणिना । तथापि योग्यं तं ज्ञात्वा तथा कृता संसारवैराग्यजनना देशना यथाऽसावत्यन्तं संविग्नो निःस्पृहो जातः । ततो भणितं गणिना—भद्र ! किं सुवर्णसिद्धिं कथयामि ? । तेनो-क्तम्—भगवन् ! युष्मत्पादशुश्रूषां कुर्वाणो निशातिदम्भवर्ज्यं व्यवहारं कुर्वन् श्राद्धधर्मं करिष्यामि । तस्य च धर्मकथने शक्तिरस्ति । ततो लिखितकुलकान् लेखान् दत्त्वा शिक्षयित्वा प्रेषितो वाग्ग(ग्ग)डदेशे । कृतः सर्वोऽपि वाग्ग(ग्ग)डीयलोकः श्रीजिनव-ल्लभगणिं प्रति जातमतिविश्वस्तेन ।

ब्राह्मणवृन्दोपशमनम्

श्रीजिनवल्लभगणिव्याख्याने सर्वे विचक्षणा जना उपविशन्ति, विशेषतो ब्राह्मणाः स्वस्वविद्यासन्देहापोहार्थम् । अथ कदाचिदियं गाथा व्याख्याने समागता य[था]—

" विंझाईण गिहाणं पामाईणं वा वि दट्ठूण ।
जस्स न मुज्झइ दिट्ठी अमूढदिट्ठिं तयं बिंति ॥ १ ॥ "

¹ वि. सं. १२६२ वर्षे जिनपालगणिनैषा पुस्तिका विवरणमध्ये, तत्प्रशस्तिरूपेणोपरि प्रदर्शि ।

२ विन्ध्या(दि)द्रीणां गृहाणां पामरादीनां वाऽपि दृष्ट्वा । यस्य न मुह्यति दृष्टिरमूढदृष्टिं तं ब्रुवन्ति ॥

ततो निःशङ्केन व्याख्या[ता] यथावस्थितं श्रीजिनवल्लभगणिना धिग्जातीया ब्राह्मणा इति व्याख्यानं श्रुत्वा कुपिता विप्रा बहिर्निर्गता एकत्र मिलिता विपक्षाश्च निकटीभूताः। आलोचितं विप्रैरेतैः सह विवादं विधायैतान् निष्प्रभान् करिष्यामः। अथ तेषां स्वरूपं तादृशं विज्ञाय श्रीजिनवल्लभगणेर्मनसि तेभ्यो भयं समजनि ? उच्यते, न मनागपि। किमुत्कटकरटिकरटतटपाटनपटिष्ठनिष्ठुरप्रकोष्ठपञ्चाननस्य निज-सिंहनादप्रतिशब्दबधिरीकृतकाननस्य कदाचित् पवनप्रेङ्खोलिततरुवरशिखरनिपतितपर्ण-मात्रोत्त्रसपलायनसञ्जाताङ्गभङ्गेभ्यः कुरङ्गेभ्यः स्याद् रोमोद्धर्षमात्रमपि ? । तथा चास्मद्गुरूणां श्रीजिनपतिसूरीणामत्रैवार्थेऽन्योक्तिर्यथा–

" खरनखरशरकोटिस्फोटितेभेभकुम्भ–
स्थलविगलितमुक्ताराजिविभ्राजिताजिः।
हरिरपि गिरि[मा] किं तर्जितो निर्जितो वा–
ऽनिलचलदलपातत्यक्तदर्पैः कुरङ्गैः ?॥ १ ॥"

ततो भगवता श्रीजिनवल्लभगणिना–

"मर्यादाभङ्गभीतेरमृतमयतया धैर्य–गाम्भीर्ययोगाद्
न क्षुभ्यन्ते च तावन्नियमितसलिलाः सर्वदैते समुद्राः।
आहो ! क्षोभं व्रजेयुः क्वचिदपि समये दैवयोगात् तदानीं
न क्षोणी नाद्रिचक्रं न च रवि-शशिनौ सर्वमेकार्णवं स्यात् ॥ १ ॥"

इति वृत्तं भूर्जखण्डे लिखित्वा विवेकिजनहस्ते दत्त्वा प्रेषितं भणितश्चासौ मिलितानां मध्ये बृहद्ब्राह्मणस्य हस्ते दातव्यम्, तथैव च कृतं तेन। ततो विवेक्ति-बुद्धिना वृत्तार्थं परिभाव्य चिन्तितं तेनाहो ! वयमेकैकविद्याधारिण एते च सर्वविद्या-निधानं कथं तैः सह विवादः कर्तुं शक्यते ? इति विचिन्त्य तेन सर्वेऽपि विप्रा 'अहो ! हृदयचक्षुषा न प्रेक्षध्वे यूयम्, एकैकमलिनविद्याधारिणो यूयं सर्वेऽपि। स च निखिल-निस्तुषविद्यानिधानमतस्तेन सह कीदृशो युष्माकं विवादः ?' इत्यादिवचनसन्दर्भेण प्रति-बोध्योपशमं नीताः, श्रीजिनवल्लभगणेः पादयोश्च पातिता इति।

अ[न्य]दा धारानगर्यां श्रीनरवर्मराजसभायां देशान्तरात् पण्डितद्वयं समागतम्।

समस्यापूर्तिशक्तिः तेन च राज्ञः पण्डितानां पुरतः पूरणार्थं प्रक्षिप्तमिदं समस्यापदं यथा–'कण्ठे कुठारः कमठे ठकारः' इति। ततः पण्डितैः प्रत्येकं स्वीयस्वकीयप्रज्ञानुसारेण पूरिता, परं न तयोर्मनो मुमुदे। केनापि राज्ञः पुरोऽभिहि-

तम्-' देव ! न पण्डितपूरिताः समस्याः प्रतिभान्त्यनयोः । राज्ञोक्तम्-अहो ! अस्ति कश्चिदुपायो येनानयोर्मनो रज्यते ? । केनापि विवेकिना पुरपेणोक्तम्-देव ! चित्रकूटे श्वेतपटो जिनवल्लभगणिः सर्वविद्यानिधानमाकर्ण्यते । राज्ञा तदैवोष्ट्रद्वयं शीघ्रगति [सु]पुरुषं सलेखं प्रेषितम् । लेखश्च साधुसाधारणनिमित्तम् । लिखितं च [त]त्र-'भोः साधारणनामाघो ! यथा त्वदीयगुरुभिर्मनोहरा पूरितेयं समस्या शीघ्रं समागच्छति तथा कार्यम्, नान्यथेति । एवं स राजलेखस्तैरौष्ट्रिकैः सन्ध्यासमये साधुसाधारणहस्ते प्रदत्तः प्रतिक्रमणवेलायाम् । साधुसाधारणेन स नृपलेखो गुरोः पुरो वाचितः, अवगतस्तदर्थो गणिमिश्रैः । ततः प्रतिक्रमणानन्तरं झटिति पूरिता [सा] समस्या यथा—

"रे रे नृपाः ! श्रीनरवर्मभूप—प्रसादनाय क्रियतां नताङ्गैः ।
कण्ठे कुठारः कमठे ठकारश्चक्रे यदश्वोग्रखुराग्रघातैः ॥ १ ॥"

लेखयित्वा तदैव दत्ता साधुसाधारणहस्ते । तेनाप्यौष्ट्रिकपुरुषाणां हस्ते स्वकीयविज्ञप्तिकालेखसहिता सा समस्या प्रहिता । तेऽपि लेखं गृहीत्वा रात्रावेव शीघ्रं धारापुर्यां सम्प्राप्ताः । पठिता तयोर्विदुषोः पुरतः समस्या । रञ्जितमतीव [तया] तयोर्मनः, भणितं च ताभ्याम्—'अस्यां सभायां नास्तीदृशो विद्वान् येनेयं पूरिता, किं तर्ह्यन्यः कश्चित्' इत्येवं प्रशसन्तौ वस्त्रादिप्रदानेन सत्कृत्य तौ प्रेषया[ञ्चक्राते नरेश्वरेण]

धारायां नरवर्मनृपात् सम्मानम्

[श्रीजिनवल्लभगणिरपि भगवानुद्यतविहारकारी परमब्रह्मचारी कतिपयदिनैश्चित्रकूटाचलदुर्गाद् विजहार धारायाम् ।] केनाप्युक्तं राज्ञोऽग्रे देव ! समस्यापूरकः श्वेतपटोऽत्रागतोऽस्ति । ततोऽतिशयितविद्वत्तागुणाकृष्टहृदयेनोक्तं नृपेण—' भोः शीघ्रमाकारयत तमत्र'। आकारितो विनयपूर्वकं राजपुरुषैः, समागतो भगवान् प्रणतः सादरं क्षितीश्वरेण । ततो दत्त्वाशीर्वादेन योजितहस्तमुकुलेनाभिदधे धराधवेन-'भो विद्वज्जनचूडामणे ! मन्मनस्तुष्ट्यै पारुत्थलक्षत्रयं ग्रामत्रयं वा गृहाण ।' ततो भणितं श्रीजिनवल्लभगणिवाचनाचार्यैः—महाराज ! यतिना निषिद्धोऽर्थसङ्ग्रहोऽस्मदागमे विशेषतः । तथा चागमः-

"दोससयमूलजालं पुव्वरिसिविवज्जियं जई वंतं ।
अत्थं वहसि अणत्थं कीस निरत्थं तवं चरसि ? ॥१॥" [उपदेशमाला गा०] इत्यादि ।

अतो वयं नार्थं हस्तेनापि स्पृशामः । राजा पादयोर्निपत्य प्राह—भो महात्मन् ! निःस्पृहशिरोमणे ! तथापि लक्षत्रयस्य ग्रामत्रयस्य वा ग्रहणमन्तरेण मम मनःसमाधिर्न स्यात् यथा तथा मन्मनःसमाधिरुत्पादनीयः । वाचनाचार्यैरुक्तम्-" यद्यत्रार्थे महाराः

जस्य महानाग्रहस्तर्हि **चित्रकूटे** श्रावकैर्देवगृहद्वयं कारितमस्ति, तत्र पूजार्थं स्वमण्डपिकादानात् पारुत्थ[लक्ष]द्वयं दापयत । ” ततो राजा तुष्टः शाश्वतं मा(मे) दानं भविष्यतीति तथैव चकार । तथा श्रीजिनवल्लभगणेर्धार्मिकत्वेन सर्वत्र प्रसिद्धिर्जज्ञे ।

नागपुरे नेमिजिनालयप्रतिष्ठा

ततश्च **श्रीनागपुरे** श्रावकैर्देवगृहं **नेमिनाथबिम्बं** च नूतनं कारितमस्ति । तेषामेव बभूवाभिप्रायो [य]दुत वयं महाचारित्रिणं श्रीजिनवल्लभगणिं गुरुत्वेनाभ्युपेत्य तस्य हस्तेनोभयोः प्रतिष्ठां कारयिष्याम इति चिन्तयि[त्वा] सर्वसम्मतेन महताऽऽदरेण महता बहुमानेनाकारितो भगवान् श्रीजिनवल्लभगणिः । ततः पूज्यैः शुभलग्ने देवगृहं **नेमिनाथबिम्बं** च प्रतिष्ठितम् । तत्पद्महस्तप्रमाणबालक्षपतयस्ते श्रावका जज्ञिरे । **नेमिनाथबिम्बे** रत्नमयानि मुकुट–तिलक–कुण्डलाङ्गद–श्रीवत्स–कण्ठमणिमालिकाद्याभरणानि कारयाञ्चक्रिरे ।

नरवरपुरे विधिचैत्यप्रतिष्ठा

तथा नरवरपुरीयश्रावकाणां तथाऽभिप्रायो [जा]तो वयमपि श्रीजिनवल्लभगणिं गुरुत्वेनाङ्गीकृत्य देवगृह–बिम्बयोः प्रतिष्ठां विधापयाम इति पर्यालोच्य तथैव कारयामासुः । उभयोरपि जिनगृहयो रात्रिबलिधारण––रात्रिस्त्रीप्रवेशन––रात्रिप्रतिष्ठाकारणवारणादिको मुक्तिसाधको विधिर्लिखितः ।

मरुकोट्टे विहारः, व्याख्यानशक्तिः

ततो **मरुकोट्टीय**श्रावकैः **श्रीजिनवल्लभगणि**वाचनाचार्या विहारक्रमाय समाहूता **विक्रमपुरमध्येन मरुकोट्टे** विहृताः । तत्र श्राद्धैः श्रद्धावद्भिर्गुप्तिस्थानादियुक्ता दत्ता वसतिः, स्थिताश्चास्याम् । श्रावकैरुक्तम्–भगवन् ! युष्मद्वदनारविन्दाज्जिनवचनरसमास्वादयितुमिच्छामः । प्रभुभिरभाणि–‘युक्तमेतच्छ्रावकाणाम्, तदुपदेशमाला कथयितुमारभ्य[ते]’ । तैरुक्तम्–पूर्वमेव श्रुता । पूज्यैर्भणितम्–भूयोऽपि श्रूयताम् । अन्यदिने व्याख्यातुमारब्धोपदेशमाला ।

“ संवच्छरमुसभजिणो छमासा वद्धमाणजिणचंदो ।

इय विहरिया निरसणा जएज्ज एवमाणेणं ॥ १ ॥ ”

इत्येकस्या अपि गाथाया व्याख्याने षण्मासावधि कालो लग्नस्तथापि श्रावकाणां नानासिद्धान्तोदाहरणामृतेन तृप्तिर्न जाता । भणितुमारब्धाः––श्रीभगवन्तस्तीर्थङ्करा एवैवं वचनामृतेन श्रोत्रसुखमुत्पादयितुं समर्थाः । सत्यं तीर्थङ्करप्रतिरूपा यूयं कथमन्यथेदृशी अमृतस्राविणी वाणी ईदृशी च व्याख्यानलब्धिरिति भृशं सन्तुष्टा देशनया श्रावकाः ।

अन्यदा कदाचिच्चैत्यगृहे व्याख्यानं विधाय श्राद्धैः सह वसतौ समागच्छन्तः

भाविकालज्ञानम्

सन्ति । एतस्मिन् प्रस्तावे पुरुष एकोऽश्वारूढः स्त्रीभिर्गीयमानो बहुपरिवारः परिणयनाय गच्छन्नवलोकितः । ततः सविषादं श्रीजिनवल्लभगणिना संविग्नशिरोमणिना ज्ञानदिवाकरेणोक्तम्—अहो ! पश्यत कीदृशी क्षणदृष्टनष्टता संसारस्य येनैता याः स्त्रियो निकासितवदनकमला गायन्त्यो गच्छन्ति, ता एव वक्षःस्थलं ताडयन्त्यो महाऽऽक्रन्दं कुर्वन्त्योऽनेनैव पथा व्याघुटिष्यन्ते । गता वसतौ प्रभवः, स च परिणेता तत्र प्राप्तः सन् निःश्रेण्या चटितुमारब्धः, आरोहतश्च स्खलितः पादः पतितश्चासौ घरट्टोपरि । घरट्टकीलकेन च तस्योदरं द्विधा जातम्, मृतश्च । ततस्ताः स्त्रियस्तथाभूता आगच्छन्त्यस्तेनैव मार्गेण दृष्टा श्राद्धसमुदायेन समस्तेनाहो ! परिज्ञानं गुरुरूणामिति गदितुं प्रवृत्तश्च सर्वः श्रावकलोकः । एवं श्रावकाणां धर्मपरिणाममुत्पाद्य पुनर्नागपुरे विहारं चक्रुः श्रीजिनवल्लभगणयः ।

अत्रान्तरे श्रीदेवभद्राचार्या विहारक्रमं कुर्वाणाः श्रीअणहिलपत्तने समायाता-

अभयदेवसूरिपदे सूरिपदम्

स्तत्रागतैश्चिन्तितम्—'प्रसन्नचन्द्राचार्येण पर्यन्तसमये ममाग्रे भणितं भगवता जिनवल्लभगणिः श्रीअभयदेवसूरिपदे निवेशनीयः । स च प्रस्तावोऽधुना वर्तते ।' ततः श्रीनागपुरे श्रीजिनवल्लभगणेर्विस्तरेण लेखः स्वः प्रेषितः—'त्वया शीघ्रं समुदायेन सह चित्रकूटे विहर्तव्यम्, येन वयमागत्य चिन्तितप्रयोजनं कुर्मः' । ततः समागताश्चित्रकूटे श्रीजिनवल्लभगणयः, तथा श्रीदेवभद्राचार्या अपि सपरिवाराः । पण्डितसोमचन्द्रोऽप्याकारितः, परं नागन्तुं शक्तोऽभूत् । ततो महता विस्तरेण श्रीदेवभद्राचार्यैः श्रीअभयदेवसूरिपदे श्रीजिनवल्लभगणिः संस्थापितः । अनेको भव्यलोकः श्रीजिनवल्लभसूरीन् युगप्रधानश्रीमदभयदेवसूरिपादभक्तान् समालोक्य मोक्षमार्गे प्रवृत्तः । देवभद्राचार्यादयस्तु पदस्थापनं कृत्वा कृतकृत्यमात्मानं मन्यमानाः श्रीअणहिल्लपाटकादिस्थानेषु विहारं चक्रिरे ।

श्रीजिनवल्लभसूरिभिस्तु स्वायुष्प्रमाणं गणितं यावत् षड्वर्षाण्यचाप्यायुरत्रोपागतम् । ततश्चिन्तितमेता[वता] कालेन प्रभूतभव्यलोकप्रतिबोधं

स्वर्गवासः

करिष्याम इत्येवं सुस्थितानां तेषां षण्मासातिक्रमेऽकस्माद् देहम[स्व]स्थं जातं ज्ञातम् । 'किमेतद्' यावत् पुनर्निपुणं निरूपयन्ति, तावदङ्गोच्छिष्टं जा(ज्ञा)तम्। षण्मासानां स्थाने षड् वर्षाण्यागतानि, तत एतावदेवायुरिति निश्चित्य ते महासत्त्वाः समस्तसङ्घेन सार्धं दत्तमिथ्यादुष्कृताः प्रतिपन्नचतुःशरणा विहितसर्वसत्त्वक्षामणा दिन-

---

१ अयं सूरिपदानन्तरं जिनदत्तसूरिनाम्ना प्रसिद्धः प्रस्तुतकाव्यत्रय्याः कर्ता, तच्चरितमग्रे ।

त्रितयमन[शनं] विधाय सप्तपञ्च्युत्तरैकादशश[त]संवत्सरे ११६७ कार्तिककृष्णद्वाद-
श्या रजनीचरमयामे पञ्चपरमेष्ठिपरावर्तनं कुर्वन्तः श्रीजिनवल्लभसूरयो महात्मानश्च-
तुर्थदेवलोकं सम्प्राप्ताः ।

परमद्यापि येषां भगवतामवदातचरितनिधीनां श्रीमरुकोट्टसप्तवर्षप्रमितकृतनि-
वासपरिशीलितसमस्तागमानां समग्रगच्छादृतसूक्ष्मार्थसिद्धान्त-
विचारसारषडशीति-सार्धशतकाख्यकर्मग्रन्थ-*पिण्डवि-
ग्रन्थरचनाऽऽदि
शुद्धि-*पौषधविधि-*प्रतिक्रमणसामाचारी-सङ्घपट्टक-*धर्मशिक्षा-*द्वादश-

१ षडशीतेरपरनामागमिकवस्तुविचारसार इति दृश्यते, तत्रात्र सूक्ष्मार्थसिद्धान्तविचा-
रसारविशेषणेन विशेषितं सम्भाव्यते । एतच्च भावनगरस्थयाऽऽत्मानन्दसभया बृहद्गच्छीयहरि-
भद्रसूरि-मलयगिरिविरचितवृत्तिद्वयसमन्वितं प्राकाशि । एतदुपरि भाष्यद्वयं श्रूयते, मूलग्रन्थकार-
जिनवल्लभसूरिशिष्यरामदेवगणिविरचितं प्राकृतविवरणं (जे. भां. सूची पृ. ४६) यशोभद्रसूरि-
रचिता वृत्तिश्चोपलभ्यते । मेरुवाचककृतं विवरणं तथोद्धारावचूर्यादिकमप्यन्यत्र पश्यते । धनेश्वरसूरिरचितवृत्त्या सहित-
२ सार्धशतकस्यापरनाम सूक्ष्मार्थविचारसारेति पठ्यते ।
मेतद् भावनगरस्थया जैनधर्मप्रसारकसभया प्रसिद्धिमापितम् । एतदुपरि भाष्यं तथा वि. सं. ११७०
वर्षे मुनिचन्द्रसूरिविरचिता चूर्णिश्च ज्ञायते । चक्रेश्वरसूरि (!)-रामदेवगणिविहितं प्राकृतविवरणं तथा
च टिप्पनमपि श्रूयते ।
वि. सं. ११७१ वर्षे यशोदेवसूरिणैतस्य विवरणं व्यधायि, बृहट्टिप्पनिका जैनग्रन्थावल्यादौ
३ वि. सं. ११७६ वर्षे यशोदेवसूरिणैतस्य विवरणं व्यधायि, बृहट्टिप्पनिका जैनग्रन्थावल्यादौ पृथग् न प्रतीयते ।
वि. सं. ११८० वर्षे श्रीचन्द्रसूरिकृता सूचितैतद्वीया वृत्तिर्यशोदेवसूरिविवरणात् पृथग् न प्रतीयते ।
तथा वि. स. १२९५ वर्षे उदयसिंहसूरिणा दीपिका तथा च तपागच्छीयसंवेगदेवगणिना विक्रमीय-
षोडशशताब्दीपूर्वार्धे बालावबोधो व्यरचि (पत्तनीयभां. सूची द्रष्टव्या) एतदतिरिक्तावचूरि-
पञ्जिकाऽऽद्यप्यन्यत्र श्रूयते ।

विक्रमीयसप्तदशशताब्द्युत्तरार्धे पं. शुभविजयगणिसंगृहीते श्रीविजयसेनसूरिप्रसादीकृते प्रश्नोत्तर-
रत्नाकरे उपाध्यायसोमविजयगणिकृतप्रश्नोत्तरे निम्नोल्लिखितं पठ्यते—

"पिण्डविशुद्धिविधाता जिनवल्लभगणिः खरतरोऽन्यो वा? इति प्रश्नः । अत्रो-
त्तरम्—जिनवल्लभगणेः खरतरगच्छसम्बन्धित्वं न सम्भाव्यते, यतस्तत्कृते पौषधविधिप्र-
करणे श्राद्धानां पौषधमध्ये जेमनाक्षरदर्शनात् कल्याणकस्तोत्रे च श्रीवीरस्य पञ्चकल्याणक-
प्रतिपादनाच्च तस्य सामाचारी भिन्ना खरतराणां च भिन्नेति ॥"

—प्रश्नोत्तररत्नाकरे सेनप्रश्ने (दे. ला. प्रकाशिते प. ४)

किन्त्वेतत् सुदीर्घदृष्ट्या चिन्तने न समीचीनं प्रतिभाति ।
४ एतदाधारेण निर्मितमेकं संक्षिप्तमपि पौषधविधानमुपलभ्यते—
"गुरुजिणवल्लहविरइयपोसहविहिपयरणाउ संखेवा ।
वसियमेय विहाणं विसेसं उ पुण तओ नेयं ॥"—पत्तनीयभां॰ सूची ।
तथा वि. सं. १६१७ वर्षे जिनचन्द्रसूरिणाऽस्य वृत्तिर्व्यरचीति जैनग्रन्थावल्यादौ सूचितम् ।
५ जिनपतिसूरिविरचितबृहद्वृत्तिसमन्वितोऽयं 'श्रावकजेठालाल दलसुख' इत्यनेन प्रकाशितः ।
वि. सं. १३३३ वर्षे लक्ष्मीसेनेन विरचिताऽस्य लघुवृत्तिरपि जैनग्रन्थावल्याम् । हर्षराजोपा-
ध्यायविहिताऽस्य लघुवृत्ति., वि सं. १५१९ वर्षे साधुकीर्तिगणिरचिताऽवचूरिश्चोपलभ्यते ।
६ एतदुपरि सकलचन्द्रकृता वृत्तिर्जैनग्रन्थावल्या समसूचि ।
* एतादृक्चिह्नाङ्किता ग्रन्था यावज्ज्ञातमद्यावधि मुद्रणादिद्वाराऽप्रसिद्धाः ।

कुलकस्वरूपप्रकरण--प्रश्नोत्तरशतकं--*शृङ्गारशतक--*नानाप्रकारविचित्रचित्रकाव्यसार-शतसङ्ख्यस्तुतिस्तोत्रादिरूपकीर्तिपताका सकलं महीमण्डलं मण्डयन्ती विद्वज्जनमनांसि प्रमोदयति ॥"

चारित्रसिंहगणिना सुमतिगणिविनिर्मितगणधरसार्धशतकबृहद्वृत्तेरेव प्रोद्धृते गणधरसार्धशतकान्तर्गतप्रकरणे पूर्वोक्तमेव चरितं प्रतिपादितम् । श्रीजिनदत्तसूरीयगणधरसार्धशतकस्य सुमतिगणीयविवरणमुपजीव्य जिनेश्वरसूरिशिष्येण वाचकसर्वराजगणिना विरचितायां संक्षिप्तवृत्तावप्युपरि प्रदर्शितमेवेतिवृत्तमुपलभ्यते । वि. सं. १६२९ वर्षे धर्मसागरोपाध्यायेन विरचिते स्वोपज्ञवृत्तिसमन्विते प्रवचनपरीक्षापरनाम्नि कुपक्षकौशिकसहस्रकिरणे पूर्वप्रदर्शितमेव चरितमवतारितं विवादपूर्वमवमतं चावलोक्यते । संक्षिप्तरूपं प्रायोऽन्यत्र क्षमाकल्याणादिरचितखरतरगच्छपट्टावल्यादावपि दृश्यते ।

जिनवल्लभसूरेः पट्टधरं प्रस्तुतकाव्यत्रयीकर्तारं जिनदत्तसूरिं विहायान्ये के के शिष्याः समासन् ? तद्विषये विशेषतो न व्यज्ञायि, नवरं सचरि (सप्तति) टिप्पन—जिनवल्लभीयवस्तुविचारसारप्राकृतविवरणकर्तू रामदेवगणेस्तु परिचयो भवति जेसल्मेरभा० सूची(पृ. ४०, ४६, अप्रसिद्ध० पृ. ३४) विलोकनेन । अपवर्गनाममालाकारो जिनभद्रसूरिरपि च तत्प्रान्ते निजं जिनवल्लभ-जिनदत्तसूरिसेवित्वं जिनप्रिय(वल्लभ)-विनेयत्वं चाभिज्ञापयति स्म ।

शिष्याः

जिनवल्लभसूरिसन्तानीयैः प्रभृतीर्विद्वद्भिर्ग्रन्थकारैर्ग्रन्थप्रारम्भप्रान्ते जिनचै-
त्यादिप्रतिष्ठालेखप्रारम्भप्रान्तादौ निजपूर्वजपरिचायकप्रशस्तिप्रदर्शने

प्रशंसकाः

च प्रस्तुतोऽस्य सूरिर्भूरिप्रशंसापूर्वमस्मारि। तत उद्धृत्यात्र किञ्चित्

प्रदर्श्यते तथाहि—

वि. सं. १२९१ वर्षे चित्रकूटवास्तव्य सा. सल्हाकेन लेखितायां पुस्तिकायाम्—

" चारित्रिचूडामणिश्रीजिनवल्लभसूरिसन्तानीयश्रीजिनेश्वरसूरिपदपंकजमधु-
करेण" इत्यादि।—जे० भां० सूची (पृ. २६)

[1]वि. सं. १३०७ वर्षे पूर्णकलशगणिः —

"तस्मिन् सोऽभयदेवसूरिरभवत् क्लृप्ताङ्गवृत्तिस्ततः*
संविग्नो जिनवल्लभो युगवरो विद्यालिताराऽम्बरम्।"

—प्राकृतद्व्याश्रयवृत्तौ (प्रश० श्लो० २)

[2]वि. सं. १३१२ वर्षेऽभयतिलकगणिः—

"*तच्छिष्यो जिनवल्लभो गुररभाच्चारित्रवैचि(पावि)त्र्यतः
सारोद्धारसमुच्चयो नु निखिलश्रीतीर्थसार्थस्य यः।
सिद्धाकर्षणमन्त्रको न्वखिलसद्विद्याभिरालिङ्गनात्
कीर्त्या सर्वगया प्रसाधितनभोयानाग्र्यविद्यो ध्रुवम्॥"

—स. द्व्याश्रयवृत्तौ (प्रश० श्लो०. ४)

जज्ञे *तदीयपदवीनलिनीमरालः स्वेभ्यश्चरित्ररमया जिनवल्लभाख्यः।'

—न्यायालङ्कारप्रान्ते (जेसलमेरभां० सूची पृ.४८)

[3]वि. सं. १३१२ वर्षे चन्द्रतिलकोपाध्यायः—

1 समर्पिता विक्रमराजवर्षे हयान्तरिक्ष-ज्वलनेन्दुसङ्ख्ये।
पुण्यार्कहस्त्यामलफाल्गुनैकादशीतिथौ द्व्याश्रयवृत्तिरेषा॥
—प्राकृतद्व्याश्रयवृत्तिः (प्रश० श्लो० १४)

२ अब्दे द्वादशभिस्त्रयोदशशते श्रीविक्रमाब्दे द्वि(व्दि)ते
श्रीप्रह्लादनपत्तने शुभदिने दीपोत्सवेऽपूर्यत।
—सं. द्व्याश्रयवृत्तिः (प्रश० श्लो० १३)

३ श्रीमद्वीसलदेवगूर्जरधराधीशेऽधिपं भूभुजां
पृथ्वीं पालयति प्रतापतपने श्रीस्तम्भतीर्थे पुरे।
चक्षुः-शीतकर-त्रयोदशमिते संवत्सरे वैक्रमे
काव्यं भव्यतमं समर्थितमिदं दीपोत्सवे वासरे॥
—अभयकुमारचरितम् (प्रश० श्लो० ४७)

[1]वि. स. १४६८ वर्षे वर्धमानसूरिः—

"श्राद्धप्रबोधप्रवणस्तत्पट्टे जिनवल्लभः। सूरिर्वल्लभतां भेजे त्रिदशानां नृणामपि ॥"

—आचारदिनकरे (प्रश० श्लो० १४)

प्रायो विक्रमीयपञ्चदशशतके चित्रिता जेसलमेरुदुर्गीयजैनभाण्डागारदे-

ताडपत्रात्मकपुस्तिकायाः काष्ठपट्टिकायां जिनवल्लभसूरि–प्रतिकृतिरप्युपलभ्यते।

वि. सं. १४९७ वर्षे प्रतिष्ठिते सम्भवजिनालयप्रशस्तिशिलालेखे–

"ततः क्रमेण श्रीजिनचन्द्रसूरि–नवाङ्गीवृत्तिकार–श्रीस्तंभनपार्श्वनाथप्रकटीकारश्रीअभय-

देवसूरि–श्रीपिंडविशुद्ध्यादिप्रकरणकारश्रीजिनवल्लभसूरि–" इत्यादि

—जेसलमेरभा० सूची (परि०-पृ. ६७,७१)

वि. स. १५०३ वर्षे जिनवल्लभीयभावारिवारणादिस्तोत्रवृत्तिकारो जयसागरगणिः—

"श्रीवीरशासनाम्भोजिसमुल्लासनशीतगो.। सूरेरभयदेवस्य नवाङ्गीवृत्तिवेधसः ॥

पट्टालङ्कारसारथीः सूरिः श्रीजिनवल्लभः।" —जे० भा० सूची (पृ. ५७)

वि. सं. १५०४ वर्षे महेश्वरकविः—

"एतत्कुले श्रीजिनवल्लभाख्यो गुरुस्ततः श्रीजिनदत्तसूरिः।

सुपर्वसूरिस्तदनुक्रमेण बभूव वर्यो बहुधैस्तपोभिः ॥"

मन्त्रिमण्डनवंशवर्णने काव्यमनोहरे (स० ७, श्लो० १९)

[2]वि. स. १५१९ वर्षे जिनवल्लभसूरिरचितनाभेय–शान्ति–नेमि–पार्श्व–वीर

जिनस्तोत्रचरित्रपञ्चकवृत्तिकारः साधुसोमगणिः—

"जिनवल्लभसूरीन्द्रसूक्तिमौक्तिकसम्पुटाः। दर्शितार्थाः सुदृष्टीनां सुगमाद्या भवन्त्विति॥"

—चरित्रपञ्चकवृत्तिप्रान्ते (श्लो० ९)

[3]वि. स. १५४४ वर्षे कमलसंयमोपाध्यायः—

"विचारषड्त्रिंशिकानवकारधाता गुर्गरीयान् जिनवल्लभोऽभूत्।

सूत्रोक्तमार्गाचरणोपदेशप्रागल्भ्यपात्रं नहि यादृशोऽन्यः ॥"

—उत्तराध्ययनवृत्तौ सर्वार्थसिद्धौ (प्रश० श्लो० ४)

---

१ पुरे नन्दवनाख्ये च श्रीजालन्धरभूषणे। अनन्तपालभूपस्य राज्ये कल्पद्रुमोपमे ॥ श्रीमद्विक्रमभूपालादष्टपञ्चाशदुत्तरे। वर्षे कार्त्तिकराकायां ग्रन्थोऽयं पूर्तिमाययौ ॥—C (प्रशस्ति० पृ ५४) दर्शनेन भविष्यति।

२ अन्य मध्विसरियो जे० भा० सूची (अप्रसिद्ध० पृ. १३, ४), पत्तनभां० सूची।

३ जेसलमेरभां० सूची (प्रस्ता० पृ० १३; ४-१)

४ जेसलमेरभां० सूची (प्रस्ता० पृ० १९; ४-१)

'वि. सं. १६९२ वर्षे पद्ममन्दिरगणिः—

"प्रद्योपसम्पदिमयस्तदन्ते दिवाऽपि सूरिर्जिनवल्लभोऽभूत् ।
अग्रन्थ यो ग्रन्थमनर्थसार्थप्रमाथिनं तांत्रिकियाकठोरः ॥"

—ऋषिमण्डलवृत्तौ (प्रश० श्लो० ७)

वि. सं. १६१९ वर्षे साधुकीर्तिगणिना जिनवल्लभीयसङ्घपट्टकस्यावचूरिर्व्यधायि।

वि. सं. १६४० वर्षे पाठकपुण्यसागरः—

"स जयताज्जगतीजनवल्लभः परहितैकपरो जिनवल्लभः ।
चतुरचेतसि यस्य चमत्कृतिं रचयतीह चिरं रुचिरं वचः ॥"

—जिनवल्लभीयप्रश्नोत्तरषष्टिशतककाव्यस्य लघुवृत्तौ ।

'वि. सं. १६४६ वर्षे समयसुन्दरगणिः—

"कृत्वा समीपेऽभयदेवसूरेः येनोपसम्पद्ग्रहणं प्रमोदात् ।
यशो रहस्यामृतमागमानां सूरिस्ततः श्रीजिनवल्लभोऽभूत् ॥"

—अष्टलक्षार्थी (प्रश० श्लो० ११)

'वि. सं. १६५१ वर्षे पाठकगुणविनयः—

"सोऽभूदभयदेवाख्यः, सूरिः श्रीजिनवल्लभः ।
ज्ञान-दर्शन-चारित्रपात्रं भेजे ततो भृशम् ॥
येन चण्डाऽपि चामुण्डा दर्शनं प्रापिता गुणैः ।
कर्ता पिण्डविशुद्ध्यादिशास्त्राणां तत्त्वशालिनाम् ॥"
—सम्बोधसप्ततिवृत्तौ (प्रश० श्लो० ७-८)

[1]वि. सं. १६५४ वर्षे ज्ञानविमलोपाध्यायः—

" "तत्पट्टे च विरेजुः कर्मग्रन्थादिशास्त्रकर्तारः ।
वैराग्यैकनिधानाः श्रीमज्जिनवल्लभाचार्याः ॥"
—शब्दभेदप्रकाशटीकायाम् ।

इत्याद्यवदाताबलोकनेन प्रस्तुतापभ्रंशकाव्यत्रयीप्रदर्शितविधिपथप्रचारयितुरेतत्काव्यत्रयीकर्तृजिनदत्तसूरिपूज्यस्य जिनवल्लभसूरेः सम्यक् परिचयो भविष्यतीति विस्तारभयाद् विरम्यते ।

जिनदत्तसूरिः ।

सुप्रसिद्धिमधिगतस्य परमपितामह(बड़ा दादा)प्रख्यया श्वेताम्बरजैनानुयायिभिर्विशेषतः खरतरगच्छीयैः प्रभूतपुरादिषु भक्तिप्राग्भारेणेदानीमपि स्तूप-प्रतिमा--प्रतिकृति-पादुकाप्रभृतिप्रतिष्ठापनपूर्वं प्रपूज्यमानस्य चतुरचित्तचमत्कृतकारिचारुचरितस्य प्रस्तुतापभ्रंशकाव्यत्रयीप्रणेतुर्जिनदत्तसूरेः परिचयः साम्प्रतं साम्प्रत इति स एव प्रस्तूयते ।

प्रस्तुतसूरिणा स्वगुर्वादेः स्वीयविद्वत्ताऽऽदेश्च प्रकटाप्रकटरूपः परिचयः स्वयमपि समकारि स्वकीयकृतिसन्दर्भेषु । यन्मध्यादेषा काव्यत्रयी त्वत्र प्रत्यक्षा, तथा च तत्कृतिरूपं गणधरसार्धशतकं गुरुपारतन्त्र्यं नाम ग्रन्थद्वयमप्यत्र परिशिष्टप्रदर्शितमप्युदर्कं प्रेक्ष्यते । ,

प्रदर्श्यतेऽद्यापि प्रस्तुतस्य सूरेर्निशीथचूर्ण्यादि पुस्तकं प्रतिकृत्यैरवत्वं प्रमुखं च [1]जेसलमेरुदुर्गादौ । किञ्चैतत्सूरिशिष्येण जिनरक्षितसाधुना वि. सं. ११७० वर्षे

---

१ श्रीमद्विक्रमनगरे राजच्छ्रीराजसिंहनृपराज्ये । सश्लोकचक्रवाकप्रमोदसूर्योदये सम्यक् ॥
चतुराननवदनेन्द्रिय-रस-वसुधार्मिते समब्दे । श्रीमद्विक्रमनृपतौ निक्रान्तेऽतीव कृतवर्षे ॥
—P. P. २, १२८

जेसलमेरुभां० सूची (पृ. २३, ३१; अप्रसिद्ध० पृ. ५०) विलोकनीया ।

धारानगर्यां लिखितानि, ब्रह्मचन्द्रगणिना च वि. स. ११७१ वर्षे पत्तने जयसिंह-देवराज्ये लिखितानि कविपल्हप्रणीतानि पट्टावली(जिनदत्तसूरिस्तुति)पद्यानि तत्र परिशिष्ट(४)प्रान्ते परिनिदर्शितानि पाठकैः प्रत्यक्षीकरिष्यन्ते ।

श्रीमतश्चास्य सूरेः शिष्येण स्थिरचन्द्रगणिना वि. स. १२०७ वर्षेऽजयमेरौ दुर्गे पट्टीमद्ध्ये पञ्चाशकवृत्तेस्त्रुटितपुस्तकं गृहीत्वा गत स्वयं लिखितमासीत्, तदपि विद्यते जेसलमेरदुर्गभाण्डागारे ।

अपरमेनामपरनामसारो जिनप्रियविनेयो जिनभद्रसूरिर्जिनवल्लभ-जिनदत्तसूरि-सेवकत्वं निज न्यदर्शयत् ।

पूर्वपरिचायितजिनवल्लभसूरिः पट्टप्रतिष्ठितेनानेन जिनदत्तसूरिणा निजपट्ट-धरपदवीं जिनचन्द्रसूरये स्वव्यतारव्याद्यीतिवृत्तोऽप्युपलभ्यते । यस्य विनेयेन जिनमत-(? पति)यतिना वि. स. १२१९ वर्षे विलिखिता शासनकाव्यटीकाऽऽदिपुस्तिका जेसलमेरदुर्गभाण्डागारे दृश्यते ।

सूरिवर्यस्यास्य शिष्य-प्रशिष्यपरम्परयोद्भूतैः प्रभूतैः पण्डितप्रकाण्डैः प्रणीतेषु प्रचुरपुस्तक-प्रतिमा-प्रासाद-प्रशस्तिप्रमुखेषु प्रादुर्भूतं प्रवितततमेतदीयं प्रोज्ज्वलं सुयशः परिपठ्यते । प्रेक्षावतां प्रीतये तत प्रोद्धृत्यात्र किञ्चिद् प्रदर्श्यते । तथाहि—

वि. स. १२२३-७७ वर्षेषु सूरिपदे विद्यमानो जिनदत्तसूरिपट्टधरजिन-चन्द्रसूरिशिष्यो जिनपतिसूरिः—

"तच्छिष्यो जिनदत्तसूरिरभवच्चारित्रिणामग्रणी-
र्यो मध्येममय विधि च विपय सत्पारतन्त्र्य तथा ।
एता सिद्धपदत्रयीं त्रिपथगा लब्ध्वा यथा मातृका
व्याशिष्टाहितलक्षण कृतमुखो निश्व यथा शाब्दिक ॥
लोला दोलाधिरोहात् कनकशिखरिण कन्दरोत्सङ्गरङ्ग-
क्षोणीमक्षूणशोभाधिमधिशयिता पूर्णहन्नेत्र-कर्णा ।
जीरातून् श्रोत्रवृत्तेर्निशमनमनसामन्तरङ्ग न मात.
शङ्के गानच्छलेन त्रिदिवयुवतयो यद्गुणानुद्गिरन्ति ॥"
---पञ्चलिङ्गीविवरणप्रान्ते (श्लो० ९-१०)

"जज्ञे श्रीजिनदत्तयत्यधिपति शिष्यस्ततस्तस्य य
सिद्धान्ताद् विधि-पारतन्त्र्य-विपयामिख्यामभिख्यान्वित ।
आसाद्य त्रिपदीं निधुर्वत्विमिर व्यध्व वृपध्वसन
चिच्छेद प्रतिपन्थिन सुमनसा व्यक्तक्रमप्रक्रम ॥
लावण्यावसथो यथा पतिरपा नो पर्वतक्षोभित
शङ्कीव सुसदा सुवर्णसुमगो नोच्चै सुरागाश्रय ।
य कल्पद्रुरिव द्रुतार्पितफलो नोधासदापल्लव
साम्य यस्य तथापि शस्ययशसस्तै कुर्वते वालिशा ॥"
---सङ्घपट्टकविवृतिप्रान्ते ।

वि स. १२८९ वर्षे पूर्णभद्रगणि ---
"भास्वास्तत समुदगाज्जिनदत्तसूरि-
र्भव्यारविन्दचयबोधविधानदक्ष ।
गाव स्फुरन्ति विधिमार्गविकासनैक-
तानास्तमोविदलनप्रवणा यदीया ॥"
---धन्य शालिभद्रचरित्रे (जे. भा. सूची पृ. २०)

वि. स १२९३ वर्षे जिनपालगणि ---
"जिनदत्त इति श्रीमान् सूरिस्तत्पदभूपण ।
जज्ञे स ज्ञानमाणिक्यरोहणो विधिपोपण[१] ॥"
---द्वादशकुलकविवरणप्रान्ते ।

१ तच्छन्देनात्रापि च पूर्वोक्तजिनवल्लभसूरे परामर्श ।

वि. स १२९१ वर्षे सुमतिगणि —

" श्वेता श्रीजिनदत्तसूरिसुगुरोर्वर्ण्योऽब्धिमध्योपमा
क्वाह दुर्गमहाटवीमृगनिभ प्रास्तान्तरप्रातिभ ।
सद्बुध्याहितबुद्धिरद्भुतमति कर्णे यथा कुण्डल
कुर्वन् येधनिधिच्युतेऽहमपि तल्लप्स्ये तथा हारताम् ॥
महात्मन पुण्यनिधेस्तथापि तस्यैव माहात्म्यवशाद् विधास्ये ।
वृत्तिं विचित्रा गणभृच्छतस्य सार्धस्य संक्षिप्ततरां सुबोधाम् ॥ + +

तत्र च प्रवचनप्रभावनाप्रासादोत्तुङ्गशिखरस्थिरतरमत्तरङ्गरङ्गचारुचामीकरदेण्ड-दण्डनिर्धौतपूतप्रबलकलकलानिद्राणरणत्किङ्किणीक्वाणपटपटायमानधवलध्वजपटायमान श्रीमद्दुर्जयनीदुर्जयनीरन्ध्ररन्ध्रान्वेषिद्वेषिमोगियोगिनीचक्रचक्रचित्रचरित्रचमत्कारकारि(री) श्रीमरुमण्डलमण्डन–परचक्रपराक्रमखण्डन–श्रीविक्रमपुरनगरनिवासिभूव–प्रेत–परेतराज-निर्व्याजसनाथप्रोल्लासपयासनभवन–श्रवणसुखहर्षदद्वादशनार्यिकपराश्रुताम्रचारिप्रविहितसु-विहितजनरञ्जननिदान–परिहितसुहितहाटक–प्रकटितविकटनाटक–श्रीमद्गाहिलपाटक-समसातिसप्तिप्रमितनर्तनस्थाननिधान–प्र[ति]वादिपञ्चाननसिंहनादभञ्जन प्रदा(धान)–श्री [नि]कर्षसनिकर्षनिष्कम्पितदारिद्र्यमुद्रामुखि(द्रि)त–श्रीत्रिभुवनगिरिनीवृत्पतिनियमितपञ्च सप्तपलितासस(प्र)वासि–श्रीवामाङ्गजोपरिनरफणिफणाविरोपणरूप–वामावर्तारात्रिकस्था-पनस्वरूप–प्रमुखनानारूपसारशक्तिसम्भारस्फायमान निरन्तरागच्छद्गच्छप्रपन्नभूप-मानमानमारप्रणमन्नानाप्रकारकान्तिमारमासुरसुरासुरव्यन्तरविद्याधरधरेश्वरनिषेधि(वि)त-सद्दैन्यतानिर्दैन्य-दीनातुरप्रचुरतरनिर्भिन्नादप्रसादनिर्माणनिस्तुलसकलसत्पादकमल प्रभाव-भारस्वतमन्त्रानुभावविभावितशेषनिर्मुग्धशेमुषीसमु(¹)कविरान–स्फ(स्फ)गो-ष्ठकल्पितानल्पजल्प[नि]कल्पलोलकल्लोलहल्लहरीपरीतानवगीतसमस्तशास्त्रार्थरसना-चलेभप्रस्वस्तापिपरिज्ञानाक्रष्टनिष्टप्रकृष्टजनमानस तात्त्विकतत्त्वावबोधोद्बुद्धशुद्धबोध निशितासिलताप्रहारप्रहताहिततथ्यापथ्यामिथ्यादर्शनसंत्योर्थितातुल्यकल्पकल्याणकारिहारि-निर्भञ्जनसम्यग्दर्शनमणि–सात्त्विकशिरोमणि–श्रद्धानिधान–सात्त्विकश्राद्धप्रधान–पुन्ना गनागदेवसेवनाराजित–सक्लेशलेशवर्जित–समुर्जितश्रीमदुज्जयन्तोत्तुङ्गगुरुशिखरिशिखर वद्धाधिवास–सोल्लासाधिष्ठायकाम्बिकाम्बिकाम्बिचुम्बिसाक्षाद्भाग्विनिर्मितचाटे–सिद्ध–बुद्धाम्बिकाऽम्बिकादेवास्वहस्तप्रदत्तप्रशस्तप्रशस्तिरूपसम्प्रतितनयुगप्रधाननामाक्षर–

1 'दासानुदासा इव सर्वदेवा यदीयपादाब्जतले लुठन्ति ।
मरुस्थली(ली)कल्पतरु स जीयाद् युगप्रधानो जिनदत्तसूरि' ॥'
इत्यत्र् माम्य लिखितमासीदिति ख्यातम् ।

वाचनोपुसनोल्लसितयुगप्रधानपदवीविभ्राजिविद्याजिराजहंसिकाऽऽसिकान्न्यनिर्विन्वस्यानचर-णचङ्क्रमणरमणप्रधानमानसः परिहृतपरिग्रहो(हा)ग्रहमान्नातपद्गत(?स्यद्भुत)चित्रचारित्रसम्य-दु(?)रिर्भगवान् श्रीजिनदत्तसूरिर्भूरिभव्यनन्यतरश्रद्धाल्लुता[लता]वितानतानवोच्छेददक्ष-निर्विपक्षविवेकविमलजलसेकप्रख्यं गणधरसार्धशतकाभिख्यं प्रकरणं चिकीर्षुः + + + ".

—गणधरसार्धशतकवृहद्वृत्तौ (प्रारम्भे) ।

प्रस्तुतजिनदत्तसूरिप्रशिष्यजिनपतिसूरिशिष्येण सुमतिगणिना जिनदत्तसूरि-स्वर्गमनादनन्तरं चतुरशीतितमे वि. सं. १२९५ वर्षे समर्थितायां जिनदत्तसूरीयगण-धरसार्धशतकस्य वृहद्वृत्तावित्थमुदल्लेखि जिनदत्तसूरि-चरितम्—

"अधुना पूर्वाचार्याम्नायप्रतिपादनप्रसङ्गादद्भुतनिधानानां श्रीजिनदत्तसूरीणा-मेतत्प्रकरणकाराणां यथाश्रुति [यथास्मृति] किञ्चिच्चरितमुत्की-र्त्यते । तथाहि किल पूर्वं श्रीजिनेश्वरसूरिसत्कश्रीधर्मदेवोपाध्या-

जन्म दीक्षाऽऽदि

यस्य संयताभिर्गीतार्थाभिर्धवलक्के चतुर्मासी कृताऽऽसीत् । तत्र च क्षपणकभक्त-वाच्छिगश्रावकपत्नी वाहडदेवीति नाम्ना पुत्रसहिता तासां साध्वीनां पार्श्वे धर्मं श्रोतुं समागच्छति । ता अपि तस्या विशेषेण धर्मकथाऽऽदिकं कथयन्ति । पुरु-षलक्षणं शुभाशुभं च ता गुरूपदेशाद् विदन्ति, तस्याः पुत्रस्य प्रधानलक्षणानि पश्यन्ति, तल्लाभनिमित्तं च तन्मातरं बह्वाक्षिपन्ति । किं बहुना ? तथाऽऽक्षिप्ता यथा [सा] कथितकारिणी जाता । ततो भणिताऽऽर्यिकाभिर्धर्मशीले ! एष त्वदीयः पुत्रो विशिष्टयुगप्रधानलक्षणवरस्तदेनं यद्यस्मद्गुरूणां प्रयच्छसि, तदा तत्र महान् धर्मो भवति, किञ्चैष समस्तजगन्मुकुटभूतो भवति । तयाऽपि [तत्] प्रतिपन्नम् । ततश्चतुर्मास्यनन्तरं श्रीधर्मदेवोपाध्यायानां स्वरूपं कथितं यदस्माभिरत्र पात्र(रत्न)मेकं प्राप्तमस्ति, यदि युष्माकं प्रतिभास्यति । ततः शीघ्रं समागताः [श्री]धर्मदेवोपाध्यायाः । दृष्टश्चासौ ज्ञातं च निश्चितं न सामान्यपुरुष एषः, किं तर्हि गुरुतरपदयोग्यो भविष्यति । तन्माता पृष्टा 'तव सम्मतं यद्येष दीक्ष्यते?' । तयोक्तं पुण्यपात्रया—'भगवन् (न्तः) ! प्रसादं कृत्वा कुरुतैवं येन ममापि निस्तारो भवति' । पुनः पृष्टोपाध्यायैः—'कियद्वर्ष-प्रमाणोऽयम् ?' । तयोक्तम्—'एकादशशतद्वात्रिंशत्संवत्सरे ११३२ जातः' इति । तत एकादशशतैकचत्वारिंशत्संवत्सरे ११४१ शुभलग्ने तस्योपाध्यायैर्दीक्षा प्रदत्ता नाम च कृतं सोमचन्द्र इति ।

1 गणधरसार्धशतके (गा. ७८,१४८) द्रष्टव्यम् ।

भणित · उपाध्याये सर्वदेवगणिस्त्वया [कियद्वर्षाणि] प्रतिपाल्य एष', सर्वं बहिर्भूमिनयनादिकं कार्यमस्य क्रियाकलापश्च शिक्षणीय इति ।

बाल्ये प्रतिभा

सूत्रादिपाठस्तेन पूर्वं स्वगृहस्थितेनैव कृतोऽस्ति । ' करेमि भंते ! सामाइयं' इत्यादि पाठ्यते । प्रथमव्रतदिन एवासौ सोमचन्द्रमुनिर्नीतोऽस्ति बहिर्भूमौ सर्वदेवगणिना । [अज्ञानवादुद्गतक्षेत्राणि तेन त्रोटितानि । तत शिक्षानिमित्त रजोहरण मुखवस्त्रिका च गृहीता सर्वदेवगणिना] भणितश्च भंते गृहीते किं क्षेत्राणि त्रोट्यन्ते ? तद् गच्छ स्वगृहम् । ततस्तदैवोत्पन्नप्रतिभेन तेनोक्तम्–' युक्त कृत गणिना, पर मम चोटिकाऽऽसीत् ता दापय येन गच्छामि' इत्युक्ते गणेराश्चर्यमभूदहो ! लघोरपि कीदृक् सदुत्तरत्वमेतस्य ? किं सम्प्रति प्रतिवचन दीयते ? । एषा वार्ता धर्मदेवोपाध्यायस्याग्रे जाता । धर्मदेवोपाध्यायैश्चिन्तितम्–' भविष्यति योग्य एषः' ।

सर्वत्र पत्तने परिभ्रम्य लक्षण–पञ्जिकाऽऽदिशास्त्राणि भणितुमारब्ध. सोमचन्द्र. ।

विद्याध्ययनम्

एव च भावडाचार्य–धर्मशालाया पञ्जिकाभणनार्थमेकदा गच्छन्नुद्धतेन केनापि प्रतिपादितो यथा'ऽहो सितपटा ! कपालिकाग्रहण किमर्थम् ?' । सोमचन्द्रेणोक्तम्—" त्वदीयमुखचूरणार्थमात्मीयमुखमण्डनार्थं च " । गतोऽसौ निरुत्तरो न किमपि वक्तु शकितः ।

भणनस्थाने गतस्तत्रानेकेऽधिकारिपुत्रा पञ्जिका भणन्ति । कदाचित् तेनाचार्येण परीक्षार्थं पृष्ट –'भो. सोमचन्द्र ! न विद्यते नकारो यत्र स ननकार इति यथार्थं नाम ?' । प्रतिभावता प्रोक्त झटिति सोमचन्द्रेण–" भैवमावेदयन्त्वाचार्या , किं तर्हि ननकरण ननकार इति व्युत्पत्ति कार्या " । आचार्येण ज्ञातम्–' अहो ! अत्यन्त सदुत्तर एष', अनेन सह वक्तु न शक्यते' ।

अन्यदा लोचदिने व्याख्यानभणनाय न गत । व्याख्याने व्यवस्था चेदृशी यद्येकोऽपि छात्रो नागच्छति, तदा व्याख्यान न भणत्याचार्य इति । ततो व्याख्यानमभणत्याचार्ये सगर्वैर्भणितमधिकारिपुत्रै –' आचार्यमिश्रा ! सोमचन्द्रस्य स्थाने एष पाषाणो धृतो भणत यूय व्याख्यानम् ' । ततस्तदुपरोधेन भणित व्याख्यानम् । द्वितीयदिने समागत' सोमचन्द्र पप्रच्छ छात्रान्–' व्यतीतेऽह्नि किं मां विना भणित युष्माभि ?' ।

---

१ ' अद्यापि यस्य सर्वदेवगणे स्तम्भतीर्थवेलाकूलनिकटवर्ति–ग्रामस्थितमन्दिरेऽनुवृत्तो मिथ्यादृष्टिभिरपि सप्रभाव वन रक्ष्यमाण पुण्यमना विद्यते । '

—गणधरसार्धशतक (गा. ८०) वृहद्वृत्तौ सुमतिगणि ।

तैरुक्तम्-'त्वदीयस्थाने पाषाणो धृत'। सोमचन्द्रेणोक्तम्-"कश्चित् पाषाण कश्चिन्ने-त्यधुनैव ज्ञास्यते, यावती च पञ्जिका भणिता, तावतीं मां पृच्छन्त्वेतानपि, यथार्थं यो न व्याख्यास्यति स एव पाषाण"। आचार्येणोक्तम्-'भो सोमचन्द्र! त्वां प्रज्ञाऽऽदि-सौभगुणाढ्य कस्तूरिकां जानाम्येव, परमेतैर्मूर्खै प्रेरितोऽह व्याख्यानेऽत क्षन्तव्य भवता। एव पञ्जिका स पपाठ।

अशोकचन्द्राचार्येणोपस्थापना कृता। हरिसिंहाचार्येण सर्वसिद्धान्तवाचना दत्ता पण्डितसोमचन्द्राय तथा मन्त्रपुस्तिका। यया सिद्धान्तवाचना स्वय गृहीता सा कपलिका च भगवता तुष्टेन दत्ता। तथा देवभद्राचार्येणापि तुष्टेन काष्ठोत्किरण दत्तम्, येन महावीरचरित-पार्श्वचरितादीनि चत्वारि कथाशास्त्राणि पट्टिकाया लिखितानि। एव च पण्डितसोमचन्द्रगणिर्ज्ञानी[ध्यानी] सैद्धान्तिक सर्वजनमनोहारी श्रावकाणामानन्दकारी साध्वाचारेण ग्रामानुग्राम विहरति।

इतश्च [श्रीदेवभद्राचार्यै श्रुत जिनवल्लभसूरीणां देवलोकागमनम्] चिन्ता समुत्पन्नाऽतीव चित्तसन्तापो जातोऽहो! सुगुरूणां पदसुद्योतितम-

जिनवल्लभसूरि-
पद प्रतिष्ठा

भूत्, पर विघटितम्। पश्चाद्]देवभद्राचार्याणामीदृश चित्त जात यदि श्रीजिनवल्लभसूरि-युगप्रधानपद योग्यपदस्थापनेन नोद्धियते, तदा का भक्ति ? । ततश्चिन्तितमाचार्यैरस्मिन् गच्छे कस्तत्पदयोग्य इति चिन्तयता चित्ते पण्डितसोमचन्द्रगणिर्लग्न। निश्चितमेष एव योग्य श्रावकाणां ज्ञान-ध्यान-क्रियापरत्वे नानन्दकारी। पश्चात् सर्वसम्मते पण्डितसोमचन्द्राय लेख प्रदत्तो यत् त्वया चित्रकूटे

---

१ गणधरसार्धशतके (गा ७७,७९,८१-८४,१४८) द्रष्टव्यम्। अशोकचन्द्राचार्यस्य शिष्येणोदयचन्द्रगणिना वि० स० ११५४ वर्षे लेखित ताडपत्रीयमोघनिर्युक्तिसूत्र विद्यतेऽद्यापि पत्तनीयजैनभाण्डागारे। तत्रस्थश्चायमुल्लेख —

"सवत् ११५४ वर्षे वैशाखशुक्लप्रतिपदायां रविदिने श्रीअशोकचन्द्राचार्यशिष्येण उदयचन्द्रगणिना जिनभद्रलेखकहस्ताद् विमलचन्द्रगणिहस्ताच्च ओघनिर्युक्तिसूत्र लेखित ॥" P P ५,३१

अनेनैवाशोकचन्द्राचार्येण प्रसन्नचन्द्र-हरिसिंह-देवभद्रादय सूरिपदे प्रतिष्ठिता आसन्। यन्मध्याद् देवभद्रसूरिर्जिनवल्लभ-जिनदत्तयो सूरिपदप्रदाता बभूव। यदुक्तम्—

"तेभ्य श्रीदेवभद्रसूरिभ्य सूरिपद आचार्यपद दत्त वितीर्णं कैरित्याह-अशोकचन्द्रसूरिभि श्रीजिनचन्द्रसूरिप्रसादीकृताचार्यपदै। तथा चैभिरेव प्रकरणकारिप्रभुभिर्विंशिकायामभ्यधायि यथा—

"अभिषेकवरसहोदरसहदेवगणेस्ततोऽभवञ्छिष्य। सूरिस्त्वशोकचन्द्रो जिनचन्द्राचार्यप्राप्तपद ॥"

उक्त च तत्रैव तैरेव यथा—

शीघ्रं समागन्तव्यम्, येन श्रीजिनवल्लभसूरिपदप्रतिष्ठायामपि नागतोऽभूः । वहवश्च तत्पदे स्थातु लम्बकर्णा गौरवर्णा श्रीपर्णपर्णाक्षा साक्षादिव मकरध्वजा गूर्जरत्रासञ्जाता. सयता अभ्युद्यता आसन्, पर योग्यता गुरव एव विदन्ति किं बहुना ' । देवभद्राचार्या पण्डितसोमचन्द्रोऽन्येऽपि साधवश्चित्रकूटे समाजग्मु । सर्वोऽपि लोको वेत्ति सामान्येन श्रीजिनवल्लभसूरिपदे सूरिपदस्थापन भविष्यति, न ज्ञायते कश्चिदुपवेक्ष्यति । श्रीजिनवल्लभसूरिप्रतिष्ठिते साधारणसाधुकारिते श्रीमहावीरचैत्ये पदस्थापन भविष्यति । तत स्वपरिभावितलग्नदिनादर्वागदिने श्रीदेवभद्राचार्यैरेकान्ते भणित पण्डितसोमचन्द्रगणिर्यदुतास्मिन् दिने युष्मदीय पदस्थापनालग्न परिभावितमस्ति । प० सोमचन्द्रेणोक्तम्–' युष्माक सम(म)त तद् युक्तम्, पर यद्यस्मिँल्लग्ने स्थापयिष्यथ तदा न चिराय जीवित भविष्यति । षण्णा दिनानामुपरि शनैश्चरवा[स]रे यल्लग्न भविष्यति तत्रोपविष्टानां त्वस्माक चतुर्दिक्षु विहरता चतुर्विध श्रीश्रमणसङ्घ. श्रीजिनवल्लभसूरिवचने प्रभूतो भविष्यति चिरञ्जीवित्व च' । श्रीदेवभद्राचार्यैरुक्तम् ' एतदेव वयमपि गवेषयामहे, तदपि लग्न न दूरे, तत्रैव भवतु ' । ततस्तस्मिन्नेव दिने श्रीजिनवल्लभसूरि[पदे विस्तरे]ण सन्ध्यासमये लग्नवेलायां सस्थापिता श्रीजिनदत्तसूरिनामानो युगप्रवरास्ततो वादित्रैर्वाद्यमानै समागता वसतौ । प्रतिक्रमणानन्तर वन्दनक दत्त्वा श्रीदेवभद्रसूरिभिर्भणितम्–' देशनां कुरुत ' । तत. सिद्धान्तोक्तोदाहरणानुसारिहारिसुधासारणिकरणिगीर्वाणवाणीप्रबन्धेन तथा कृता पूज्यै श्रीजिनदत्तसूरिभिर्देशना यथा 'ह्रस्वशरीर श्यामवर्णोऽय किमित्युप[वि]श्यते ' किं न सन्त्यन्ये गौरवर्णा लम्बकर्णा विशाललोचना गच्छमध्ये साधव ' ' इत्यादि कालुष्यमपहाय सर्वा प्रजा रञ्जिता सती भणति–' अहो ! सिंहा]नां पदे सिंह एवोपविष्टो विराजते । धन्या श्रीदेवभद्राचार्या यैरीदृश पात्ररत्न परीक्षितम्, किमस्मादृशा. स्थूलमतयोऽन्तर्लक्षणानि जानन्ति ' ' ।

" सूरिः प्रसन्नचन्द्रो हरिसिंहो देवभद्रसूरिरपि ।
सर्वेऽप्येते विहिता सूरिपदेऽशोकचन्द्रेण ॥ "

—गणधरसार्धशतक (गा. ८४) बृहद्वृत्तौ सुमतिगणि ।

१ ' तथा च विंशिकायामन्यैरप्युक्तम्—

इतोऽप्यभयदेवाख्यसूरे श्रीश्रुतसम्पदम् । समवाप्य ततो भव्या चैत्यवासोऽस्ति पापकृत् ॥ १ ॥
श्रीमत्कूर्चपुरीयश्रीसूरिजिनेश्वरस्य शिष्येण । जिनवल्लभेन गणिना चैत्यनिवास परित्यक्त ॥ २ ॥
कृताभिगमभद्रेण देवभद्रेण सूरिणा । श्रीजिनवल्लभोऽस्मिन् योऽपि सूरिपदे कृत ॥ ३ ॥ '

—ग. सा श (गा. ८४) बृहद्वृत्तौ सुमतिगणि ।

२ अत्र विषय विशेषार्थिना खरतरगच्छपट्टावली निरीक्षणीया ।

३ ' सं. ११६९ वैशाखवदिषष्ठीदिने इति ख. पट्टावल्याम् ।

अन्यस्मिन् दिने विज्ञप्ताः श्रीजिनदत्तसूरयः श्रीदेवभद्राचार्यैर्यत् कतिपयदिनानन्तरं कतिचिद् दिनानि श्रीपत्तनाद् बहिर्विहर्तव्यम्। श्रीजिनदत्तसूरिभिरुक्तम्—'एवं विधास्याम'। अपरदिने जिनशेखरेण साधुविषये किञ्चित् कलहादिकमयुक्तं कृतम्। ततो देवभद्राचार्यैर्गलके गृहीत्वा निष्कासितः। ततो यत्र श्रीजिनदत्तसूरयो बहिर्गच्छन्ति, तत्र गत्वा स्थितः। तत्र गतानां पूज्यानां पादयोर्लगित्वा दीनवागवादीत्—'प्रभो! मदीयोऽयमन्याय एकवारं क्षन्तव्यः, न पुनः करिष्यामि'। ततः कृपोदधयः श्रीजिनदत्तसूरयस्तं प्रवेशयामासुः। पश्चाद् देवभद्राचार्यैरुक्तम्—'युष्माभिर्न युक्तं कृतम्, एष दुरात्मा न भवतां सुखावहो भविष्यति। पामनोपस्येवैतस्य बहिर्निष्कासनमेव श्रेयः'। पूज्यैरुक्तम्—"श्रीजिनवल्लभसूरिपृष्ठे लग्नोऽयं यावदनुवर्तयितुं शक्यते तावदनुवर्त्यते"। श्रीदेवभद्राचार्यादयोऽन्यत्र विहारं चक्रुः, कालेन स्वःपदं सम्प्रापुरिति।

औदार्यम्

[श्रीजिनदत्तसूरिभिरपि श्रीपत्तनाद् विजिहीर्षुभिः श्रीदेव-गुरुस्मरणार्थमुपवासत्रयं चक्रे। ततो देवलोकात् श्रीहरिसिंहाचार्य आगतः 'किमर्थं स्मृतोऽहम्?' इत्युवाच।] श्रीजिनदत्तसूरिभिरुक्तम्—'कुत्र विहराम' इति हेतुना' ततो 'मरुस्थल्यादिषु विहर्तव्यम्' इत्युपदेशं दत्त्वा गतोऽदर्शनं श्रीहरिसिंहाचार्यः। यावत् तत्रैव तिष्ठन्ति पूज्या लब्धोपदेशास्तावन्मरुस्थलीवास्तव्या मेहर-भोसव(ष)र-वासल-भरतादयः श्रावका व्यवहारेण तत्र सम्प्राप्ताः। ततः श्रीजिनदत्तसूरिगुरुं दृष्ट्वा वचनं च श्रुत्वाऽतीव तुष्टाः श्रीजिनदत्तसूरीन् गुरुत्वेन प्रतिपन्नाः। भरतः सुगुरुपार्श्वे वाचकत्वेन स्थितः, अन्ये तु मेहर-भोसव(ष)रादयः स्वस्थाने गताः स्वकुटुम्बाग्रतः प्रभुवर्णनं कुर्वन्ति—'एवंविधाः शुद्धचारित्रिणः श्रीजिनदत्तसूरयः' इत्यादि। एवं तत्र देशे प्रवेशो जातः।

मरुस्थलादिषु विचरणम्

ततो नागपुरे विहृताः। तत्र श्रावकधनदेवः श्रेष्ठी भक्तिपार्श्वं करोति। [आयतनानायतनादिविचारं भणितं धनदेवेन—'भो आचार्य! यदि मद्भणितं करोषि, तदा सर्वोऽपि श्रावकवर्गस्त्वत्पृष्ठलग्नः परिवारभूतो भवति।'] पूज्यैः किलाजानानैरिवाभिहितम्—"धनदेवश्रेष्ठिन्! किं तत्?" धनदेव उवाच—

नागपुरे संवादः

"आयतनमनायतनं विधिमविधिं चैव सर्वविषयेऽपि।
नो चेत् कथयसि लगामि मेदिनीं तव(तदा) पृष्ठे॥"

तदाकर्ण्योक्तं श्रीपूज्यैः —

" धनदेव ! तावकीनं वचनं कुर्मोऽथवा नु तीर्थकृताम् [१] ।
यदनायतनं सूत्रे भणितं तद् ब्रूमहे नियतम् ॥ १ ॥
उत्सूत्रभाषणात् पुनरनन्तससार[कार]णाद् बहुशः ।
किं लोकेन त्यक्तोऽगिणो भवेत् प्रचुरो मक्षिकासङ्गः ॥ २ ॥
किञ्च—मैव मंस्था बहुपरिकरो जनो जगति पूज्यतां याति ।
येन [बहु]तनययुक्ताऽपि शूकरी गूथमश्नाति ॥ ३ ॥ "

तद् वचनमतीव कर्णकटुकं दुःखदमभूद् धनदेवस्य । भवतु, तथापि गुरुण उक्तमेव वक्तव्यम् । यतः —

" रूसउ वा परो मा वा विसं वा परियत्तउ ।
भासियव्वा हिया भासा सपक्खगुणकारिया ॥ "

इति सिद्धान्तप्रामाण्यात् केषाञ्चिद् विवेकिनां [पुनः]खद् वचनं रुचितम् ।

ततो नागपुरादजयमेरौ विहृताः । तत्र च ठ० आसधर-साधु (साधारण)-रासलप्रभृतिश्रावकाः सन्ति । श्रीजिनदत्तसूरयो देववन्दनार्थं बाहडदेवगृहे गच्छन्ति । अन्यदा तत्रत्य आचार्यः आगतः । स च पर्यायेण लघुरपि चैत्ये देववन्दनार्थं

अजयमेरौ देवगृहादि, अर्णोराज-समागम

गतानां गुरूणां व्यवहारं नाकरोत् । ततः ठक्कुराशाधरप्रमृतिश्रावकैरुक्तम्—' किमत्र गच्छतां फलम्? , यदि युक्तं न प्रवर्तते ' । ततो वन्दनादिव्यवहारो निवृत्तः । ततः श्रावकैर्विज्ञप्तोऽर्णोराजः —' देवास्माकं श्रीजिनदत्तसूरयो गुरवः समागताः सन्ति ' । राज्ञोक्तम्—" भद्रम्, यथाऽऽगता कार्यं कथयत " । श्रावकैरुक्तम्—' देव ! भूमिखण्डमेकमवलोक्यते, यत्र देवगृहादिधर्मस्थानानि श्रावकाणां स्वकुटुम्बसदनानि च सम्पाद्यन्ते ' । पश्चादर्णोराजेनोक्तम्—" दक्षिणदिग्भागे यः पर्वतस्तस्मिन् स्थ(भूत)ले यद् देवगृहादिकं रोचते, तस्मिन् शङ्कां कुरुत, आम्नायगुरवश्च मम दर्शनीयाः " । एतत् स्वरूपं प्रभूणामग्रे श्रावकाः अचीकथन् । प्रभुभिः परिभाव्य भाषितम्—" भो ! यः एवमस्मद्दर्शनोत्कण्ठितो नरेन्द्रस्तस्मिन्नाकारिते गुण एव स्यात् " । ततो गुरुवचनमनुकूलयद्भिः श्रावकैर्भव्यवासरे समाहूतोऽर्णोराज आगतः । क्षिप्रमेव नमस्कृताः श्रीजिनदत्तसूरयः । अभिनन्दित आशीर्वादेन प्रभुभिः । तथा चाशीर्वादः —

" विश्व[विश्व]विनिर्माण-स्थिति-प्रलयहेतवः ।
सन्तु राजेन्द्र ! भूत्यै ते ब्रह्म-श्रीपति-शङ्कराः ॥ १ ॥

---

[१] रुष्यतु वा परो मा वा विषं वा परिवर्तताम् । भाषितव्या हिता भाषा स्वपक्षगुणकारिका ॥

सुगुरव ' । ततस्ते सपरिवारा वन्दनार्थं समागता [वन्दिता] सविनय श्रीजिनदत्त-सूरय । तैश्च तथा सम्भाषिता सिद्धान्तमधुरवचनैर्यथैव परिणामोऽभूद् यदुत– ' एत एव भवे भवेऽस्माकं गुरवो भूयासु ' । पश्चाद् भव्यदिने उपसम्पद गृहीत-वन्त श्रीजयदेवाचार्या पश्चात्तापावलोकित सनत्कुमारचक्रवर्तिवत् ।

जिनप्रभाचार्यस्य चैत्यवास याग:

तथा श्रीजिनप्रभाचार्यो केवलिकापरिज्ञानेन सर्वजनप्रसिद्धास्ते च तुरुष्क [भूम्या गता केनचित्] नायकेन ज्ञानिनो ज्ञात्वा पृष्टा यथा–' मदीयहस्ते किमस्ति ? ' । आचार्यैर्गणयित्वा कथितम्–' वदाम , खटिका खण्ड बालश्च ' । स च बाल न जानाति, ततस्तेन विस्मितेन दर्शितो हस्तो यावद् बालोऽपि खटिकाया खण्डोऽस्ति । तुरुष्काधिपस्तुष्ट आचार्यहस्त गृहीत्वा चुम्बितवान्, ' चगा चगा ' इत्युक्तवांश्च । आचार्येण ज्ञातम्–' एष मामा मना सह नेष्यति । दुष्टाभिसम्पर्कश्चैते कदाचिदनर्थमपि कञ्चन मम सम्पादयिष्यन्ति ' इति रात्रौ प्रपलाय्य स्वदेशे गत । तत्रागतो जयदेवाचार्य वसतिमार्गप्रतिपत्तार श्रीजिनदत्तसूरिपार्श्वे श्रुत्वा तस्याप्यभिप्राय उत्पन्नोऽहमपि चैत्यवास परित्यजामि, परम तीव्र गाढो मार्ग एतेषा श्रूयते । ' यदि कश्चित् सुकुमारतरो धर्ममार्ग स्याद् ' इति केवलिकापरिज्ञानेन चिन्तयति यावत् प्रथमवेलाया श्रीजिनदत्तसूरय इति नामागतम् । ततश्चिन्तितम्–' मा कथञ्चिदक्षव्यत्ययो जातो भविष्यति ' द्वितीयवेलाया गणयति यावत् तथैव श्रीजिनदत्तसूरय इति नामागच्छति । पुनर्निश्चयाय यावत् तृतीयवेला यामपि गणयितुमारब्ध, ततोऽग्निपुञ्जो गगनात् पतित आकाशे वाणी चोत्थिता– " यदि शुद्धमार्गेण तव प्रयोजनम्, तत् किमिति बहुधा गण [यसि ? अ] यमेव ससार-निस्तारक शुद्धमार्गप्ररूपक सुगुरु. " इति । ततोऽसौ नि सन्देह सन् श्रीजिनदत्त-सूरिपार्श्वे समागत । ततो ज्ञानादित्येन भणित –' तव चूडामणिपरिज्ञानमस्म समीपे न परिस्फुरिष्यति ' । तेनोक्तम्–' मा स्फुरतु, मम विधिमार्गेण प्रयोजनम् ' इत्युक्ते दत्ता तस्य स्वकीयोपसम्पत्ति । तत सु(स)गुर्वाज्ञया विजहार ।

विविध शिष्यादि-परिवार:

तथा तत्रैव स्थिताना श्रीजिनदत्तसूरीणामतिशयज्ञानिना पार्श्वे विमलचन्द्र-गणिर्नाम चैत्यवासी जयदेवाचार्य–जिनप्रभाचार्ययोर्वसतिनिवास प्रति [वार्त्ता श्रुत्वा वसति] मार्गमङ्गीचकार । तथा तस्मिन्नेव प्रस्ताव जिनरक्षित–शीलभद्रौ मात्रा सह प्रव्रजितौ, तथा स्थिरचन्द्र–वरदत्तनामानौ भ्रातरौ प्रव्रजितौ ।

तथा जयदत्तनामा मुनिर्मन्त्रवादी बभूव । तस्य च पूर्वजा मन्त्रशक्तियुक्ता आसस्ते च सर्वेऽपि रुष्टया दु साधितदुष्टदेवतया विनाशिता । एष पुनर्नष्ट

श्रीजिनदत्तसूरीणां शरणं गतो व्रतं जग्राह । ततः श्रीपूज्यैः शक्तिनिधानैः करुणानिधानैर्दुष्टदेवतातो रक्षितः ।

तथा गुणचन्द्रगणिर्नाम यतिः सोऽपि जिनदत्तसूरिभिर्दीक्षितः । स हि पूर्वं श्रावकः सन् तुरुष्कैर्हस्तदर्शनेन 'चङ्गो भाण्डागारिको भविष्यति ' इति ज्ञात्वा नाशनभयाच्छृङ्खलया दृढं निबद्धः । तेन च भावनया नमस्कारलक्षं गुणितम् । तत्प्रभावाच्छृङ्खला स्वयमेव त्रुटिता । ततोऽलक्षितो निःसृत्य रजनीपथिमार्गे कस्याश्चिद् वृद्धाया गृहे प्रविष्टः । तया च कृपया कोष्ठिकामध्ये प्रक्षिप्तः । तुरुष्कैः प्रेक्षितो न लब्धः, ततो रात्रौ निर्गत्य स्वदेशे गतः । एवं च तेन जातसंवेगेन प्रभूणां पार्श्वे-वृत्तं(व्रतं) गृहीतमिति ।

तथा रामचन्द्रगणिर्जीवानन्दपुत्रसहितोऽन्यगच्छाद् भव्यं धर्मं ज्ञात्वा श्रीजिनदत्तसूरीणामाज्ञां प्रतिपन्नः । तथा ब्रह्मचन्द्रगणिर्व्रतमाददे ।

एतेषां मध्याज्जिनरक्षित—शीलभद्र—स्थिरचन्द्र—वरदत्तप्रमृतिसाधवस्तथा श्रीमति—जिनमति—पूर्णश्रीप्रमृतयः साध्व्यश्च वृत्ति—पञ्जिका—टीकाऽऽदिलक्षणशास्त्रपठनार्थं श्रीधारायां प्रेषिताः । तैश्च तत् सर्वं भणितं भक्तिमन्महर्द्धिकश्रावकसाहाय्येन ।

आत्मना श्रीजिनदत्तसूरयो रुद्रपल्यां विहृताः । तत्र च पथि गच्छतामेकस्मिन् ग्रामे श्रावक एकः प्रतिदिनं व्यन्तरेण प्रचण्डेन पीड्यते । तस्य च

रुद्रपल्ल्यां विहारः

पुण्येन श्रीजिनदत्तसूरयस्तत्रैव ग्रामे उत्तीर्णाः । तेन श्रावकेण विज्ञप्तं शरीरस्वरूपम् । परिभावितं श्रीपूज्यैर्यदुत–' एष मन्त्र–तन्त्राणामसाध्यो व्यन्तरः । ततो गणधरसप्ततिकां कृत्वा टिप्पनके लेखयित्वा तस्य व्यन्तरगृहीतस्य श्रावकस्य हस्ते टिप्पनकं दत्तम्, भणितश्च दृष्टिश्चात्र निवेशनीया । तेन च तथा कृतं यावदसौ व्यन्तरो गाढतरं पीडया समागतः खट्वासीमाम्, शरीरे न सङ्क्रान्तो गणधरसप्ततिकाटिप्पनकदाननिवेशनादर्शनत्रपामयात् । द्वितीयदिने दशमीं गतः, समागतः,[1] तृतीयदिने त्वागत एव न । श्रावकस्तु सुस्थो जातः, किं बहुना ? ।

रुद्रपल्ल्यां सम्प्राप्ताः । जिनशेखरोपाध्यायाः श्रावकैः सहिताः सम्मुखमागताः, विस्तरेण मध्ये प्रविष्टाः । त्रिंशोत्तरं शतं कुटुम्बानां तत्र श्रीजिनवल्लभसूरिवचनव्यव-

१ जेसलमेरुदुर्गीयचिन्तामणिपार्श्वजिनालयान्तःस्थायाः प्रतिमायां अधोभागे पठ्यते लेखः—
' संवत् ११४७ वर्षे श्रीखरतरगच्छेशश्रीजिनदत्तसूरिभिः श्रीमद्पार्श्वबिम्बं कारापितं ॥ '
इत्यत्र समय–गच्छ–सूरिपदानि चिन्त्यानि ।

अजयमेरौ चैत्यगृहत्रय-प्रतिष्ठा

एव पदस्थान् कृत्वा ते[षा] शिक्षा दत्त्वा सर्वेषा विहारादिस्थानानि भणित्वा स्वयम- जयमेरौ विहृताः श्रीपूज्याः । तत्र च श्रावकैश्चैत्यगृहत्रयाम्बिकाऽऽदि- स्थानानि पर्वतप्रगुणीकृतानि सन्ति । तत श्रीजिनदत्तसूरिभिः शोभनलग्ने मूलनिवेशे जिनमन्दिरेषु प्रचिक्षिपिरे वासा. । ततः शिख- रादिनिवेशं कारयामासुः श्रावकाः ।

चर्चरी-प्रभावः विक्रमपुरे विहारः

इतश्च श्रीविक्रमपुरे सण्हियपुत्रदेवधरेण श्रीजिनदत्तसूरिप्रेषितचच्च(र्च)रीटिप्पनक- दर्शनोन्मीलितसद्दर्शनकारिणि विबोधेन पञ्चदशस्वकुटुम्बश्रावकसमुदाय कृत्वा स्वजनकश्रे० आसदेवादयो भणिता. श्रावकाः—'भोः ! मयाऽत्र श्रीजिनदत्तसूरयो विहार कारयितव्या.' । तस्य चाग्रे कोऽपि किमपि भणितु न शक्नोति । श्राद्धसमुदायेन निर्गतो नागपुरे सम्प्राप्तः । तदानीं च तत्र देवाचार्यो विशे- षेण प्रसिद्धिपात्र वर्तते । देवधरोऽपि विक्रमपुरादाग(द्ग)तः प्रसिद्धोऽस्ति जातः श्रुतस्तेन । पश्चाद् देवगृहे व्याख्यानप्रस्तावे देवाचार्य उपविष्ट आस्ते । देवधरोऽपि पादप्रक्षालनादिशौच कृत्वा देवगृह गतः। देवबन्दनादि कृत्वा वन्दितो देवाचार्यः,तेनापि पृष्टा क्षेमवार्ता । ततः प्रथमत एव देवधरेण पृष्ट आचार्यः—'भगवन् ! [देवगृहे] रात्रौ स्त्रीप्रवेश-प्रतिष्ठा-बलिविधान- नन्द्यादिकयुज्यते नवा ?' । तच्छ्रुत्वा देवाचार्यश्चिन्तयति—'निश्चित कथचिज्जिनदत्ताचार्य मन्त्रोऽस्यकर्णे प्रविष्टोऽतस्तद्वासित इव लक्ष्यते' इति विचिन्त्योक्तम्—"श्रावक ! रात्रिस्त्री- प्रवेशादिक सङ्गत न भवति । देवधरः—तर्हि किं न वार्यते ? । आचार्य.—लक्षसङ्ख्य- लोकाना मध्ये को वार्यते ? । देवधरः—भगवन् ! यत्र देवगृहे जिनाज्ञा न प्रवर्तते, किं तर्हि जिनाज्ञानिरपेक्षः स्वेच्छया जनो वर्तते तज्जिनगृह [जन]गृह वा प्रोच्यते ? इति प्रतिपादयध्व यूयम् । आचार्यः—यत्र साक्षाज्जिनोऽन्तानिविष्टो दृश्यते, तत् कथ जिनम- न्दिर नोच्यते ? । देवधरः—आचार्य ! वय तावन्मूर्खाः परमेतद् वयमपि जानीमो यदुत यत्र यस्याज्ञा न वर्तते, तद् गृह तदीय नोच्यते । एव च पाषाणरूपार्हद्बिम्बमा- त्रान्तर्निवेशनेन भगवदाज्ञापरिहारेण स्वेच्छया व्यवहारे कथ नाम तज्जिनमन्दिरमुच्यते ? परमेव जानाना अपि यूय प्रवाहमार्ग न निवारयध्वे, प्रत्युत पोषयध्वे तदेते वन्दिता अनुज्ञापिताश्च मया यूयम्—'यत्र तीर्थकराज्ञा प्रवर्तते, स मार्गो मयाऽभ्युपेतव्यः' इत्यभिधायोत्थितो देवधरः । सहानीतस्वकुटुम्बरूपश्रावकाणां जात स्थिरीकरण विधि- मार्गविषये । प्राप्तः श्रावकसमुदायसहितोऽजयमेरौ । वन्दिता भावसार श्रीजिनदत्त- सूरयः । तदभिप्रायानगमपूर्वक कृता पूज्यैर्देशना जातोऽसौ निःसन्देहः । अभ्यर्थिताः प्रभवः श्रीविक्रमपुरविहार प्रति । ततो विस्तरेण तत्र देवगृह-बिम्बाम्बिका-गणधरादि- प्रतिष्ठा विधाय समागता देवधरेण सह श्रीविक्रमपुरे । प्रबोधितस्तत्रत्यो जनो बहु. । स्थापिता श्रीमहावीरप्रतिमा ।

तत उच्चाया गच्छतामन्तरे ये भूलादयस्तेऽपि प्रतिबोधिता, किं पुनरुच्यते

प्रतिबोध-विचक्षणता

यत्रैक ? । ततो नगरे विहृता । तत स्त्रिभुवनगिरौ प्रतिबोधितस्तत्र कुमारपालो नाम राजा । कृतस्तत्र प्रचुरतरयतिजनविहार । प्रतिष्ठितो भगवान् शान्तिनाथदेव. । तथोज्जयिन्या विहारेण प्रतिबोधित पूज्यैर्योगिनीचक्रम् ।

तत्रैकदा श्रीचित्रकूटप्रवेशके दुष्टेरपशकुनाय सम्मुखीकृतो रज्जुवद्ध कृष्ण-भुजङ्गम । ततो मन्दीभूतानि गीत—वादित्रादीनि । श्रावका अप्यहो ! न सुन्दरमिति जाता सविषादा । तत: प्रोक्त ज्ञानदिवाकरै श्रीजिनदत्तसूरिभि.—'भो ! किमेव विमनस्का यूयम् ? । यथैष कृष्णभुजङ्गो रज्जुबद्ध एवमन्येऽपि ये केचनास्मद्दुष्टास्तेषा बन्धन भविष्यतीति प्रेरयतातीव सुन्दर शकुनमेतत्' । पुनरग्रतो गच्छता दुष्टैरेका छिन्ननासिका दुर्निमित्तविधानाय प्रेषिता । सा चाग्रत स्थिता दृष्टा पूज्यपादैर्जल्पिता च यथा—'आई ! भल्ली ?' ततस्तया दुष्टरण्डया दत्त प्रतिवच —'भल्लइ धाणुकइ मुक्की !' पुनरुक्ता किञ्चिद् विहस्य सप्रतिभै पूज्यैर्यथा—"पक्खाहरा तेण तुह छिन्ना" तत. सा गेय(गया) विलक्ख ^१ उत्तरनिक्खुट्टी (^१ गता विलक्षा निरुत्तरा)

उपसहार

इत्यनेकाश्चर्यनिधानाना निरन्तर किङ्करैरिव सुरै सदैवोपास्यमानपादाना करुणासमुद्राणा धारापुरी—गणपद्रादिस्थानेषु प्रतिष्ठितवीर—पार्श्व-शान्त्यजितनेमिऋषभाद्यनेकजिनमूर्त्त्यादिदेवगृहशिखराणा स्वज्ञानबलदृष्टनिजपट्टोद्धार-कारितसत्साङ्गरत्नाणा भास्करवद् विबोधितभुवनमण्डलभव्याम्भोरुहाणामेतच्छास्त्रकाराणा श्रीजिनदत्तसूरीणा चरितलेश प्रतिपादित ॥"

जिनदत्तसूरिप्रशसका

समनुवदन्ति समर्थयन्ति च सुमतिगणिसङ्कलितमेतच्चरितमेतदनुयायिनश्चारित्रसिंह-गणि—सर्वराजगणिप्रभृतय पूर्वोक्तगणधरसार्धशतकवृत्तिप्रोद्धारका । तथा चान्ये प्रशस्तसुस्त परम्पराप्रविष्टा प्रतिष्ठिता प्रसिद्धा प्राज्ञा । तथा हि वि० स० १३०७ वर्षे पूर्णकलशगणि —

" तत्पट्टे जिनदत्तयोगितिलक सन्मार्गपद्मार्यमा "

——प्राकृतद्व्याश्रयवृत्तौ (प्रश० श्लो० २)

वि. स १३१२ वर्षेऽभयतिलकगणि —

" तत्पट्टाम्बरसुरडम्बरधर कृष्णयुतिर्दिदर्तै सेव्य श्रीजिनदत्तसूरिरविम प्राद्या सुगाध्रीयताम् ।

केनाप्यस्खलितप्रतापगरुडो यस्य त्रिलोक्यां स्फुर-
स्त्रोटं त्रोटमपास्यति श्रितवतां निम्नाहिपाशान् क्षणात् ॥"
—संस्कृतद्वयाश्रयवृत्तौ (प्रश० श्लो० ९

" आसीत् पदेऽस्य जिनदत्तगुरुर्भटेन
येनादधे विधिपथः सुवहः खिलोऽपि । "
—न्यायालङ्कारप्रान्ते ।

वि. स. १३१२ वर्षे चन्द्रतिलकोपाध्यायः—

" ततोऽजनि श्रीजिनदत्तसूरिर्येनेह कल्याणमदायि भूरि ।
यः पारतन्त्र्यं विषय विधिं च प्रकाशयामास विशेषतोऽपि ॥
भव्यान् सार्धं कुटुम्बैः शतश उपकृतौ कर्मठोऽबोधयद् यो
यस्याज्ञामत्र देवा अपि शिरसि दधुर्भक्तिभारेण नम्राः ।
यन्नामामानधामाधरितसुरवर–क्षोणिजन्माभिमान
स्मर्तुं वज्रादशाणां दलयति विपदोऽप्यापि दत्ते च भद्रम् ॥ "
—अभयकुमारचरिते (प्रश० श्लो० १२–१३)

वि. सं. १३१७ वर्षे लक्ष्मीतिलकगणिः—

" चिन्तामणिः कल्पतरुर्वराकौ कुर्वन्ति भव्या. किमु कामगव्या ?।
प्रसीदतु श्रीजिनदत्तसूरिः सर्वे पदा हास्तिपदे प्रविष्टाः ॥ "
" तत्पट्टे जिनदत्तसूरिरदगाद् यः सन्तत दैवतैः
सेव्याहिर्मृशमद्भुतैरतिशयैस्तैस्तैः सदाऽलङ्कृत. ।
आख्यातोऽम्बिकया स्वय युगवरस्तीर्थङ्करस्य प्रति—
ष्ठितेऽप्यग्र्यपदे ततश्च जिन इत्याख्या दधौ सान्वयाम् ॥ "
—जिनेश्वरसूरीयश्रावकधर्मवृत्तौ (प्रा० श्लो० ९, प्रशे० श्लो० ९)

वि. स. १३२० वर्षे प्रबोधचन्द्रगणिः—

" स्वैर यैर्विहरद्भिरत्र भुवने सर्वज्ञकल्पैस्तथा–
ऽनन्यव्याहतदेशनाब्धहरिभिर्मिथ्यात्वमुन्मूलितम् ।
एते सम्प्रति संशयप्रभृतयस्तन्मूलभूता यथा
निर्जीवा इव नोच्छ्वसन्त्यपि मनाक् कालेऽनुकूलेऽपि हि ॥

तैः पूज्यपादैर्जिनदत्तसूरिभिः कृतेऽत्र शास्त्रे जिनशासनानुगे ।
सन्देहदोलावलिनाम्नि लेशतः करोमि वृत्तिं स्वगुरूपदेशतः ॥"

"तत्पट्टे जिनदत्तसूरिरभवन्मार्तण्डचण्डप्रभो
यस्मिन् विष्टपशर्मणि स्वत इतः स्वच्छन्दसा भ्राम्यति ।
तज्ज्योतिर्गेलहस्तिता वनतमःपिण्डा इव द्विड्-गजा
जग्मुर्दिक्षु विदिक्षु मङ्क्ष्वभिमवं वक्तुं नु दिग्दन्तिनाम् ॥"

—जिनदत्तसूरीयसन्देहदोलावल्या बृहद्वृत्तौ ।

वि. सं. १३२६ (?) वर्षीये जिनमन्दिरप्रशस्तिशिलालेखे—[1]

"तस्मिन् महात्मनि समेयुषि नाकलोकं
तीर्थं बभार भगवान् जिनदत्तसूरिः ।
नामापि यस्य बत पार्श्वविभोरिवाशु
सर्वं भयं हरति मंगलमातनोति ॥ १०३ ॥

यस्मिन्नंजनभृंगभासि तरुणांमोमृत्ककुंजर-
श्रीलुंटाकगभीरधीरमधुरध्वाने वृषं जल्पति ।
पीयूषैरिव पूर्यमाणमनसो भव्याः प्रजह्लादिरे
विश्वे चादिगजा गलन्मदभरा द्राक् कांदिशीक्यं दधुः ॥ १०४ ॥"

—बीजापुरवृत्तान्ते (पृ. ४)

---

१ "इह हि किलातिशायिज्ञानिभिर्भगवद्भिः [भट्टारक] श्रीजिनदत्तसूरिभिर्दुःषमाकाल-माहात्म्याविर्भवदसन्मार्गसंसर्गोत्थदनेकसंशयशङ्कापङ्ककलङ्कितानि भविष्यद्धार्मिकलोकधर्मानुष्ठानानि मा भूवन्निति परोपकाररसिकतया स्वोत्प्रेक्षितसम्भाव्यप्रश्नमालानुसारि सावोत्तराभिधायकं संशयपद-प्रश्नोत्तरनामकं प्रकरणं चक्रे तच्चेह 'सन्देहदोलावली' इति नाम्ना प्रसिद्धम् ।

* * * * *

एवं च 'श्रीवीर(ह)पल्लिडाभिधानपत्तनवास्तव्यया कयाचित् खरतरपरमश्राविकया प्रति-दिनमात्मगुरूपदिष्टधर्मानुष्ठानान्यनुतिष्ठन्त्या स्वव्यापरणाननुरूपगच्छान्तरीयभावकव्यापरणदर्शनात् तथाविधसुगुरुसम्पर्काभावाच्च समुद्भवन्तः सन्देहाः सम्यगुत्तरलाभार्थं विज्ञप्तिकायां लिखित्वा दूर-देशप्रवेशपेशलिनानार्यप्रायकु[ज]नमनसां श्रीअम्बिकादेवताप्रकटितयुगप्रधानत्वालङ्कृतनामधेयानां श्रीजिनदत्तसूरीणां पादमूले प्रेषिताः । श्रीमत्पूज्यैश्च वाचनानन्तरमेव तस्या भविष्यल्लोकानामप्यु-पकाराय सर्वोचितत्वात् सुगमार्थं सार्धशतगाथाप्रमाणमेतत् 'प्रकरणं विरचितम्' इत्येषाऽपि प्रसिद्धि-र्वृद्धपरम्परया निशम्यमाना समूला भवतीति ।"

—सन्देहदोलावलीबृहद्वृत्तौ प्रबोधचन्द्रगणि. ।

वि स १३२८ वर्षे प्रबोधमूर्तिगणि (जिनप्रबोधसूरि)—
" तच्छिष्यमौलिजिनदत्तगुरुप्रवार-
श्चक्रे खिल विधिपथं सुवह समन्तात् । "
—कातन्त्रदुर्गपदप्रबोधे ।

वि स १३३४ वर्षे जिनप्रबोधसूरिणा प्रतिष्ठिता जिनदत्तसूरिमूर्तिरद्यापि प्रेक्ष्यते ऽणहिल्लपाटक–पत्तने । [१]

[२] वि स १३८३ वर्षे जिनकुशलसूरि —

" समस्तयोगिनाचक्रदेवदेवतात्रातविहितशासना नानाप्रभावनाप्रभावित-श्री जिनशासना महर्द्धिकनागदेवश्रावकसमाराधितश्रीअम्बिकाविलिखितश्रीजिनदत्तसूरियुग प्रधानेत्यक्षरवाचनमार्जनसमुपार्जितयुगप्रधानपदसत्यताप्रधाना सकलातिशायिप्रगुण-गुणगणमणिखनय सकलशिष्टचूडामणय प्रबोधिता यगच्छीयातुच्छसूरिसूरय श्रीजिन-दत्तसूरय × × "

" तत्राभवन् श्रीजिनदत्तसूरय शश्वद् यदाज्ञा लुलुपुर्न भूरय ।
देवा नृदेवा नततियगङ्गिन सिन्धुर्न चाग्निर्न च योगसङ्गिन ॥ "
——जिनदत्तसूरायदेववन्दन(सम्यक्त्वारोपविधि)कुलकवृत्तौ ।

वि स १४११ वर्षे तरुणप्रभसूरि ——
" तत्पट्टशैलेऽजनि योगिराज सुरानत श्रीजिनदत्तसूरि । "
——श्रावकप्रतिक्रमणसूत्रवृत्तौ ।

वि स १४१२ वर्षे भुवनहितोपाध्याय ——
"तत्पट्टे जिनदत्तसूरिरभवद् योगीन्द्रचूडामणि
मिथ्यात्वा तनिरुद्धदर्शन ..

१ ' अणहिलवाडा नामकपाटके जिनमन्दिरे । मूर्तिप्रतिष्ठालेख इत्थं पठयते—
' संवत् १३३४ वैशाखवदि ५ श्रीजिनदत्तसूरिमूर्ति श्रीजिनेश्वरसूरिशिष्यश्रीजि प्रबोधसूरिणा... ... [प्रतिष्ठिता] ।

२ 'तच्छिष्य स्वल्पमत्या अपि जिनकुशलसूरिरत्नान्तकान्त—
श्रीसिद्धान्ताभ्यासलेशाद् विरचितकतिचिदाख्यानकाख्यानरम्याम् ।
सम्यक्त्वारोपविध्युज्ज्वलकुलकवरस्यादधौ वृत्तिमता
ऽष्टत्र्यंकेमिताब्दे गृहमणिदिवस वाग्भट्श्रीपुरान्त ॥
—चैत्यवन्दन(सम्यक्त्वारोपविधि)कुलकवृत्ति (प्रश० १०)

"इह हि परोपकारकृतधियो विशुद्धसिद्धान्ताचारशृङ्गारितचारित्रश्रिय श्रीजिनदत्तसूरयस्तथाविधविषमदुष्षमासमुल्लसदसदुपदेशदायकवचनश्रवणान्यान्यक्रियाऽनुष्ठानदर्शनोद्भूतप्रभूतसन्देहगर्तपतित लोकमालोक्य कथञ्चित् तमुद्धर्तुमनस स्वपरसम्मारितप्रश्नतदनुसारिताद्युत्तरदानप्रधान सशयपदप्रश्नोत्तरनामक सन्देहदोलावलीति द्वितीयनामप्रसिद्ध प्रकरणमकार्षु । "

—जिनदत्तसूरीयसन्देहदोलावल्या लघुवृत्तौ ।

वि. स. १५४४ वर्षे कमलसयमोपाध्यायः—

"कूष्माण्ड्याऽऽस्तिकनागदेवतपसा सन्तुष्टया यद्-युग-
प्राधान्य प्रकटीकृत सुकृतिनामानन्दकन्दाम्बुदम् ।
सैष श्रीजिनदत्तसूरिरखिलप्रामण्यश्रियोऽभवद्
यस्य श्लाघ्यचरित्रपङ्क्तिगणने नो पाटव कस्यचित् ॥"

—उत्तराध्ययनवृत्ति(सर्वार्थसिद्धि)प्रान्ते ।

वि. स. १६९३ वर्षे पद्ममन्दिरगणि —

"पट्टे तदीयेऽभवदद्भुतश्रीर्युगप्रधानो जिनदत्तसूरि ।
यो योगिनीचक्रमुखादिदेवशीर्षे निनाज्ञा मुकुटाचकार ॥"

—ऋषिमण्डलवृत्तौ (प्रश० श्लो० ८)

वि. स. १६४६ (?) वर्षे समयसुन्दरोपाध्याय —

"यो योगिनीभ्यो जगृहे ददौ च वरान् वरान् जाग्रदनेकविद्य ।
पश्चापि पीरान् स्ववशीचकार युगप्रधानो जिनदत्तसूरि ॥"

—कल्पसूत्रकल्पलतायाम् (प्रश० श्लो० ४)

"जिग्यिरे येन योगिन्यश्चतु षष्टिर्यतीन्दुना ।
सूरि श्रीजिनदत्तोऽभूत् तत्पद्माम्बुजभास्कर ॥"

—अष्टलक्षार्थी(प्रश० श्लो० १२)

वि. स. १६४६–९१ वर्षे गुणविनयगणि —

"शुद्धानेकरसप्रग्राहविबुधामाधारणप्रातिदा
रेजे यस्य सरस्वतीव सकलान् सम्पादयन्ती मुखे ।

मुक्तासारसरस्वती जनपदान् भव्यानभव्याश्रयं
तं श्रीमज्जिनदत्तसूरिगुरुं चित्ते निधायाधुना ॥"

—रघुवंशवृत्तौ (श्लो० २)

" प्रौढं प्रौढयुगप्रधानपदसाम्राज्यं प्रतीतं पुरा
देवोक्त्या भुवि नागदेवमविकश्राद्धस्य साक्षात् पुरः ।
योगिन्योऽपि च येन मन्त्रमहिमप्रागल्भ्यतो जिग्यिरे
स्तुत्वा श्रीजिनदत्तसूरिमनघं तीव्रप्रतापारुणम् ॥"

—दमयन्तीचम्पूवृत्तौ ।

" तत्पट्टेऽभूच्चतुःषष्टियोगिनीनां प्रसाधकः ।
युगप्रधानतामातः सूरिः श्रीजिनदत्तराट् ॥
यन्नाममन्त्रस्मरणात् सम्प्रत्यपि विलोक्यते ।
तडित्पातादिकष्टौघो ध्वस्यमानः क्षणाद् भुवि ॥"

—सम्बोधसप्ततिकावृत्तौ (प्रश० श्लो० ९–१०)

" श्रीमद्कब्बरराजाधिराजलब्धप्रसादसौभाग्ये ।
राज्यं शासति जनताऽऽनन्दकरे न्यायसुविधे ॥
श्रीरायसिंहभुजि निजभुजबलनिर्जितारिनृपराजे ।
सन्ध्यादिगुणविचक्षणमन्त्रीश्वरकर्मचन्द्रवरे ॥
विक्रमतो रस-हरिभुज-रस-शशिवर्षे जनोत्सवोत्कर्षे ।
श्रीमद्विक्रमनगरे विनिर्मिता विमलमतिगम्या ॥"

—रघुवंशवृत्तिः (प्रश० श्लो० १०–१२)

" श्रीविक्रमवंशोद्भवसद्विक्रमराजसिंहनृपराज्ये ।
सत्कर्मकर्मचन्द्राभिधधीसखधुर्येसन्धार्ये ॥
श्रीमद्विक्रमभूपतेः स्वरसरस्वत-तर्क-शकप्रमा—
ग्यातासां शरदि प्रमोदविसरभ्राजिष्णुपौराकुले
श्रीमेल्लकनाम्नि महनगरेऽर्हच्चैत्यशोभाधरे
चक्रे श्रीदमयन्त्युदारचरिते टीकां महार्थां सुधीः ॥
अश्वयंरनृपाधिरूपनी विजयिनि शर-भुवन-रसमिते वर्षे ।
श्रीमल्लाभपुरीयं प्राकाशि परा पुरस्सुधियाम् ॥"

—दमयन्तीचम्पूवृत्तिः (प्रश० श्लो० १५–१६,२)

वि. सं. १६९४ वर्षे ज्ञानविमलोपाध्यायः—

" तत्पट्टपूर्वाचलतिग्मरश्मयो युगप्रधाना जिनदत्तसूरयः ।
दिदीपिरे श्रावकलक्षबोधकाः सुरासुरैः संस्तुतपादपङ्कजाः ॥ "

—शब्दप्रभेदवृत्तौ ।

क्षमाकल्याणादिकृतायामर्वाचीनायां खरतरगच्छपट्टावल्यामन्यत्रापि च प्राप्यते प्रस्तुतस्य सूरिवर्यस्य समुज्ज्वलयशःसंवलितमद्भुतमन्यदपि सच्चरितम्, किन्तु कविसमयसामीप्यसम्भवि पूर्वतनमधिकं प्रामाणिकमिति तदेवात्र प्रादर्शि, समर्थितं चान्यप्रामाणिकप्राज्ञानामभिप्रेतैः । विस्तरभयात् तु विरम्यतेऽधिकवक्तव्यात् । विशेषजिज्ञासुना तदप्यवलोकनीयम् । सूरेः स्वर्गमनसमय—स्थलादिनिर्देशस्तत्रेत्थमसूचि—

" अथैवंविधाः क्षत्रिय—ब्राह्मणादिकुलीनलक्षश्राद्धप्रतिबोधका जलभ्रमोपरि कम्बलास्तरणादिप्रकारेण पञ्चनदीसाधकाः सन्देहदोलावल्याद्यनेकग्रन्थविधायकाः परकायप्रवेशिन्यादिविविधविद्यासम्पन्नाः परोपकारकारिणः परमयशः—सौभाग्यधारिणः श्रीखरतरगच्छनायका महाप्रभावकाः श्रीजिनदत्तसूरयः संवत् १२११–आषाढसुदि एकादश्यां अजमेरुनगरेऽनशनं कृत्वा स्वर्गं गताः ॥ ४८ ॥ " ख. पट्टावल्याम् ।

ग्रन्थरचना.

प्राकृतापभ्रंशादिभाषायां पद्यप्रमाणपरिगणनया स्वल्पोऽप्यर्थतोऽतिगम्भीरा देव—गुरुस्तोत्र—चैत्यविधि—धर्मविधिप्रतिपादका विविधोपदेशपेशला निम्नसूचिता ग्रन्थाः प्रस्तुतजिनदत्तसूरिप्रणीता ज्ञाताः सन्ति ।

१ गणधरसार्धशतकम् (प्रा.) गा. १५०   २ सन्देहदोलावली (प्रा.) गा. १५०

---

१ " जिणदत्तगणिगुणथयं सपण्णय सोमचंदविविव ।
भव्वेहिं भणियव्वं भव—रविसंतावमवहरउ ॥ "

इति प्रान्तपद्योपेतमेतदत्र (परि० २) प्रादर्शि । अस्य द्वादशसहस्रश्लोकपरिमिता बृहद्वृत्तिः सुमतिगणिना वि. सं. १२९५ वर्षे निरमायि (जै. भा. सूची क्र. ३१३–३१५; अप्रसिद्ध० पृ. ५०)

एतस्य षोडशशतश्लोकमाना संक्षिप्ता वृत्तिः सर्वराजगणिना विक्रमीयचतुर्दशशताब्द्यां सङ्घटिता, मुद्रिता । बृहद्वृत्तेश्चाचार्यचरितोद्धारश्चारित्रसिंहगणिनाऽकारि, प्रसिद्धः ।

२ " इय कइवयसंसयपय—पयडुत्तरपयरणं सगासेणं ।
भणियं जुगवरागम—जिणवल्लहसूरि—सीसेण ॥ "

इति प्रान्तगाथापरिकलितं चैत्यवदनदोलोत्तरसङ्क्रमेतद् वि० सं० ११२० वर्षे प्रबोधचन्द्रगणिना सार्धचतुःसहस्रश्लोकप्रमाणया बृहद्वृत्त्या समयोजि । एतस्य लघुवृत्तिर्जयसागरगणिना सार्धसहस्रश्लोकप्रमाणा वि० सं० १४९५(?) वर्षे व्यरचि । द्वे अपि प्रकाशिते ।

३ चैत्यवन्दनकुलकम् (प्रा.) गा. २८   ४※ गणधरसप्ततिः (प्रा.) गा. ७०

५ उपदेशरसायनम् (अप०) गा. ८०   ६ चर्चरी (अप०) गा. ४७

७ कालस्वरूपकुलकम् (अप०) गा. ३२   ८ सर्वाधिष्ठायि(स्मरण)स्तोत्रम् गा. २६

---

३ "सव्वन्नूण मयं मएण रहिओ सम्मं सया साहए
भव्वाण पुरओ पवाहविरओ निच्छम्म-निम्मच्छरो ।
सो मे धम्मगुरू सया गुणि-गुरू कल्लाणकारी वरो
लग्गो जो जिणदत्त-सोहणपहे नीसेससुक्खावहे ॥"

इत्यन्तिमगाथायुक्तमेतद् वि. सं. १३८३ वर्षे जिनकुशलसूरिणा चतुश्चत्वारिंशच्छत-श्लोकपरिमितया वृत्त्या, लब्धिनिधानेन संक्षिप्तटिप्पनेन च व्यभूष्यत । देववन्दनकुलकं सम्यक्त्वारोप-विधिकुलकमित्यादिकाऽस्यापरा संज्ञा ज्ञायते । वृत्ति-टिप्पनसमन्वितमेतत् प्रसिद्धम् ।

४ अप्रसिद्धमेतत् । अस्य नामोपलभ्यते गणधरसार्धशतक-वृत्त्यादौ (अत्र भूमिका द्रष्टव्या पृ. ५१) जेसलमेरदुर्गीयभाण्डागारे १५० क्रमाङ्कपुस्तिकायां प्राप्यतेऽपि ।

५ "इय जिणदत्तुवएसरसायणु इह-परलोयह सुक्खह भायणु ।
कण्णंजलिहिं पियंति जि भव्वइं ते हवंति अजरामर सव्वइं ॥"

इति प्रान्तपद्यपर्यवसितमेतद् वि. सं. १२९४(२) वर्षे जिनपालोपाध्यायेन शतचतुष्टयश्लोक-परिमितया वृत्त्या संयोजितम् । तथात्र पूर्वमेव प्रकाश्यते ।

६ "इय जुगपवरह सूरिहि सिरिजिणवल्लहह
नायसमयपरमत्थह बहुजणदुल्लहह ।
तसु गुणथुइ बहुमाणिण सिरिजिणदत्तगुरु
करइ सु निरुवमु पावइ पउ जिणदत्तगुरु ॥"

इत्यन्त्यपद्योपेतैषा जिनपालोपाध्यायेन वि. सं. १२९४ वर्षे विहितया शतत्रयश्लोकप्रमितया वृत्त्या समायोजि । सा चात्र प्रथममेव प्रकाशभावं प्राप्नोति ।

७ "इय जिणदत्तुवएसु जि निसुणहि पढहि गुणहि परियाणहि जि कुणहि ।
ते निव्वाण-रमणी सहु विलसहि वलिउ न संसारिण सहु मिलिमहि ॥"

इति प्रान्तपद्यपर्यवसितं द्वात्रिंशिकाख्यमेतत् कुशल सूरप्रभोपाध्यायमहत्तिमया सार्धशतश्लोक-मितया वृत्त्या साकमत्र अपभ्रंश्यां तृतीयत्वेन निवेद्य प्रकाशितम् । उपदेशरूपमप्येतत् 'कालस्वरूपकुलक' इति वृत्तिकाराभिमताभिधया प्राख्यायि । जिनपालोपाध्यायकृताऽस्य वृत्तिः पत्तने विद्यत इति जैनग्रन्थावल्यामसूचि, किन्तु नास्माभिः सा दृष्टा ।

८ 'तं जयउ' इत्यादिपदेनोपलक्षितत्वात् तथाम्ना विशेषतः प्रसिद्धम्, प्रान्ते च—

"इय जो पढइ तिसंझं दुस्सज्झं तस्स नत्थि कि पि जए ।
जिणदत्ताणाइ ठिओ सुनिट्ठियट्ठो सुही होइ ॥"

इत्यनया गाथया समुपेतमेतदपीह मुद्रितम् । अस्य वृत्तिस्तु जयसागरोपाध्यायेन वि. सं. १४९५ (?) वर्षे विनिर्मिताऽप्रसिद्धा ।

९ सुगुरुपारतन्त्र्यम् (प्रा.) गा. २१	१० *विंशिका
११ विघ्नविनाशिस्तोत्रम् (प्रा.) गा. १४	१२ *उपदेशकुलकम्
१३* अवस्थाकुलकम्	१४ *श्रुतस्तवः
१५* अध्यात्मगीतानि	१६ उत्सूत्रपदोद्घाटनकुलकम् ।

९ "सचरियाणमहीणं सुगुरूणं पारतंतमुव्वहइ ।
जयउ जिणदत्तसूरी सिरिनिलओ पणयमुणितिलओ ॥"

इत्यन्तिमगाथोपेतमेतन्नैकशः प्रसिद्धम् । अस्य शतद्वयश्लोकप्रमाणा वृत्तिरप्युपलभ्यते । वृत्तिकारो जयसागरगणिरिति जैनग्रन्थावल्यागमसूचि । तत्र च तद्वृत्तिरचनासमयो वि. सं. १३६८ वर्षरूपो निर्दिष्टस्तिन्त्वयो यतोऽत्र सम्भाव्यमानजयसागरस्य समयो विक्रमस्य पञ्चदशशताब्द्युत्तरार्ध-षोडशशताब्दीप्रारम्भरूपः प्रामाणिकः (जे. भा. सूच्यामप्रसिद्ध० पृ०५४ इत्यत्र विलोकनीयम्)

१० अप्रसिद्धेयं । अस्या नामोपात्तं गणधरसार्धशतकबृहद्वृत्तौ । अत्र भूमिका (पृ.४४) द्रष्टव्या।

११ 'सिग्घमवहरउ' इत्यादिनाऽऽरब्धत्वात् तन्नाम्नैव विशेषतः प्रसिद्धिमधिगतम्,

"जिणदत्ताणं सम्मं मन्नति कुणंति जे उ कारंति ।
मणसा वयसा वउसा जयति साहम्मिया ते वि ॥
जिणदत्तगुणेहिं नाणाइणो सया जे धरंति धारंति ।
दंसियसियवायपहे नमामि साहम्मिया ते वि ॥"

इत्यन्तिमपद्यसूचितस्वाभिधानमेतदपि स्मरणस्तोत्रं नैकदा प्रकाशितम् । अस्य संक्षिप्ता वृत्तिरप्युपलभ्यते ।

१२, १३, १४, १५ क्रमाङ्केषु सूचिता कृतिर्जैसलमेरदुर्गे भाण्डागारपुस्तिकाया पठ्यते, किन्तु विशिष्टावलोकनं विना नात्र किमपि तद्विषये स्पष्टीकर्तुं शक्यते । तथा च जैनग्रन्थावल्यां जिनदत्तसूरिकृतित्वेन निर्दिष्टाऽपि पट्टावली न तथा, किन्तु सा कविपल्हप्रणीता जिनदत्तसूरिस्तुतिरित्यत्र (परि० ४) दर्शनेन प्रतीत भविष्यति पाठकानाम् ।

नामसाम्याद् वायडीयगच्छीयजिनदत्तसूरिकृतस्यापि शकुनसारस्य गूर्जरभाषानुवादपुस्तिकायां प्रस्तुतजिनदत्तसूरिकृतिं निवेश्य प्रकारान्तरेणास्य सूरेः कृतिः सा इत्यसूचि तदनुवादक-प्रकाशकेन प. हीरालालेन, तथा च कैश्चिन् तच्चरित्रमत्र समर्थितम्, किन्तु तद् भ्रान्तिमूलं प्रतीयते प्रेक्षावताम्।

* अप्रसिद्धमन्यसत्त्वमेतदभिज्ञानम् ।

समकालीनसूरयः ।

प्रस्तुतजिनदत्तसूरि-जीवनसमये विक्रमस्य द्वादशशताब्द्यां त्रयोदशशताब्द्याश्च प्रथमचरणे सत्तां बिभ्राणाः प्रभूताः प्रौढाः सूरिपुङ्गवाः समजनिषत, सूर्यैरिव यैर्जिन-प्रवचन-गगनाङ्गणं स्वप्रतिभया प्राद्योति ।

तत्र च केषाञ्चिदुल्लेखोऽत्राजनि । तदितरेषां जिनभद्रसूरि-देवचन्द्रसूरि-देव-भद्रसूरि-धनेश्वरसूरि-नन्नसूरि-पार्श्वदेवगणि (श्रीचन्द्रसूरि)-महेन्द्रसूरि-मुनिचन्द्र-सूरि-यशोदेवसूरि-यशोदेवोपाध्याय-रत्नप्रभसूरि-रामचन्द्रसूरि-रामदेवगणि-वर्धमा-नसूरि-शान्तिसूरि-सिद्धसूरि-हरिभद्रसूरि (१-२)-हेमचन्द्रसूरि (१-२) प्रभृतीनां संक्षिप्तपरिचयस्त्वस्माभिरन्यत्र (जे. भां. सूच्याम्, अप्रसिद्ध०) अकारि ।

तथा चान्येषामाम्रदेवसूरि-चक्रेश्वरसूरि-चन्द्रप्रभसूरि-चन्द्रसेनसूरि-विजय-सिंहसूरि(१-२)-श्रीचन्द्रसूरि-हेमचन्द्रसूरिप्रभृतीनां परिचयः प्रो० पिटर्सनादिसङ्कलि-तरिपोर्टपुस्तकादिपर्यवलोकनेन, वादिदेवसूरि-वीराचार्य-हेमचन्द्रसूरिप्रमुखाणां चरित्त प्रभावकचरितादिप्रेक्षणेन, लक्ष्मणगण्यादीनां चापरेषां परिचयस्तत्तत्कृतिसुपार्श्वचरितादि-प्रशस्तिप्रान्तांशनिरीक्षणेनावगम्यते । केषाञ्चिच्च परिचयः प्रकाश्यमानपत्तनीयजैनभाण्डा-गारीयग्रन्थसूच्यादावपि प्रदर्शयिष्यत इति नेह तदर्थं प्रयत्यते ।

केवलं जिनदत्तसूरेर्वादिदेवसूरि-हेमचन्द्रसूरिभ्यां साकं जन्म-दीक्षाऽऽदिसमय-स्वर्गादिविषयकं समवक्तव्यमत्र कोष्टके भद्रस्य सन्तुष्यते—

व्याख्याकारः

(१)

जिनपालोपाध्यायः ।

अपभ्रंशकाव्यत्रय्यन्तर्गतस्य चर्चर्युपदेशरसायनाख्यकाव्यद्वयस्य व्याख्यातुर्जिनपालस्य परिचितिरप्यत्रौचितीमञ्चति । विवृतिकर्त्राऽनेनैतदन्ते निजं जिनपतिसूरेः शिष्यत्वं जिनेश्वरसूरेश्च निदेशवर्तित्वं स्पष्टं पर्यचायि । एतयोर्जिनपालस्यापि च संक्षिप्तपरिचयस्त्वस्माभिरन्यत्राकारीति विशेषतो निवेदनीयमेवात्र निवेद्यते ।

जिनपति-जिनेश्वरसूरिद्वयस्यापि प्रशस्तगुणगणप्रशस्तिः प्रचक्रारे तत्परम्पराजातैस्तच्छिष्य-प्रशिष्यप्रभृतिभिः, परन्तु भूमिकाया अतिविस्तारभयात् तत्प्रदर्शने नोत्सहे; केवलं प्रस्तुतव्याख्याकारगुरोर्जिनपतिसूरेः परिचितिं किञ्चिदुद्धरामि । तथाहि–

वि. सं. १२८९ वर्षे जिनपतिसूरिशिष्यः पूर्णभद्रगणिः—

" यैर्वादीन्द्रकरीन्द्रदर्पदलने सिंहैरिव स्फूर्जितं
मोहध्वान्तविनाशने भुवि सदा सूर्यैरिवोज्जृम्भितम् ।
भव्यप्राणिसमूहकैरववने चन्द्रैरिवेहोद्गतं
ते श्रीमज्जिनपत्यभिख्यगुरवोऽभूवन् यतीशोत्तमाः ॥ "

—धन्य-शालिभद्रचरित्रे (प्रश० श्लो० ८)

वि. सं. १२९३ वर्षे प्रस्तुतो जिनपालोपाध्यायः—

" नानासद्वादकेलीविदलितनिलसन्मानशैलः परेषां
रेखां यः प्राप विद्वत्स्वनितरसुलभां सर्वविद्यावतंसः ।
दृष्टान्तत्वं चरित्रेष्वलभत कुमतध्वान्तविध्वंसहंसः
स श्रीमान् सूरिराजो जिनपतिरभवत् तत्पदालङ्करिष्णुः ॥ "

—द्वादशकुलकविवरणे (प्रश० श्लो० ९)

---

१ जेसलमेरभां० सूच्याम् (अप्रसिद्ध० पृ. २८, ३६, ४०, ४१; नामसूची)

२ तत्पदेऽनाभोगेऽपि चोपरिपरिवादितजिनदत्तसूरेः पदधरो जिनचन्द्रसूरिर्विज्ञेयः; यस्य जन्म वि. सं. ११९१ वर्षे, सूरिपदं वि. सं. १२११ वर्षे, स्वर्गमनं च वि. सं. १२२३ वर्षे खरतरगच्छपट्टावल्यादितो ज्ञायते ।

सिद्धान्ताम्बुधिकुम्भसम्भवसमः साहित्यलक्ष्मीप्रियः
पान्थो व्याकरणाटवीषु तिलको यस्तार्किकाणां व्रजे ।
वादीन्द्रद्विपभेदपञ्चवदने काव्यं महार्थं वरं
यस्मिन् कुर्वति भक्तिभिर्जडतया माघोऽपि माघायते ॥

यश्चाद्यसंहननकाय इवाधिदेहे
गाढोपसर्गभरमस्पृह एव देहे ।
आदाय शोधिमधिपोऽपि च योऽत्र षट्‌ षण्-
मासान् परं च निकृतीर्बहुशो मुमोच ॥

छन्दो–लक्षण–तर्कशास्त्रविविधालङ्कारविल्कोविदे
पृथ्वीराजसभे कुतूहलगृहे श्रीगूर्जरत्रापतौ ।
तर्कन्यायवरोपपत्तिसहितैः सिद्धान्तवाक्यैस्तथा
तत्त्वं प्रोच्य महीतले **विधिपथं** प्रोत्सर्पयामास यः ॥ "

—अभयकुमारचरिते (प्रश० श्लो० १६–१९)

वि. स. १३१७ वर्षे जिनेश्वरसूरिशिष्यो लक्ष्मीतिलकोपाध्यायः—

" येनामुद्यन्त सद्यः प्रतिनृपतिसभं वादिना वक्त्रगेहा
उन्मुद्राणि त्वभूवंस्तदपमलयशोगीतिकोलाहलेन ।
अस्यो(न्यो)न्याश्लिष्टजनाना शिवपदकमलाकार्मणं यश्च मुद्रा
गच्छस्यादत्त सोऽभूज्जिनपतिजिनराट् तत्पट्टेऽभिषिक्तः ॥ "

—श्रावकधर्मप्रकरणवृत्तौ (प्रश० श्लो० ७)

वि. स. १३२० वर्षे जिनेश्वरसूरिशिष्यः प्रबोधचन्द्रगणिः —

" येषां गीर्गणवाणीलहरीभिरमितः पूर्यमाणाऽखिलाऽपि
श्रीपृथ्वीराजपृथ्वीपतिसमितिरिहाश्चर्यसिन्धौ ममज्ज ।
चित्रं तत्रापि शत्रोर्वपुषि बधिरे तर्पे–मालिन्य–तापाः
पापाना वा किमेतज्जिनपतिगुरवस्तेऽत्र पट्टे बभूवुः ॥"

—सन्देहदोलावलिबृहद्‌वृत्तौ ।

वि. स. १३२६ (?) वर्षे सहपुरजिनालयशिलालेखे—

" ततो **जिनपतिः** प्रभुर्गुरुव्रतसचूडामणि—

जिनाधिपतिशासन समुदनीनमत् सन्मना. ।
समग्रगुणमालिकासमतियातसर्वाबले–
र्व्यलोक्यततरामहो किमपि वैशिष्ट्यमृत् ॥
यस्मिन् परिषहचमूमरससहिष्णौ
नानोपसर्गपटलीं विकटां विजिष्णौ ।
ऊर्जेचप.श्रियि परोपकृतिप्रवीणे
श्रीवीरनाथजिनतां प्रथयन्ति धन्याः ॥"
—बीजापुरवृत्तान्ते ।

वि. स. १३८३ वर्षे जिनकुशलसूरि —

"अत एव श्रीआशापल्यां पूर्वसैद्धान्तिकचक्रचूडामणिभिर्वादीन्द्रद्विपदघटाविद्रावणकेसरिभिर्निर्दल्भशुद्धक्रियाकारिभि श्रीजिनपतिसूरिभि श्रीप्रद्युम्नसूरिभिः सहायतनानायतनवाद कुर्वाणै. सकलान्याचार्यचक्रप्रत्यक्षमोघनिर्युक्त्यादिसिद्धान्तानुसारेण सविस्तरमायतन सत्याय्यानायतन निराचक्रे ।"

तथा—

"दृष्ट्वा मोहव्यपोह विदधत इह यान् मोहकर्त्री स्वकान्ता
श्यामा ज्ञात्वा च चन्द्रस्तदुपहतिभिया तां तनूकृत्य नूनम् ।
क्रोडीचक्रे कलङ्कच्छलत उडुवृतो व्योम्नि शून्येऽभ्रमद्ध
श्रीमन्तस्तत्पदे जिनपतिगुरवस्ते चकासाम्बभूवुः ॥"
—चैत्यवन्दनकुलकवृत्तौ (पृ. ६९, प्रश० श्लो० ४)

जिनपतिसूरिसत्काः कतिचित् पुस्तिका उपलभ्यन्तेऽद्यापि जेसलमेरुमाण्डागारादौ। एव प्रस्तुतस्य प्रौढविदुषो वादिविजेतुस्तस्य जिनपतिसूरेः शिष्योऽय जिनपालोपाध्यायः ।

जिनपालस्य जन्म–दीक्षाऽऽदिसमयः सम्यग् नावबुध्यते, तथापि षट्स्थानकवृत्तिस्रोन वि. स. १२६२ वर्षे विहिता निश्चयत इति तत पूर्वे विक्रमस्य त्रयोदशशतान्याः पूर्वार्धे वाऽनुमीयमान. स दोषावहो न प्रतिभाति । अनेनोपदेशरसायन–विवरणरचना युग–नग–रविप्रख्ये वर्षे, चर्चरीविवृतिरचना च वेद–ग्रह–रविवर्षेऽकारीति स्पष्ट समसूचि । चर्चरी(गा. १२)विवृतौ निज रसायनविवरणमस्मारि । युगरान्देन द्विकसङ्ख्याग्रहणमपि कर्तुं शक्यत इति विचार्यमाणे चर्चरीविवरणात् प्रागू रसायनविवरणप्रादुर्भावः प्रतिभासते ।

१ जेसलमेरुभा० सूच्यां प्रबोधोदयवादस्थलनरिचयोऽवलोकनीय (अप्रसिद्ध० पृ० २८)

इत्थं चास्य कृतिक्रमः परिज्ञायते—

वि. सं. १२६२ वर्षे षट्स्थानक-वृत्तिः ।
सनत्कुमारचक्रिचरितं सटीकं महाकाव्यम् ।
वि. सं. १२९२ वर्षे उपदेशरसायन-विवरणम् ।
वि. सं. १२९३ वर्षे द्वादशकुलक-विवरणम् ।
" " पञ्चलिङ्गीविवरण-टिप्पनम् ।
वि. सं. १२९४ वर्षे चर्चरी-विवरणम् ।
अज्ञातरचनासमयं स्वप्नविचार-भाष्यादि ।

वि. सं. १२९५ वर्षे जिनदत्तसूरीयगणधरसार्धशतकस्य बृहद्वृत्तिकर्त्ता सुमतिगणिः समकालीनं स्वसतीर्थ्यमेतं जिनपालोपाध्यायमित्थं स्मरति स्म—

" नानातर्क-वितर्क-कर्कशलसद्बाणीकृपाणीस्फुरत्—
तेजःप्रौढतरप्रहारचटनानिर्मिन्नवादिव्रजाः ।
श्रीजैनागमतत्त्वभावितधियः प्रीतिप्रसन्नाननाः
सन्तु श्रीजिनपाल इत्यभिमुपाध्यायाः क्षितौ विश्रुताः ॥
नानाऽलङ्कारसारं रचितकृतसुधास्वर्याचित्रप्रकारं
नानाच्छन्दोऽभिरामं नगरमुखमहावर्णकाव्यप्रकामम् ।
इत्थं काव्यं सटीकं सकलकविगुण तुर्यचक्रेश्वरस्य
क्षिप्रं यैस्तेऽभिपेतुः प्रथमजिनपदाधिपपाला मुदे नः ॥"

—गणधरसार्धशतकबृहद्वृत्तौ (प्र० श्लो. १५, १६)

चन्द्रतिलकोपाध्यायेनाहङ्कारिवादिविजेतुरस्मादेव जिनपालोपाध्यायाद् नन्द्याद्यागम-वाचनोपादायि । वि. सं. १३१२ वर्षे रचितं नवसहस्रश्लोकपरिमितमभयकुमारचरित्र-मपि तेनास्यैव जिनपालोपाध्यायस्य प्रेरणया व्यरचीति तत्प्रान्ते व्यक्तीचक्रे—

" भूयोभूमिभुजङ्गसंसदि मनोनानन्दाविप्रं घना—
हङ्कारोद्धुरकन्धरं सुविदुरं पत्रावलम्बप्रदम् ।
जित्वा वादमहोत्सवे पुरि बृहद्वारे प्रदर्श्योच्चकैः—
पुंभिः सद्युतं गुरुं जिनपतिं यस्तोषयामासिवान् ॥

सम्यगध्याप्य निष्पाद्य यद्यान्तेवासिनो बहून् । चक्रे कुम्भ-ध्वजारोपं गच्छ-प्रासादमूर्धनि ॥
श्रीजिनपालोपाध्यायमौलेस्तस्यास्य सन्निधौ । मयोपादायि नन्द्यादिमूलागमाङ्गवाचना ॥

× × ×

श्रीजिनपालोपाध्यायकृतां त्रिः प्रेरणामहम् । चरित्रकरणे प्रापं सरस्वत्युपदेशवत् ॥
सुराकुलमिवारिम तन्मन्यानो प्रदिमान्वितः। काव्याभ्यासविहीनोऽपि व्यधां काव्यमिदं ततः ॥"

—अभयकुमारचरित्रे (प्रश० ३७-४२)

वि. सं. १३२० वर्षे सन्देहदोलावलिवृत्तिकर्ता प्रबोधचन्द्रगणिरप्येन-मेव जिनपालोपाध्यायं निजमागमगुरुमभ्यजिज्ञपत्—

" नृपसमिति विजितविविधप्रतिवादिवितीर्णजयपताकाऽऽढ्याः ।
जिनपालोपाध्याया आसन् यस्यागमे गुरवः ॥"—सन्देहदोलावलिवृत्तौ (प्रश०)

जिनपालस्य सतीर्थ्याः ।

(१) जिनेश्वरसूरिः—जिनपतिसूरेरयं पट्टधरः, अस्य परिचितिरुपरि समसूचि ।
(२) पूर्णभद्रगणिः—अस्य परिचयोऽकारि जेसलमेरुमां०सूच्याम् (पृ. ४९)
(३) सुमतिगणिः—परिचायितोऽयं जेसलमेरुमां०सूच्याम् (अप्रसिद्ध० पृ.९०)
(४) सूरप्रभोपाध्यायः—अस्य परिचयोऽग्रे कार्यते ।

---

(२)

सूरप्रभोपाध्यायः ।

अपभ्रंशकाव्यत्रय्यन्तर्गतायाः काव्यस्वरूपकुलकसञ्ज्ञिकाया द्वात्रिंशिकाया वृत्तिकारो जिनपतिसूरिशिष्योऽयं स एषाभिज्ञायते, येन वि. सं. १२८९ वर्षे पूर्णभद्रगणिरचितं धन्य-शालिभद्रचरितं समशोधि—

" चरितमिदमखिलं निर्मलविद्याकूपारपारदृश्वानः ।
वाचकमुख्याः सूरप्रभाभिधाः शोधयाञ्चक्रुः ॥ "—जेसलमेरुमां०सूची ।

वि. सं. १२९५ वर्षे गणधरसार्धशतक-बृहद्वृत्तिकारः सुमतिगणिर्निजं सतीर्थ्यमेनमित्थमुपालक्षयत्—

" यद्वक्त्राम्भोज-रङ्गाङ्गणभुवि भुवि नामोगमङ्गीमवन्ध्या
नानाच्छन्दःप्रबन्धै रचितबुधमनश्चित्रचित्रप्रबन्धा ।
नर्नर्त्युद्दामकामं भकटनविकटोत्पाटपाटप्रचारा
श्रीवाणी नर्तकीव प्रसममभिसमं स्फारहारप्रकारा ॥

सूरप्रभाभिषेका विवेकसेकातिरेकतश्छेकाः ।
प्रपुनन्तु श्रीमन्तस्ते मच्चित्तं सुधीमन्तः ॥ ”

—गणधरसार्धशतकबृहद्वृत्तौ (श्लो० १७, १८)

जिनपालोपाध्यायसतीर्थ्येनानेन सूरप्रभोपाध्यायेन स्तम्भतीर्थनगरे दिगम्बर-वादियमदण्डो विजितः । चन्द्रतिलकोपाध्यायोऽस्य पार्श्वे विद्यानन्दं पठितवान्, यो वि. सं. १३१२ वर्षेऽभयकुमारचरितं व्यरचयत्—

“ सूरिं जिनेश्वरगुरुं जिनतीर्थयात्राऽभ्यायातसङ्घसहितं समरञ्जयद् यः ।
श्रीस्तम्भतीर्थनगरे वरजल्पकेलौ निर्जित्य वादियमदण्डदिगम्बरेशम् ॥
स श्रीसुरप्रभसमभिधो बुद्धिधामाभिषेको
ज्ञाता नाम स्वमिव निखिला लक्षणाद्याश्च विद्याः ।
स्फायज्ज्यायस्त्वरितकवितानिर्मितौ ब्रह्मकल्पो
विद्यानन्दं शिशुमिव भृशं हेल्याऽमाणयन्माम् ॥ ”.

—अभयकुमारचरिते (प्रश० श्लो. ३०, ३१)

अस्य विदुषोऽन्यां कृतिं परिचितिं वा नैवोपलब्धुमपारयामिति विरमामि ।

अपभ्रंशभाषा।

भाषाभेदविवेचकैर्भाषासमुपासकैः संस्कृतशाब्दिकैरितरैश्च प्राज्ञैर्यस्या अपभ्रंश इति नाम परिकल्पितम्, कैश्चिच्च संस्कृतादपभ्रष्टेयमित्यादि यद्विषये प्रोद्घोषितम्, तस्याः सर्वसाधारणजनोपकारिण्या वर्तमानानां भारतवर्षीयाणां प्रायोऽशेषार्यदेशभाषाणां जननीरूपायाः प्राकृतापभ्रंशभाषाया विषये वक्तव्यमत्र प्रकाश्यते।

प्रसिद्धमहर्षिपतञ्जलिना प्रख्यापितं खल्वेतत् पाणिनीयमहाभाष्ये [१, १, १] शब्दापशब्दानामनुशासनविचारे—" भूयांसोऽपशब्दाः, अल्पीयांसः शब्दाः। एकैकस्य हि शब्दस्य बहवोऽपभ्रंशाः, तद्यथा गौरित्यस्य शब्दस्य गावी गोणी गोता गोपोतलिका इत्येवमादयोऽपभ्रंशाः।" एतावता च प्रकारान्तरेण प्रख्यापितं प्राकृतशब्दानामेवापभ्रंशत्वं प्राचुर्यं च, यतस्त एव गावी–गोणी–प्रभृतयः शब्दाः प्राचीनजैनसिद्धान्तपुस्तकेषु बहुशः प्रयुक्ता दृश्यन्ते[1], चण्ड–हेमचन्द्रादिभिर्वैयाकरणैश्च निजे प्राकृतलक्षणे तेषां शब्दानां शुद्धता च निरदेशि[2]।

अपभ्रंशस्य प्राकृते समावेशः

तथा चापभ्रंशस्य लक्षणं प्रादर्शि कविदण्डिना—

" आभीरादिगिरः काव्येष्वपभ्रंश इति स्मृताः।

शास्त्रे तु संस्कृतादन्यदपभ्रंशतयोदितम्॥ "—काव्यादर्शे [१, ३६.]

वि. सं. ११२५ वर्षे नमिसाधुश्च निर्दिशति स्म—

'तथा प्राकृतमेवापभ्रंशः'—रुद्रटीयकाव्यालङ्कारस्य टिप्पने [२, १२]

संस्कृतवैयाकरणैः संस्कृतशब्दानुशासनसिद्धात् संस्कृतादतिरिक्तं सर्वमप्यपभ्रंशमिति व्याहृतम्, तथ प्रकृतिमत्र प्राकृतमिति प्राकृतवैयाकरणैर्नियमितम्। एवं व्याकरणवेलया नियन्त्रितेऽपि प्राकृतजनभाषाव्यवहारस्त्वनपेक्ष्य शब्दशास्त्रनियमान् यथेष्टं स्वच्छन्दं प्रावर्तत, न च नियन्त्रणमर्थमेहेऽत एव स विज्ञानां प्रसादेन 'अपभ्रंश'

1 'खीरिणियाओ गावीओ', 'गोण वियाल'—आचाराङ्गे [श्रु० २, उ० ४, ५]
'गावीए पुण दिण्ण तण पि खीरत्तणमुवेइ।'—आवश्यकचूर्णौ।
'गोणीण संगेल्लं'—व्यवहारसूत्रे [उ० ४]
'चच्चग गोणी सुवा०', 'गोणी चन्दणकथा०'—आव० नि० [गा० १३३,१३६.]
'एत्थ गोणीए दिट्ठो। अप्पण्णुया व गोणी। गोणिपरिच्छो व गुरू।'
—दशवैकालिकवृत्तौ [१ ५] हरिभद्रसूरिणोद्धृतः पाठः।

2 'गोरू गावी'—चण्डकृते प्राकृतलक्षणे [२, १६]
'गोणादयः'—सिद्धहेमचन्द्रशब्दानुशासने [८, २, १७४]

इति नाम्ना पप्रथे। कालक्रमेण वैयाकरणानां कृपया अपभ्रंशभाषासंज्ञयाऽपि प्रसिद्धिं प्राप। तानपि वैयाकरणनिबद्धानपभ्रंशभाषानियमानुल्लङ्घ्य प्रकृतिप्रवर्तमानो विविध-जनपदभाषाव्यवहारः सामान्यसंज्ञया 'प्राकृत' 'अपभ्रंश' इत्युच्यमानोऽपि विशिष्टतया तत्तद्देशभाषानाम्ना प्रसिद्धिं जगाहे। एवं विचार्यमाणे कथञ्चिद् भेदेनापभ्रंशनामधेयेऽपि प्राकृताङ्गभूतत्वात् तेनातीवसाम्याच्च 'प्राकृतमेवापभ्रंशः' इति वचनं नानुचितं प्रतिभाति।

प्राकृतस्य सत्कारः जिनवरैः प्राकृतभाषा सरला सुगमा स्त्री-बाल-मन्दादिसर्वजनोपकृ-तिसमर्था च विचार्य निजसिद्धान्तोऽर्थतस्तद्द्वारैव प्रकाशितः। एतदर्थ-संवादिकामिमामार्यामागमादुद्धृत्य प्रादर्शयद् वर्धमानसूरिः—

"मुत्तूण दिट्ठिवायं कालिय-उक्कालियंगसिद्धंतं।
थी-बालवायणत्थं पाइअ(यय)मुइयं जिणवरेहिं॥"—आचारदिनकरे [उ.१९]

जिनवरैरिव तदनुचरैस्तत्त्वज्ञगणधरैरपि तथैव तद्विशेषोपकारितामवधार्य तत्रैव सूत्रतो जैनसिद्धान्तरचनाऽकारि। समुपलभ्यन्ते चैतत्समर्थका नैकशः संवादाः—

"बाल-स्त्री-मूढ(मन्द)-मूर्खाणां नृणां चारित्रकाङ्क्षिणाम्।
अनुग्रहार्थं तत्त्वज्ञैः सिद्धान्तः प्राकृतः स्मृ(कृ)तः॥"

उद्धियते स्मेदं पद्यं दशवैकालिकटीकायां [प.१०१] हरिभद्रसूरिणा, काव्यानुशासनटी-कायां हेमचन्द्राचार्येण, तथा चान्यत्रान्यैरपि। जैनसिद्धान्तव्याख्यातृभिर्हरिभद्रसूरि-शी-लाङ्काचार्याभयदेवसूरि-हेमचन्द्रसूरि-श्रीचन्द्रसूरि-मलयगिरिप्रभृतिभिः सूत्रपद-शब्दशु-द्धिसिद्धिसूचनेऽसकृत् प्राकृतशैल्या प्राकृतलक्षणात् प्राकृतत्वाद् वेत्यमित्याद्युच्चारितम्। राजशेखरसूरिः सं० १३८७ वर्षेऽनुवदति स्मेत्थं पूर्वपद्यम्—

"बाल-स्त्र्यादिजडप्रायभव्यजन्तुहितेच्छया।
प्राकृतागमकर्तृभ्यो गणभृद्भ्यो नमो नमः॥"—प्राकृतद्व्याश्रयवृत्तौ।

१ मुक्त्वा दृष्टिवादं कालिकोत्कालिकाङ्गसिद्धान्तम्। स्त्री-बालवाचनार्थं प्राकृतमुदितं जिनवरैः॥

२ 'प्राकृतशैल्या बहुवचनम्, प्राकृतशैल्या चतुर्थ्यर्थे षष्ठी। उक्तं च—

"दुव्वयणे बहुवयणं छट्ठीविहत्तीएँ भण्णइ चउत्थी।
जह हत्था तह पाया णमो त्थु देवाहिदेवाणं॥"

"सप्तम्यन्ता चान्य-'ए होंति अयारंते पयंमि बिइयाए बहुसु पुंलिंगे।
तइयाए छट्ठी-सत्तमीण एगंमि महिलत्थे॥'

अस्माल्लक्षणात् सिध्यति, एवमन्यत्रापि प्राकृतशैल्या इष्टविभक्त्यन्तता पदानामवगन्तव्येति।" —आवश्यकसूत्रवृत्तौ, दशवैकालिकसूत्रवृत्तौ च (आ. समितिप्र० पृ. ११, १२, १) हरिभद्रसूरिः।

विक्रमादित्यसत्कृतस्तत्समकालीनः सिद्धसेनदिवाकरः प्राकृत जिनशासनमिति लोकोक्त्या लज्जमानः संस्कृतसिद्धान्तकरणार्थं सङ्घं व्यज्ञपयत्, किन्तु सङ्घेन तदनुचितं विचार्य प्राकृतसिद्धान्तद्वारैव बालादिसर्वजनस्य परमोपकृतिं निश्चित्य तादृक्चिन्तनेनापि परमगम्भीरसदाशयानां सुज्ञानिनां प्राकृतसिद्धान्तप्रणेतॄणां तीर्थकृद्–गणधरादीनामपमाननं वितर्क्य भविष्यल्लोकशिक्षणायापि प्रबल प्रायश्चित्त तस्मै व्यतारीत्यपि श्रूयते

जैनसिद्धान्ते भणितिद्वय संस्कृता प्राकृता चेत्यभाणि—

आपाद्ये प्राकृतस्थानम् " संक्कता पागता चेव दुहा भणितीओ आहिया ।
सरमण्डलंमि गिज्जते पसत्था इसिभासिता ॥"

—स्थानाङ्गसूत्रे (आ. समितिप्र० पृ. ३९४)

" सक्कया पायया चेव भणिइओ होंति दोण्णि वा । "

—अनुयोगद्वारसूत्रे (आ. समितिप्र० पृ. १३१)

" सक्कय-पाययवयणाण विभासा जत्थ जुज्जते ज तु ।"

—बृहत्कल्पभाष्ये (जि. वृत्तिप. ९)

वि. सं. ९६२ वर्षे सिद्धर्षिः प्रकाशयत्तात्यं हार्दम्—

---

१ भद्रेश्वरसूरिः— " उज्जेणीए नयरीए महावाई महाकवी य सिद्धि(द्ध)सेणो नाम साहू । सो य कयाइ अंतो वाहिं दिट्ठो विक्कमाइच्चराएणं चिंतिउ(यं) च—न जाणामि इमस्स केरिसो आसीवाउ त्ति । कओ से दिट्ठिप्पणामो । लक्खिउ च तम्भावमुम्मावियदत्थेण सिद्धसे[णे]ण दिन्नो(ण्णो) महासद्देणं धम्मलाभो । राएण छम्मत्तगावज्जिएण दवाविया से दव्वकोडी । भणियं च कयावि रायपारिसमहिएण विक्कमाइच्चस्स वायपट्टिए—

धम्मलाभो त्ति पुत्तम्मि दूराउस्सियपाणिणो ।
साहुणो सिद्धसेणस्स दिही कोडि निवाहिवो ॥

निवेइया य सा रायदिण्णा दि(द)व्वकोडी सिद्धसेणेणं गुरुस्स । तेणावि संघस्स । संघेणावि कओ तीए साहारणसमुग्गओ । लज्जतो य पाययं जिणमासणं नि लोउत्तीए सिद्धसेण-(णो) विण्णवइ संघं— ' जइ भणइ तो करेमि सक्कयं पि सिद्धंतं ' । संघो भणइ— " चिंतिएणावि इमेण पायच्छित्तो, किं पुण जंपिएण; ता चरसु तुमं पायच्छित्तं ॥"

—कथावल्याम् (पत्तनस्था ताडपत्रीया प्रतिः पृ. ३००)

२ संस्कृता प्राकृता चैव द्विधा भणिती आख्याते ।
स्वरमण्डले गीयमाने प्रशस्ता ऋषिभाषिता ॥

३ संस्कृता प्राकृता चैव भणिती भवतो द्वे वा ।

४ संस्कृत-प्राकृतवचनाना विभाषा यत्र युज्यते यत् तु ।

५ " संवत्सरशतनवके द्विषष्टिसहितेऽतिलङ्घिते चास्याः ।
ज्येष्ठे सितपञ्चम्यां पुनर्वसौ गुरुदिने समाप्तिरभूत् ॥ " —उ. भ. कथा ।

संस्कृता प्राकृता चेति भाषे प्राधान्यमर्हतः ।
तत्रापि संस्कृता तावद् दुर्विदग्धहृदि स्थिता ॥
बालानामपि सद्बोधकारिणी कर्णपेशला ।
तथापि प्राकृता भाषा न तेषामपि भासते ॥ "

—उपमितिभवप्रपञ्चाकथापीठे ।

प्राकृतभाषाया: प्राकृतकाव्यस्य च महत्तत्वम्

संस्कृतकाव्यालङ्कार-छन्दोलक्षण-नाटकादिग्रन्थेषु पुरातनैः संस्कृतवदियं प्राकृतभाषाऽपि समाश्रिता । तथा सुप्रसिद्धनृपसातवाहन-दण्डि-वाक्पति-राज—राजशेखर—प्राकृतमञ्जरीकार—शम्भुरहस्यकार—भूषणभट्टतनय—सिद्धर्षि—महेश्वरसूरि—जयवल्लभ—नमिसाधु—त्रिविक्रमदेवप्रभृतिभिर्भूरिभिर्भाषातत्त्ववेदिभिः प्राकृतभाषायाः प्राकृतकाव्यस्य च मधुरता मृदुता सरलता सर्वग्राह्यता सर्वोपकारिता हृदयङ्गमता च प्रोद्घोषि ।

तथाहि सातवाहनः—

प्राकृतकाव्यस्य माधुर्यम्

" अमिअं पाइयकव्वं पढिउं सोउं च जे न जाणंति ।
कामस्स तत्ततत्तिं कुणंति ते कह न लज्जंति ? ॥[1]"

—गाथासप्तशत्याम् ।

जयवल्लभः—

" पाइयकव्वस्स नमो पाइयकव्वं च निम्मियं जेण ।
ताहं चिय पणमामो पढिऊण य जे विजाणंति ॥"[2]—वज्जालग्गे ।

कविदण्डी—

" महाराष्ट्राश्रया भाषां प्रकृष्टं प्राकृतं विदुः ।
सागरः सूक्तिरत्नानां सेतुबन्धादि यन्मयम् ॥ "

—काव्यादर्शे [१,३४]

प्राकृतमञ्जरीकारः—

" प्रसीदन्तु च वाचस्ता यासां माधुर्यमुच्छ्रितम् ।
प्राकृतच्छद्मना चक्रे कात्यायनमहाकविः ॥
अहो ! तत् प्राकृतं हारि प्रियावक्त्रेन्दुसुन्दरम् ।
सूक्तयो यत्र राजन्ते सुधानिष्यन्दनिर्भराः ॥ "

—प्राकृतमञ्जर्याम् (प्राकृतप्रकाशवृत्तौ)

---

१ अमृतं प्राकृतकाव्यं पठितुं श्रोतुं च ये न जानते ।
कामस्य तत्त्वचिन्तां कुर्वन्ति ते कथं न लज्जन्ते ! ॥

२ प्राकृतकाव्याय नमः प्राकृतकाव्यं च निर्मितं येन ।
तांश्चैव प्रणमामः पठित्वा च ये विजानन्ति ॥

विक्रमादित्यसत्कृतस्तत्समकालीन. सिद्धसेनदिवाकर प्राकृत जिनशासनमिति लोकोक्त्या लज्जमान. संस्कृतसिद्धान्तकरणार्थं सङ्घ व्यज्ञपयत्, किन्तु सङ्घेन तदनुचित विचार्य प्राकृतसिद्धान्तद्वारैव बालादिसर्वजनस्य परमोपकारं निश्चित्य तादृक्चिन्तनेनापि परमगम्भीरस्तदागमाना सुज्ञानिना प्राकृतसिद्धान्तप्रणेतॄणा तीर्थकृद्-गणधरादीनामपमानन वितर्क्य भविष्यल्लोकशिक्षणायापि प्रचुर प्रायश्चित्त तस्मै व्यतारीत्यपि श्रूयते[1]

जैनसिद्धान्ते भणितिद्वय संस्कृता प्राकृता चेत्यमाणि—

भाषाद्वये प्राकृतस्थानम् "संक्कता पागता चेव दुहा भणितीओ आहिया ।
सरमण्डलमि गिज्जते पसत्था इसिभासिता ॥"[2]

—स्थानाङ्गसूत्रे (आ. समितिप्र० पृ. ३९४)

"सक्कया पायया चेव भणिइओ होंति दोण्णि वा ।"[3]

—अनुयोगद्वारसूत्रे (आ. समितिप्र० पृ. १३१)

"सक्कय-पायय-वयणाण विभासा जत्थ जुज्जते ज तु ।"[4]

—बृहत्कल्पभाष्ये (हि वृत्तिप. ९)

वि. स. ९६२ वर्षे सिद्धर्षि प्रकाशयतीत्थ हार्दम्—

---

१ भद्रेश्वरसूरि — 'उज्जेणीए नयरीए महावाई महाकवी य सिद्धि(द्ध)सेणो नाम साहू । सो य कयाइ जता वाहि दिट्ठ विक्कमाइच्चराएण चिंति(य) च—न नामामि इमस्स केरिसो आसीवाउ त्ति । कओ स दिट्ठिपणामो । रक्खिउ य तम्मावमुम्भवियहत्थेण सिद्धस[णे]ण दिन्नो(ण्णो) महासद्दो धम्मलाभो । राएण छद्दन्तभावजिएण दवाविया से दव्वकोडी । भणियं च कराविं रायपारिगहिएण विक्कमाइचस्स वायपट्टिए—

धम्मलाभो त्ति वुत्तम्मि दूराउस्सियपाणिणो ।
साहुणा सिद्धसेणस्स दहा कोडि निवाहिवो ॥

निवइणा य सा रायदिण्णा दि(द)व्वकोडी सिद्धसेणेण गुरुम्स । तेणावि संघस्स । संघेणावि कओ होए साहारणमुग्गओ । एवमो य पायय निग्गासाण ति लोग्त्तीए सिद्धसेण-(णो) विण्णवइ सघ— 'जइ भणह तो करमि सक्कय पि सिद्धत' । सघो भणइ— "चिंतिएणावि इमेण पायच्छित्ती, किं पुण जपिएण, ता चरसु तुम पायच्छित्त ॥"

—कथावल्याम् (पत्तनस्था ताडपत्रीया प्रति. पृ ३००)

२ संस्कृता प्राकृता चैव द्विधा भणितिः आख्याता ।
स्वरमण्डले गीयमाने प्रशस्ता ऋषिभाषिता ॥

३ संस्कृता प्राकृता चैव भणिती भवतो द्वे वा ।

४ संस्कृत-प्राकृतवचनाना विभाषा यत्र युज्यते यत् तु ।

५ "संस्कृतप्राकृतकेऽ द्विविधमहिताऽजलिम्नईक्षित चास्याः ।
उपादेये भिन्नपदस्या पुनर्वती मुदिन समाविभृत् ॥" —उ. भ. कथा ।

संस्कृता प्राकृता चेति भाषे प्राधान्यमर्हतः ।
तत्रापि संस्कृता तावद् दुर्विदग्धहृदि स्थिता ॥
बालानामपि सद्बोधकारिणी कर्णपेशला ।
तथापि प्राकृता भाषा न तेषामपि भासते ॥ "
—उपमितिभवप्रपञ्चाकथापीठे ।

प्राकृतभाषायाः प्राकृतकाव्यस्य च महत्त्वम्

संस्कृतकाव्यालङ्कार-च्छन्दोलक्षण-नाटकादिग्रन्थेषु पुरातनैः संस्कृतवदियं प्राकृतभाषाऽपि समाश्रिता । तथा सुप्रसिद्धनृपसातवाहन-दण्डि-वाक्पति-राज-राजशेखर-प्राकृतमञ्जरीकार-शम्भुरहस्यकार-भूषणभट्टतनय-सिद्धर्षि-महेश्वरसूरि-जयवल्लभ-नमिसाधु-त्रिविक्रमदेवप्रभृतिभिर्भूरिभिर्भाषातत्त्ववेदिभिः प्राकृतभाषायाः प्राकृतकाव्यस्य च मधुरता मृदुता सरलता सर्वग्राह्यता सर्वोपकारिता हृदयङ्गमता च प्रोद्घोषि ।

प्राकृतकाव्यस्य माधुर्यम्

तथाहि सातवाहनः—
" अमयं पाइयकव्वं पढिउं सोउं च जे न जाणंति[1] ।
कामस्स तत्ततत्तिं कुणंति ते कह न लज्जंति ? ॥"
—गाथासप्तशत्याम् ।

जयवल्लभः—
" पाइयकव्वस्स नमो पाइयकव्वं च निम्मियं जेण[2] ।
ताहं चिय पणमामो पढिऊण य जे विजाणंति ॥"—वज्जालग्गे ।

कविदण्डी—
" महाराष्ट्राश्रयां भाषां प्रकृष्टं प्राकृतं विदुः ।
सागरः सूक्तिरत्नानां सेतुबन्धादि यन्मयम् ॥"
—काव्यादर्शे [१,३४]

प्राकृतमञ्जरीकारः—
" प्रसीदन्तु च वाचस्ता यासां माधुर्यमुच्छ्रितम् ।
प्राकृतच्छद्मना चक्रे कात्यायनमहाकविः ॥
अहो ! तत् प्राकृतं हारि प्रियावक्त्रेन्दुसुन्दरम् ।
सूक्तयो यत्र राजन्ते सुधानिष्यन्दनिर्भराः ॥ "
—प्राकृतमञ्जर्याम् (प्राकृतप्रकाशवृत्तौ)

---

१ अमृतं प्राकृतकाव्यं पठितुं श्रोतुं च ये न जानते ।
कामस्य तत्त्वचिन्तां कुर्वन्ति ते कथं न लज्जन्ते ? ॥

२ प्राकृतकाव्याय नमः प्राकृतकाव्यं च निर्मितं येन ।
तांश्चैव प्रणमामः पठित्वा च ये विजानन्ति ॥

जयवल्लभ —

प्राकृतकाव्यस्य मृदुता

" पाइयकव्वुल्लावे पडिवयण सक्कएण जो देइ ।
सो कुसुमसत्थर पत्थरेण अवुहो विणासेइ ॥
उब्भउ सक्कयकव्व सक्कयकव्व च निम्मिय जेण ।
वसहर व पलित्त तडयडतट्टत्तण कुणइ ॥
पाययकव्वं पढिउ गुफेउ तह य कुज्जपसूण ।
कुविय च पसाएउ अज्ज वि बहवे न याणति ॥ "

—वज्जालग्गे ।

राजशेखर —

" परुसो सक्कअबन्धो पाउअ(इय)बन्धो वि होइ सुउमारो ।
पुरिसाण महिलाण जेत्तियमिहतर तेत्तियमिमाण ॥ "

—कर्पूरमञ्जरीसट्टके ।

वाक्पतिराज —

प्राकृतस्य प्रभाव,
प्राकृतादन्य
भाषानिर्गम

" उम्मिल्लइ लायण्ण पययच्छायाएँ सक्कयवयाण ।
सक्कयसक्कारुक्करिसणेण पययस्स वि पहावो ॥
णवमत्थदसण सनिवेससिसिराओ बन्धरिद्धीओ ।
अविरलमिणमो आभुवणबन्धमिह णवर पययम्मि ॥
सयलाओ इम वाया विसति एत्तो य णेति वायाओ ।
एन्ति समुद्द चिय णेन्ति सायराओ च्चिय जलाइ ॥

१ प्राकृतकाव्योल्लापे प्रतिवचन सस्कृतेन यो ददाति ।
स कुसुमस्रस्तर प्रस्तरेणाबुधो विनाशयति ॥
उभ्यतु सस्कृतकाव्य सस्कृतकाव्य च निर्मित येन ।
वशगृहमिव प्रदीप्त तडतडतट्टत्व करोति ॥
प्राकृतकाव्य पठितु गुम्फयितु तथा च कुब्जप्रसूनम् ।
कुपित च प्रसादयितुमद्यापि बहवो न जानन्ति ॥

२ परुष सस्कृतबन्ध प्राकृतबन्धस्तु भवति सुकुमार ।
पुरुषाणा महिलाना यावदिहान्तर तावदनयो ॥

३ उन्मीलति लावण्य प्राकृतच्छायया सस्कृतवचसाम् (पदानाम्) ।
सस्कृतसस्कारोत्कर्षणेन प्राकृतस्यापि प्रभाव ॥
नवमर्थदर्शन सनिवेशशिशिरा बन्धर्द्धय ।
अविरलमिदमाभुवनबन्धमिह नवर प्राकृते ॥
सकला इद वाचो विशन्ति इतश्च निर्यान्ति वाच ।
आयान्ति समुद्रमेव निर्यान्ति सागरादेव जलानि ॥

हरिसविसेसो वियसावओ य मउलावओ य अच्छीण ।
इह वहिहुत्तो अंतोमुहो य हिययस्स विप्फुरइ ॥"
—गउडवहे [६९, ९२–९४]

यायावरीयराजशेखरः—
" यद् योनिः किल संस्कृतस्य सुदृशां जिह्वासु यन्मोदते
यत्र श्रोत्रपथावतारिणि कटुर्भाषाक्षराणां रसः ।
गद्यं चूर्णपदं पदं रतिपतेस्तत् प्राकृतं यद्वच—
स्तांल्लाटांल्ललिताङ्गि ! पश्य नुदती दृष्टेर्निमेषव्रतम् ॥"
—बालरामायणे [४८, ४९]

यायावरीयराजशेखरः—

प्राकृतस्य प्रचारः

' श्रूयते च कुन्तलेषु सातवाहनो नाम राजा, तेन प्राकृतभाषाऽऽत्मकमन्तःपुर एवेति समानं पूर्वेण ।'
—काव्यमीमांसायाम् [पृ० ५०]

भोजदेवः—
' केऽभूवन् नाढ्यराजस्य राज्ये प्राकृतभाषिणः ? ।'
—सरस्वतीकण्ठाभरणे [२, १९]

भूषणभट्टतनयः—[2]

प्राकृतभाषायां महिलानामादरः

" अइरमणीया रयणी सरओ वि मणोहरो तुमं च साहीणो ।
अणुकूलपरियणाए मन्ने तं नत्थि ज नत्थि ॥
ता किं पि पओसविणोअमेत्तसुहयं मणहरुल्लावं ।
साहेह अउव्वकहं सुरसं महिलायणमणोज्जं ॥
त मु(मु)द्धमुहम्बुरुहाहि(ए) वयणयं निसुणिऊण णे भणियं ।
कुवलयदलच्छि ! एत्थं कईहिं तिविहा कहा भणिया ॥

१ हर्षविशेषो विकासकश्च मुकुलीकारकश्चाक्ष्णोः । इह बहिर्मुखोऽन्तर्मुखश्च हृदयस्य विस्फुरति ॥

२ अतिरमणीया रजनी शरदपि मनोहरा त्वं च स्वाधीनः ।
अनुकूलपरिजनाया मन्ये तन्नास्ति यन्नास्ति ॥
तत् किमपि प्रदोषविनोदमात्रसुखदां मनोहरोल्लापाम् ।
कथयतापूर्वकथां सुरसां महिलाजनमनोज्ञाम् ॥
तत् मुग्ध(मुग्ध)मुखाम्बुरुहाया वचनं निश्रुत्यानेन भणितम् ।
कुवलयदलाक्षि ! अत्र कविभिस्त्रिविधाः कथा भणिताः ॥

तं जह दिव्वा तह दिव्व-माणुसी माणुसी तह चेय ।
तत्थ वि पटमेहिं कय कईहि किर लक्खणं किं पि ॥
अन्नं सक्कय-पायय-संकिण्णविहा सुवन्नरइयाओ ।
सुव्वं(सुव्वं)ति महाकइपुंगवेहिं विविहाउ सुकहाउ ॥
ताणं मज्झे अम्हारिसेहिं अबुहेहिं जाउ सीसंति ।
ताउ कहाउ न लोए मयच्छि ! पावंति परिहावं ॥
ता किं म उवहसेसि सुयणु ! असुएण सद्दसत्थेण ? ।
उल्लवियं(उं) न तीरइ किं पुण वियडो कहाबन्धो ? ॥
भणियं च पिययमाए पिययम ! किं तेण सद्दसत्थेण ? ।
जेण सुहासियमग्गो भग्गो अम्हारिसजणस्स ॥
उवलब्भइ जेण फुडं अत्थो अकयत्थिएण हियएण ।
सो चेय परो सद्दो इट्ठो किं लक्खणेणम्ह ? ॥
एमेय मुद्धजुयइं मणोहरं पाययाइ भासाए ।
पविरलदेसिसुलक्खं कहसु कहं दिव्वमाणुसियं ॥ "

—लीलावतीकथायाम् [वि. सं. १२६९ वर्षे लि. जे. भा. ताडपत्रीया प्रतिः]

हरिभद्रसूरिः—

"निरगादि तया प्रियतम ! मम नैपुण्य समस्ति शास्तम(त्र)मम् ।
पाययवाणीए तओ पटियं तह केरिसं सहइ[1] ॥
रेणेऽथ कुमारेणेति सुतनु ! मा वद वदन्ति यत् कुनिनः ।
उत्तिविसेसो कव्वं भासा जा हो[उ] सा होउ ॥"

---

१ तद् यथा दिव्या तथा दिव्य-मानुषी मानुषी तथैव । तत्रापि प्रथमैः कृत कविभिः किल लक्षणं किमपि ॥
अन्यत् संस्कृत-प्राकृत-संकीर्णकथाः सुवर्णरचिताः । श्रूयन्ते महाकविपुङ्गवैर्विविधाः सुकथाः ॥
तासां मध्येऽस्मादृशैरबुधैर्याः कथ्यन्ते । ताः कथा न लोके मृगाक्षि ! प्राप्नुवन्ति परिभावम् ॥
तत् किं मामुपहससि सुतनु ! अश्रुतेन शब्दशास्त्रेण । उल्लपितुं न शक्यते किं पुनर्विकटः कथाबन्धः ? ॥
भणितं च प्रियतमया प्रियतम ! किं तेन शब्दशास्त्रेण ? ।
येन सुभाषितमार्गो भग्नोऽस्मादृशजनस्य ॥
उपलभ्यते येन स्फुटमर्थोऽकदर्थितेन हृदयेन ।
स एव परः शब्द इष्टः किं लक्षणेनास्माकम् ? ॥
एवमेव मुग्धयुवति मनोहरां प्राकृतया (?तया) भाषया (?भाषाम्) ।
प्रविरलदेशीसुलक्ष्यां कथय कथां दिव्य-मानुषीम् ॥

१ प्राकृतवाण्यां ततः पठितं तथा कीदृशं शोभते ? ।

१ उक्तिविशेषः काव्यं भाषा या भवतु सा भवतु ।

—कुमारपालभूपालमहामात्यपृथ्वीपालकारिते मल्लिनाथचरिते [लि. प. १४३]

नाट्ये स्त्रीणां पाठ्यं प्राय. प्राकृत भवति । यदाह धनंजय :—

'स्त्रीणा तु प्राकृतं प्राय.'—दशरूपके [परि० २,६०]

महेश्वरसूरि:—

प्राकृतकाव्यस्य प्राकृतभाषायाश्च सर्वेषां सुखबोधकता हृदयङ्गमताऽऽदि

"सक्कयकव्वस्सत्थं जेण न याणाति मंदबुद्धिया ।
सव्वाण वि सुहबोहं तेणेम पाइयं रइयं ॥ १ ॥
गूढत्थदेसिरहियं सुललियवन्नेहिं विरइयं रम्मं ।
पाइयकव्वं लोए कस्स न हियंयं सुहावेइ ? ॥
परउवयारपरेणं सा भासा होइ एत्थ भणियव्वा ।
जायइ जीए विबोहो सव्वाण वि बालमाईणं ॥"

—पञ्चमीमाहात्म्ये (वि. स. १००९ वर्षे लि० जे० भा०ता०प्रतिः)

जयवल्लभः—

प्राकृतकाव्ये रस-लालित्यादि

" पाइयकव्वम्मि रसो जो जायइ तह व छेयभणिएहिं ।
उययस्स य वासियसीयलस्स तित्तिं न वच्चामो ॥
देसियसद्दपलोट्टं महुरक्खरछंदसठिय ललियं ।
फुडवियडपायडत्थं पाइयकव्वं पढेयव्वं ॥
ललिए महुरक्खरए जुवईयणवल्लहे ससिंगारे ।
सते पाइयकव्वे को सक्कइ सक्कयं पढिउ ? ॥"

—वज्जालग्गे (पद्यालये)

त्रिविक्रमदेवः—

" अनल्पार्थसुखोच्चारशब्दसाहित्यजीवितम् ।
स च प्राकृतमेवेति मत सूक्तानुवर्तिनाम् ॥"

—प्राकृतशब्दानुशासने ।

---

१ संस्कृतकाव्यस्यार्थं येन न जानन्ति मन्दबुद्धय' । सर्वेषामपि सुखबोध तेनेदं प्राकृत रचितम् ॥
गूढार्थदेशीरहितं सुललितवर्णैर्विरचित रम्यम् । प्राकृतकाव्य लोके कस्य न हृदय सुखयति ? ।
परोपकारपरेण सा भाषा भवत्यत्र भणितव्या ।
जायते यया विबोधः सर्वेषामपि बालकादीनाम् ॥

२ प्राकृतकाव्ये रसो यो जायते तथा च छेकभणितैः । उदकस्य च वासितशीतलस्य तृप्तिं न व्रजाम ॥
देशीशब्दपर्यस्तं मधुराक्षर-च्छन्द सस्थित ललितम् । स्फुटविकटप्रकटार्थं प्राकृतकाव्यं पठितव्यम् ॥
ललिते मधुराक्षरे युवतिजनवल्लभे सशृङ्गारे । सति प्राकृतकाव्ये क शक्नोति संस्कृत पठितुम् ? ॥

वि. सं. ११२५ वर्षे नमिसाधु —

प्राकृतस्य व्याख्या, विशालता च

"सकलजगज्जन्तूनां व्याकरणादिभिरनाहतसंस्कारः सहजो वचनव्यापारः प्रकृतिः, तत्र भवं सैव वा प्राकृतम्। 'आरिसवयणे सिद्धं देवाण अद्धमागहा वाणी' इत्यादिवचनाद् वा प्राक् पूर्वं कृतं प्राक्कृतं बाल-महिलाऽऽदिसुबोधं सकलभाषानिबन्धनभूतं वचनमुच्यते। मेघनिर्मुक्तजलमिवैकस्वरूपं तदेव च देशविशेषात् संस्कारकरणाच्च समासादितविशेषं सत् संस्कृताद्युत्तरविभेदानाप्नोति। अत एव शास्त्रकृता प्राकृतमादौ निर्दिष्टम्, तदनु संस्कृतादीनि।

पाणिन्यादिव्याकरणोदितशब्दलक्षणेन संस्करणात् संस्कृतमुच्यते। तथा प्राकृतभाषैव किञ्चिद्विशेषलक्षणान्मागधिका भण्यते। तथा प्राकृतमेव किञ्चिद्विशेषात् पैशाचिकम्। सू(शौ)रसेन्यपि प्राकृतभाषैव। तथा प्राकृतमेवापभ्रंशः।"

—रुद्रटीयकाव्यालङ्कारटिप्पने [२, १२]

प्राकृतनिन्दा-परिहारः

"को निनिन्देदिमां भाषां भारतीमुग्धभाषितम्'।
यस्याः प्रचेतसः पुत्रो व्याकर्ता भगवान् ऋषिः॥
प्राकृतं चार्षमेवेदं यद्धि वाल्मीकिशिक्षितम्।
तदनार्षं भवे(णे)द् यो वै प्राकृत स्यात् स एव हि॥"

—शम्भुरहस्ये [५. १७, १८]

"अन्यदा कोऽपि मत्सरी श्रीहेमसूरितेजोऽसहिष्णुरेकान्ते राजानमिदमवादीत्—'देव! प्रायः प्राकृतमेते पठन्ति सिद्धान्तोऽप्येतेषां प्राकृतमयः। तत् प्रभाते [१] श्रोतव्यमिदम्। 'संस्कृतं स्वर्गिणां भाषा' सैव महतां प्रयुक्ते श्रोतव्या श्रेयस्करी चेति किमर्थं प्रथमं तत्कृतेण निर्मीयते'।'

एतदाकर्ण्य राजा विज्ञातभाषाभेदतत्त्व किञ्चित् प्राकृते कृतादरस्तत्स्वरूपं श्रीगुरूणामकथयत्। श्रीगुरवः प्राहुः—अनुपासितसद्गुरुकुलस्य, अज्ञातवाङ्मयतत्त्वस्य सम्यागिदं वचः। राजन्! अनेकधा भाषाभेदवैचित्र्येऽपि परं युगादौ प्रथमपुरुषेण श्रीत्रैलोक्यस्वरूपेण प्रथमं चतुर्दशस्वराष्टत्रिंशद्व्यञ्जनरूपा द्विपञ्चाशदक्षरप्रमाणा मातृकैवोपदिष्टा। सा च प्राकृतस्वरूपा सर्वप्राकृतलोकानामुपकारिणीति।

---

१ 'पर्यस्तविसर्गयुग्मोच्चाददरामसदने। वित्रमानससमनिकन्दं प्राणीदे समर्थितम्॥'—६ टि

ततो वाह्या येऽष्टत्रिंशद् वर्णास्तैः संस्कारे कृते संस्कृतं जातम्। ततश्च अनेके भाषाभेदा अभूवन्। तेन सकलशास्त्रमूलं मातृकारूपं प्राकृतमेव प्रथमम्। युगादौ सर्वज्ञैरिति लोकोपचा(का)राय प्रथमं प्राकृतमुपदिष्टम्। सर्वाक्षरसंनिपातलब्धीनां श्रीद्वादशाङ्गीनिर्माणसूत्रधाराणां श्रीगणधराणां सिद्धान्तप्राकृतकरणे कारणमिदम्—

'बाल-स्त्री-मूढ-मूर्खाणां नृणां चारित्रकाङ्क्षिणाम्।
अनुग्रहार्थं तत्त्वज्ञैः सिद्धान्तः प्राकृतः कृतः॥'

राजन्! भाषा भवतु साऽपि साऽपि, परं तु परमार्थ एव विलोक्यते। यत् पठन्ति लोकाः—

'[1]अत्यनिवेसो त च्चिय सद्दा त च्चेव परिणमंता वि॥
उत्तिविसेसो कव्वं भासा जा होउ सा होउ॥'

परं कस्यापि ज्ञानलवदुर्विदग्धस्य खण्डखण्डपाण्डित्यतुण्डकण्डूरालितस्येयं प्राकृतनिन्दा। यदुक्तम्—

'[2]सोहेइ सुहावेइ उवभुज्जंतो लवो वि लच्छीए।
एसा(देवी) सरस्सई पु(उ)ण असमग्गा कं न(किंपि) विनडेइ॥'

[गउडवहे गा. ९८]

इति श्रुत्वा राजादयः सर्वेऽपि प्राकृतप्रशंसां कुर्वन्तो विशिष्य तदर्थश्रवणप्रवणा बभूवुः॥"

—कुमारपालप्रबन्धे (वि.सं. १४७५ वर्षे लि.पत्तनजैनभा० प्रतिप.८१)

प्राकृतभाषा किम् संस्कृतभाषाया विकृतिरूपा?

[3]केचिदावेदयन्ति—"प्राकृतभाषा संस्कृतभाषाया विकृतिरूपा ततोऽपभ्रंश्य समुत्पन्ना यतः शाब्दिकश्चण्डो निजे प्राकृतलक्षणे 'संस्कृतयोनिं' इति प्राकृतस्य प्रकारं लक्षितवान्। तथा प्रतिष्ठितप्रामाणिकहेमचन्द्राचार्योऽपि निजे प्राकृतशब्दानुशासने 'अथ प्राकृतम्' [८, १, १] इत्यस्य स्वोपज्ञव्याख्यायाम्—'प्रकृतिः संस्कृतम्। तत्र भवं तत आगतं वा प्राकृतम्।' इति व्याख्यातवान्। एवमन्येऽप्यूचुः। यथा कविदण्डी—

'संस्कृतं नाम दैवी वागन्वाख्याता महर्षिभिः। तद्भवस्तत्समो देशीत्यनेकः प्राकृतक्रमः॥'

—काव्यादर्शे [१, ३३]

---

१ अर्थनिवेशः स एव शब्दास्त एव परिणमन्तोऽपि। उक्तिविशेषः काव्यं भाषा या भवतु सा भवतु॥

२ शोभते सुखयत्युपभुज्यमानो लवोऽपि लक्ष्म्याः। एषा सरस्वती पुनरसमग्रा कं न विनटयति?॥

३ ई. बी. कॉविलप्रभृतिमहाशयाः प्राकृतप्रकाशप्रस्तावनाऽऽदिषु।

संस्कृतभाषातः प्रादुर्भूतेत्याम्नातम्। ततः खलु लक्षणेऽपि केचिच्छब्दाः संस्कृतप्रकृतित्वेन, न सिध्यन्ति, लक्ष्येषु च दृश्यन्ते, तेषां शुद्धताज्ञापनाय 'दाढादयो बहुलम्' [परि० ४, ३४] इति सूत्ररचना प्राकृतप्रकाशे कृता विलोक्यते। भामहेन तदित्थं व्याख्यातम् 'आदिशब्दोऽयं प्रकारे तेन सर्व एव देशसङ्केतप्रवृत्तभाषाशब्दाः परिगृहीताः' इत्युक्तम्। प्राकृतमञ्जर्यां प्राकृतप्रकाशस्य पद्यविवृतौ च तदित्थं विवेचितम्—

"एषामपरिमेयत्वाद् दाढाऽऽदीनां पदं प्रति। न शक्या गणना वीचीर्गणयेत् को नु सागरे॥
याः सर्वलोकसामान्याः संस्कृतानन्विता गिरः। अष्टमङ्गप्रभृतयस्ताश्चाप्यत्रैव दर्शयेत्॥
संस्कृतप्रकृतित्वेन ये न सिध्यन्ति केवलम्। तेषां लक्ष्येषु शब्दानां दाढादित्वं विमृश्यताम्॥"

संस्कृतयोनि–संस्कृतभव–तत्प्रभृतिशब्दानामप्याकृतमितोऽन्यद् वितर्क्यमाणं न समीचीनमाभाति। मानवानां सहजवचनव्यापाररूपप्रकृतिभवाः स्वभावसिद्धाः प्राग्भवा अपि प्राकृतशब्दास्तत्र तत्र शब्दानुशासने तु संस्कृतप्रकृतिमुपादाय संस्कृतसंस्कारोत्कर्षणापूर्वं ज्ञापिता यावत् प्रदर्शिता एवं च संस्कृतप्रकृतौ साधिता अत एवोपचारात् ते तत्र संस्कृतयोनयः संस्कृतभवाः संस्कृतजा इत्यादिरूपेणोच्चार्यन्ते, परमार्थतस्तु ते प्रागेव सिद्धाः। अत एव वाक्पतिराजेन गौडवधे–'सकलाश्चेमा वाचः प्राकृतमहार्णवाद् निर्यान्ति, तत्रैव च प्रविशन्ति' इत्यप्युदगारि, यायावरीयराजशेखरेण काव्यमीमांसायाम्–' तद् योनिः किल संस्कृतस्य' इत्यादि वदता तदेवासूचि, नमिसाधुना रुद्रटीयकाव्यालङ्कारस्य टिप्पनेऽपि च तथा व्याख्यायि [भूमिका पृ० ८०].

हेमचन्द्राचार्यस्याशयोऽस्मादन्यथा न सम्भाव्यते। येन हेमचन्द्राचार्येण निजे प्राकृतशब्दानुशासने उदाहृतिनिदर्शने जैनसिद्धान्तसूत्रपाठा उदाहार्यन्त, तत्प्रणेतॄणां सर्वेषां तीर्थङ्कराणां च भाषा प्राकृतापरसंज्ञाऽर्धमागधी[2] भवतीति स्वोपज्ञालङ्कारचूडा-

---

१ 'उसममजिअं च वन्दे'—नामस्तवे [हैम. ८।१।२४]
'देवं नाग-सुवण्ण–'—श्रुतस्तवे [हैम. ८।१।२६]
'लोगस्सुज्जोअगरा'—नामस्तवे [हैम. ८।१।१७७]
'चउवीसं पि जिणवरा'—नामस्तवे [हैम. ८।३।१३७]
'तेणं कालेणं तेणं समएणं'—कल्पसूत्रे [हैम. ८।३।१३७]

२ "अकृत्रिमस्वादुपदां परमार्थाभिधायिनीम्। सर्वभाषापरिणतां जैनीं वाचमुपास्महे॥
एकरूपाऽपि हि भगवतोऽर्धमागधीभाषा वारिदविमुक्तवारिवदाश्रयानुरूपतया परिणमति।"
—काव्यानुशासने [१,१]

'वाणी भाषा अर्धमागधी नर-तिर्यक्-सुरलोकभाषया संवदति तद्भाषाभावेन परिणमती-त्येवंशीला।'
—हैमीनाममालायाम् [१,५५]

मणिसमुपेते काव्यानुशासने स्वोपज्ञाभिधानचिन्तामणिवृत्त्युपेतायां नाममालायां च - प्रस्तावादि, अनादिप्रवृत्तप्राकृतभाषाविशेषो देशीति देशीनाममालायां प्रादर्शि, प्रमाणमीमांसाया विधानामनादित्वं न्यरूपि, इमाः सकला वाचः प्राकृतमहार्णवाद् निर्गता इति निरूपयितुर्वाक्पतिराजस्य कृतेर्गौडवधस्योदाहरणानि च निजे प्राकृतशब्दानुशासने न्यदर्शयन्त; तस्मादामी यथा 'प्राकृतभाषा संस्कृतभाषातः समुत्पन्ना' इति कल्प्यते तथा नैव सम्भावयामः, प्रत्युत तेन प्राकृतभाषायाः प्राग्भवत्वं प्रत्यष्ठापि, तच्च कुमारपालप्रबन्धेत उद्धृत्योपरि समटङ्कि। अत्र विषये बहु वक्तव्यमपि भूमिकाया विस्तारभयादियताऽपि विरम्यते।

अर्धमागधी भाषा

जिनवर-गणधरैर्निजसिद्धान्तः प्राकृतभाषायां प्राणायीति प्राक् प्रमाणपूर्वं प्रादर्शयम्। ऋषीणां चेद प्राकृतमार्षप्राकृतसंज्ञयाऽप्युच्यते। सामान्यप्राकृतात् किञ्चिद्वैशिष्ट्ययोगेन चैतादृग् अर्धमागधीभाषानाम्ना पुरातनैर्व्याहारि। जैनसिद्धान्तादिगतोल्लेखदर्शनेन परिज्ञायते खल्वर्धमागधीभाषायाः प्रतिष्ठा। अन्तिमस्तीर्थङ्कृद् भगवान् महावीरस्तथाऽन्येऽपि सर्वे तीर्थङ्करा अस्यामेव भाषायां धर्ममुपदिशन्ति स्म। पुराण जैनसिद्धान्तसूत्रमेतद्भाषानियतमाम्नायते। देवा अप्येतां भाषां भाषन्ते। एषैव भाषा भाष्यमाणाऽन्यभाषाभ्यो विशिष्यते। भाषाऽऽर्यास्तस्यां भाषायां भाष्यमाणाया भाषन्ते। संस्कृतप्रधाने नाट्ये चेट-राजपुत्र-श्रेष्ठिप्रभृतीनां पाठ्यन्येनास्या एव नियोजना निरदेशि तद्विदैः। एतत्प्रतिष्ठापका उल्लेखाश्चेमे—

---

१ "देसविसेसपसिद्धीइ भण्णमाणा अणंतया हुंति।
तम्हा अणाइपाइयपयट्टभासाविसेसओ देसी॥
स्वोपज्ञव्याख्या—तस्मादनादिप्रवृत्तप्राकृतभाषाविशेष एवायं देशीशब्देनोच्यते।"
—देशीनाममालायाम् [४]

२ "ननु यदि भवदीयानीमानि जैनसिद्धान्तसूत्राणि, तर्हि भवतः पूर्वं कानि किमीयानि वा तान्यासन्निति।

अत्यल्पमिदमन्वयुङ्क्थाः, पाणिनि-पिङ्गल-कणादाक्षपादादिभ्योऽपि पूर्वं कानि किमीयानि वा व्याकरणादिसूत्राणीत्येतदपि पर्यनुयुङ्क्ष्व।

अनादय एवैता विद्याः संक्षेप-विस्तरविवक्षया नव-नवीभवन्ति, तत्तत्कर्तृकाश्चोच्यन्ते। किं नाश्रौषीः कदाचिदनीदृशं जगदिति॥"
—प्रमाणमीमांसायाम्।

३ 'हेट्ठट्ठियसूरनिवारणाय—' [गउडवहे गा. १५; हेम. ८।४।४४८]
'अन्यालोअणतरला—' [गउडवहे गा. ८६; हेम. ८।१।७]
'उवमासु अपज्जत्तेभ-' [गउडवहे गा. १८८; हेम. ८।१।७]
'विसविजन्तमहापसु-' [गउडवहे गा. ३१९; हेम. ८।१।८]

समवायाङ्गसूत्रे—

अर्हद्देशना-भाषा "भगवं च णं अद्धमागहीए भासाए धम्ममाइक्खइ । सा वि य णं अद्धमागही भासा भासिज्जमाणी तेसिं सव्वेसिं आरियमणारियाणं दुप्पय-चउप्पय-मिय-पसु-पक्खि-सरीसिवाणं अप्पप्पणो हिय-सिव-सुहदायभासत्ताए परिणमइ ।"[1]

—[स्था. ३४ आ. समितिप्र० पृ. ६०]

औपपातिकसूत्रे—

"अद्धमागहाए भासाए भासति अरिहा धम्मं ।"[2]

"तए णं समणे भगवं महावीरे कूणिअस्स भंभसारपुत्तस्स अद्धमागहाए भासाए भासति ।"[3]

—[आ. स. पृ. ३४, ७७]

महावीरनिर्वाणात् ५३० (वि. स. ६०) वर्षे[4] विमलसूरि—

"आयरिसिसमा धरणी जायइ इह अद्धमागही वाणी ।
तो अद्धमागहीए भासाए सव्वजीवहियजणणं ।
जलहरगंभीररवो कहेइ धम्मं जिणवरिंदो ॥"[5]

—पउमचरिए [प. २, ६, उ. २; गा. ३४, ६१]

हेमचन्द्राचार्य —

"वाणी नृ-तिर्यक्-सुरलोकभाषासंवादिनी ।

स्वो० व्या० [तीर्थङ्कराणां] वाणी भाषा अर्धमागधी नर-तिर्यक्-सुरलोकभाषया संवदति तद्भाषाभावेन परिणमतीत्यर्थशालो ।"

—अभिधानचिन्तामणिनाममालायाम् [का० १, श्लो० ५९]

---

१ भगवांश्च किलार्धमागध्यां भाषायां धर्ममाख्याति । साऽपि च किलार्धमागधी भाषा भाष्यमाणा तेषां सर्वेषामार्यानार्याणां द्विपद-चतुष्पद्-मृग-पशु-पक्षि-सरीसृपाणामात्मात्मनो हित-शिव-सुखदायभाषतया परिणमति ।

२ अर्धमागध्यां भाषायां भाषतेऽर्हन् धर्मम् ।

३ ततः किल श्रमणो भगवान् महावीरः कूणिकस्य भम्भासारपुत्रस्य अर्धमागध्या भाषायां भाषते ।

४ "पंचेव य वाससया दुसमाए तीसवरिससंजुत्ता । वीरे सिद्धिमुवगए तओ निबद्धं इमं चरियं ॥
राहूनामायरिओ ससमयपरसमयगहियसब्भावो । विजओ य तस्स सीसो नाइलकुलवंसनंदियरो ॥
सीसेण तस्स रइयं राहवचरियं तु सूरिविमलेण । सोऊण पुव्वगए नारायण-सीरिचरियाइं ॥"

—जै. ध. प्र. सभया प्रकाशिते ।

५ आदर्शसमा धरणी जायते इहार्धमागधी वाणी ।
ततोऽर्धमागध्यां भाषायां सर्वजीवहितजननम् । जलधरगम्भीररवः कथयति धर्मं जिनवरेन्द्रः ॥

"एकरूपाऽपि हि भगवतोऽर्धमागधीभाषा वारिदविमुक्तवारिवदाश्रयानुरूपतया परिणमति" इत्यादि । —स्वोपज्ञकाव्यानुशासनवृत्तौ [श्लो० १]

वाग्भटः—

" सर्वार्धमागधीं सर्वभाषासु परिणामिनीम् ।
सर्वेषां सर्वतो वाचं सार्वज्ञीं प्रणिदध्महे ॥ " —काव्यानुशासने ।

पारिष्ठापनिकाविधौ—

जैनसूत्रभाषा

" पुव्वावरसंजुत्तं वेरग्गकरं सतंतमविरुद्धं ।
पोराणमद्धमागहभासानिययं हवइ सुत्तं ॥ "

—आवश्यकसूत्रे [दे. ला. प्र. प. ६३८]

हेमचन्द्राचार्यः—

'पोराणमद्धमागहभासानिययं हवइ सुत्तं' इत्यादिना आर्षस्य अर्धमागधभाषा-नियतत्वमाम्नायि वृद्धैस्तदपि प्रायोऽस्यैव विधानात् न वक्ष्यमाणलक्षणस्य ।

—[है. प्रा. ८।४।२८७]

भगवतीसूत्रे—

देव-भाषा विशिष्ट भाषा

" देवा णं भंते ! कयराए भासाए भासंति ? । कयरा वा भासा भासिज्जमाणी विसिस्सइ ? । गोयमा ! देवा णं अद्धमागहाए भासाए भासंति । सा वि य णं अद्धमागही भासा भासिज्जमाणी विसिस्सइ ।

—[श० ५, उ० ४, सू. १९१ आ. स. पृ. २३१]

नमिसाधुरुद्धरतीदं प्राचीनं पद्यम्—

" आरिसवयणे सिद्धं देवाणं अद्धमागही वाणी । "—रु. टिप्पने ।

प्रज्ञापनासूत्रे—

भाषाऽऽर्याणां भाषा

से किं तं भासारिया ? । भासारिया जे णं अद्धमागहाए भासाए भासंति । जत्थ वि य णं बंभी लिवी पवत्तइ ।

—[आ. स. पृ. ५६]

१ पूर्वापरसंयुक्तं वैराग्यकरं स्व(स)तन्त्रमविरुद्धम् । पुराणमर्धमागधभाषानियतं भवति सूत्रम् ॥

२ देवा ननु भगवन् ! कतरया भाषया भाषन्ते ?, कतरा वा भाषा भाष्यमाणा विशिष्यते ? । गौतम ! देवाः किलार्धमागध्यां भाषायां भाषन्ते । साऽपि च किलार्धमागधी भाषा भाष्यमाणा विशिष्यते ।

३ आर्षवचने सिद्धं देवानामर्धमागधी वाणी ।

४ अथ के ते भाषाऽऽर्याः ? । भाषाऽऽर्या ये किलार्धमागध्यां भाषायां भाषन्ते । यत्रापि च ब्राह्मी लिपिः प्रवर्तते ।

• भरतमुनिः—[1]

नाट्ये पाठ्या भाषा

" मागध्यवन्तिजा प्राच्या शूरसेन्यर्धमागधी ।
वाल्हीका दाक्षिणात्या च सप्त भाषाः प्रकीर्तिताः ॥ "

• " चेटानां राजपुत्राणां श्रेष्ठिनां चार्धमागधी । "

—नाट्यशास्त्रे [अ. १७, श्लो० ४८,५०]

शकस. ५९८ (वि. स. ७३३) वर्षे जिनदासमहत्तर —

अर्धमागधी शब्दव्याख्या

" मगहद्धविसयभासानिबद्ध अद्धमागहं । अहवा अट्ठारसदेसीभासाणियत्त अद्धमागधं । "[3] —निशीथचूर्णौ ।

वि. स. ११२०-८ वर्षे अभयदेवसूरि—

" अद्धमागहीए त्ति ' प्राकृतादीनां पण्णां भाषाविशेषाणां मध्ये या मागधी नाम भाषा ' रसोर्लशौ मागध्याम् ' इत्यादिलक्षणवती सा असमाश्रितस्वकीयसमग्रलक्षणा ' अर्धमागधी ' इत्युच्यते ।" —समवायाङ्गसूत्रवृत्तौ [पृ. ९८]

" रसोर्लशौ मागध्याम् ' इत्यादि यन्मागधभाषालक्षण तेनापरिपूर्णा प्राकृत-[भाषालक्षण]बहुला ' अर्धमागधी ' इत्युच्यते ।" —औपपातिकसूत्रवृत्तौ ।

" मागधभाषालक्षणं किंचित् किंचिच्च प्राकृतभाषालक्षण यस्यामस्ति सा ' अर्ध मागध्या ' इति व्युत्पत्त्या अर्धमागधी ।" —भगवतीसूत्रवृत्तौ ।

मलयगिरि—

"अत सौ पुंसि' इति मागधिकभाषालक्षणात् सर्वमपि हि प्रवचनमर्धमागधिकभाषाऽऽत्मकम्, अर्धमागधिकभाषया तीर्थकृतां देशनाप्रवृत्ते ।" —नन्दीसूत्रवृत्तौ ।

मार्कण्डेयः—

"शौरसेन्या अदूरत्वाद् इयमेवार्धमागधी ।" —प्राकृतसर्वस्वे [पृ १०३]

---

१ भरतमुनिप्रणीते नाट्यशास्त्रेऽभिनवगुप्तविरचितायामभिनवभारत्या ल टीकाया चार्धमागधी-संज्ञिकाया गीतेर्विषयोऽपि विवचित (गा ऑ सिरीझ प्र. अ ५, पृ २५५-२५७) जिज्ञासुना द्रष्टव्यः ।

२ जिनदासमहत्तरकृता नन्द्यध्ययनचूर्णिः. शकस ५९८ वर्षेषु समाप्तेति तत्प्रान्ते पठ्यते—
" सकराहो पचसु वर्षशतेषु व्यतिक्रान्तेषु अष्टनवतिषु नन्द्यध्ययनचूर्णी समाप्ता । "

—पत्तनभां० सूची ।

३ मगधार्धविषयभाषानिबद्धमर्धमागधम् । अथवाऽष्टादशदेशीभाषानियतमर्धमागधम् ।

क्रमदीश्वरः—

" महाराष्ट्रीमिश्राऽर्धमागधी ।" —संक्षिप्तसारे [पृ. ३८, सू. ९७]

अष्टादश देशीभाषाः जिनदासमहत्तरेणार्धमागध्या अष्टादशदेशीभाषानियतत्वमसूचि, तथा जैनसिद्धान्तेऽपि राजकुमार–गणिकाऽऽदीनामष्टादशदेशीभाषाविशारदत्वं व्यावर्णि । ततो ज्ञायते खलु भारतवर्षेऽष्टादशदेशीभाषाणां प्राक् प्रतिष्ठा ।

तथा च ज्ञातसूत्रे—

"तंते णं से मेहे कुमारे वावत्तरिकलापंडिए णवगंपसुत्त(णवंगसुत्त)पडिबोहिए अट्ठारसविहि(ह)प्पयारदेसिभासाविसारए गीयरई गंधव्वणट्टकुसले ××।"

"तत्थ णं चंपाए णयरीए देवदत्ता णाम गणिया परिवसइ चउसट्ठिकला-पंडिया चउसट्ठिगणियागुणोववेया अउणत्तीसविसेसेरममाणी एक्कवीसंरइगुणप्पहाणा वत्तीसंपुरिसोवयारकुसला णवंगसुत्तपडिबोहिया अट्ठारसदेसीभासाविसारया सिंगारागारचारुवेसा ×× ।"

—[ओ. इ. ता. प. ३९,७१; आ. समितिप्र० ३८,९२]

विपाकश्रुते—

"तत्थ णं वाणियगामे कामज्झया नामं गणिया होत्था वावत्तरिकलापंडिया चउसट्ठिगणियागुणोववेया एगूणतीसविसेसे रममाणी एक्कवीसरतिगुणप्पहाणा वत्तीस-पुरिसोवयारकुसला णवंगसुत्तपडिबोहिया अट्ठारसदेसीभासाविसारया सिंगारागार-चारुवेसा गीयरई गंधव्वनट्टकुसला ।

—[अ. २, सू. ८, आ. समिति. पृ. ४१]

औपपातिकसूत्रे—

"तेए णं से दढपइण्णे दारए वावत्तरिकलापंडिए नवंगसुत्तपडिबोहिए अट्ठारस-

---

१ ततः खलु स मेघः कुमारो द्वासप्ततिकलापण्डितो सुप्तप्रविबोधितनवाङ्गोऽष्टादशविधदेशी-भाषाविशारदो गीतरतिर्गान्धर्व–नाट्यकुशलः * * ।

२ तत्र खलु चम्पायां नगर्यां देवदत्ता नाम गणिका परिवसति चतुःषष्टिकलापण्डिता चतुष्ष-ष्टिगणिकागुणोपपेता एकोनत्रिंशद्विशेषरममाणा एकविंशतिरतिगुणप्रधाना द्वात्रिंशत्पुरुषोपचारकुशला सुप्तप्रतिबोधितनवाङ्गा अष्टादशदेशीभाषाविशारदा शृङ्गारागारचारुवेषा ।

३ तत्र खलु वाणिजग्रामे कामध्वजा नाम गणिकाऽभूत् द्वासप्ततिकलापण्डिता चतुःषष्टि-गणिकागुणोपपेता एकोनत्रिंशद्विशेषरममाणा एकविंशतिरतिगुणप्रधाना द्वात्रिंशत्पुरुषोपचार-कुशला सुप्तप्रतिबोधितनवाङ्गा अष्टादशदेशीभाषाविशारदा शृङ्गारागारचारुवेषा गीतरति-गान्धर्वनाट्यकुशला * * ।

४ तत्र खलु स दृढप्रतिज्ञो दारको द्वासप्ततिकलापण्डितो नवाङ्गसोतःप्रतिबोधकोऽष्टादशदेशी-भाषाविशारदो गीतरतिर्गान्धर्वनाट्यकुशलः * * ।

देसीभासाविसारए गीयरती गधब्वणट्टकुसले।" —[आ. समितिप्र० प. ९८]

राजप्रश्नीयसूत्रे—

"तए ण से दढपतिण्णे दारए उम्मुक्कबालभावे विण्णायपरिणयमित्ते जोव्वणग-मणुपत्ते वावत्तरिकलापडिए अट्ठारसविहदेसिप्पगारभासाविसारए णवगसुत्तपडिबोहए गीयरई गधव्वनट्टकुसले सिंगारागारचारुवेसे * *।"

—[आ. समितिप्र० प. १४८]

कुवलयमालाकथायाम्—

विक्रमीयनवमशताब्दीपूर्वार्धभवायां कुवलयमालाकथायामष्टादशदेशीभाषाणा दिग्दर्शन कारित तत्तद्देश्यानां वर्ण–वपुर्वेष–प्रकृतिप्रदर्शनपुर सरम्। परिचेतव्य खलु प्राक् कुवलयमालाकथा–कर्तृ–समयादिसम्बन्धो यतोऽवसीयतेऽपभ्रश–देशीभाषाऽऽदीनां विशिष्ट स्वरूपम्। क्षत्रियराजकुलोत्पन्नेनाचार्योद्योतनेन दाक्षिण्यचिह्नसूरिणा जावालि-पुरे निजवियागुरुवीरभद्रकारिते ऋषभजिनेन्द्रायतने स्थित्वा शककाले एकदिनोनेषु सप्तसु शतेषु व्यतीतेषु (वि स ८३५ वर्षे) चैत्रस्य कृष्णपक्षे चतुर्दश्यामपराह्णे एषा कुवलयमालासज्ञिका धर्मकथा रचिताऽऽसीद्, यदा तत्र श्रीवत्सराजनामा रणहस्ती पार्थिवो विद्यमान आसीत्। अस्या कथाया प्राचीन वि. स ११३९ वर्षे लिखितं ताडपत्रीयमादर्शपुस्तकमद्यापि जेसलमेरुदुर्गीयजैनभाण्डागारे विद्यते। वि. स ११६० वर्षे देवचन्द्रसूरिणा, त्रयोदशशताब्द्या माणिक्यचन्द्रसूरिणा चेय कथा शान्तिनाथचरितेऽस्मारि, रत्नप्रभसूरिणा च चतुर्दशशताब्दीप्रारम्भे सस्कृतभाषाया सक्षेपरूपेणावातारि।

---

१ तत्र खलु स दृढप्रतिज्ञो दारक उन्मुक्तबालभावो विज्ञानपरिणतमात्रो यौवनमनुप्राप्तो द्वासप्ततिकलापण्डितोऽष्टादशविधप्रकारदेशीभाषाविशारद सुप्त–प्रतिबोधितनवाङ्गो गीतरतिर्गान्धर्वनाट्यकुशल शृङ्गारागारचारुवेष * *।

२"आसी तिकम्माहिरउ महादुवारम्मि खत्तिउ पयडो। उज्जोअणो त्ति णामं त च्चिअ परिभुजिरे तइआ॥
तस्स वि पुत्तो सपइ णामेण वडेसरो त्ति पयडगुणो। तस्सुज्जोअणणामो तणउ अह विरइआ तेण॥
तुंगमलघ जिणभवणमणहर सार(व)याउलं विसम। जावालिउर अट्ठावय व अह अत्थि पुहईए॥
तुग धवल मणहारिरयणपसरतधयवडाडोव। उसहजिणिंदायतण कराविय वीरभद्देण॥
तत्थ ठिएण अह चोद्दसीए चेत्तस्स कण्हपक्खम्मि। णिम्मविआ बोहिकरी भव्वाण होउ सव्वाण॥
परभडभिउडीभगो पणईयणरोहणो कलायदो। सिरिवच्छरायणामो रणहत्थी पत्थिवो जइआ॥
* * * वदकुलावयवेण आयरियउज्जोअणेण रइआ मे। * * *
सगकाले वोलीणे वरिसाण सएहि सत्तहि गएहिं। एगदिणेणूणेहिं रइआ अवरण्हवेलाए॥"

—कुवलयमालाकथायाम् [जे भा ता प २५२]

३ जे. भा सूची [अप्रसिद्ध० पृ ४२–४३, २७] द्रष्टव्या।

कैसिणे णिट्ठुरवयणे बहुकसमरसुंजए अलज्जे य ।
'अरे' त्ति उल्लवंते अह पेच्छइ गोल्लए तत्थ ॥
णय–णीति–संधि–विग्गहपडुए बहुजंपिरे य पयतीए।
'तेरे मेरे आउ' त्ति जंपिरे मज्झदेसे य ॥
णीहरियपोट्टदुव्वण्णमडहए सुरयकेलितल्लिच्छे ।
'एगे ले' जंपुल्ले अह पेच्छइ मागहे कुमारो ॥
कविले पिंगलणयणे भोअणकहमेत्तदिण्णवावारे ।
'कित्तो किम्मो जिअ' जंपिरे य अह अंतवेते य ।
उत्तुंग–थूलघोणे कणयवण्णे य मारवाहे य ।
'सरि आ(पा)रि' जंपिरे कीरे कुमारो पलोएइ ॥
दक्खिण्ण–दाण–पोरुस–विण्णाण–दयाविवज्जियसरीरे ।
'एहं तेहं' चवंते टक्के उण पेच्छए कुमारो ॥
सललित–मिदु–मंदपए गंधव्वपिए सदेसगयचित्ते ।
'व(च)उडयमे' भणिरे सुहए अह सेन्धवे दिट्ठे ॥
वंके जडे य जड्डे बहुमोइ कठि(ढि)ण–पीण–सू(थू)णंगे ।

---

१ कृष्णान् निष्ठुरवचनान् बहुकसमरभुञ्जानानलज्जांश्च ।
'अर रे' इत्युल्लपतोऽथ प्रेक्षते गोल्लकांस्तत्र ॥
नय-नीति-सन्धि-विग्रहपटुकान् बहुजल्पाकांश्च प्रकृत्या ।
'तेरे मेरे आओ' इति जल्पतो मध्यदेश्यांश्च ॥
निःसृतोदर-दुर्वर्ण–वामनान् सुरतकेलितल्लिप्सान् ।
'एगे ले' जल्पाकानथ प्रेक्षते मागधान् कुमारः ॥
कपिलान् पिङ्गलनयनान् भोजनकथामात्रदत्तव्यापारान् ।
'कित्तो किम्मो जिअ' जल्पाकानथान्तर्वेद्यांश्च ॥
उत्तुङ्ग-स्थूलघोणान् कनकवर्णांश्च भारवाहांश्च ।
'सरि पारि' जल्पाकान् कीरान् कुमारः प्रलोकयति ॥
दाक्षिण्य-दान-पौरुष-विज्ञान-दयाविवर्जितशरीरान् ।
'एहं तेहं' भणाणान् टक्कान् पुनः प्रेक्षते कुमारः ॥
सललित-मृदु-मन्दपदान् गान्धर्वप्रियान् स्वदेशगतचित्तान् ।
'चउडय मे' भणतः सुभगानथ सैन्धवान् दृष्टवान् ॥
वक्रान् जडांश्च जाड्ये बहुभोजिनः कठिन-पीन-स्थूलाङ्गान् ।

'अप्पा तुप्पा' भणिरे अह पेच्छइ **मारुए** तत्तो ॥
घयलो(ला)लियपुट्ठंगे धम्मपरे संधि–विग्गह णिउणे ।
'णउ रे **भल्लउं**' भणिरे अह पेच्छइ **गुज्जरे** अवरे ॥
ण्हाउलित्त–विलित्ते कयसीमंते सुसोहियसुगत्ते ।
'आहम्ह काइं तुम्ह मित्तु' भणिरे पेच्छए **लाडे** ॥
तणु–साम–मडहदेहे कोवणए माण–जीविणो रोद्दे ।
'भाउअ भइणी तुम्हे' भणिरे अह **मालवे** दिट्ठे ॥
उक्कडदप्पे पिअमोहणे ए(प)यरोद्दे पयगवित्ती य ।
'अडि पांडि म(न)रे' भणिरे पेच्छइ **कण्णाडए** अण्णे ॥
कुप्पासपाउअंगे मासरुई पाणमयणतल्लिच्छे ।
'इसि किसि मिसि' भणमाणे अह पेच्छइ **ताइए** अवरे ॥
सत्थकलामत्तट्ठो(ड्डे) माणी पिअकोवणे कढिणदेहे ।
'जल तल ले' भणमाणे **कोसलए** पुलइए अवरे ॥
दढ–मडह–सामलंगे सहिरे अहिमाण–कलहसीले य ।
'दिण्णल्ले गहिल्ले' उल्लविरे तत्थ **मरहट्ठे** ॥
पिअमहिला–संगामे सुंदरगत्ते य भोइणो रोद्दे ।

---

१ 'अप्पा तुप्पा' भणतोऽथ प्रेक्षते **मारवांस्ततः** ॥
घृतलो(ला)लितपुष्टाङ्गान् धर्मपरान् सन्धि विग्रहे निपुणान् ।
'णउ रे भल्लउ' भणतोऽथ प्रेक्षते **गौर्जरानपरान्** ॥
स्नातोल्लिप्त विलिप्तान् कृतसीमन्तान् सुशोभितसुगात्रान् ।
'आहम्ह काइं तुम्हं मित्तु' भणत प्रेक्षते **लाटीयान्** ॥
तनु श्याम–लघुदेहान् कोपनान् मानजीविनो रौद्रान् ।
'भाउअ भइणी तुम्हे' भणतोऽथ **मालवीयान्** दृष्टवान् ॥
उत्कटदर्पान् प्रियमोहनान् प्ररौद्रान् पतङ्गवृत्तींश्च ।
'अडि पांडि म(न)रे' भणत प्रेक्षते **कर्णाटकीयानन्यान्** ॥
कूर्पासप्रावृताङ्गान् मांसरुचीन् पान–मदनतल्लिप्सान् ।
'इसि किसि मिसि' भणतोऽथ प्रेक्षते **तायिकानपरान्** ॥
श(शा)स्त्रकलाकुशलान् मानिन प्रियकोपनान् कठिनदेहान् ।
'जल तल ले' भणन **कौशलिकान्** प्रलोकतेऽपरान् ॥
दृढ-लघु श्यामाङ्गान् सहमानानभिमान कलहशीलांश्च ।
'दिण्णले गहिल्ले' उल्लपतस्तत्र **महाराष्ट्रीयान्** ॥
प्रियमहिला-सङ्ग्रामान् सुन्दरगात्रांश्च भोगिनो रौद्रान् ।

'अटि पुटि रटि' भणते १(अ)न्धे कुमरो पलोएइ ॥
इअ अट्ठारस देसीभासाउ पुलइऊण सिरिदत्तो ।
अण्णाइ अ पुलएई खस-पारस-बब्बरादीए ॥"

—कुवलयमालाकथायाम् । [जे. भां. ता. १३१-२]

देशभाषाणां प्राचीनता — उद्धृतैरुपरितनैः कुवलयमालाया उल्लेखैरवगम्यते खलु तत्तद्देशभाषाणां प्राचीनतेति तदर्वाचीनताविषयकं केषाञ्चिदमिमतं निरस्तं भवति । पादलिप्ताचार्यादिविरचितदेशीशास्त्रपरिशीलनेन विरचिते देशीशब्दसङ्ग्रहे सूच्यते खलु हेमचन्द्राचार्येण देशविशेषप्रसिद्धशब्दानामनन्तत्वमशक्यसर्वसङ्ग्रहत्वं च । बृहत्कल्पप्रभृतिषु जैनसिद्धान्तग्रन्थेषु महाभारत-नाट्यशास्त्र-कामशास्त्र-विष्णुधर्मोत्तर-मृच्छकटिक-मुद्राराक्षस-कादम्बरी-दशरूपकप्रभृतिष्वन्यग्रन्थेष्वपि देशभाषाणां स्मरणान्युपलभ्यन्ते । तथाहि-

'नाणाविहदेसभासत्तू × × गुणसयकलिओ जुत्तो(ग्गो) पवयणसारं परिकहेउं ।'
[बृहत्कल्पे प. ४१, दशवैकालिकवृत्तौ प. ९ उद्धियते हरिभद्रसूरिणा]

"नाणादेसीकुसलो नाणादेसीकप्पस्स सुत्तस्स ।
अभिलावे अत्थकुसलो होई तओऽणेण गतव्वं ॥"

—बृहत्कल्पे [उ. ६, वृ. प. ८३१]

१ 'अटि पुटि रटि' भणत मान्ध्यान् कुमारः प्रलोकते ॥
इत्यष्टादश देशीभाषाः प्रलोक्य श्रीदत्तः ।
अन्यांश्च प्रलोकयति खस-पारस-बर्बरादीन् ॥

२ "इदानीं नानादेशप्रसिद्धभाषास्वतिव्याप्तिवारणाय देशीलक्षणमाह—
देसविसेसपसिद्धीइ भण्णमाणा अणंतया हुंति । तम्हा अणाइपाइयपयट्टभासाविसेसओ देसी ॥

देशविशेषा महाराष्ट्र-विदर्भाभीरादयस्तेषु प्रसिद्धया गगा प्रवाद, निक्कुला जिन, उक्कुरुहुंचिलो उल्लिप्तः, ब्रेयडो घृतैः, हिंडो जारः, विरो प्रपञ्च, दड-मूढो मूर्ख एक्काहो इत्येवमादयः शब्दा यदि उच्येरन् तदा देशविशेषाणामनन्तत्वात् पुरुषायुषेणापि न सर्वसङ्ग्रहः स्यात्; तस्मादनादिप्रवृत्तप्राकृतभाषाविशेष एवायं देशीशब्देनोच्यते इति नातिव्याप्तिः । यदाह—

'वाचस्पतेरपि मतिर्न प्रभवति दिव्ययुगसहस्रेण ।
देशेषु ये प्रसिद्धास्तान् शब्दान् सर्वतः समुच्चेतुम् ॥"

-देशीनाममालायाम् [गा. ४.]

३ नानाविधदेशभाषाज्ञः × × गुणशतकलितो योग्यः प्रवचनसारं परिकथयितुम् ।

४ नानादेशी(देशभाषा)कुशलो नानादेशीकल्पस्य सूत्रस्य ।
अभिलापेऽर्थकुशलो भवति ततोऽनेन गन्तव्यम् ॥

महर्षिर्व्यासः—

" नानाचर्मभिराच्छन्ना नानाभाषाश्च भारत !।
कुशला देशभाषासु जल्पन्तोऽन्योन्यमीश्वराः ॥"
—महाभारते (शल्यपर्व अ० ४६, श्लो० १०३)

भरतमुनिः—

" अत ऊर्ध्वं प्रवक्ष्यामि देशभाषाविकल्पनम् ॥ × ×
शौरसेनं समाश्रित्य भाषा कार्या तु नाटके ।
अथवा च्छन्दतः कार्या देशभाषा प्रयोक्तृभिः ॥
नानादेशसमुत्थं हि काव्यं भवति नाटके ॥"
—नाट्यशास्त्रे [अ. १७, श्लो० २४, ४६, ४७]

वात्स्यायनः—

" नात्यन्तं संस्कृतेनैव नात्यन्तं देशभाषया ।
कथां गोष्ठीषु कथयल्लोके बहुमतो भवेत् ॥"—कामसूत्रे [१,४,५०]

" सुरते कर्णमूलेषु यच्च (तु निज)देशीयभाषया ।
दम्पत्योर्जल्पितं मन्द मन्मनं तद् विदुर्बुधाः ॥ " —अन्यत्र ।

" संस्कृतैः प्राकृतैर्वाक्यैर्यः शिष्यमनुरूपतः ।
देशभाषाऽद्युपायैश्च बोधयेत् स गुरुः स्मृतः ॥"—विष्णुधर्मोत्तरे ।

शूद्रकः—

" चन्दनकः-अरे ! को अप्पचओ तुह ? वअं दक्खिणत्ता अव्वत्तभासिणो खस-खत्तिखड-खडडे-बिलअ-कण्णाट-कण्णप्पावरणअ-दविड-चोळ-चीण-बर्बर-खेरखान-मुख-मधुघातप्रभृतीनां म्लेच्छजातीनाम् अनेकदेशभाषाभिज्ञा यथेष्ट मन्त्रयामो दिठ्ठो दिट्ठा वा अज्जो अज्जआ वा किं शब्दविचारः ? स्त्री-पुं-नपुंसकल्पाल्पानमप्रस्तुतम् ।" —मृच्छकटिके [अ. ६, पृ. २२९]

विशाखदत्त.—

" प्रयुक्ताश्च स्वपक्ष-परपक्षयोरनुरक्तापरक्तजनजिज्ञासया बहुविधदेश-वेष-भाषा-ऽऽचार-सञ्चारवेदिनो नानाव्यञ्जनाः प्रणिधयः । "—मुद्राराक्षसे [१,९]

बाणभट्टः—

' शिक्षिताशेषदेशभाषेण सर्वलिपिज्ञेन । ' —कादम्बर्याम् [पृ. १०२]

धनञ्जयः—

" देशभाषा-क्रिया-वेषलक्षणाः स्युः प्रवृत्तयः ।
लोकादेवावगम्यैता यथौचित्यं प्रयोजयेत् ॥
यद्देशं नीचपात्रं यत् तद्देशं तस्य भाषितम् । "
—दशरूपके [२,६८,६१]

देशभाषाणामपभ्रंशे निवेश कुवलयमालाकर्तुरभिप्रेतमपभ्रंशलक्षणं भाषाचतुष्टयेऽपभ्रंशस्थानमित्यत्राग्रे दृग्गोचरं भविष्यति। पुरातनैः प्राज्ञैर्देशभाषाणामपभ्रंशे समावेशः पर्यदर्शि।

तथा रुद्रटः—

'षष्ठोऽत्र भूरिभेदो देशविशेषादपभ्रंशः।' —काव्यालङ्कारे [२, १२]

"देशेषु देशेषु पृथग् विभिन्नं न शक्यते लक्षणतस्तु वक्तुम्।
लोकेषु यत् स्यादपभ्रष्टसंज्ञं ज्ञेयं हि तद्देशविदोऽधिकारम्॥"

—विष्णुधर्मोत्तरे [खं. ३ अ. ७]

वाग्भटः—

'अपभ्रंशस्तु यच्छुद्धं तत्तद्देशेषु भाषितम्।' —काव्यालङ्कारे [२, ३]

रामचन्द्र–गुणचन्द्रौ—

"देशोद्देशे स्वदेशगी'। तिर्यग्जात्यन्तरादीनामानुरूप्येण सक्रथा।

देशस्य कुरु–मगधादेरद्देशः प्रकृतत्व तस्मिन् सति स्वस्वदेशसम्बन्धिनी भाषा निबन्धनीयेति। इयं च देशगीश्च प्रायोऽपभ्रंशे निपततीति॥"

—स्वोपज्ञविवरणोपेते नाट्यदर्पणे [पृ. १२४]

भाषात्रयेऽपभ्रंशस्थानम् उपलभ्यमानैः प्रमाणैः प्रतीयते खलु विक्रमीयप्रथमशताब्द्याः पूर्वमप्यपभ्रंशभाषाया गद्य–पद्यमयानि काव्यानि स्युरिति। छन्दो–लक्षण–काव्यालङ्कारानुशासकैः पिङ्गल–भामह–स्वयम्भू–हेमचन्द्रप्रभृतिभिरन्यैरपि च भाषात्रये तत्काव्यसूचनमकारि। तथा च शकस. ४०० तमवर्षीये धरसेन–ताम्रपत्रे—

'संस्कृत–प्राकृतापभ्रंशभाषात्रयप्रतिबद्धप्रबन्धरचनानिपुणतरान्तःकरण.'

—वल्भीराजगुहसेनविशेषणे [इ. ए. १०, २८४]

भामहः—

"शब्दार्थौ सहितौ काव्यं गद्यं पद्यं च तद् द्विधा।
संस्कृतं प्राकृतं चान्यदपभ्रंश इति त्रिधा॥" —काव्यालङ्कारे [१, १६]

"संस्कृतं प्राकृतं चैव गीतं द्विविधमुच्यते।
अपभ्रष्टं तृतीयं च तदनन्तं नराधिप!॥
देशभाषाविशेषेण तस्यान्तो नेह विद्यते।"

—विष्णुधर्मोत्तरे [ख. ३, अ. ३]

हेमचन्द्राचार्यः—

"पद्यं प्रायः संस्कृत–प्राकृतापभ्रंश–ग्राम्यभाषानिबद्धभिन्नान्त्यवृत्त–सर्गाश्वास–सन्ध्यवस्कन्धकबन्धं सत्सन्धि शब्दार्थवैचित्र्योपेतं महाकाव्यम्।

अपभ्रंशभाषानिबद्धसन्धिबन्धमब्धिमथनादि, ग्राम्यापभ्रंशभाषानिबद्धावस्कन्धकबन्धं भीमकाव्यादि।" —काव्यानुशासने [अ. ८, ३३०–७]

भाषाचतुष्टये अपभ्रंश-स्थानम्

वाङ्मयस्य काव्यकायरूपाणां भाषाणां वा चातुर्विध्यमपि प्रतिपादित प्रतिष्ठितैः पुरातनैस्तद्विद्भिः खल्वपभ्रंशस्य प्रतिष्ठया । सातवाहननृपाश्रितगुणाढ्यकविविशेषणेऽप्येतद् द्योतितं सम्भाव्यते[1]। तथा कविदण्डी–

" तदेतद् वाङ्मयं भूयः संस्कृतं प्राकृतं तथा ।
अपभ्रंशश्च मिश्रं चेत्याहुरार्याश्चतुर्विधम् ॥ "

—काव्यादर्शे [अ. १, ३२]

वि. सं. ८३५ वर्षे दाक्षिण्यचिह्नोद्योतनाचार्यः—

" आयण्णिऊण य चिंतियं णेण—'अरे! कयरीए उण भासाए एयं उल्लवियइ केणावि किंपि ? हूं अरे ! सक्कअं ताव ण होइ, जेण तं अणेयपय–समास–णिवाउवसग्ग–विभत्ति–लिंगपरिअप्पणाकुवियप्पसंगदुग्गम दुज्जणहिययं पिव विसमं ।

इमं पुण एरिसं । ता किं पाययं होज्ज ? । हुं, तं पि णो जेण तं सयलकलाकलाप-(व)मालाजलकल्लोलसंकुलं लोयवुत्ततमहोअहिमहापुरिसम(मु)हणुग्गयामयणीसंदविंदु-संदोहं संघडिएएक्केक्कमवण्णापय–णाणारूवविरयणासहं सज्जणवयणं पिव सुहसंगयं ।

एयं पुण ण सुट्ठु । ता किं अवहंसं होहिइ ? । हुं । तं पि णो जेण [तं] सक्कय–पाय–उभयसुद्धासुद्धपयसमतरंगरंगंतवग्गिरं णवपाउसजलयपवाहपूरपव्वालियगिरिणइसरिसं समविसमं पणयकुवियपियपणइणीसमुल्लावसरिसं मणोहरं।

---

१ " इति श्रीमत्कुन्तलजनपदेश्वर–प्रतिष्ठानपत्तनाधीश–शतकर्णोपनामकद्वीपिकर्णोत्मज–मलयवतीप्राणप्रिय–कालापप्रवर्तक–शर्ववर्मधीसख–मलयवत्युपदेशपण्डितीभूत–त्यक्तभाषात्रय–स्वीकृतपैशाचिकपण्डितराजगुणाढ्यनिर्मितभस्मीभवद्बृहत्कथाऽवशिष्टसप्तमाशावलोकनप्राकृतादिवाक्पञ्चकप्रीत–कविवत्सल–हालाद्युपनामकश्रीसातवाहननरेन्द्रनिर्मिता विविधान्योक्तिमयप्राकृतगीर्गुम्फिता शुचिरसप्रधाना काव्योत्तमा सप्तशत्यवसानमगात् ॥"—गाथासप्तशतीप्रान्ते [पि. रि. ३, ३४५]

२ आकर्ण्य च चिन्तितमनेन—अरे ! कतरया पुनर्भाषयैतदुल्लप्यते केनापि किमपि ? । हुं । अरे ! संस्कृतं तावद् न भवति, येन तदनेकपद–समास–निपातोपसर्ग–विभक्तिलिङ्गपरिकल्पना-कुविकल्पसङ्कदुर्गम दुर्जनहृदयमिव विषमम् ।

इदं पुनरीदृशम् । तत् किं प्राकृतं भवेत् ? । हुं । तदपि नो येन तत् सकलकलाकलापमाला-जलकल्लोलसङ्कुलं लोकवृत्तान्तमहोदधि–महापुरुषमुखनिर्गतामृतनिस्यन्दबिन्दुसन्दोहं सङ्घटितैकैक-क्रमवर्ण–पद–नानारूपविरचनासहं सज्जनवचनमिव सुखसङ्गतम् ।

एतत् पुनर्न सुष्ठु । तत् किम् अपभ्रंशं भविष्यति ? । हुं । तदपि नो येन [तत्] संस्कृत-प्राकृतोभयशुद्धाशुद्धपदसमतरङ्गरङ्गद्वल्गु नवप्रावृड्जलदप्रवाहपूरप्लावितगिरि-नदीसदृशं समविषमं प्रणयकुपितप्रियप्रणयिनीसमुल्लापसदृशं मनोहरम् ।'

जिनदत्तसूरिः—

" संस्कृते प्राकृते चैव शौरसेने च मागधे। पैशाचके ऽपभ्रंशे च लक्ष्यं लक्षणमादरात् ॥"

—विवेकविलासे [उ ८, श्लो० १३१]

अमरचन्द्रः—

"संस्कृतं प्राकृतं चैव शौरसेनी च मागधी। पैशाचिकी चापभ्रंशं षड् भाषाः परिकीर्तिताः ॥"

—काव्यकल्पलतावृत्तौ [पृ. ८]

प्रसिद्धाप्रसिद्धम् अपभ्रंशवाङ्मयम्

अपभ्रंशभाषानिबद्ध वाङ्मय प्रभूतमुपलभ्यते, तच्च स्वल्पमेवाद्यावधि प्रसिद्धिमधिगतम् । श्रीमन्महोपाध्यायहरप्रसादशास्त्रिणा सम्पादिते वङ्गीयसाहित्यपरिषदा प्रकाशिते 'बौद्ध गान ओ दोहा'सञ्ज्ञके पुस्तके विविधकर्तृणि विक्रमीयसप्तमाष्टमशताब्दीसम्भूतानि काव्यानि वङ्गीयलिप्या प्रसिद्धिमधिगतानि । मुम्बापुरीराजकीयसंस्कृतग्रन्थमालया प्रकाशिते सुप्रसिद्धहेमचन्द्राचार्यस्य प्राकृतशब्दानुशासनसवलिते प्राकृतद्व्याश्रयमहाकाव्येऽन्यत्र प्रसिद्धे च्छन्दोऽनुशासनादौ च प्रतिष्ठा स्वल्पापभ्रंशपद्यानाम् । तथा योगीन्द्रदेवविरचितपरमात्मप्रकाश—योगचन्द्रमुनिप्रणीतयोगसारप्रभृतयो ग्रन्था अभयदेवसूरिप्रभृतिभिः प्रणीताः 'जय तिहुयण' इत्यादिसंज्ञया प्रथिताः स्तोत्रप्रबन्धाश्च प्रसिद्धा येऽपभ्रंशभाषाप्रतिष्ठां सूचयन्ति । धर्कटवणिग्धनपालविरचिता भविष्यदत्तकथा या दशमशताब्दीभवा वितर्क्यते, साऽस्यां ग्रन्थमालाया (गा. ऑ. सिरीझ् क्र. २०) पूर्वं प्रसिद्धा, या डॉ. हर्मण् याकॉबीमहाशयेन जर्मनभाषाया रोमनलिप्या च प्राक् सम्पादिता । सोमप्रभाचार्येण वि. सं. १२४१ वर्षे सन्दर्भितः कुमारपालप्रतिबोधग्रन्थोऽस्या ग्रन्थमालायां (गा. ऑ. सिरीझ् क्र. १४) प्रसिद्धस्तत्रापि कियानशोऽपभ्रंशभाषायामिति सुविदित विदुषाम । इत एव प्रकाशिते प्राचीनगूर्जरकाव्यसङ्ग्रहे प्रसिद्धानि द्वादश—त्रयोदश—चतुर्दश-पञ्चदशशताब्दीजातानि गद्य—पद्यरूपाणि काव्यानि तत्सदृशान्यपराण्यपि चापभ्रंशसंज्ञयाऽपि वक्तु शक्यते रुद्रट—वाग्भट—रामचन्द्रादिमतेन ।

वि. स. ११७४ वर्षे यशोदेवोपाध्यायेन नवतत्त्वभाष्यविवरणे [५१] मुकुटसप्तमीसैन्धवबन्धमाणिक्यप्रस्तारिकाप्रतिबद्धरासयोर्नामिनो सूचिते । एवं सम्प्रत्यदृष्टचरमपि श्रीहेमचन्द्राचार्येण काव्यानुशासने [अ. ८, पृ. ३३७] समसूचि—' अपभ्रंशभाषानिबद्धअब्धिमथन—भीमकाव्यादि । वि. सं. ११२३ वर्षे सिद्धसेनसूरिणा साधारणाङ्केन सन्दर्भिता विलासवतीकथा, वि. स. १२१६ वर्षे कुमारपालराज्ये हरिभद्रसूरिणा रचितं नेमिनाथचरितम्, महेश्वरसूरिणा निर्मिता सयममञ्जरी चापभ्रंशभाषाया जेसलमेरुदुर्गीयभाण्डागारे विद्यते इति परिदर्शितमस्माभिस्तत्सूच्याम् (गा. ऑ. सिरीझ्

क. २१)। तत्रापि सप्तममञ्जरी तु डॉ. पी. डी. गुणेमहाशयेन दृघाते समुद्धृता। नेमिनाथचरितं च डॉ. हर्मण् याकोबीमहाशयेन निजमापालिप्यां समपादि। वि. स. १२७४ वर्षेऽमरकीर्तिविरचितः षट्कर्मोपदेशोऽन्येऽप्येवादृशा अत्राप्यन्तेऽप्रसिद्धा ग्रन्थाः। अन्यदपि प्राप्यते यत्र तत्रोपदेश–कथा–चरित–प्रबन्धाद्यन्तर्गतं नाटकालङ्कार–च्छन्दः–स्तोत्रादिगतं कुलकादिरूपं च प्रसिद्धाप्रसिद्धमपभ्रंशवाङ्मयम्। महाकविपुष्पदन्तस्य त्रिषष्टिमहापुरुषगुणालङ्कारमहापुराण–नागकुमारचरित–यशोधरचरितानि, श्रीचन्द्रस्य कथाकोषः, कनकामरस्य करकण्डुचरितम्, पद्मकीर्तेः पार्श्वनाथपुराणम्, देवसेनस्य श्रावकधर्माचारः, नयनन्देः सुदर्शनचरितम्, धवलस्य हरिवंशपुराणमित्यादीन्यपभ्रंशकाव्यानि प्रारम्भप्रान्तांशप्रदर्शनपूर्वं सूचितानि खलु मध्यप्रदेश–विरारसत्कपुस्तकसूच्या रा. ब. श्रीयुतहीरालालमहाशयेन। इतराणि तु प्रेक्षिष्यन्त इत एव प्रकाश्यमानायां पत्तनीयजैनभाण्डागारसूच्यामिति नात्र तदंशा अवतार्यन्ते। गद्य-पद्यमयं प्राचीनमुदाहृतिरूपं कियच्चात्र परिदर्श्यते।

अपभ्रंश–वाङ्मयोदाहरणानि

अपभ्रंशभाषाप्रसिद्धं ध्रुवकमुत्तराध्ययनादौ जैनसिद्धान्तसूत्रेऽप्युपलभ्यते[1], यस्य स्मरणं दाक्षिण्यचिह्नोद्योतनाचार्यादिना कुवलयमालाकथाऽऽदौ[2] हेमचन्द्राचार्यप्रभृतिभिः छन्दोऽनुशासनादौ चाप्यधायि[3]। संस्कृतादन्यदपभ्रंश इति पतञ्जलि-दण्डिदर्शितपूर्वोक्तलक्षणानुसारेणापभ्रंशसंज्ञिते प्राकृतलाक्षणिकैश्चार्षप्राकृतार्धमागधीति संज्ञया प्रख्यापिते प्राचीने जैनसिद्धान्ते तन्निर्युक्ति-भाष्य–चूर्णि–वृत्तिप्रभृतिषु तथाऽपभ्रंशलक्षणसिद्धे कथा-काव्यादौ चोपलभ्यन्तेऽपरिमिताः शब्दा येऽद्यावधि प्रयुज्यन्तेऽपभ्रंशापरनामधेयासु देशभाषासु। भूमिकागौरवभयात् कियदेवात्रोदाह्रियते—

---

1 "अधुवे असासयंमि संसारंमि दुक्खपउराए।
किं नाम होज्ज तं कम्मयं जेणाहं दुग्गइं न गच्छेज्जा॥" —उत्तराध्ययने [८,१].

विक्रमीयैकादशशताब्द्यां विद्यमानो वादिवेतालशान्तिसूरिरस्य व्याख्यायामित्यमसूचयत्—
"स हि भगवान् कपिलनामा स्वयम्बुद्धश्चौरसङ्घातसम्बोधनायेमं(द) ध्रुवकं सगीतवान्। ध्रुवकलक्षणं चेदम्—
'जं गिज्जइ पुव्वं(धुवं) चिय पुण पुणो सव्वकव्वबंधेसु।
धुवयं ति तमिह तिविहं छप्पयं चउपय दुपयं॥'
एवं च भगवतोद्गीते तेऽप्येनमेव ध्रुवकं प्रत्युद्गायन्ति, तालं च कुट्टयन्ति।"
—उत्तराध्ययनबृहद्वृत्तौ [२८९–२९०].

2 एतदग्रे चर्चाविमर्शे [भू. पृ. ११४] विलोकनीयम्।

3 'सन्ध्यादौ कडवकान्ते च ध्रुवं स्यादिति ध्रुवा ध्रुवकं घत्ता वेति संज्ञान्तरम्।'
—छन्दोऽनुशासने [६,१].

जवा लोहमया चेव चावेयव्वा सुदुक्कर । जहा दुक्खं भरेउं जे होइ वायस्स कोत्थलो।
भायरा मे महाराय ! सगा जिट्ठ-कणिट्ठगा । पुल्लेव मुट्ठी जह से असारे ।
—उत्तराध्ययने [अ. १९;३८,४०.२०;२६,४२]

शय्यम्भवसूरिः—
" तहेव होले ! गोलि त्ति साणे ! वा वसुलि त्ति अ ।
दमए ! दुहए ! वा वि नेवं भासिज्ज पन्नव ॥
हले ! हलि त्ति अन्नि त्ति भट्टे ! सामिणि ! गोमिणि ! ।
होले ! गोले ! वसुलि त्ति इत्थिअं नेवमालवे ॥ " +
—दशवैकालिकसूत्रे [आ. समितिप्र. २११]

भद्रबाहुसूरिः—
" लद्धिल्लिअं च बोहिं अकरिंतो णागयं च पत्थंतो ।
दच्छिसि जह तं विब्भल ! इम च अन्नं च चुक्किहिसि । "
गीतिका—सुट्ठु वाइयं सुट्ठु गाइयं सुट्ठु नच्चियं सामसुंदरि ! ।
अणुपालिय दीहराइयओ सुमिणंते मा पमायए ॥ "
—आवश्यकनिर्युक्तौ [गा. १०९९, १२९०]

योगीन्द्रदेवः—
* " कालु लहेविणु जोइया ! जिमु जिमु मोहु गलेइ ।
तिमु तिमु दसणु लहइ जिउ णियमें अप्पु मुणेइ ॥"

---

१ यवा लोहमयाश्चैव चर्वयितव्याः सुदुष्कराः । २ यथा दुःखो भर्तुं भवति वातस्य कोष्ठः ।
३ भ्रातरो मे महाराज ! स्वका ज्येष्ठ-कनिष्ठकाः । ४ रिक्तेव मुष्टिर्यथा सोऽसारः ।

५ तथैव होले ! गोले इति स्वाणे ! वा वसुले इति च ।
द्रमक ! दुर्भग ! वाऽपि नैवं भाषेत प्रज्ञावान् ॥
६ हले ! हले इति अन्ने इति भट्टे सामिणि ! गोमिणि ! ।
होले ! गोले ! वसुले इति स्त्रियं नैवमालपेत् ॥

+ हरिभद्रसूरिः—'इह होलादिशब्दास्तत्तद्देशप्रसिद्धितो नैष्ठुर्यादिवाचकाः । तथा होले गोले वसुले इत्येतान्यपि नानादेशापेक्षया आमन्त्रणवचनानि(न्य)गौरवकुत्सादिगर्भाणि वर्तन्ते ।'
—दश० व्याख्यायाम् ।

७ लब्धं च बोधिमकुर्वन्ननागतं च प्रार्थयमानः ।
द्रक्ष्यसि यथा तद् विह्वल ! अस्माच्चान्यस्माच्च भ्रंशिष्यसि ॥
८ सुष्ठु वादितं सुष्ठु गीतं सुष्ठु नर्तितं श्यामसुन्दरि ! ।
अनुपाल्य दीर्घरात्रीः स्वप्नान्ते मा प्रमादी ॥

* उदाहरति स्मेदं पद्यं चण्डः प्राकृतलक्षणे [पृ. ४७] इति योगीन्द्रदेवस्य चण्डात् प्राचीनता प्रतिभाति ।

९ कालं लब्ध्वा योगिन् ! यथा यथा मोहो गलति ।
तथा तथा दर्शनं लभते जीवो नियमेनात्मानं जानाति ॥

† " संता विसय जु परिहरइ, बलि किज्जउं हउं तासु ।
सो दइवेण जि मुंडियउ, सीसु खडिल्लउ जासु ॥"

‡ " [2]पंचहं णायकु वसि करहु, जेण होंति वसि अण्ण ।
मूल विणट्ठइ तरुवरहं, अवसइं सुक्कहिं पण्ण ॥"

—परमात्मप्रकाशे [गा. ८६,२७०,२७१]

* " भल्लाहं वि णासंति गुण जहं संसग्गु खलेहिं ।
वइसाणरु लोहहं मिलिउ तें पिट्टियइ-घणेहिं ॥

*जोइय ! मो(लो, णे, दे)हु परिच्चयहि, मो(लो, णे, दे)हु ण भल्लउ होइ ।
मो(लो, णे, दे)हासत्तउ सयलु जगु, दुक्खु सहंतउ जोइ ॥"

—परमात्मप्रकाशे [२३७,२३८,२४१,२४५,२८३]

विरहाङ्कहरिभद्रसूरिरुदाहरद्— " [5]केणावि उग्गीयं—
जइ फुल्ला कणियारया चूयय ! अहिमाससयंमि घुट्ठंमि ।
तुह न खमं फुल्लेउं जइ पच्चंता कारेंति डमराइं ॥ "

---

† उदाहरदिदं पद्यं पाठान्तरेण हेमचन्द्राचार्यः— .
"संता भोग जु परिहरइ, तसु कन्तहो बलि कीसु ।
तसु दइवेण वि मुण्डियउं, जसु खल्लिहडउं सीसु ॥ "—सिद्धहेम० [८।४।३८९]

१ सतो विषयान् यः परिहरति बलिं कुर्वेऽहं तस्य ।
स दैवेनापि मुण्डितः शीर्षं खल्वाटं यस्य ॥

‡ किञ्चित् पाठान्तरेण प्रादर्शयदिदं पद्यं हेमचन्द्राचार्यः—
" जिब्भिन्दिउ नायगु वसि करहु, जसु अधिन्नइं अन्नइं ।
मूलि विणट्ठइ तुंबिणिहे अवसें सुक्कइं पण्णइं ॥"—सिद्धहेम० [८।४।४२७]

२ पञ्चानां नायक वशे कुरु येन भवन्ति वशेऽन्यानि ।
मूले विनष्टे तरुवरस्यावश्यं शुष्यन्ति पर्णानि ॥

कुवलयमालोक्तसूचनानुसारेण [भूमिका पृ.९३] 'भल्लाहं' 'भल्लउ' शब्दप्रयोगाद् गूर्जरदेश्यम् ।

३ भद्राणामपि नश्यन्ति गुणा येषां संसर्गः खलैः ।
वैश्वानरो लोहेन मिलितस्तेन पिट्टय(हन्य)ते घनैः ॥

४ योगिन् ! मोहं (लोभं, स्नेहं, देहं) परित्यज मोहः (लोभः, स्नेह , देहो) न भद्रो भवति ।
मोहा(लोभा– स्नेहा– देहा–)सक्तं सकलं जगत्, दुःखं सहमानं पश्य ॥

५ केनाप्युद्गीतम्—यदि पुष्पिताः कर्णिकारकाश्चूतक ! अधिकमासे घुष्टे ।
तव न क्षमं पुष्पितुं यदि प्रत्यन्ताः कुर्वन्ति डमराणि ॥

"वररुई डिंभरूवाणि मोयगे दाऊण इमं पाढेइ—
  * राय नंदु नवि जाणइ जं सगडालो काहिइ।
  राय नंद मारेत्ता तो सिरियं रज्जे ठवेहिइ ॥"

" [2]सा भणइ—
न दुक्करं तोडिय अंबलुंबिया न दुक्करं नच्चिउं सिक्खियाए।
तं दुक्करं तं च महाणुभावं जं सो मुणी पमयवणंमि वुच्छो ॥"

—आवश्यकसूत्रवृत्तौ [पृ. ६६७,६९४,६९७]

" [3]ईरि(र)मंदिरपण्णहारओ मह कंतु गतो वणिजारओ।
वरिसाण सयं च जीवउ मा जीवंतु घरं कयाइ एउ ॥"

—दशवैकालिकटीकायाम् [पृ. ५८]

वि. सं. ८३५ वर्षे दाक्षिण्यचिह्नोद्योतनाचार्यः—

" [4]रे रे आरोट्ट ! भण रे जाव ण पम्हुसइ। जनार्दन पुच्छइ कत्थ तुज्झे कल्ल जिमिअल्लया ?। तेण भणिउ—साहिउं जे तेतउतस्स वलक्ख-इएल्लियह तणए जिमिअल्लया। तेण भणियं—किं सा विसेमहिला वलक्ख-इएल्लिम ?। तेण भणिउ—अहहा ! सा य भडारिअ संपूर्ण्ण स्वलक्खण गायत्रि यहसिअ।

---

* वि. सं. १०५५ वर्षे वर्धमानसूरिरिदमित्थमुदाहरति स्म—
' राय णंदो णवि जाणति जं सगडालु करेसइ। राय णंदु मारेत्ता सिरियउ रज्जे ठवेसइ ॥'

—उपदेशपदव्याख्यायाम् [हं. प. ५४]

वि. सं. ११७४ वर्षे मुनिचन्द्रसूरिः—
" एउ लोउ नवि याणइ जं सगडालु करेसइ। नंदु राउ मारेविणु सिरियउ रज्जि ठवेसइ।"

—उपदेशपदवृत्तौ [८७]

मलेश्वरसूरिः—
"एउ सगडालो भणइ जं सगडालु करिस्सइ। नंदराओ मारेविणु सिरियउ रज्जे ठविस्सइ॥"

—कथावल्याम् [पत्तनीयता. २६०]

१ वररुचिः डिम्भरूपेभ्यो मोदकान् दत्त्वेद पाठयति—
  राजा नन्दो नैव जानाति यत् शकटालः करिष्यति।
  राजानं नन्द मारयित्वा श्रीयकं राज्ये स्थापयिष्यति ॥

२ सा भणति—न दुष्करं त्रोटिताऽऽम्रलुम्बिका न दुष्करं नर्तितं शिक्षितया।
  तद् दुष्करं तच्च महानुभावं यत् स मुनिः प्रमदावन उषितः ॥

३ कर्मण्यधारको मम कान्तो गतो वणिजारतः।
  वर्षाणां शत च जीवतु मा जीवन् गृहं कदापि एतु ॥

४ " रे रे आरोट्ट ! भण रे ! यावद् न विस्मरति। जनार्दन ! पृच्छामि कुत्र यूयं कल्ये जिमितवन्तः। तेन भणितम्—कथयामि, यः स...तस्य(?) वलक्षयितस्य सत्के(?) जिमितवन्तः। तेन भणितम्—किं......सा वैश्यमहिला वलक्षयिका (?)। तेन भणितम्—अहह ! सा च भट्टारिका सम्पूर्ण-सुलक्षणा गायत्री यादृशी।

[1]अण्णेण भणिय—वण्णि ! कीदृशं तत्र भोजनं ?

" " चाई भट्टो ! मम भोजन स्पृष्टं तक्षको हं न वासुकि।

" " कत्तु घडाति तव हद्धय उल्लाव भोजन स्पृष्ट स्वनाम सिंघसि ?

" " —अरे रे वट्टो(चट्टो)महामूर्ख ! ये पाटलिपुत्र-महानगरावास्तव्ये ते कुत्या समासोक्ति बुज्झंति ?

" " —अस्मादपि इअं मूक्खतरी।

" " काई कज्ज ?

तेण भणिअ—अनिपुणनिपुणाथोक्तिमच्चुर।

" " नर काइं, मां मुक्त(शुक्ल)अश्वोपि विदग्धः संति।

अण्णेअ भणिअ—भट्टो ! सत्यं त्वं विदग्धः, किं पुणु भोजने स्पृष्ट माम कथित।

तेण भणिअ—अरे महामूर्खः वासुकेर्वदनसहस्रं कथयति।

कुमारेण य चिन्तिअ–'अहो ! असंबद्धक्खरालापत्तण बाल्देसिआण। अहवा को अण्णो वावारो इमाण परपिण्डपुट्ठदेहाण विज्जा–विण्णाण–णाण–विणयविरहिआण च–ट्टरसायण मोत्तूण' चिंतयतस्स भणियमण्णेण चट्टेण—

---

१ अन्येन भणितम्–वर्णिन् ! कीदृश तत्र भोजनम् ?

" " —त्यागिन् भट्ट ! मम भोजन स्पृष्टम्, तक्षकोऽहं न वासुकि ।

" " —कुतो घटते तव हा धिक् उल्लापो भोजने पृष्टे स्वनाम कथयसि ?

" " —अरे रे चट्ट महामूर्ख ! ये पाटलिपुत्रमहानगरवास्तव्यास्ते कुत्र समासोक्तिं बुध्यन्ते ।

" " —अस्मादपीय मूर्खतरी।

" " —कुत कार्यात् ?

तेन भणितम् —अनिपुण–निपुणार्थोक्तिप्रचुरा ।

" " —नर कथम्, मम शुक्लोऽश्वोऽपि विदग्धोऽस्ति ।

अन्येन भणितम्–भट्ट ! सत्य त्व विदग्ध , किं पुनर्भोजने स्पृष्ट मम कथय ।

तेन भणितम्–अरे ! महामूर्खो वासुकेर्वदनसहस्र कथयति ।

कुमारेण च चिन्तितम्–अहो ! असम्बद्धाक्षरालापित्व बालदेश्यानाम् । अथवा कोऽन्यो व्यापार एषा परपिण्डपुष्टदेहाना विद्या–विज्ञान–ज्ञान–विनयविरहितानां चट्ट(वार्ता)रसायन मुक्त्वेति चिन्तयति भणितमन्येन चट्टेन—

'भो भो भट्टउत्ता ! तुम्हे ण याणइ यो राजकुले वृत्तांत ?

तेहिं मणियं—भण हे व्याघ्रस्वामि ! क वार्ता राजकुले ?

तेण भणियं—कुवलयमालाए पुरिसद्वेपिणीए पातओ लंबितः ।

इमं च सोऊण अफ्फोडिऊण एक्को उट्ठिउ चट्टो । मणिअ च णेण-
यदि पांडित्येन ततो मई परिणेतव्य कुवलयमाल ।

अण्णेण भणियं—अरे ! कवणु तउ पाण्डित्यु ? ।

तेण मणिअ—पडंगु पढमि, त्रिगुण मन्त्र पढमि, किं न पाण्डित्यु ?

अण्णेण मणिअ—अरे ! ण मंत्रेहिं त्रगुणेहिं परिणिज्जइ, जो सहितो
पातौ भिं(विं)दइ सो तं परिणेति ।

अण्णेण भणियं—अहं सहितउ ज्जो ग्वाथी पढमि ।

तेहिं मणिअं—कइसी रे व्याघ्रसामि ! गाथः ?

तेण मणिअ—इम ग्वाथ—

सा ते भवतु सुप्रीता अबुधस्यं कुतो बलं ?
यस्य यस्य यदा भूमि सर्वत्र मधुसूदनः ॥

त च सोऊण अण्णेण सकोपं मणिअं—

अरे अरे मूर्ख ! स्कंधकोपि गाथ भणसि ! अम्ह गाथ ण पुच्छह ।

---

१ भो भो भट्टपुत्रा यूयं न जानीथ यो राजकुले वृत्तान्तः ?

तैर्भणितम्-भण हे व्याघ्रस्वामिन् ! का वार्ता राजकुले ?

तेन भणितम्—कुवलयमालया पुरुषद्वेषिण्या पादो लम्बितः ।

इद च श्रुत्वाऽऽस्फोट्यैक उत्थितश्चट्टः । भणितं चानेन–
यदि पाण्डित्येन ततो मया परिणेतव्या कुवलयमाला ।

अन्येन भणितम्—अरे ! कीदृक् तव पाण्डित्यम् ?

तेन भणितम्—षडङ्गं पठामि, त्रिगुणं मन्त्र पठामि, किं न पाण्डित्यम् ?

अन्येन भणितम्—अरे ! न मन्त्रैस्त्रिगुणैः परिणीयते, य सहृदयः पादान भिनत्ति(वित्ति) स
तां परिणयति ।

अन्येन भणितम्—अहं सहृदयो यो गाथा पठामि ।

तैर्भणितम्—कीदृशी रे व्याघ्रस्वामिन् ! गाथा ?

तेन भणितम्—इयं गाथा—

तच्च श्रुत्वाऽन्येन सकोप भणितम्—अरे अरे मूर्ख ! स्कन्धकमपि गाथा भणसि ! अस्मान्
गाथा न पृच्छथ ।

'तेहिं भणिअ—'त्वं पढ भट्टो यजुस्वामि ! गाथः।

तेण भणिय—सुट्टु पढमि—

आए कप्पे मत्त गय गोदावरि ण मुयंति।

को तहु देसहु आव(प)तति को व पराणति वाच ॥

अण्णेण भणिअ—अरे ! सिलोगो अम्हे ण पुच्छह ग्गाथीं। पढहो।

तेण भणिअ—सुट्टु पढमि—

तंबोलरइयराउ अहरो कामिनि दृष्टा।

अम्हं चिअ क्खुभइ मणो दारिद्रगुरु णिवारेइ ॥

तउ सव्वेहि वि भणिअ—अहो ! भट्ट यजुस्वामि विदग्ध पंडितु विद्यावंतो ग्गाथी पढति, एतेन सा परिणेतव्या।

अण्णेण भणिय—अरे ! केरिसो सो पाठउ जो तीय लंवितु।

तेण भणिउ—राजाङ्गणे मइं पढितु आसि, सो से विस्मृतु, सव्वु लोक्कु पढति त्ति ॥

इम च सोऊण चट्टरसायण चिन्तिय रायउत्तेण-अहो ! अणाहवट्टिआण असबद्धपलावत्तण चट्टाण ति ॥"

—कुवलयमालाकथायाम् [जे. भां. ता. १३०,१३१]

---

१ तैर्भणितम्-त्वं पठ भट्ट यजुस्वामिन् ! गाथाम्।

तेन भणितम्-सुष्टु पठामि—

आदौ कल्पे मूर्ति गता गोदावरीं न मुञ्चन्ति (?)।

कस्तस्माद् देशादापतति को वा पर्याणयति वार्ताम् ? ॥

अन्येन भणितम्-अरे ! श्लोक, अस्मान् न पृच्छथ गाथा पठाथि।

तेन भणितम्-सुष्टु पठामि—

ताम्बूलरचितरागमधरं कामिन्या दृष्ट्वा।

अस्माकमपि क्षुभ्यति मनो दारिद्र्यगुरुर्निवारयति ॥

तत सर्वैरपि भणितम्-अहो ! भट्टयजुस्वामी विदग्धपण्डितो विद्यावान् गाथा पठति। एतेन सा परिणेतव्या।

अन्येन भणितम्-अरे ! कीदृश स पाठो यस्तया लम्भित.।

तेन भणितम्-राजाङ्गणे मया पठित आसीत, स तु विस्मृत, सर्वो लोक पठतीति।

इद च श्रुत्वा चट्ट(वार्ता)रसायन चिन्तित राजपुत्रेण-अहो ! अनाथवर्तितानामसम्बद्धप्रलापित्व चट्टानामिति ॥

'भो भो भट्टउत्ता ! तुम्हे ण याणह यो राजकुले वृत्तांत ?

तेहिं भणिय—भण हे व्याघ्रस्वामि ! क वार्ता राजकुले ?

तेण भणियं—कुवलयमालाए पुरिसद्देपिणीए पातओ लंबितः ।

इमं च सोऊण अप्फोडिऊण एक्को उट्ठिउ चट्टो । भणिअ च णेण-यदि पांडित्येन ततो मई परिणेतव्य कुवलयमाल ।

अण्णेण भणियं—अरे ! कवणु तउ पाण्डित्यु ? ।

तेण भणिअ—पडंगु पढमि, त्रिगुण मन्त्र पढमि, किं न पाण्डित्यु ?

अण्णेण भणिअ—अरे ! ण मंत्रेहिं तुगुणेहिं परिणिज्जइ, जो सहितौ पातौ भिं(विं)दइ सो तं परिणेति ।

अण्णेण भणियं—अहं सहितउ जो ग्वाथी पढमि ।

तेहिं भणिअ—कइसी रे व्याघ्रसामि ! गाथः ?

तेण भणिअ—इम ग्वाथ—

सा ते भवतु सुप्रीता अबुधस्यं कुतो बलं ?
यस्य यस्य यदा भूमि सर्वत्र मधुसूदनः ॥

त च सोऊण अण्णेण सकोपं भणिअं—

अरे अरे मूर्ख ! स्कंधकोपि गाय भणसि ! अम्ह गाथ ण पुच्छह ।

---

१ भो भो भट्टपुत्रा यूय न जानीथ यो राजकुले वृत्तान्त ?

तैर्भणितम्–भण हे व्याघ्रस्वामिन् ! का वार्ता राजकुले ?

तेन भणितम्–कुवलयमालया पुरुषद्वेषिण्या पादो लम्बितः ।

इद च श्रुत्वाऽऽस्फोट्यैक उत्थितश्चट्ट । भणित चानेन–

यदि पाण्डित्येन ततो मया परिणेतव्या कुवलयमाला ।

अन्येन भणितम्–अरे ! कीदृक् तव पाण्डित्यम् ?

तेन भणितम्–षडङ्गं पठामि, त्रिगुणं मन्त्र पठामि, किं न पाण्डित्यम् ?

अन्येन भणितम्–अरे ! न मन्त्रैस्त्रिगुणैः परिणीयते, य सहृदयः पादान भिनत्ति(विति) स तां परिणयति ।

अन्येन भणितम्–अहं सहृदयो यो गाथा पठामि ।

तैर्भणितम्–कीदृशी रे व्याघ्रस्वामिन् ! गाथा ?

तेन भणितम्–इयं गाथा—

तच्छ्रुत्वाऽन्येन सकोप भणितम्–अरे अरे मूर्ख ! स्कन्धकमपि गाथा भणसि ! अस्माद् गाथा न पृच्छथ ।

[1]तेहिं भणिअ—त्वं पठ भट्टो यजुस्वामि ! गाथः ।

तेण भणिय—सुट्ठु पढमि—

आए कप्पे मत्त गय गोदावरि ण मुयंति ।

को तह्नु देसह्नु आव(प)तति को व पराणति वात्त ॥

अण्णेण भणिअ—अरे ! सिलोगो अम्हे ण पुच्छइ ग्गाथी । पठहो ।

तेण भणिभ—सुट्ठु पढमि—

तंबोकरइयराउ अहरो कामिनिं दट्ठा ।

अम्हं चिअ क्खुभइ मणो दारिद्दगुरू णिवारेइ ॥

तउ सव्वेहि नि भणिभ—अहो ! भट्ट यजुस्वामि विदग्ध पंडितु विद्यावंतो ग्गाथी पढति, एतेन सा परिणेतव्या ।

अण्णेण भणिय—अरे ! केरिसो सो पातउ जो तीय लंवितु ।

तेण भणिउ—राजागणे मइ पढितु आसि, सो से विस्मृतु, सव्वु लोक्कु पढति त्ति ॥

इम च सोऊण चट्टरसायण चिंतिय रायउत्तेण–अहो ! अणाहवट्टिआण असबद्धपलावत्तण चट्टाण ति ॥"

—कुवलयमालाकथायाम् [जे. भा ता. १३०,१३१]

---

१ तैर्भणितम्–त्वं पठ भट्ट यजुस्वामिन् ! गाथाम् ।

तेन भणितम्–सुष्ठु पठामि—

आदौ कल्पे मृतिं गता गोदावरीं न मुञ्चन्ति (?)।

कस्तस्माद् देशादापतति को वा पर्याणयति वार्ताम् ? ॥

अन्येन भणितम्–अरे ! श्लोक, अस्मान् न पृच्छथ गाथा पठामि ।

तेन भणितम्–सुष्ठु पठामि—

ताम्बूलरचितरागमधर कामिन्या दृष्ट्वा ।

अस्माकमपि क्षुभ्यति मनो दारिद्र्यगुरुर्निवारयति ॥

तत सर्वैरपि भणितम्–अहो ! भट्टयजुस्वामी विदग्धपण्डितो विद्यावान् गाथां पठति । एतेन सा परिणेतव्या ।

अन्येन भणितम्–अरे ! कीदृश स पाठो यस्तया लम्बित ।

तेन भणितम्–राजाङ्गणे मया पठित आसीत् स तु विस्मृत सर्वो लोक पठतीति ।

इद च श्रुत्वा चट्ट(वार्ता)रसायन चिन्तित राजपुत्रेण–अहो ! अनाथवृत्तिकानामसम्बद्धप्रलापित्व चट्टानामिति ॥

[1]"सयलं पुहईमंडलं परिभमिऊण संपत्तो महुराउरीए । एत्थ एक्कम्मि अणाह-मण्डवे पविट्ठो । अवि य तत्थ ताव मिलियाल्लए कोड्डीए । वलक्खल खइयए । दीण दुग्गय । अंधलय । पंगुलय । मंदुलय । मडहय । वामणय । छिण्णणासय । तोडियकण्णय । छिण्णोट्ठय । तडिय । कप्पडिय । देविय । तित्थयत्तिय । लेहाराय । धम्मिय । गुग्गुलिय । भो(लो)या । किं च वहुणा जो माउ-पिउ-रुट्ठेल्लउ सो सो सव्वो वि तत्थ मिलिएल्लउ त्ति । ताहं च तेरयु मिलिएल्लय सह समाणह एक्केक्क महाआलावा पयत्ता । भो भो । कयरहिं तित्थे दे[वे] वा गयाहं कयरा वाहि पावं वा पिट्टइ त्ति । एक्केण भणिअं–अमुक्का वाणारसी कोढिएहिं । तेण वाणारसीगयाणं कोढु पिफट्टइ त्ति ।

अण्णेण भणिअं– हुं हुं कहिउ वुत्तंतउ तेण जंपिएल्लउ । कहिं कोढं । कहिं वाणारसि । मूलत्थाणु भडारउ भो(?को)ढइं जे देइ । उद्दालि लोअहुं ।

अण्णेण भणिअं–रे रे जइ मू(मू)लत्थाणु देइ उद्दालइज्जं कोढइं । ता पुणु काई कज्जु अम्पाणु कोढिअल्लउ अच्छइ ?

अण्णेण भणिअं–जा ण कोढिएल्लउ अच्छइ ता ण काइं कज्जु । महाकालु भडारउ छम्मास सेवण कुणइ । जेण मू(मू)लदेव्वे फिट्टइ ।

अण्णेण भणिअं–काइं इमेण जत्थ चिरपरूढ पाउ फिट्टइ, तुब्भे उद्दि-सह तित्थ ।

---

१ सकलं पृथ्वीमण्डलं परिभ्रम्य सम्प्राप्तो मथुरापुर्याम् । अत्रैकस्मिन्ननाथमण्डपे प्रविष्टः । अपि च तत्र तावन्मिलिताः कुष्ठिनो पलासक्षयिनः (!) दीन दुर्गताः । अन्धाः । पङ्गुलाः । मन्दाः । लघुकाः । वामनाः । छिन्ननासिकाः । त्रोटितकर्णाः । छिन्नोष्ठाः । तटिकाः (!) । कार्पटिकाः । देविकाः । तीर्थयात्रिकाः । लेखकाः । धार्मिकाः । गुग्गुलिकाः । लोकाः । किम्ब बहुना यो मातृ पितृरुष्टः स स सर्वोऽपि तत्र मिलित इति । तेषां च तत्र मिलितैः सह प्रत्येकं महालापाः प्रवृत्ताः । 'भो भोः! कतरे तीर्थे दे[वे] वा गतानां कतरो व्याधिः पापं वा भ्रश्यति' इति । एकेन भणितम्–'अमुका वाराणसी कुष्ठिभिः । तेन वाराणसीगतानां कुष्ठो भ्रश्यति इति । अन्येन भणितम्–हुं हुं उक्तत्यो वृत्तान्तस्तेन जल्पितः । क्व कोटः ! क्व वाराणसी ! मूलस्थाणुभट्टारकः कुष्ठान् यो देव उद्दाल्यति(!) लोकानाम् ।

अन्येन भणितम्–रे रे ! यदि मूलस्थाणुर्देव उद्दाल्यति (!) कुष्ठान्, तदा पुनः किं कार्यं वयं कुष्ठिन आस्महे ?

अन्येन भणितम्–यो न कुष्ठी आस्ते, तस्य न किंचित कार्यम् । महाकालभट्टारकस्य षण्मासान् सेवां करोति येन मूलदेव भ्रश्यति ।

अन्येन भणितम्–किमनेन ! यत्र चिरप्ररूढं पापं भ्रश्यति, यूयमुद्दिशत तीर्थम् ।

[1]अण्णेण भणिअ–पयागवडपडिअहं चिरपरूढ पाय वि हत्थ वि फिट्टंति ।

" " –अरे ! पाव पुच्छिय पाय साहहि ?

" " –खेदु मेल्लहं । जइ परमाइं पिइवहकयइं पि महापावइं गंगासंगमे ण्हायह भइरवभडारयपडिअहं णासइ त्ति ।

—कुवलयमालाकथायाम् [जे मा. ता. ४३–४४]

"[2]तउ भणिय एक्केण गाममहत्तरेण—

एहु एहउ दुम्मणस्साहु । सव्व जे घुं(थु) जाअरिदु । तुज्झा णउ* घंक वलितउ । पारद्धउं एउ(तु) मइं । सुगइ भातु च(च)र भाति संमतु ।

तउ अण्णेण भणिय—

थु जे विरइदु धणलवासा त सुहलंप्पडे एतु मइं दुत्थदमणमोहलुद्धउ तुं संपाति बोलितउं । एतु(उ) एतु(उ) मारद्धु भल्लउं * ।

तउ अण्णेण भणिअ चिरजराजुण्णदेहेण—

एत्थ सुज्झति किर सुवण्णं रे* वइसाणरमुहगतउं कउं पाउ मित्तस्स वंचण । कामालिअव्रतघरणे एतु(उ) पाउ दुज्झे प्पणाहिय । "

तउ सयलद्दगसामिणा भणिअ जेट्ठमहामयहरेण—

---

१ अन्येन भणितम्–' प्रयागवटपतितानां चिरप्ररूढौ पादावपि हस्तावपि भ्रश्यत । '

अन्येन भणितम्–' अरे पाप पृष्ट पा दौ कथयसि ? '

अन्येन भणितम्–खेदो मुच्यताम् । यदि परमाणि पितृवधकृतान्यपि महापापानि गङ्गासङ्गमे स्नातानां भैरवभट्टारकपतितानां नश्यन्ति । ' इति ।

२ ततो भणितमेकेन ग्रामहत्तरेण–एतदेतादृग् दौर्मनस्य खलु सर्वं यत् त्वयाऽऽचरितम् । तव पक्ष व(च)लितम् । प्रारब्धमेतत् प्रति सुगति भ्राता चर भ्रात सम्प्रति(?) ।

ततोऽन्येन भणितम्—

त्वया यद् विरचित धनलवाशाया तया सुखलम्पटेनैव प्रति । दुःस्थे मनोमोहलुब्धस्त्व सम्प्रत्य ब्रवी एतत् एतत् प्रारब्ध भद्रम् ।

ततोऽन्येन भणित चिरजराजीर्णदेहेन—

अत्र शुध्यति किल सुवर्णं रे वैश्वानरमुखगत कृत पाप मित्रवञ्चनस्य ? कापालिकव्रतधरणे एतत् पाप तव प्रणङ्क्ष्यति ।

तत सकलद्रङ्गस्वामिना भणित ज्येष्ठमहामहत्तरेण—

* कुवलयमालाकथोल्लेखानुसारेण [भूमिका पृ ९३] गूर्जरदेश्यमेतत् ।

[1]धवलवाहण धवलदेहस्स सिरि भमिति जा विमलजल । धवलुज्जल सा भडारी यति गंग भावेसि तुहुं मित्रद्रोज्झु तो णाम सुज्झति ।"

" *[2]ताव इम गीयय गीय गामणडीए—

जो जसु माणुसु वल्लहउं तं जइ अण्णु रमेइ ।

जइ सो जाणइ जीवइ पचो तहु माण लएइ ॥ "

×[3]" रोईए पच्छिमजामे केण वि गुज्जरपहिएण इम धवलदुवहय गीय । अवि य—

जो णवि विहुरे विमज्जण्णउ धवलउ कड्ढइ भारु ।

सो गोट्ठगणमण्डणउ सेसउ व ज सारु ॥ "

—कुवलयमालाकथायाम् [जे. भा. सा [4]११,३७,४७]

वि. स. ९२५ वर्षे शीलाङ्काचार्यविमलमति:—[5]

"[6]सयणु परियणु वधुवग्ग वि भिच्चयणु । सुहि सज्जणु वि घरि कलत्तु आणावडिच्छउ ॥

अत्थुम्ह किल घरि धरइ जाव । ताव पुण्णेहिं समग्गलु ॥"

—चतुष्पञ्चाशन्महापुरुषचरिते [ह. प. ४]

---

१ धवलवाहन–धवलदेहस्य शिरसि भ्राम्यति या विमलजला, धवलोज्ज्वला सा भट्टारिका यदि गङ्गा प्रविशसि त्वं मित्रद्रोहस्तदा नाम शुध्यति ॥

* रत्नप्रभसूरिरिद संस्कृत इत्यमन्ववादीत्—"तावदिद नद्या गीतम्—

इष्ट यन्मानुष यस्य तदन्येन रमेत चेत् । स जानन्नेवमीर्ष्यालुरादत्ते तस्य जीवितम् ॥"

—कुवलयमालाकथासंक्षेपे [आ. समाप्र. ३८]

२ तावदिदं गीतकं गीतं ग्रामनद्या—

यो यस्य मनुष्यो वल्लभस्तं यद्यन्यो रमते । यदि स जानाति जीवति ग्रामस्तस्य प्राणान् गृह्णाति॥

× रत्नप्रभसूरिरिदमित्यमन्ववदत्–"पाश्चात्ययामे केनापि गूर्जरपथिकेन गीतम्—

धवल इव योऽत्र विधुरे स्वजनो नो भारकर्षणे प्रवण ।

स च गोष्ठाङ्गणभूतलविभूषण केवल भवति ॥"

—कुवलयमालाकथासंक्षेपे [आ. समाप्र. ५१]

३ रात्र्याः पश्चिमयामे केनापि गूर्जरपथिकेनेदं धवलदुर्वहत्वं गीतम् । अपि च—

यो नैव विधुरे विभग्नको धवल कर्षति भारम् । स गोष्ठाङ्गणमण्डन शेष इव यन्धारः ॥

४ जे. भा. सूच्यामप्रसिद्धग्रन्थग्रन्थकृत्परिचय [४३-४४]

५ " नाटके सूत्रधारः—आदिष्टोऽस्मद्य साधुजनपर्षदा यथाऽद्य त्वया कवेः शीलांकस्य विमलमत्यभिधानस्य इति विबुधानन्द नाम नाटक एकमङ्कास्पदमङ्क नाटयितव्यमिति ॥"

—चतुष्पञ्चाशन्महापुरुषचरिते [ह ३१]

६ स्वजनः परिजनो बन्धुवर्गोऽपि भृत्यजनः । सुखी सज्जनोऽपि गृहे कलत्रमाज्ञाप्रतीच्छकम् ।

अर्थोऽस्म किल गृहे धरति यावत् । तावत् पुण्यैः समर्गलः ॥

वि. स. १०९९ वर्षे वर्धमानसूरि —

"तथा च तन्मतम्—

'ॐकारे बिंदु उप्पज्जइ बिंदुहे णाउ णाए से लिज्जइ।
बिंदुणाउ लउ जो परियाणइ अक्खरु अहव अणक्खरु जाणइ ॥
सो नवि छिप्पइ कलि–मलपावें। समरसिहूयउ ठाइ य भावें॥"

—उपदेशपदटीकायाम् [ह. प १९१]

वि स. ११२३ वर्षे साधारणाङ्कसिद्धसेनसूरि —

"जेण एक्कु खणतरु कठु देहु अक्खमि धमक्खरु त सुणेहु।
जा य दूमिज्जइ अनु लोउ ता वरि किउ धमकहाविणोउ॥
जाव य परततिहिं जाइ कालु ता वरि परिभाविउ कमजालु।
सव्वहो परदोसुग्घडणेण गुणु कवणु होइ चिंतइ मणेण॥
सवेह य अहव असतएहिं किं परदोसेहिं पयासिएहिं।
लब्भइ जसु(सु) आयु न तेत्थु कोइ अनु वि सो चेव य वइरि होइ॥
उप्पज्जइ परजण-पीड जेण त कजु न किज्जइ बुहजणेण।
ज कमु हसतउ किर करेइ त रोवंतु वि न निष्ठर(रे)इ॥"

"वामपासमि देवी वि बइसारिया दिव्वरा(था)लाइं उवणति भंडारिया।
कणय–मणि–रुप्पकचोलसपुन्नय कणयथाल कुमररस निविन्नय।
दक्ख खज्जूर खुडुहुडिय उत्तत्तिया दिन्न वरिसोलभव रायसजुत्तिया।
.. मुंजेवि किउ हत्थपक्खालणं सिंधुल्लणेण सह दिज्जए सालणं।
अव–टींटी–करीरइ करवंदयं त्रिहिया कक्कडं गज्जरं अद्दय।.

---

१ विलोक्यताम् जे भा सूची [पृ ६]

२ ॐकार बिन्दुरुत्पद्यते बिन्दोर्नादो नादे स लीयते।
बिन्दु–नाद लय य परिजानाति अक्षरमथवाऽनक्षर जानाति।
स नैव स्पृश्यते कलिमलपापेन। समरसीभूतस्तिष्ठति च भावेन॥

३ अवलोकनीय ज. भां सूच्याम् [१४, १८, अप्रसिद्ध० ४५]

४ जना एक क्षणान्तर कण्ठ (कर्ण) दत्त आख्यामि धर्माक्षर त शृणुत।
यावद् दूयतेऽन्यो लोकस्तावद् वर कृतो धर्मकथाविनोद॥
यावच्च परततिभिर्याति कालस्तावद् वर परिभावित कर्मजालम्।
सर्वथा परदोषोद्घट्टनेन गुण को भवति चिन्तयत मनसा॥
सद्भिरथवाऽसद्भि किं परदोषै प्रकाशितै?।
लभ्यत यशो(शो)ऽत्र न तत्र कोऽपि अन्योऽपि स एव च वैरी भवति॥
उत्पद्यते परजनपीडा येन तत् कार्य न क्रियते बुधजनेन।
यत् कर्म हसन् किल करोति तद् रुदन्नपि न निस्तरति॥

पुणु गोहुमसालेहिं मुग्गहं दालिहिं पिट्ठेहिं सज्जिय रसवाडिय ।
कालायरवद्धा हिंगु सुयंक तलिय तिविह पप्पड पडिय ॥ ३४ ॥
खंड आमुरिय आमुरियं गुलमिट्ठयं पट्टपल्लेहिं तह भुंजियं पेट्ठयं ।
तलिय सयल्लेह चणऊरवाइंगणं कासमद्देण संसिद्धयं रिंगणं ।
तिंडिसं कच्चरं अंब अंबोइया दिन्न तुंडीरिया खंड संजोइया ।
चमल्या चुंचु चणसाइ चमळाइया वत्थुलो लोणओ सरिसवी राइया ।
गोहुमा चणय वल्ला य तह संगरो वहुपयारेहिं निम्मविउ पाचुंगरो ।
वडिय पद्दविडिया वेरवडि निंविया हरडइ दाडिमी अंवरसरद्धिया ।
कंचणार करीराइं टक्कारिया फोगग सोहंजणो दिन्न वग्घारिया ।
तलिय पडउल कंकोड कारेल्लया चंग कालिंग कक्कडिय दिन्नेल्लिया ।
"...खीरवड घोलवड दुद्धवड दिन्नया ...... पुणु पडंति घयलय मंडया ।
घेवरा वि घ(च)हुत्तरियखंडया चाउजाय सुहधायमंडिया सोयवट्टि फिणीओ मंडिया ॥
सरस सेव सहिया सुहालिया सन्न चुइय कासार मोल्लिया ।
घर मुरक्क वडिया मुरक्किया कोक्कसि लप्पासिय दुक्किया ।
दुद्धवडय तह लड्डु खवणा सिंहकेसरा मोइया घणा ॥"
खंडखज्जु अट्ठारसं इमं तं कमेण परिविट्ठु उत्तमं ।
छासि हरणिरव घोलइं पाणइं वहुलइं मुत्तुचरे अइमिट्ठउं ।
सहुं सुंट्ठिहिं मिरिएहिं खटेहिं तरिएहिं कढिउ दुद्धु परिविट्ठउं ॥
"सो तारिस होसइ कवण देवि वाहाडइ किं न पाएहिं पडेवि ।
रसंतइं सरिसं कवणु माणु माणहवि वहिणि ! भल्लउ[१] पमाणु ॥"
"को संसारि सया सुहिउ ? कस्स व सयल मणोरह पूरिय ? ।
कस्स न उपज्जइ खलिउ ? कस्स न आसा-महादुम चूरिय ? ॥
तेणै तित्थु सेत्तुज्ज पसिद्धउ अंतकालि कयउण्णेहिं लद्धउ ।
विमलगिरिहि जो अणसणु पावइ सो संसारि न पुणु पुणु आवइ ॥"
—विलासवतीकथायाम् [जे. मा. ता. २,१४७,८,२०२,२०९]

---

१ स तादृशो भविष्यति कथ देवी विशोधयति किं न पादयोः पतित्वा ।
रसना सदृश कीदृग् मान मानयति भगिनि ! भद्रं प्रमाणम् ॥
२ कः संसारे सदा सुखितः ? कस्य वा सकला मनोरथाः पूर्णाः ?
कस्य नोत्पद्यते स्खलितं ? कस्य न आशा-महाद्रुमश्चूर्णः ? ॥
३ तेन तीर्थं शत्रुंजयः प्रसिद्धम् अन्तकाले कृतपुण्यैर्लब्धम् ।
विमलगिरौ योऽनशनं प्राप्नोति स संसारे न पुनः पुनरापतति ॥

काव्यत्रयी-परामर्शः ।

प्रस्तुतायाः काव्यत्रय्याः कर्तृविषये कविगुरुविषये व्याख्यातृविषयेऽपभ्रंशभाषाविषये च वक्तव्यमुपरि प्रादर्शि । अथ तस्या रचनाऽऽदिविषयेऽपि किञ्चिद् वक्तव्यमुचितम् ।

सुप्रतिष्ठिते खलु जैनशासने दुश्चरेषु साधूनामाचारेषु कराळकालवैषम्यविलसितेन शैथिल्यं प्रोजजृम्भे, यतोऽत्रैव खलु गूर्जरत्राया राजधान्यामणहिल्लपाटके चैत्यवासियतिनां प्राबल्यं प्रास्फुरत् । अस्मिंश्च समये चान्द्रकुलीनवर्धमानसूरिशिष्यो जिनेश्वरसूरिरविरुद्गात् । येनाणहिल्लपाटकपत्तने चौलुक्यदुर्लभराजराजपर्षदि वादे चैत्यवासिनो विजित्य यतिनां चैत्यवासो न्यषेधि, वसतिवासश्च प्रचक्रारे (विलोकनीयं परि० २, पृ. ९१–९६; परि० ३, पृ. १०८; भूमिका पृ. १०; जे. भा. सूची पृ. २) गणधरसार्धशतकवृत्त्यादेस्च यच्चरितमुपलभ्यते ।

वि.सं.१०५५वर्षे उपदेशपदटीकाकर्तुर्वर्धमानसूरेः शिष्योऽयं स एव जिनेश्वरसूरिरभिज्ञेयो येन वि. सं.१०८० वर्षे जावालिपुरे हारिभद्रीयाष्टकानां सुप्रसिद्धा वृत्तिः, प्रसिद्ध प्रमालक्ष्म-पञ्चलिङ्गी-षट्स्थानकप्रकरणादि च प्राणायि । यत्कृतलीलावतीकथायाः कथाकोषस्य च सूचनमस्माभिरकार्यन्यत्र (जे. भा. सूची, अप्रसिद्ध० ५०,६६) यद्वन्धुर्बुद्धिसागरसूरिः वि. सं. १०८० वर्षे जावालिपुरे पञ्चग्रन्थीशब्दलक्ष्मप्रभृति प्रणिनाय । यच्छिष्यो धनेश्वरसाधुर्जिनभद्रसूरिः वि. सं. १०९५ वर्षे चड्डावल्लि(चन्द्रावती)पुर्यां सुरसुन्दरीकथां जुगुम्फ, जिनचन्द्रसूरिः वि. सं. ११२५ वर्षे संवेगरङ्गशालां व्यरचयत्, सुप्रसिद्धोऽभयदेवसूरिश्च वि. सं. ११२०–८ वर्षेषु पत्तनादौ नवाङ्ग–पञ्चाशकादिवृत्तीर्व्यधत्त स्तम्भने पार्श्वप्रतिमां च प्रत्यष्ठापयत् - [अत्र भूमिका परिशिष्टं जे. भा. सूची च वीक्षणीया]

विक्रमीयैकादशशताब्द्यां जिनेश्वरसूरिणैवं प्रस्फुटं चैत्यवासादिशैथिल्ये प्रतिहते प्रभृतिर्वसतिवासे स्वीकृतेऽपि कैश्चिन्निजकदाग्रहो नैवात्यजि, तन्मूलोऽविधिश्च जिनगृहादौ नैव विरराभेति विक्रमीयद्वादशशताब्द्यां चैत्यवासिनामेकतमोऽपि चैत्यवासिदीक्षितो-ऽपि [illegible] अभयदेवसूरिशिष्यो [illegible] जिनवल्लभसूरिः [illegible] आपतत ।

अत्र भूमिकायां चर्चर्यादौ गणधरसार्धशतके [परि० २] सुगुरुपारतन्त्ये [परि० ३] च यो विस्तरेण परिचयं प्रापितस्तेन जिनवल्लभसूरिणा प्राक् चित्रकूटे विधिपथः प्रचक्रारे, यदीयं सामान्यस्वरूपमेतदीयकृतेः सङ्घपट्टकात् [परि० १] समवबुध्यते । तस्यैव विधिपथस्य विशेषस्वरूपविज्ञानाय तत्कालप्रसृतप्रतिक्षिप्ताविधिविज्ञानायापि च प्रभवति खलु प्रस्तुता काव्यत्रयी, या तदीयपट्टधरेण जिनदत्तसूरिणा प्रणीता, तत्प्रशिष्याभ्यां जिनपाल–सूरप्रभोपाध्यायाभ्यां च व्याख्याता ।

चर्चरी ।

प्राकृतापभ्रंशादिभाषायां 'चच्चरी' 'चाचरि' इति नाम्ना संस्कृतभाषायां च 'चर्चरी' इति संज्ञया प्रसिद्धाया गीतेर्नृत्यपूर्वं गान-क्रीडन-गुम्फनादिपद्धतिः प्राचीना परिज्ञायते यतः कविकालिदासो विक्रमोर्वशीयस्य चतुर्थेऽङ्के प्रभृतानि चर्चरी-पद्यान्यपभ्रंशभाषायां व्यरचयत् । हरिभद्रसूरिः समरादित्यकथाऽऽदौ, दाक्षिण्यचिह्नोद्योतनाचार्यः कुवलयमालाकथाऽऽदौ, शीलाङ्काचार्यश्चतुष्पञ्चाशन्महापुरुषचरिते, कविः श्रीहर्षो रत्नावलीनाटिकायाः प्रारम्भेऽन्ये चान्यत्र स्मरन्ति स्म चर्चरीम् । विरहाङ्कनाग-हेमचन्द्रादयः प्रतिपादयन्ति स्म चर्चरीलक्षणानि निजे च्छन्दःशास्त्र-च्छन्दोऽनुशासनादौ ।

प्रसिद्धयत खलु कविसोलणकृता चर्चरी इत एव प्रकाशिते प्राचीनगूर्जर-काव्यसङ्ग्रहे । उपलभ्यते चान्या पत्तनीयजैनभाण्डागारादौ वेलाउलीरागेण गीयमाना शत्रुञ्जयमण्डनादिजिनस्तुतिरूपा पञ्चत्रिंशद्गाथाप्रमाणा प्रायो विक्रमीयचतुर्दशश-ताब्दीसम्भवा, इतरा च गूर्जरीरागेण गीयमाना गुरुस्तुतिरूपा संक्षिप्ता पञ्चदशगाथा-परिमिता ।

यमकालङ्कारालङ्कृता प्रस्तुता चर्चरी तु सप्तचत्वारिंशत्पद्यप्रमिता जिनवल्लभसू-रिस्तुतिरूपा चैत्यविधिप्रधाना संस्कृतवृत्तिसमन्विता वृत्तिकृत्सूचनानुसारेण पट(ट)मञ्ज-रीभाषया नृत्यद्भिर्गीयमाना च ज्ञायते । पटमञ्जरीरागोऽपि च खलु नारदकृते इत एव प्रकाशिते सङ्गीतमकरन्दादौ । दृश्यन्ते प्रभृतानि पटमञ्जरीपद्यानि विक्रमीयसप्तमशता-ब्दीसम्भूतैर्लूहपादप्रमृतिभिर्विरचितेषु चर्याचर्यविनिश्चयादिषु श्रीयुतमहामहोपाध्यायहरप्रसा-दशास्त्रिमहाशयैः सम्पादिते वङ्गीयसाहित्यपरिषदा प्रकाशिते 'बौद्ध गान ओ दोहा' संज्ञके पुस्तके । वि. सं. १३९८ वर्षे पटमञ्जरीभाषया रचितं गौतमचरितकुलक-मुपलभ्यते पत्तनीयजैनभाण्डागारे । अनेन पट(ठ)मञ्जरीरागस्य चिरात् प्रतिष्ठाऽवसीयते ।

---

१ " जहा तेण कवडिणा सरणं पविसिऊण पव चोरमयं रासनवणकल्लेण महुलोदण-दसदिसाइं अक्खिविऊण इमाए चच्चरीए संबोहियं । अवि य—

संबुज्झह किण्ण बुज्झह पत्तिहर वि मा किंचि मुज्झह ।
कीरउ जं करियव्वयं पुण दुक्करं तं मरियव्वयं ॥ त्ति धुवयं ।
कलिमलकसमयलोयणवलंतेहिं तउ भीमविसुलघणकसिणभसलमालाछिन्नउ ।
तालरसियवलयावलिकलयलरवउ रासयम्मि जउ लग्गह तुब्भे सम्मयउ ॥
संबुज्झह किण्ण बुज्झह— पुणो धुवयं ।"

—कुवलयमालाकथायाम् [जे. भां. ता. ३]

प्रस्तुतायाश्चर्चर्या रचनास्थलं वागड(वागड़)देशे व्याघ्रपुरमिति वृत्तिकारेण वृत्तिप्रारम्भे, सुमतिगणिना च 'गणधरसार्धशतकवृत्तौ' (भूमिका पृ. ५०)समसूचि। रचनासमयश्च विक्रमीयद्वादशशताब्द्या उत्तरार्धरूपः। वृत्तिकारसतीर्थ्येन सुमतिगणिना वि. स. १२९५ वर्षे विनिर्मितायां गणधरसार्धशतकवृत्तौ (लि. प. ३९६, ३८१) अस्याश्चर्चर्याः १६, १८, २१–२५ तमानि पद्यानि समुद्धृतानि। अस्याः प्रारम्भपद्यव्याख्यायां व्याख्याकारेण कुन्दनामकं च्छन्दः पर्यबोधि।

उपदेशरसायनम्।

सुगुरु–कुगुरु–सुपथ–कुपथविवेचकं लोकप्रवाह–चैत्यविधिनिरोधकं विधिचैत्य–निषिधर्मस्वरूपावबोधकं श्रावक–श्राविकाऽऽदिशिक्षाप्रदं धर्मोपदेशपरं चैतदपि द्वादशशताब्द्या उत्तरार्धे प्रणीतं सम्भाव्यते। प्राकृतापभ्रंशप्रायेष्वेतादृग्ग्रन्थेषु वृत्तिविरचनपद्धतिर्नास्तीति सूचयत्यस्य संस्कृतवृत्तिकारः—

" चर्चरी–रासकप्रख्ये प्रबन्धे प्राकृते किल।
वृत्तिप्रवृत्तिं नाधत्ते प्रायः कोऽपि विचक्षणः॥
प्राकृतभाषया धर्मरसायनाख्यो रासकश्चक्रे।"

इत्यादिनोल्लेखेनात्र दर्शितस्यापभ्रंशलक्षणसिद्धस्यापि ग्रन्थत्रयस्य प्राकृतभाषामयत्वमसूचयत्, अपभ्रंशभाषायाः प्राकृतात्मकत्वात् सामान्यापेक्षया तथोक्तावपि न काऽपि क्षतिः। अपभ्रंशभाषालक्षणलक्षितानां ग्रन्थानां प्राकृतत्वेन प्रसिद्धिः प्राचीना।

अशीतिवृत्तात्मकं पादान्तयमकं मनोहरमेतद् राससंज्ञितं काव्यं षोडशमात्राऽऽत्मकपादपरिकलितं पद्धटिकाबन्धवद्धं गीतिकोविदैः सर्वेषु रागेषु गीयत इति वृत्तिप्रारम्भेऽत्र प्रत्यपादि। प्राकृतपिङ्गल–गाथालक्षण–स्वयम्भूच्छन्द:–च्छन्दोऽनुशासनप्रभृतिषु च्छन्दोलक्षणग्रन्थेषूपलभ्यते पद्धटिका(पज्झडिया)च्छन्दोलक्षणस्मरणम्। आपलीसङ्घीयस्वयम्भूकविना पद्धटिका(पद्धडी)बन्धं रामायणमपभ्रंशभाषाया विरचितमासीदिति श्रूयते अमरकीर्तिमहाकविः वि. स. १२७४ वर्षे विनिर्मिते षट्कर्मोपदेश(छक्कम्मुवएस)-सञ्ज्ञकेऽपभ्रंशग्रन्थे सूचयामास निजां कृतिं यशोधरचरितसञ्ज्ञां पद्धटिकाबन्धपरिकलितामित्यादिना पारिज्ञायते पद्धटिकापद्ये पुरातनानां समादरः।

प्रस्तुतस्य रसायनस्य ४, ६, २७, २९, ३३, ३४, ६९, ७१ प्रभृतीनि पद्यानि वि. स. १२९५ वर्षे विनिर्मितायां गणधरसार्धशतकबृहद्वृत्तौ (प. ३–६७––३७०) वृत्तिकारसतीर्थ्येन सुमतिगणिनोपात्तानि प्रेक्ष्यन्ते।

कालस्वरूपकुलकम्।

यत्कालङ्कारालङ्कृतं द्वात्रिंशद्भिः पूर्वोक्तपद्धटिकापद्यैरेव गुम्फितमुपदेशपरमेतत् संस्कृतवृत्तिकाराभिप्रायेण 'कालस्वरूपकुलक' सञ्ज्ञयाऽत्र प्राख्यापि। अस्य प्रारम्भे

ग्रन्थकर्त्रा निजसत्ताकालस्य विक्रमीयद्वादशशतसंवत्सरस्य नियम स्वरूपमपि किञ्चित पर्यदर्शि। ग्रन्थकर्तु स्वर्गवास स. १२११ वर्षेऽजयमेरुदुर्गे समजनि [भूमिका पृ ९२] अत्र च व्यतीतस्य विक्रमीयद्वादशशतसंवत्सरस्य स्वरूपसूचनमकारीति ग्रन्थकर्त्रा निजायुष प्रान्ते सप्ततितमवर्षप्रायेवृद्धवयस्यैतद् व्यधायीति विज्ञायते।

अस्य पञ्चविंशतितमे पद्ये ग्रन्थकर्त्रा 'चाहिल'नाम निरदेशि, वृत्तिकारेण तद्व्याख्याया समसूचि यथाऽणहिल्लपाटकपत्तनवास्तव्यस्य प्रस्तुतग्रन्थकृज्जिनदत्तसूरिसमुपासकस्य चाहिलस्य विज्ञत्या यशोदेवाभू-आसिग-सम्भवाना पृथग्धर्माश्रिताना तत्पुत्राणां प्रतिबोधार्थमेतत् कुलक प्रणीय प्रतिलेखरूपेण प्रेषितमासीत्। अनन्तर च तेऽपि विधिधर्माराधका अभूवन्। कुमारपालभूपालराज्यप्रारम्भे तस्य जैनधर्मस्वीकारात् प्रागेषा घटना विभाव्यते। उपर्युक्तायामेव गाथाया 'बहुतु खरउ' पद प्रयुज्य ग्रन्थकर्त्रा निजाभिमतस्य विधिपथस्य 'खरतर' इति गच्छसज्ञा ध्वनिता वितर्क्यते। विधिपथस्यैव तस्य कालक्रमेण प्रचलिता 'खरतरगच्छ' इत्यभिधाऽद्यावधि विद्यते।

अस्य कुलकस्य प्रारम्भे 'सुगुरुवएसु' प्रान्ते च 'जिणदत्तुवएसु' इति पदप्रयोगद्वारा ग्रन्थकर्त्राऽत्रोपदेशरूपाभिधेय ससूच्यास्य 'उपदेशकुलक' सज्ञाऽप्युपालक्षि।

उपसंहारः।

ग्रन्थत्रयीविलोकनेन त कर्तुर्जैनसिद्धान्त-व्याकरण-काव्य-च्छन्दोऽलङ्कार-ज्योतिःशास्त्रप्रभृतिषु प्रावीण्य परिज्ञायते। मूलग्रन्थकारस्य व्याख्यातृभिश्च गुरुशिष्यपारम्पर्य सम्बन्धेन समयसामीप्येन च व्याख्यासु क्वचित् क्वचिद्विद्वद्वा विशेषता विश्वासार्हा व्यज्यते। अस्या काव्यत्रय्या विषयसूची तु पृथगुपनिबद्धेति नात्र तद्विषये प्रयत्यते।

अस्या सम्पादनेऽत्रयसङ्ग्रहस्था पुस्तकत्रयी तथा चैका छाणीजैनज्ञानमन्दिरीया प्रतिरुपयुक्ताऽभवत्। क. सज्ञिकायामष्टादशपत्रात्मिकायां नातिप्राचीनायां प्रती १-७+७+१५+१५-१८ तमेषु पत्रेषु क्रमेण सवृत्तेरपि काव्यत्रय्या समावेश। अन्या च नवपत्रात्मिका चर्चर्या प्रति 'ख' सज्ञिका। इतरा च दशपत्रात्मिका प्रति उपदेशरसायनस्य 'ख' सज्ञिता, 'ग' सज्ञिता चैकादशपत्रात्मिका छाणीजैनज्ञानमन्दिरीया नूतना प्रति। कालस्वरूपकुलकस्यात्रत्याया पत्रत्रयात्मिकाया पश्चादुपलब्धाया 'ख' सज्ञिताया प्रते पाठभेदस्तु प्रान्ते पृथग् दर्शित।

छाणीजैनज्ञानमन्दिरीया प्रति प्रवर्तकश्रीकान्तिविजयमुनिराजस्य कृपया प्राप्ता। तथा भूमिकाऽऽलेखने गणधरसार्धशतकबृहद्वृत्तेरपदेशपदव्याख्यायाश्चतुष्पञ्चाशा महापुरुषचरितप्रभृतेश्चादर्शपुस्तकानि मुनिश्रीहंसविजयशास्त्रसङ्ग्रहादत्रत्यजैनज्ञानमन्दिरात पन्यास

सम्पद्विजयमुनिराजस्य कृपया सम्प्राप्तानि। *कुवलयमालाकथाया जिनदत्तसूरिस्तुतेश्च [परि० ४] जेसलमेरुदुर्गभाण्डागारीय-ताडपत्रीयादर्शपुस्तकं पञ्चशतवर्षप्राच्यताडपत्रीयपुस्तककाष्ठपट्टिकागतं २९½" × ३¾" प्रमाणपरिमितं, परिचरपरिवृतस्य जिनवल्लभ-जिनदत्तसूरिद्वयस्य चित्रफलकं च **जिनकृपाचन्द्रसूरेः** प्रसादेनात्रोपायोजीति ते धन्यवादार्हाः। किञ्च भूमिकायां [पृ. ५६] सूचिताया वि. सं. १२३४ वर्षे प्रतिष्ठितायाः प्रस्तुतग्रन्थकारजिनदत्तसूरिमूर्तेः प्रतिकृतिरपि विरचय्यात्र प्रागेवास्थापि।

अत्राभिलषितः कृतप्रायोऽपि चापभ्रंशशब्दानां कोषः प्रसिद्धप्राकृतशब्दकोषेण प्रायो गतार्थत्वाद् भूमिकाऽऽदिदर्शनविलम्बमसहिष्णूनां शीघ्रमेतद्दिदृक्षूणां विदुषां प्रेरणया चोपेक्षितः। अत्र च कार्येऽस्याध्यक्षैः **डॉ. विनयतोष भट्टाचार्य** एम्. ए. पी. एच्.डी. महाशयैस्तथा श्रीयुत जी. के. **श्रीगोन्देकर** एम. ए. इत्यनेन, के. **रङ्गस्वामि**शास्त्रिणा च प्रासङ्गिकं साहाय्यं प्रदाय प्रोत्साहितोऽस्मीति ते प्रशंसामर्हन्ति।

सपादशतग्रन्थानामाधारभूतया भूमिकया संस्कृतच्छायया विषयसूच्या विशिष्टनामसूच्या च वि भूषिते परिशिष्टैः पाठान्तरैर्मूर्ति-चित्रप्रतिकृतिप्रभृतिभिश्च पर्यलङ्कृते संस्कृतवृत्तिसमन्विते ग्रन्थत्रयीगौरवितेऽस्मिन् ग्रन्थे मम मतिदौर्बल्येन प्रमादाद् दृष्टिदोषाद् वा काश्चित् स्खलना जाताः सम्भवेयुस्ताः परिशोधनीयाः सूचनीयाश्च कृतकृपैर्विद्वद्भिरिति प्रार्थ्यते—

ता. २४-१२-२६ }   गान्धीत्युपाख्यो भगवानूदासतनयः
लालचन्द्रः।

---

* कुवलयमालाकथायाः संक्षिप्तपरिचयोऽस्माभिः सं. १९७८ वर्षे जेसलमेरुदुर्गभाण्डागारीयग्रन्थसूच्यामप्रसिद्धग्रन्थ-ग्रन्थकृत्परिचये[पृ. ४२-४३]ऽकारि, तदैव च तदन्तर्गतापभ्रंशाष्टादशदेशीभाषाऽऽद्युल्लेखोऽस्मत्सम्बन्धिजैनज्ञानमन्दिरीयाविकलिखितपुस्तिकातः समग्राहि, वि. सं. १९८० वर्षे भावनगरे सप्तमगूर्जरसाहित्यपरिषदि च तदुपयुक्तलेखोऽपाठि। अस्मादवतारितः क्रियांशः मो. द. देशाई इत्यनेन 'जैन गूर्जर कविओ' सञ्ज्ञकपुस्तके। सं. १९८१ वर्षे पण्डितबेचरदासेन प्राकृतव्याकरणप्रवेशकार्थं पूर्वोक्तोऽस्मत्सङ्ग्रहोऽयाचि। सं.१९८२ वर्षे मया जेसलमेरुदुर्गस्थं **जिनकृपाचन्द्रसूरिं** विज्ञाप्य तत्रत्यभाण्डागारीयादर्शपुस्तकस्याभीष्टाः पाठाः समुदतारिषत। अस्मिंश्च सं.१९८३वर्षे मार्गशीर्षमासे प्रवर्तकश्रीकान्तिविजयविनेयस्य कुवलयमालाकथासंक्षेपादिसंशोधकस्य मुनिराजचतुरविजयस्य प्रेरणया जेसलमेरुदुर्गभाण्डागारं साक्षाद् द्रष्टुं प्राभवम्। ततः स्वयं दृष्ट्वा तदादर्शपुस्तकम्, विलक्षणलिपेस्ततो भूरिपरिश्रमेणोद्धृतानुपयुक्तांशानत्र प्रसङ्गतो विदुषां भाषाविज्ञानवृद्धि-परितुष्टये प्रादर्शयम्। कुवलयमालाकथा-विलासवतीकथाप्रभृतेस्ताडपत्रीयपुस्तिकानां प्रतिकृतीश्चापि (Photo-copies) साम्प्रतं समपादयम्।

काव्यत्रयी–विषयप्रदर्शनम् ।

चर्चर्याम् ।

१८ विधिचैत्यगृहे त्रिचतुरसुश्रावकदृष्टो द्रव्यव्ययः। निशि नन्दिपूर्वकव्रतनिषेधः। सूर्यास्तमने बलिनिषेधः। सुप्ते जने तूर्यरवनिषेधः।

१९ „ रजन्यां रथभ्रमण-लकुटरासनिवारणम्। देवतानां जलक्रीडाऽऽन्दोलननिषेधः। कृताष्टाह्निकानां माघमालाया अनिषेधः।

२० „ जिनप्रतिमानां प्रतिष्ठाकरणे श्रावकाणामनधिकारः। यथाच्छन्दःप्रवृत्तिनिषेधः। उत्सूत्रप्रवृत्तानां वचनमश्राव्यम्। जिन–गुर्वोर्युवतिगेयगाननिषेधः।

२१ „ श्रावकाणां ताम्बूल-भक्षण-ग्रहणयोर्निषेधः, उपानद्धारणनिषेधः, भोजन-शयनानुचितोपवेशननिषेधः, प्रहरण-दुष्टजल्पनवारणम्।

२२ „ हास्य–हेडा–क्रीडा–रोषण–कीर्तिदाननिषेधः, आशातनाकारिमेलननिषेधः।

२३ „ सङ्क्रान्ति-ग्रहण-माघमण्डलनिषेधः, शिरोवेष्टनकनिषेधः, स्नपनकारेतरविभूषानिषेधः। गृहचिन्तानिषेधः।

२४ „ मलिनवस्त्र-देहाभ्यां जिनवरपूजानिषेधः। शुचिभूताया अपि श्राविकाया मूलप्रतिमास्पर्शनिषेधः। उत्तारितस्यारात्रिकस्य पुनरुत्तारणे निषेधः।

२५ „ निर्माल्यम्। यतिमनल-वासनिषेधः। नीतिप्रचारः।

२६ „ सत्यजल्पनम्। समय-युक्त्या घटमानमेकोक्तमपि कर्तव्यम्।

२७ „ आत्मप्रशंसा–परदूषणयोः परिहारः।

२८. „ उत्सूत्राणि निषिध्य प्रशस्तिषु लेखयितुर्युगप्रधानजिनवल्लभस्य महनीयता।

२९ उत्सूत्रभाषणस्य विपाकः।

३० लोकप्रवाहप्रवृत्तानां नामसुविहितानां चेष्टा।

३१ अनुस्रोतः–प्रतिस्रोतःप्रवृत्तानां परिणामः।

३२ आगमाचरणसंवादिनां पूज्यता।

३३ निश्राचैत्यवन्दने विचारः

३४ लिङ्गिभिरधिष्ठिताशासितजिनमन्दिरस्य जिनद्रव्यकृतमठस्य च सार्धर्मिकस्थलीति संज्ञा। तद्वन्दनाद्य वैफल्यम्।

३५–३६ अनायतनगमनस्यानायतनवासिनां नमनस्य चायुक्तता।

३७ जनरञ्जनार्थं दुष्करक्रियाकारिणां वसतिवासिनामप्युत्सूत्रजल्पाकानां दर्शननिषेधः।

३८ विधिचैत्य–निश्राकृतचैत्यानायतनेषु गमनविचारः।

३९ त्रिविधचैत्यप्रतिपादकस्य साधो सम्माननम् ।

जिनवल्लभसूरेर्महिमा ४०—४६

४० त्रिविधचैत्यनिवेदकेनोत्सूत्रवारकेन सूत्रप्रतिपादकेन जिनवल्लभेन दर्शितं नवमिव जिनशासनम् ।

४१ जिनवल्लभसूरेर्माहात्म्यम्, तत्पदभक्तानां तद्वचनोद्यतानां च भवभयनाश ।

४२ „ अशेषप्रियत्वम्, मिथ्यादृष्टिभिरपि वन्द्यत्वम्, स्थाने स्थाने चाप्रतिस्खलित विधिपक्षस्य प्रकाशकत्वम् ।

४३ „ पदप्रभावोऽनुपमेयता च ।

४४—४५ „ गुरुक्रम, गुणानामानन्त्यम् । शुद्धधर्मस्थापकत्वेन तद्गुणसक्रमेणैतत्परिज्ञातरि स्तुतिकर्तरि उपकार ।

४६ „ अप्राप्त्या स्तुतिकर्त्रा स्वस्य परिभवप्राप्तिप्रतिपादनम् ।

४७ „ स्तुतिफल—कर्तृनामनिर्देशपूर्वकमुपसहार ।

उपदेशरसायने ।

१ पार्श्व—वीरप्रणाममङ्गलम । पापमोचने गृहव्यवहारासक्तित्यागे आयुष क्षणिकत्वदर्शने चोपदेश ।

२ मानुष्यसाफल्य आत्मतारणे राग द्वेषादिदोषोत्सर्गे चोपदेश ।

३ शुभगुरुदर्शनात् मनुजजन्मन शीघ्र साफल्यम् ।

४—५ सुगुरुस्वरूपम् ।

६—९ गुरुप्रवहण विना लोकप्रवाहसरिति कष्टप्राप्ति ।

१०—११ गुरुप्रवहणे नि सत्त्वस्यानादर ।

१२ कातरस्य धर्मधारणे राधावेधेऽयोग्यता ।

१३ „ अस्थिरस्य च निर्वृतिसङ्गमाभाव, कुपथपातित्वम् ।

कुपथपतितस्य दुर्दशादर्शनम् १४—१९

१४ कुपथपतितस्य मदर्थनाप्राप्ति ।

१५ „ सुजाते कुलजस्यापि जन्मनो निरर्थकता ।

१६ „ शतवर्षायुषोऽपि जिनदीक्षाप्रपन्नस्यापि पापसचयकारित्वम् ।

१७ „ मुग्धलोकानामग्रे गर्जनम्, लक्षण-तर्कविचारणप्रवृत्ति, जिनागमव्याख्यातृत्व लौकिकविचारदक्षत्वप्रतिपादनम् ।

१८ „ अर्धमास चतुर्मासपारणम, बहिराभ्यन्तरमलधारणम्, प्रतिक्रमणवन्दनकगतोत्सूत्री मार्गपदप्रतिपादकत्वम् ।

१९ कुपथपतितेन लोकप्रवाहपतितत्वात् सूत्रार्थाज्ञत्वात् तन्निवारक गीतार्थानां च मारणम्।

२० „ शास्त्रेण निवारयतो धार्मिकजनस्य शस्त्रेण विदारणम् । तद्विधलोकपरिकरितत्वात् गीतार्थैस्तत्परिहरणम् ।

२१-२२ कुपथपतितस्य गीतार्थानां च विरुद्धा चेष्टा ।

२३ कुपथपतितैर्विधिचैत्यग्रहणे तत्राविधिकरणे च प्रवर्तनम् ।

२४ नरपतिपक्षपातेनाविधिकारिभ्यो विधिचैत्येष्वर्पितेष्वपि प्रहरणधारिष्वपि तैः सह धार्मिकाणां विधिं विना कलहाभावः ।

विधिपथप्रपन्नाना प्रवृत्तिः २५-३९

२५ सुगुरु-देवपदभक्तानां पञ्चपरमेष्ठिस्मारकाणां धार्मिकाणां प्रसन्नेभ्यः शासनसुरेभ्यो भव्यकार्यसिद्धिः ।

२६ धर्मकार्यं साधयतो युध्यमानस्य कथञ्चित् परं मारयतो न धर्मनाशः, किन्तु परमपदे यातः ।

२७ विधिधर्माधिकारिणः श्रावकाणामदीर्घसंसारिता, शुभगुरुवारणादविधिकरणत्याग । जिनसम्बन्धिन्या दारिकाया(वेश्याया) धारणनिषेधः ।

२८ पुष्पेषु मूल्यलभ्येषु कूप-वाटिकादिकरणे स्थावरगृह-हट्टानां कारणे जिनधनं सगृह्य तद्वृद्धौ चाप्रवृत्तिः ।

२९ म्रियमाणस्य देवस्थाने भक्त्या ददतश्च गृह-हट्टानां ग्रहणं तद्भाटकधनेन च जिनपूजनम् ।

३०-३१ धर्मकार्ये ददतां श्रावकाणां न निवारणम्, किन्तूत्साहनं सर्वगृहव्यापारत्यागेन कषायैर्मोचनम् । चैत्राश्विनयोरष्टाह्निकाकारकाः सुराजा भवेयुस्तया शिष्टधर्मोपदेशः ।

३२-३४ अष्टाह्निकाविधाने नर्तकीनृत्ये विवेकः ।

३५ जिनचैत्ये गेय-वाद्ये विवेकः ।

३६ „ स्तुति स्तोत्रपाठे तालरासे लगुडरासे च विचारः ।

३७ „ नाटकनर्तने निष्क्रमणकथने च विधिः ।

३८ „ हास्य-क्रीडा-होडनिषेधः । रात्रौ युवतिप्रवेशस्य स्नपन-नन्दी-प्रतिष्ठानां च निषेधः ।

३९ „ माघमाला-जलक्रीडाऽऽन्दोलननिषेधः, सूर्येऽस्त गते बलिधारण-गृहकार्यनिषेधः ।

४० „ नन्दि-प्रतिष्ठाऽधिकारिसूरिलक्षणम् ।

कालस्वरूपकुलके ।

१३ सुदुर्लभस्य कुल-बल-जाति-गुणसमृद्धस्य मनुजत्वस्य साफल्य उपदेशः ।

१४ सुगुरूपदेशं विनाऽऽर्यानार्यदेशयोर्नरत्वनैरर्थक्यम् ।

१५ दीर्घायुष्मतां गुरुवचनश्रवणयोगः ।

१६ गुरुवचनश्रवणेऽपि जिनवचनश्रद्धानस्य दुर्लभता ।

श्रद्धानहीनानां विपरीतादचेष्टाः १७–२० ।

१७ अविधिप्रवर्तन–विधिपरदूषण–प्रवाहपतितप्रशंसा, अनुस्रोतः–प्रतिस्रोतसोर्नैरन्तर्यम् ।

१८ जिनवचनभ्रान्त्याऽन्यत्र धर्मे विलगनम्, सुगुरुश्रुतेर्दूरगमनम, विधिपथपृथक्स्थितानां जिन–मुनीनां वन्दनम्, तन्मार्गस्थितजनाभिनन्दनम् ।

१९ अनायतनवन्दनम् ।

२० पारतन्त्र्य–विधि–विषयाज्ञानम्, तज्ज्ञानिभिः सह कलहः, भस्मग्रहस्य दशमाश्चर्यस्य च प्रभावः ।

२१ दुःषमा–हुण्डावसर्पिण्योर्दुष्टतावशादसंयतपूजा ।

२२–२३ जघन्यविंशतिप्रान्तसंवत्सरेषु प्रजाक्षयः, तत्र धर्मप्रमत्तानां धर्मप्रवृत्तानां च परिणामसूचनम् ।

२४ प्रमादत्यागिनां विधिधर्मलग्नानां परमार्थवृत्त्या जीवज्जागरूकत्वम् ।

२५ चाहिलदर्शितेऽस्मिन् मार्गे प्रभूतं विमर्श्य सदाऽऽदरकरणे सद्बोधः ।

२६ वन्धूनामैक्ये युतयुतवन्ध–दृढवन्धगृहयोः पतनापतनदृष्टान्तेन बोधः ।

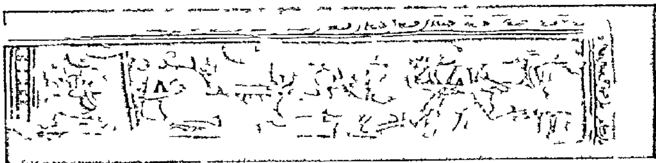
२७ ऐक्ये प्रमार्जनीदृष्टान्तः ।

२८ श्लेषालङ्कारेण ग्रह–नक्षत्राणां दृष्टान्तेनौचित्योपेतस्य वसुप्राप्तिसूचनं मातापित्रोश्चित्ताबर्जकस्यैव च सर्वत्रादरसूचनम् ।

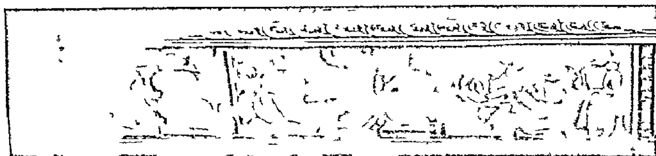
२९–३० लोहचुम्बकोपेत–तद्रहितपोतयोर्दृष्टान्तेन लोभत्यागात् लाभदर्शनम् ।

३१ शुभगुरुदृष्टस्य रुष्टयमादपि निर्भयत्वम्, परमेष्ठिमन्त्राधिवासितमनसो दुःखनाशः ।

३२ कर्तृनामनिर्देशपूर्वकमुपसंहारः । श्रोतृ-पाठकादीनां सिद्धिपदे वासः ।

जे. भां. ता. पुस्तिकाया काष्ठफलके चित्रिता जिनवल्लभसूरिमूर्तिः।

जे. भां. ता. पुस्तिकायां काष्ठपट्टिकायां चित्रिता जिनदत्तसूरिमूर्तिः।

अपभ्रंशकाव्यत्रयी ।

(१)

जिनदत्तसूरिविरचिता

जिनपालोपाध्यायविहितवृत्तियुता

चर्चरी ।

जिनपतिपदपद्मं रम्यमानम्य शोण-
च्छविविरचितदिगन्तं कोमलं श्रीनिधानम् ।
जडमतिरपि किञ्चिच्चर्चरीं चर्चयामि
प्रचुरगुरुगुणौघद्रत्नविद्योतमानाम् ॥१॥
स्तुतिस्वरूपां जिनवल्लभस्य प्रसङ्गतश्चैत्यविधिप्रधानाम् ।
गीतिप्रवृत्तोल्लसनैर्विदग्धामवेक्ष्य नैनां भुवि मोदते कः ? ॥ २ ॥

इह हि समस्तविद्यानिधान–चारित्रपवित्र–निर्भीकशिरोमणि–श्रीमज्जिनवल्लभसूरिगुणात्यन्तावर्जितमानसाः श्रीमज्जिनदत्तसूरयः स्वयं तदेकतानाः अपि शेषलोकस्य तदर्थतानिमित्तं तद्गुणस्तुतिरूपां समस्तश्रोतृश्रोत्रपीयूषकल्पामिमां चर्चरीं चक्रुः । इयं च प्रथममञ्जरीभाषया नृत्यद्भिर्गीयते । विरचिता च श्रीवाग्जडदेशतिलकायमानश्रीमद्धर्मनाथजिनायतनविभूषिते श्रीव्याघ्रपुरे । ततस्तद्गासन्नतरतया आदौ तावत् श्रीधर्मनाथनमस्कारपूर्वकं तामारिप्समाण इदमाह–

नमिवि जिणेसरधम्मह तिहुयणसामियह
पायकमलु ससिनिम्मलु सिवगयगामियह ।
करिमि जहट्ठियगुणथुइ सिरिजिणवल्लहह
जुगपवरागमसूरिहि गुणिगणदुल्लहह ॥ १ ॥

[नत्वा जिनेश्वरधर्मस्य त्रिभुवनस्वामिनः
पादकमलं शशिनिर्मलं शिवगतिगामिनः ।
करोमि यथास्थितगुणस्तुतिं श्रीजिनवल्लभस्य
युगप्रवरागमसूरेर्गुणिगणदुर्लभस्य ॥ १ ॥]

---

१ क. °तत्र° । २ ख. ग. °र्व° । ३ क. प्रथमं मं° । ४ ख. ग. श्रीमद्° । ५ क. °णि° ।

परिच्छेद्यो गुणैरिति गम्यते। एतानि हि सदभ्यस्ततया निजनामवज्जानाति। न
च तद्वदन्यो घनानि प्रभूतानि। परेऽन्ये प्रकृष्टा वा परिवादिनो जैनमतापभाषण-
शीलास्त एव गजेन्द्रास्तेषां विदारणं सर्वथा निराकरणं तत्र पञ्चमुखः सिंहः।
तस्य भगवतो गुणवर्णनं कर्तुं कः शक्नोत्येकमुख इत्यर्थः ॥ २ ॥

जो वायरणु वियाणइ सुहलक्खणनिलउ
सद्दु असद्दु वियारइ सुवियक्खणतिलउ।
सुच्छंदिण वक्खाणइ छंदु जु सुजइमउ
गुरु लहु लहि पइठावइ नरहिउ विजयमउ ॥ ३ ॥

[यो व्याकरणं विजानाति शुभलक्षणनिलयः
शब्दमशब्दं विचारयति सुविचक्षणतिलकः।
सुच्छन्दसा व्याख्यानयति छन्दो यः सुयतिमतः
गुरु लघु लब्ध्वा प्रतिष्ठापयति नरहितो विजयताम् ॥ ३ ॥]

यो व्याकरणं शब्दलक्षणशास्त्रं शास्त्रान्तरमहाकाव्यादिविधाननिबन्धन
विजानाति। एतदन्तरेण हि शास्त्रान्तरानिष्पत्तेः। तथा चोच्यते—

"अनधीत्य शब्दशास्त्रं योऽन्यच्छास्त्रं समीहते कर्तुम्।
सोऽह्नः पदानि गणयति निशि तमसि जले चिरंगतस्य ॥"

शुभलक्षणानां सामुद्रिकोक्तानां निलयस्तच्छरीरस्य तन्निवासत्वात्। वैया-
करणत्वाच्च शब्दं व्युत्पत्तिवैकल्यदोषरहितम्, अपशब्दं चापभ्रष्टं तद्दोषसहितं
विचारयति सुविचक्षणानां तिलकः। तथा शोभनाभिप्रायेण च्छन्दः पद्यलक्षणशास्त्रं
यो व्याख्यानयति। सुयतीनां सुमुनीनां मतोऽभीष्टः। गुरुं गुणाढ्यं लघुमल्पगुणं
लब्ध्वा विज्ञाय पदे आचार्यादौ वैयावृत्यकरत्वे चास्थापयति नरहितः समस्तमनु-
जजात्यनुकूलः। विवादादौ परवादिनिराकरणेन विशिष्टो जय उत्साहविशेषस्त-
न्निर्वृत्तेः। अथवा च्छन्दस एव एतानि विशेषणानि। छन्दसि च विरतिर्यतिरष्टौ च
मकारादयो मात्रासमूहरूपा गणा भवन्ति।

" मस्त्रिगुरुस्त्रिलघुश्च नकारो भादिगुरुश्च तथाऽऽदिलघुर्यः।
जो गुरुमध्यगतो रलमध्यः सोऽन्त्यगुरुः कथितोऽन्त्यलघुस्तः ॥"

ततश्च सुयतयः शोभना विरामा गुरु-लघू एकमात्र-द्विमात्रकौ वर्णौ
पदं च स्थानं गुरुः आर्यायामर्धद्वयेऽपि पर्यन्तवर्तिनौ। द्वितीयार्धे तु षष्ठं स्थान-
मित्यादिकम्। नरौ नगण-रगणौ विशिष्टौ जगण-यगणौ तदभिमतमित्यर्थः ॥ ३ ॥

१५ ग पला? । १६ ग ग भर? । १७ ख ग. °निरओ । १८ ग.ङ. °मओ । १९ क. विजयओ ।
२० ख ग. °लख्य । २१ ख ग. ° वेयरूप° । २२ क. मनो° । २३ ख. ग. वा । २४ क. °वृत्तः । २५ ख ग. सत्य? ।

कव्वु अउव्वु जु विरयइ नवरसभरसहिउ
लद्धपसिद्धिहिं सुकइहिं सायरु जो महिउ ।
सुकइ माहु ति पसंसहिं जे तसु सुहगुरुहु
साहु न मुणहिं अयाणुय मइजियसुरगुरुहु ॥ ४ ॥

[काव्यमपूर्वं यो विरचयति नवरसभरसहितं
लब्धप्रसिद्धिभिः सुकविभिः सादरं यो महितः ।
सुकविं माघ इति प्रशंसन्ति ये तस्य शुभगुरोः
साधु न जानतेऽज्ञा मतिजितसुरगुरोः ॥ ४ ॥]

काव्यमपूर्वं रमणीयत्वादत्यद्भुतं पूर्वकविभिरपि वा न कृतमिति महाग्रन्थरूपप्रश्नोत्तरशतक–शृङ्गारशतक–प्रचुरप्रशस्तिप्रभृतिकं यो विरचयति नवरसभरसहितम् । रसाश्च–" शृङ्गार–हास्य–करुणा–रौद्र–वीर–भयानकाः ।
बीभत्साद्भुत–शान्ताश्च नव नाट्ये रसाः स्मृताः ॥

लब्धप्रसिद्धिभिरत्यन्तप्रसिद्धैः सुकविभिर्नरवर्ममहाराजसम्बन्धिभिः सादरं यो महितः । सुकविं माघं वे प्रशंसन्ति—
" माघेन विघ्नितोत्साहा नोत्सहन्ते पदक्रमे ।
स्मरन्ति भारवेरेव कवयः कपयो यथा ॥"

इत्यादिना श्लाघन्ते; ये तस्य शुभगुरोर्मध्यं यथावस्थितं स्वरूपं न जानते अज्ञतया मतिजितसुरगुरोरित्यर्थः ॥ ४ ॥

कालियासु कइ आसि जु लोइहिं वन्नियइ
ताव जाव जिणवल्लहु कइ नाअन्नियइ ।
अप्पु चित्तु परियाणहि तं पि विसुद्ध न य
ते वि चित्तकइराय भणिज्जहि मुद्धनय ॥ ५ ॥

[कालिदासः कविरासीद् यो लोकैर्वर्ण्यते
तावद् यावज्जिनवल्लभः कविर्नाकर्ण्यते ।
अल्पं चित्रं परिजानन्ति तदपि विशुद्धं न च
तेऽपि चित्रकविराजा भण्यन्ते मुग्धनताः ॥ ५ ॥]

कालिदासः कविरासीत्, यो लोकैर्भारविमहाकविप्रभृतिभिरपि वर्ण्यते स्वकृतमहाकाव्यसंशोधनप्रस्तावे । तथा च तदुक्तिः—

२६ क. °श्नो । २७ ख. ग. °हिं । २८ ख ग. °तकं । २९ ख ग जानति । ३० ख. यासि । ३१ ख. ग. लोयहिं । ३२ ख. °कवि° ।

" कवयः कालिदासाद्याः कवयो वयमप्यमी ।
पर्वते परमाणौ च वस्तुत्वमुभयोरपि ॥"

तावद् यावज्जिनवल्लभो महाकविर्नाकर्ण्यते । तदुक्तम्—

" चित्रं चित्रं वितन्वन् नवरसरुचिरं काव्यमन्यच्च भूयः
सर्वं निर्दोषमहो मुखमिव सगुणत्वेन पट्टांशुकश्रि ।
कान्तावत् कान्तवर्णं भरतनृपतिवच्चावलङ्कारसारं
चक्रे माघादिसूक्तेष्वनभिमुखमहो ! मानसं धीमतां यः ॥ "

अल्पं चित्रं चक्र-मुसलादिरूपं ये परिजानन्ति, तदपि विशुद्धं यथावस्थितं नैव । तेऽपि चित्रकविराजाः सर्वचित्रकविप्रकृष्टा भण्यन्ते लोकैर्मुग्धतया इत्यर्थः ॥५॥

सुकइविसेसियवयणु जु वप्पइराउकइ
सु वि जिणवल्लहपुरउ न पावइ [37]किंचि कइ ।
अवरि अणेयविणेयहिं सुकइ पसंसियहिं
तक्कवामयलुद्धिहिं निच्चु नमंसियहिं ॥ ६ ॥

[सुकविविशेषितवचनो यो वाक्पतिराजकविः
सोऽपि जिनवल्लभपुरतो न प्राप्नोति कीर्तिं काञ्चित् ।
अपरेऽनेकविनेयैः सुकवयः प्रशस्यन्ते
तत्काव्यामृतलुब्धैर्नित्यं नमस्यन्ते ॥ ६ ॥]

सुकविभिर्विशेषितमतिशयपदवीं प्रापितं सुकविभ्यो वा संस्कृतकाव्यकर्तृभ्यो विशेषितं केवलप्राकृतप्रबन्धरूपं वचनं गौडवधादिप्रबन्धरूपं यस्य स तथा । यो वाक्पतिराजकविर्यत्कीर्तिश्रुतिकुतूहलितदूरदेशान्तरायातेषु विद्वत्सु स्वरूपानुयोगे सति यद्वार्यो तान् प्रति प्रत्युत्तरमेवमूचे—

" [1]होहिंति केवि जे ते न याणिमो जे गया नमो ताण ।
संपइ इह जे कइणो ते मह पईणो न सारिच्छा ॥ "

सोऽपि इह जिनवल्लभस्य पुरतो न पाण्डित्यकीर्तिं काञ्चन प्राप्नोति । अपरेऽपि बाण-मयूरप्रभृतयोऽनेके विनेयैस्तच्छिष्यैरेव सुकवयः प्रशस्यन्ते । तत्काव्यामृतलुब्धैश्च नित्यं नमस्यन्ते । इति तेऽपि तत्सामर्थ्यं न प्राप्नुवन्तीति भावार्थः॥६॥

(१) भविष्यन्ति केचिद् ये तान् न जानीमो ये गता नमस्तेभ्यः ।
सम्प्रतीह ये कवयस्ते मम पत्युर्न सदृशाः ॥

३३ ख. ग. °रिति । ३४ ख. °शं° । ३५ ख. ग. °राजः । ३६ क. °विसेसिय° । ३७ क. किंत्त । ३८ क. °विणेइहि । ३९ क. सुकय । ४० ख. ग. °वचनरूपं गौडवधादि । ४१ क. °रातेषु । ४२ ख. ग. केवि । ४३ ख. ग. ये । ४४ क. पयणो । ४५ क. °पि जिन° । ४६ क. स्यंते ते° । ४७ क. °ति भाव इत्यर्थः ।

कव्वु अउव्वु जु विरयइ नवरसभरसहिउ
लद्धपसिद्धिहिं सुकइहिं सायरु जो महिउ ।
सुकइ माहु ति पसंसहिं जे तसु सुहगुरुहु
साहु न मुणँहि अयाणुय मइजियसुरगुरुहु ॥ ४ ॥

[काव्यमपूर्वं यो विरचयति नवरसभरसहितं
लब्धप्रसिद्धिभिः सुकविभिः सादरं यो महितः ।
सुकविं माघं इति प्रशंसन्ति ये तस्य शुभगुरोः
साधु न जानतेऽज्ञा मतिजितसुरगुरोः ॥ ४ ॥]

काव्यमपूर्वं रमणीयत्वादत्यद्भुतं पूर्वकविभिरपि वा न कृतमिति महाप्रबन्धरूपप्रश्नोत्तरशतक–शृङ्गारशतक–प्रचुरप्रशस्तिप्रभृतिकं यो विरचयति नवरसभरसहितम् । रसाश्च–" शृङ्गार–हास्य–करुणा–रौद्र–वीर–भयानकाः ।
बीभत्साद्भुत–शान्ताश्च नव नाट्ये रसाः स्मृताः ॥

लब्धप्रसिद्धिभिरत्यन्तप्रसिद्धैः सुकविभिर्नरवर्ममहाराजसम्बन्धिभिः सादरं यो महितः । सुकविं माघं ते प्रशंसन्ति—
" माघेन विघ्नितोत्साहा नोत्सहन्ते पदक्रमे ।
स्मरन्ति भारवेरेव कवयः कपयो यथा ॥"

इत्यादिना श्लाघन्ते, ये तस्य शुभगुरोर्मध्यं यथावस्थितं स्वरूपं न जानते अज्ञप्राया मतिजितसुरगुरोरित्यर्थः ॥ ४ ॥

कालियासु कइ आसि जु[31] लोयहिं वन्नियइ
ताव जाव जिणवल्लहु कइ नाअन्नियइ ।
अप्पु चित्तु परियाणँहि तं पि विसुद्ध न य
ते वि चित्तकइराय भणिज्जँहि मुद्धनय ॥ ५ ॥

[कालिदासः कविरासीद् यो लोकैर्वर्ण्यते
तावद् यावज्जिनवल्लभः कविर्नाकर्ण्यते ।
अल्पं चित्रं परिजानन्ति तदपि विशुद्धं न च
तेऽपि चित्रकविराजा मण्यन्ते मुग्धनताः ॥ ५ ॥]

कालिदासः कविरासीत्, यो लोकैर्भारविमहाकविप्रभृतिभिरपि वर्ण्यते स्वकृतमहाकाव्यसंशोधनप्रस्तावे । तथा च तदुक्तिः —

२६ क. °ओ । २७ ख ग °हिं । २८ ख ग °तक । २९ ख ग जानंति । ३० ख याणि ।
३१ ख. ग. लोयहि । ३२ ख. °कवि° ।

यः सिद्धान्तं विजानाति जिनवदनोद्भूतम्, अर्थतो वा जिनवचनोद्भूतं तस्य नामापि श्रुत्वाऽऽस्तां दर्शनादि, तुष्यति भवति य इह भव्यः। गुरुपरतन्त्रैः सर्वं कृत्यं क्रियते इति पारतन्त्र्यं येन प्रकटितम्। सर्वत्रापि चैत्य-साध्वादौ शुद्ध-जिनाज्ञाप्रवृत्तिरूपो विधिः। सम्यक्त्वादेर्मिथ्यात्वादिपरिहार इव देवपूजाऽऽदेः सर्वथा आशातनादिपरिहारेण जिनप्रतिमादेश्चारित्रादेर्वाऽतीचारपरिहारेण साध्वा-दिर्विषयः। ताभ्यां कलितं ज्ञानादित्रयवदेतत्त्रयस्यापि मोक्षाङ्गत्वात्। सखीति चर्च्चरीरूपत्वात् सम्बोधनम्। यस्य यशः प्रसरत् न केनापि प्रतिस्खलितम्, तत उत्कृष्टस्यान्यस्याभावादित्यर्थः ॥ ८ ॥

जो किर सुत्तु वियाणइ कहइ जु कारवइ
करइ जिणेहिं जु भासिउ सिवपहु दक्खवइ।
खवइ पावु पुव्वज्जिउ पर-अप्पह तणउं
तासु अदंसणि सगुणहिं झूरिज्जइ घणउं ॥ ९ ॥

[यः किल सूत्र विजानाति कथयति यः कारयति
करोति जिनैर्यद् भाषितं शिवपथ दर्शयति।
क्षपयति पाप पूर्वार्जित परात्मनोः सम्बन्धि
तस्यादर्शनेन सगुणैः खिद्यते प्रभूतम् ॥ ९ ॥]

यः किल सूत्रं विजानाति, कथयति भव्येभ्यः। कारयति च तैरेव देशना-द्वारेण। करोति जिनैर्यद् भाषितं मोक्षमार्गं दर्शयति। एवंविधश्च सन् क्षपयति पापं पूर्वार्जितं परात्मनोः सम्बन्धि। तस्यादर्शनेन सगुणैः खिद्यते प्रभूतमित्यर्थः ॥ ९ ॥

परिहरि लोयपवाहु पयट्टिउ विहिविसउ
पारतंति सहु जेण निहोडि कुमग्गसउ।
दंसिउ जेण दुसंघ-सुसंघहं अंतरउ
वद्धमाणजिणतित्थह कियउ निरंतरउ ॥ १० ॥

[परिहृत्य लोकप्रवाहं प्रवर्तितो विधिविषयः
पारतन्त्र्येण सह येन निराकृत्य कुमार्गशतम्।
दर्शित येन दुःसङ्घ-सुसङ्घयोरन्तरं
वर्धमानजिनतीर्थस्य कृत निरन्तरम् ॥ १० ॥]

परिहृत्य लोकप्रवाहमविधिप्रवृत्तचैत्यसाधुभक्त्यादिकं प्रवर्तितो विधिविषयश्च पारतन्त्र्येण सह। एतत्स्वरूपं च पूर्वमेवोक्तम्। येन निराकृत्य कुमार्गशतं दर्शितं

५४ क. °तो जिन°। ५५ क °तं वा। ५६ क °स्था। ५७ ख. ग. °भ्यादि°। ५८ ख. ग. °परी°। ५९ क. कलितज्ञा°। ६० क. चच्चरी°। ६१ क. पाव। ६२ क. तणउ। ६३ क. सुरि°। ६४ क. °संघहं।

जिण कयँ नाणा चित्तइं चित्तु हरंति लहु
तसु दंसणु विणु पुन्निहिं कउ लब्भइ दुलहु ।
सारइं बहु थुइ–थुत्तइं चित्तइं जेण कयँ
तसु पयकमलु जि पणमँहि ते जण कयसुकय ॥ ७ ॥

[येन कृतानि नाना चित्राणि चित्त हरन्ति लघु
तस्य दर्शन विना पुण्यै. कुतो लभ्यते दुर्लभम् ।
साराणि बहूनि स्तुति–स्तोत्राणि चित्राणि येन कृतानि
तस्य पदकमल ये प्रणमन्ति ते जना कृतसुकृता ॥ ७ ॥]

येन कृतान्यनेकानि चित्राणि नानारूपाणि चक्र–खड्गाद्याकारवर्णविन्यासरूपाणि पद्चक्रिका–सप्तचक्रिका–गजबन्धरूपाणि वा चित्त हरन्ति लघु । तस्य दर्शनं विना पुण्यैः कथं लभ्यते दुर्लभम् । तथा साराणि गम्भीरमहार्थानि बहूनि स्तुति–स्तोत्राणि चित्राणि गुप्तक्रिय–समसस्कृतार्धप्राकृतार्धसस्कृत–गोमूत्रिकाऽऽदिरूपाणि वा येन कृतानि । तस्य पद्कमल ये प्रणमन्ति, ते जना कृतसुकृता॰ । यद्यपि शेषकवयोऽपि चित्रकाँव्यादिनिष्णातास्तथापि याँदृश श्रीजिनवल्लभसूरेरुपलभ्यते, न तादृश प्रायोऽन्यस्य श्रूयते । तर्कादिविद्या इव ज्योतिर्गणितादिविद्या अपि सर्वा. पद्मावतीमन्त्रविद्याप्रभृतयश्च तस्य सातिशया आसन्निति सर्वेभ्य उत्कर्ष. । तथा चोक्तम्—

" योग्यस्थानानवाप्ते पृथुदयधुमिथोविप्रयोगाभितप्ते
शश्वद् विश्वभ्रमार्तैरपि च तनुतरामात्ममूर्ति दधत्य ।
सत्य यद्वक्त्रपङ्केरुहसदसि सहावासमासाद्य सद्यो
विद्या प्रीत्येव सर्वा युगपदुपचय लेभिरे भूरिकालान् ॥ " इत्यर्थः ॥ ७ ॥

एव तर्कादिविद्यानिधानत्वमभिधायाथ सिद्धान्तविषयं तदाह—

जो सिद्धंतु वियाणइ जिणवयणुब्भविउ
तसु नामु वि सुणि तूसइ होइ जु इहु भविउ ।
पारतंतु जिणि पयडिउ विहिविसइहिं कलिउ
सहि ! जसु जसु पसरंतु न केणइ पडिखलिउ ॥ ८ ॥

[य सिद्धान्त विजानाति जिनवद(च)नोद्भूत
तस्य नामापि श्रुत्वा तुष्यति भवति य इह भव्य ।
पारतन्त्र्य येन प्रकटित विधि–विषयाभ्या कलित
सखे ! यस्य यश प्रसरत्न केनापि प्रतिस्खलितम् ॥ ८ ॥]

४८ ख. ग. कइ । ४९ ख. ग थुत्तइ । ५० ख कय । ५१ क 'कान्यनि' । ५२ क. °र जिन° । ५३ क नाम ।

यः सिद्धान्तं विजानाति जिनवदनोद्भूतम्, अर्थतो वा जिनवचनोद्भूतं तस्य नामापि श्रुत्वाऽऽस्तां दर्शनादि, तुष्यति भवति य इह भव्यः । गुरुपरतन्त्रैः सर्वं कृत्यं क्रियते इति पारतन्त्र्यं येन प्रकटितम् । सर्वत्रापि चैत्य-साध्वादौ शुद्ध-जिनाज्ञाप्रवृत्तिरूपो विधिः । सम्यक्त्वादेर्मिथ्यात्वादिपरिहार इव देवपूजाऽऽदेः सर्वथा आशातनादिपरिहारेण जिनप्रतिमादेश्चारित्रादेर्वाऽतीचारपरिहारेण साध्वादिर्विषयः । तास्यां कलितं ज्ञानादित्रयवदेतत्त्रयस्यापि मोक्षाङ्गत्वात् । सखीति चर्चरीरूपत्वात् सम्बोधनम् । यस्य यशः प्रसरत् न केनापि प्रतिस्खलितम्, तत उत्कृष्टस्यान्यस्याभावादित्यर्थः ॥ ८ ॥

जो किर सुत्तु वियाणइ कहइ जु कारवइ
करइ जिणेहि जु भासिउ सिवपहु दक्खवइ ।
खवइ पावु पुव्वज्जिउ पर-अप्पह तणउं
तासु अदंसणि सगुणहि झूरिज्जइ घणउं ॥ ९ ॥

[य: किल सूत्र विजानाति कथयति य: कारयति
करोति जिनैर्यद् भाषित शिवपथ दर्शयति ।
क्षपयति पाप पूर्वार्जित परात्मनोः सम्बन्धि
तस्यादर्शनेन सगुणै: खिद्यते प्रभूतम् ॥ ९ ॥]

यः किल सूत्रं विजानाति, कथयति भव्येभ्यः । कारयति च तैरेव देशनाद्वारेण । करोति जिनैर्यद् भाषितं मोक्षमार्गं दर्शयति । एवंविधश्च सन् क्षपयति पापं पूर्वार्जितं परात्मनोः सम्बन्धि । तस्यादर्शनेन सगुणैः खिद्यते प्रभूतमित्यर्थः ॥ ९ ॥

परिहरि लोयपवाहु पयट्टिउ विहिविसउ
पारतंति सहु जेण निहोडि कुमग्गसउ ।
दंसिउ जेण दुसंघ-सुसंघह अंतरउ
वद्धमाणजिणतित्थह कियउ निरंतरउ ॥ १० ॥

[परिहृत्य लोकप्रवाह प्रवर्तितो विधिविषयः
पारतन्त्र्येण सह येन निराकृत्य कुमार्गशतम् ।
दर्शित येन दुःसङ्घ-सुसङ्घयोरन्तर
वर्धमानजिनतीर्थस्य कृत निरन्तरम् ॥ १० ॥]

परिहृत्य लोकप्रवाहमविधिप्रवृत्तचैत्यसाधुभक्त्यादिकं प्रवर्तितो विधिर्विषयश्च पारतन्त्र्येण सह । एतत्स्वरूपं च पूर्वमेवोक्तम् । येन निराकृत्य कुमार्गशतं दर्शितं

५४ क. °तो जिन° । ५५ ख °त वा । ५६ क °स्ता । ५७ ख. ग °मादि° । ५८ ख ग. °षरी° । ५९ क. कलिताः° । ६० क चर्चरी° । ६१ ख. पाव । ६२ क. तणउ । ६३ क. सुरि° । ६४ क. °संघहं ।

येन दुःसह्व-सुसह्वयोरन्तरम् । एवं च कुर्वता वर्धमानजिनतीर्थस्य कृतं निरन्तर मविच्छेद इत्यर्थः ॥ १० ॥

जे उस्सुत्तुं पर्यंपहि दूरि ति परिहरइ
जो उ सुनार्ण-सुदंसण-किरिय वि आयरइ ।
गड्डरिगामपवाहपवित्ति वि संवरिय
जिण गीयत्थायरिंय सव्वंइं संभरिय ॥ ११ ॥

[ये उत्सूत्र प्रजल्पन्ति दूरेण तान् परिहरति
यस्तु सुज्ञान-सुदर्शन-क्रिया अप्याचरति ।
गड्डरिकाप्रवाहगामिप्रवृत्तिं संवृत्य
येन गीतार्थाचार्याः सर्वेऽपि सस्मृताः ॥ ११ ॥]

ये उत्सूत्रं प्रजल्पन्ति, दूरेण तान् परिहरति । यश्च सुज्ञान-सद्दर्शनसाधुक्रियाश्चाचरति । गड्डरिकाप्रवाहगामिनां प्रवृत्तिमपि संवृत्य । 'प्रवाहशब्दस्य पूर्वनिपातश्छन्दोवशात्' । येन गीतार्थाचार्याः सर्वेऽपि संस्मृतास्तदुक्तशुद्धमार्गप्रकाशनादित्यर्थः ॥ ११ ॥

चेइहरि अणुचियइं जि गीयइं वाइयइं
तह पिच्छण-थुइ-थुत्तइं खिड्डइ कोउयइं ।
विरहंकिणि किर तित्थु ति सव्वि निवारियइं
तेहिं कइहिं आसायण तेण न कारियइ ॥ १२ ॥

[चैत्यगृहेऽनुचितानि यानि गीतानि वादितानि
तथा प्रेक्षण-स्तुति-स्तोत्राणि क्रीडाः कौतुकानि ।
विरहाङ्केन किल तत्र तानि सर्वाणि निवारितानि
तैः कृतैराशातनास्तेन न कार्यन्ते ॥ १२ ॥]

चैत्यगृहे यान्यनुचितानि गीत-वादित्राणि रसायनविवरणदर्शितानि । तथा प्रेक्षणक-स्तुति-स्तोत्राणि क्रीडा जलकेलिप्रभृतयः कौतुकानीन्द्रजालादीनि विरहाङ्केन श्रीहरिभद्रसूरिणा—

"[१]उचियमिह गीय-वाइयमुचियाण वयाइएहिं जं रम्मं ।
जिणगुणविसयं सद्धम्मबुद्धिजणगं अणुवहासं ॥"

(१) उचितमिह गीत-वादितमुचितानां व्रतादिकैर्यद् रम्यम् ।
जिनगुणविषयं सद्धर्मबुद्धिजनकमनुपहासम् ॥

६५ ख. ग.जिनवर्धमानती° । ६६ क. उस्सुत्त । ६७ ख.ग.जो । ६८ ख. ग.°ण । ६९ क.°त्ति स° । ७० ख ग. °इं । ७१ ख.ग.सद्धान° । ७२ ख.ग. प्रवाहेण । ७३ ख. °हरिण ति° । ७४ क सवि । ७५ ख. °पुद्वि°

इति वदता किल तत्र चैत्ये तानि सर्वाणि निवारितानि । कुतो यतस्तैः कृतैराशातना भगवदाज्ञोल्लङ्घनेनावज्ञा कृता भवति । तेनैं न कार्यन्त इत्यर्थः ॥१२॥

यद्येवं विरहाङ्केन निषिद्धान्येतानि तर्हि किमर्थं क्रियन्तेँ इत्यत आह—

लोयपवाहपयट्टिहि कोऊहलपिँइँहि
कीरन्तइँ फुडदोसइँ संसयविरहियँहि ।
ताइं वि समँइंनिसिद्धइ समइकयत्थियँहि
धम्मत्थीहि वि कीरहिं बहुजणपत्थियँहि ॥ १३ ॥

[लोकप्रवाहप्रवृत्तैः कुतूहलप्रियैः
क्रियमाणानि स्फुटदोषाणि संशयविरहितैः ।
तान्यपि समयनिषिद्धानि स्वमतिकदर्थितै-
र्धर्मार्थिभिरपि क्रियन्ते बहुजनप्रार्थितैः ॥ १३ ॥]

लोकप्रवाहप्रवृत्तैः कुतूहलप्रियैश्च क्रियमाणानि स्फुटदोषाण्यपि संशयविरहितैस्तत्र करणेऽपि निश्चितदोषाभावैः। तान्यपि जलक्रीडाऽऽदीनि सिद्धान्तनिषिद्धानि कुमार्गानुगामिस्वमतिकदर्थितैः स्वबुद्ध्या धर्मार्थिभिरपि क्रियन्ते बहुजनप्रार्थितानि। कुतूहलप्रियत्वात् प्रायो जनानामित्यर्थः ॥ १३ ॥

जुगपवरागमु मन्निउ सिरिहरिभद्दपहु
पडिहयकुमयसमूहु पयासियमुत्तिपहु ।
जुगपहाणसिद्धंतिण सिरिजिणवल्लहिण
पयडिउ पयडपयाविण विहिपहु दुल्लहिण ॥ १४ ॥

[युगप्रवरागमो मानितः श्रीहरिभद्रप्रभुः
प्रतिहतकुमतसमूहः प्रकाशितमुक्तिपथः ।
युगप्रधानसिद्धान्तेन श्रीजिनवल्लभेन
प्रकटितः प्रकटप्रतापेन विधिपथो दुर्लभेन ॥ १४ ॥]

रागमो मानितः श्रीहरिभद्रप्रभुस्तद्वचनमननेन तन्मननानुमानात् । प्रतिहतकुमतसमूहोऽनेकान्तजयपताकाऽऽदितर्कप्रणयनेन प्रकाशितमुक्तिमार्गश्चतुर्दशशतप्रकरणविधानेन । ततश्च युगप्रधानसिद्धान्तेन श्रीजिनवल्लभेन तदनुसारिणा प्रकटितः प्रकटप्रतापेन भुवनविख्यातसत्त्वेन विधिमार्गो दुर्लभेन 'निःपुण्यानामिति गम्यते' इति शेषः ॥ १४ ॥

७६ क. तेन का० । ७७ स. ग. क्रियन्त । ७८ स. ग. मनितः । ७९ क. दुर्लभो

विधिप्रकटनमेव प्रसङ्गतः प्राह्—

विहिचेईहरु कारिउ कहिउ तमाययणु
तमिह अणिस्साचेइउ कैयनिव्वुइनयणु ।
विहि पुण तत्थ निवेइय सिवपावणपउण
जं निसुणेविणु रंजियँ जिणपवयणनिउण ॥ १५ ॥

[विधिचैत्यगृह कारित कथित तदायतन
तदिहानिश्राचैत्य कृतनिर्वृतिनयनम् ।
विधिः पुनस्तत्र निवेदितः शिवप्रापणप्रगुणः
य निश्रुत्य रञ्जिता जिनप्रवचननिपुणाः ॥ १५ ॥]

विधिप्रधानं चैत्यं तत् कारितं देशनाद्वारेण श्राद्धैः । कथितं च तदायतनं-मिति । आयं ज्ञानादिलाभं तनोतीति कृत्वा तदिहानिश्राचैत्यमपि न निश्रया साध्वा-द्यायत्तैतया वर्तते किन्त्वागमोक्तनीत्यैव वर्तते इति कृत्वा कृतनिर्वृतिनयनम् । एवं विधिचैत्यस्यैतन्नामत्रयं कथितं भवति । विधिराज्ञा पुनस्तत्र निवेदितः शिवप्रापण-प्रवणः । यं विधिमाकर्ण्य रञ्जिता जिनप्रवचननिपुणा इत्यर्थः ॥ १५ ॥

विधिमेवाह—

जहि उस्सुत्तुजणक्कमु कु वि किर लोयँणिहि
कीरंतउ नवि दीसइ सुविहिपलोयणिहिं ।
निसि न ण्हाणु न पइट्ठ न साहुँहि साहुणिहि
निसि जुवइहिं न पवेसु न नट्टु विलासिणिहि[८३] ॥ १६ ॥

[यत्रोत्सूत्रजनक्रम कोऽपि किल लोचनै
क्रियमाणो नैत्र दृश्यते सुविधिप्रलोकनै (कैः) ।
निशि न स्नान न प्रतिष्ठा न साधूनां साध्वीना
निशि युवतीनां न प्रवेशो न नृत्य विलासिनीनाम् ॥ १६ ॥]

यत्रोत्सूत्रभाषकजनस्य क्रम आचारो नन्दिव्याख्यानादिकः कोऽपि किल लोचनैः क्रियमाणो नैव दृश्यते सुविधिप्रलोककैः कर्तृभिः । निशि न स्नानं न प्रतिष्ठा न साधूनां साध्वीनां च शेषयुवतीनां च निशि न प्रवेशः । 'वाक्यान्तर-त्वान्निशीति न पौनरुक्त्यम्' नापि नृत्यं विलासिनीनामित्यर्थः ॥ १६ ॥

---

८० ख ग. रजियए॰ । ८१ ख. ग ॰नमेवेति । ८२ क. ॰यत्तया । ८३ क. साहुट्ठु ।

जाइ नाइ न कयग्गहु मन्नइ जिणवयणु
कुणइ न निंदियकंमु न पीडइ धम्मियणु ।
विहिजिणहरि अहिगारिउ सो किर सलहियइ
सुद्धउ धम्मु सुनिम्मलि जसु निवसइ हियइ ॥ १७ ॥

[जाति-ज्ञातेर्न कदाग्रहो मन्यते जिनवचन
करोति न निन्दित कर्म न पीडयति धर्मिजनम् ।
विधिजिनगृहेऽधिकारी स किल श्लाघ्यते
शुद्धो धर्मः सुनिर्मले यस्य निवसति हृदये ॥ १७ ॥]

यत्र च जाति-ज्ञातिकदाग्रहः स्नात्रादौ नास्ति । जातिर्यथैकेटश्रीमालीयादिः, ज्ञातिर्गोष्ठिकपुत्र-पौत्रादिः । कदाग्रहो देवस्य दक्षिणादिदिशि अयमेव स्नानं करोति, नान्य इत्यसदभिनिवेशः । तथा विधिजिनगृहे अधिकारी समस्तकृत्यचिन्तकः स एव श्लाघ्यते; यो मन्यते जिनवचनम्, करोति न निन्दितं कर्म द्यूतादिव्यसन-पैशुन्य-जुगुप्सितव्यवहारादिकम् । न पीडयति धार्मिकं जनं देवद्रव्योद्ग्राहणिकादावपि । शुद्धो धर्मो देवद्रव्योपभोग-कटुविपाकाद्यनुचिन्तनरूपः सुनिर्मले यस्य मनसि सदा निवसतीत्यर्थः ॥ १७ ॥

जिरथु ति-चउरसुसावयदिट्ठउ दव्ववउ
निसिहिं न नंदि करांवि कुवि किर लेइ वउ ।
बलि दिणयरि अत्थमियइ जहिं न हु जिणपुरउ
दीसइ धरिउ न सुत्तइ जहि जणि तूररउ ॥ १८ ॥

[यत्र त्रिचतुरसुश्रावकदृष्टो द्रव्यव्ययो
निशि न नन्दिं कारयित्वा कोऽपि किल लाति व्रतम् ।
बलिर्दिनकरेऽस्तमिते यत्र न खलु जिनपुरतो
दृश्यते धृतो न सुप्ते यत्र जने तूर्यरवः ॥ १८ ॥]

यत्र च त्रि-चतुरसुश्रावकप्रतीतो द्रव्यव्ययः कर्मकरादिविषयः क्रियते । निशि नन्दिं कारयित्वा कोऽपि किल व्रतं न गृह्णाति । बलिरपि दिनकरेऽस्तं गते यत्र नैव प्रतिमापुरतो दृश्यते धृतः । तथा सुप्ते जने प्रहरमात्रातिक्रमे वादित्रशब्दो न भवत्यसंयतजनजागरणभयादित्यर्थः ॥ १८ ॥

जहिं रयणिहि रहभमणु कयाइ न कारियइ
लउडारसु जहिं पुरिसु वि दिंतउ वारियइ ।

८४ ख. ग. धम्मियजणु । ८५ क. °सादिता° । ८६ क. कराविवि । ८७ ख. ग. अस्थि° ।

जहि जलकीडंदोलण हुंति न देवयह
माहमाल न निसिद्धी कयअट्टाहियँई ॥ १९ ॥
[यत्र रजन्यां रथभ्रमण कदाचिन्न कार्यते
लगुडरास यत्र पुरुषोऽपि ददद् वार्यते ।
यत्र जलक्रीडाऽऽन्दोलन भवति न देवताना
माघे माला न निषिद्धा कृताष्टाह्निकानाम् ॥ १९ ॥]

यत्र रजन्यां रथभ्रमणं कदाचिन्न कार्यते । लगुडरासं यत्र पुरुषोऽप्यास्ता योषिद् ददद् वार्यते । यत्र जलक्रीडास्तथा देवतानामम्बिकाऽऽदीनां चान्दोलनं न भवति । एतद्दोषाश्च रसायनविवरणे किञ्चिदुक्ताः । माघे मासि विशेषेण स्नानादिपूर्वकं प्रतिमाया मालारोपणं तदपि न निषिद्धं कृताष्टाह्निकानां श्रावकाणामष्टाह्निकी हि शाश्वतपूजास्ता अवश्यं कार्यास्ताश्च कुर्वद्भिर्यद्येषाऽपि क्रियते तदा क्रियताम् । एतच्च दिगम्बरभक्ताभिनवप्रबुद्धपैल्हकश्रावकोपरोधेन प्रभूततरदूषणाभावेन चोक्तम् । तेन 'माहमालजलकीलंदोलण' इत्यादिकवास्तवसार्वदिकमाघमालानिषेधेन रसायनोक्तेन न विरोध इत्यर्थः ॥ १९ ॥

जँहि सावय जिणपडिमह कँरिहि पइट्ठ न य
इच्छाच्छंद न दीसहि जँहि मुँद्धंगिनय ।
जँहि उस्सुत्तपयट्टह वयणु न निसुणियइ
जहि अर्जुंत्तु जिण-गुरुहु वि गेउ न गाइयइ ॥ २० ॥
[यत्र श्रावका जिनप्रतिमानां कुर्वन्ति प्रतिष्ठा न च
यथाच्छन्दा न दृश्यन्ते यत्र मुग्धाङ्गिनता ।
यत्रोत्सूत्रप्रवृत्ताना वचन न निश्रूयते
यत्रायुक्त जिन-गुर्वोरपि गेय न गीयते ॥ २० ॥]

यत्र श्रावका जिनप्रतिमानां प्रतिष्ठां न कुर्वन्ति । उमास्वातिवाचकादिविरचितप्रतिष्ठाकल्पादिष्वप्रतिपादितत्वात् । यथाच्छन्दा उत्सूत्रभाषका मुग्धप्राणिप्रणता यत्र व्याख्यानादिप्रवृत्ता न दृश्यन्ते । यत्रोत्सूत्रप्रवृत्तानां वचनं न श्रूयते । यत्रायुक्तं विरोध-शृङ्गारातिशयाविर्भावकं जिनाचार्ययोरपि गेयं न गीयत इत्यर्थः ॥ २० ॥

'जँहि सावय तंबोलु न भक्खँहि लिंति न य
जँहि पाणहि य धरंति न सावय छुद्धनय ।

८८ ख ग. °हिय । ८९ ख ग. °हिकादिशा° । ९० ख. ग °प्रल्हक° । ९१ ख ग. इति ।
९२ ख ग. करइ । ९३ क. मुद्धगि । ९४ ख, ग. अजुत्त । ९५ क. °प्रताता । ९६ ख. ग. भक्खहिं ।

जँहि भोयणु न य सयणु न अणुचिउ वइसणेँउ[97]
सह पहेरणि[98] न पवेसु न दुट्ठउ बुल्लणेउँ ॥ २१ ॥
[यत्र श्रावकास्ताम्बूल न भक्षयन्ति लान्ति न च
यत्रोपानहो धारयन्ति न श्रावका शुद्धनया' ।
यत्र भोजन न च शयन नानुचितमुपवेशन
सह प्रहरणैर्न प्रवेशो न दुष्ट जल्पनम् ॥ २१ ॥]

यत्र श्रावकास्ताम्बूलं न भक्षयन्ति, गृह्णन्ति च नैव । यत्रोपानहोऽपि न धारयन्ति मध्ये विशुद्धाचाराः । यत्र न भोजनं शयनं वा नाप्यनुचितं गद्दिकाद्यासनं परिभुञ्जते । सह प्रहरणेन क्षुरिकादिना न प्रवेशस्तन्मध्ये । नापि दुष्ट गालीप्रदानादिकं भाषणमित्यर्थः ॥ २१ ॥

जहिं न हासु न वि हुड्ड न खिड्ड न रूसणेँउ
कित्तिनिमित्तु न दिज्जँइ जहिं धणु अप्पणेउँ ।
करेँहि[99] जि बहु आसायण जहिं ति न मेलियँहि
मिलिय ति केलि करंति समाणु महेलियहिं ॥ २२ ॥
[यत्र न हासो नापि होडा न क्रीडा न रोषण
कीर्तिनिमित्त न दीयते यत्र धनमात्मीयम् ।
कुर्वन्ति ये बह्वाशातनां यत्र ते न मेल्यन्ते
मिलितास्ते केली कुर्वन्ति सम महेलाभिः ॥ २२ ॥]

यत्र न हासो नापि हुड्डा प्रसिद्धा नापि क्रीडा द्यूतादिरूपा नापि रोपकरणम् । यत्र गाथक-वैणविकादीनां कलया तुष्टैः श्रावकैर्जिनादिगुणरञ्जितैरेव धनं दीयते, न तु कीर्तिनिमित्तमात्मीयम् । कुर्वन्ति ये नट-विटादयः प्रभूतामाशातनां यत्र ते न संसर्गमानीयन्ते । किमित्यत आह-मिलिता हि सन्तस्ते दुराचाराः केलीः कुर्वन्ति समं महेलाभिरित्यर्थः ॥ २२ ॥

जहिं संकंति न गहणु न माहि न मंडलउ
जहिं सावँयसिरि[100] दीसइ कियउ न विंटलँउँ[101] ।
ण्हवणयार जण[102] मिल्लिवि जँहि न विभूसणउ
सावँयजणिहि[103] न कीरइ जँहि गिहचिन्तणउ ॥ २३ ॥
[यत्र सङ्क्रान्तिर्न ग्रहण न माघे न मण्डलक
यत्र श्रावकशिरसि दृश्यते कृतो न वेष्टनक. ।

---

९७ ख ग. °उ । ९८ ख ग. पहिरणि । ९९ ख. ग करैंति । १०० क. °सिसि । १०१ क विटलउ । १०२ ख. मेल्हेवि । १०३ ख ग. °जणहिं ।

स्नपनकारं जनं मुक्त्वा यत्र न विभूषणं
श्रावकजनैर्न क्रियते यत्र गृहचिन्तनम् ॥ २३ ॥]

यत्र सूर्यादेः संक्रान्तिर्ग्रहणं वा न स्नान-दान-पूजाविधानादिना आराध्यते, मिथ्यारूपत्वात् तस्य । माघे मासि हरि-हर-सूर्यादीनामिव जिनस्याप्यग्रे गैरेयकमण्डलकं रक्तवर्णपुष्प-चन्दनाद्यैरभ्यर्चितं न क्रियते । यत्र श्रावकाणां शिरसि दृश्यते कृतो न वस्त्रवेष्टनकः । उपलक्षणं चैव शेषस्याप्येकसाटिकोत्तरीयातिरिक्तस्य वस्त्रान्तरपरिहारस्य । स्नपनकारान् जनान् मुक्त्वा यत्र न विशेषविभूषाकरणं शृङ्गारादिवृद्धिहेतुः श्रावकजनैर्न क्रियते । यत्र गृहचिन्तनं गृहसम्बन्धिवाणिज्यादिकार्यानुध्यानमित्यर्थः ॥ २३ ॥

जहिं न मलिणचेलंगिहिं[105] जिणवरु पूइयइ
मूलपडिम सुइभूइ वि छिवइ न सावियइ ।
आरत्तिउ उँत्तारिउ जं[106] किर जिणवरह
तं पि न उत्तारिज्जइ बीयजिणेसरह ॥ २४ ॥

[यत्र न मलिनचेलाङ्गैर्जिनवरः पूज्यते
मूलप्रतिमां शुचिभूताऽपि स्पृशति न श्राविका ।
आरात्रिकमुत्तार्यते यत् किल जिनवरस्य
तदपि नोत्तार्यते द्वितीयजिनेश्वरस्य ॥ २४ ॥]

यत्र न मलिनवस्त्र-शरीरैर्जिनवरः पूज्यते । मूलप्रतिमां च शुचिभूताऽपि कृतस्नानाद्युपचाराऽपि योषिन्न स्पृशति । आकस्मिकस्य स्त्रीशरीरधर्मस्य कथञ्चित् तदाऽपि सम्भवात् । तस्य च महारक्तरूपत्वेनात्याशातनाहेतुत्वात् । अत्याशातनायाश्च सप्रातिहार्यप्रतिमया सामान्यरूपयाऽपि "(१)आउट्टियावराहं सन्निहिया न खमए जह पडिमा' इति वचनात् असहनात्, तथा च कथञ्चिदनर्थस्यापि भावात् । मूलप्रतिमायाश्च-"(२)जमहिगयबिंबसामी सव्वेसिं चेव अब्भुदयहेऊ' इति वचनात् । समस्तसंघाभ्युदयहेतुत्वेन स्थापितत्वात् । आशातनायाश्च सामान्यरूपाया अपि तत्र रक्षणात्, किं पुनरेवंविधमहाशातनायाः ? तस्मात् सुष्ठूक्तं शुचिभूताऽपि न स्पृशतीति । आरात्रिकं यत् किलोत्तारितमेकस्य जिनवरस्य तदेव नोत्तार्यते द्वितीयादेर्जिनेश्वरस्य निर्माल्यरूपत्वापत्तेस्तस्येत्यर्थः ॥ २४ ॥

(१) कृतापराधं सन्निहिता न क्षमते यथा प्रतिमा ।
(२) यदधिगतबिम्बस्वामी सर्वेषां चैवाभ्युदयहेतु ।

१०४ क. यदि । १०५ ख. ग °मइलं । १०६ ख. ग. °नाहि वस्न्द° । १०७ ख. ग. जिं ।

जँहि फुल्लइं निम्मल्लु न अक्खय-वणहँलइ
मणिमंडणभूसणइं न चेलइँ निम्मलइँ ।
जित्थु न जइँहि ममत्तु ,नेँ जित्थु वि तव्वसणु
जहि न अत्थि गुरुदंसियनीइहि पम्हसणु ॥ २५ ॥

[यत्र पुष्पाणि निर्माल्यं नाक्षत–वनफलानि
मणिमण्डितभूषणानि न चेलानि निर्मलानि ।
यत्र न यतीनां ममत्वं न यत्रापि तद्वसनं
यत्र नास्ति गुरुदर्शितनीतेः प्रस्मरणम् ॥ २५ ॥]

यत्र पुष्पाणि निर्माल्यं भवन्ति, नाक्षतौक्वथितवनफलानि, मणिमण्डितानि भूषणानि, वस्त्राण्यपि निर्मलान्यनुपहतानि नैव । यत्र यतीनां मदीयमेतद् देवगृहमिति न ममत्वम् । नापि यत्र चैत्यगृह एव तेषां वासः । यत्र नास्ति गुरुदर्शितस्याचारस्य दशविधाशातनापरिहाररूपस्य प्रस्मरणमुत्फंसनं लोप इत्यर्थः ॥ २५ ॥

जहिं पुच्छिय सुसावय सुहगुरुलक्खणइ
भणिहि गुणन्नुय सच्चयँ पच्चक्खइ तणइँ ।
जहिं इक्कु वि कीरइ निच्छेँइं सगुणउ
समयजुत्ति विहडंतु न बहुलोयँहैँ [त]णउ ॥ २६ ॥

[यत्र पृष्टाः सुश्रावकाः शुभगुरुलक्षणानि
भणन्ति गुणज्ञाः सत्यानि प्रत्यक्षसत्कानि ।
यत्रैकोक्तमपि क्रियते निश्चयेन सद्गुण
समययुक्त्या विघटमान न बहुलोकस्य ॥ २६ ॥]

यत्र च केनापि पृष्टाः सुश्रावकाः शुभगुरुलक्षणानि विशिष्टगीतार्थत्वातिशयविशेषकत्वादीनि भणन्ति गुणज्ञाः सत्यानि प्रत्यक्षसत्कानि साक्षात् प्रतीयमानानि । यत्रैकसुश्रावकोक्तमपि क्रियते निश्चयेन सद्गुणं कार्यं देवगृहकर्मान्तरादिकम् । समययुक्त्या विघटमानं बहुलोकेनैकमपि जलक्रीडादिकं न चैत्येषु ॥ २६ ॥

जहिं न अप्पु वन्निज्जइ परु वि न दूसियइ
जँहि सग्गुणु वन्निज्जइ विगुणु उवेहियइ ।
जँहि किर वत्थु-वियारणि कसु वि न बीहियइ
जहि जिणवयणुत्तिन्नु न कँहे वि पयंपियइ ॥ २७ ॥

१०८ ख. ग. °फलइ । १०९ क. म. । ११० ख. ग. °दंसिउ° । १११ ख. ग. नाक्षतवन° । ११२ ख. ग. °मुत्फुसनं । ११३ ख. ग. भणहिं । ११४ ख. ग. °लोयस्सह तणउ । ११५ क. मो चे° । ११६ क. कह प°

[यत्र नात्मा वर्ण्यते परोऽपि न दूष्यते
यत्र सद्गुणो वर्ण्यते विगुण उपेक्ष्यते ।
यत्र किल वस्तुविचारणे कुतोऽपि न भीयते
यत्र जिनवचनोत्तीर्णं न कथमपि प्रजल्प्यते ॥ २७ ॥]

यत्रात्मा न वर्ण्यते, परोऽपि न दूष्यते । यत्र सद्गुणो वर्ण्यते, विगुणश्चोपेक्ष्यते । एवंरूपत्वादेव सदाचारस्य यत्र किल वस्तुविचारणे यथावस्थितचैत्यादिविधिभणने न कुतोऽपि भयं क्रियते । यत्र जिनवचनोत्तीर्णमविध्यादिकं न कथमपि प्रजल्प्यते इत्यर्थः ॥ २७ ॥

इय बहुविह उस्सुत्तइँ जेण निसेहियँइ
विहिजिणहरि सुपसत्थिहि लिहिवि निदंसियँइं ।
जुगपहाणु जिणवल्लहु सो किं न मन्नियइ ?
सुगुरु जासु सन्नाणु सुनिउँणिहि वन्नियइ ॥ २८ ॥

[इति बहुविधा युसूत्राणि येन निषेधितानि
विधिजिनगृहे सुप्रशस्तिषु लिखित्वा निदर्शितानि ।
युगप्रधानो जिनवल्लभ स किं न मन्यते ?
सुगुरुर्यस्य सज्ज्ञान सुनिपुणैर्वर्ण्यते ॥ २८ ॥]

इति "निशिस्नानादीनि बहुविधान्युत्सूत्राणि येन निषेधितानि विधिजिनगृहे चित्रकूटनर(ग)वर-नागपुर-मरुपुरादिसम्बन्धिनि सुप्रशस्तिषु लिखित्वा च निदर्शितानि । तथाहि 'इह न खलु निषेध कस्यचिद् वन्दनादौ' इत्यादि,

"अत्रोत्सूत्रजनक्रमो न च न च स्नात्र रजन्यां सदा
साधूनां ममताऽऽश्रयो न च न च स्त्रीणां प्रवेशो निशि ।
जाति-ज्ञाति-कदाग्रहो न च न च श्राद्धेषु ताम्बूलमि—
त्याज्ञाऽत्रेयमनिश्रिते विधिकृते श्रीवीरचैत्यालये ॥
इह न लगुडरास स्त्रीप्रवेशो न रात्रौ
न च निशि बलि-दीक्षा-स्नान-नृत्य-प्रतिष्ठा ।
प्रविशति न च नारी गर्भगेहस्य मध्ये
ऽनुचितमकरणीय गीत-नृत्तादिकार्यम् ॥" इत्यादि

युगप्रधानश्रीजिनवल्लभ सोऽप्येवंगुणवानपि सुगुरु किमिति न मन्यते ? यस्य सज्ज्ञान सुनिपुणैरपि वर्ण्यत इत्यर्थः ॥ २८ ॥

अथोपदर्शितउ(तो)त्सूत्रपदप्ररूपकाणां भाविभवानन्तदुःखभाजनत्व पश्यन्निदमाह—

११७ ख. ग प्रजल्पति । ११८ ख ग °वल्ह । ११९ क कि । १२० ख ग निशि बहुविधानि स्ना० । १२१ ख ग विविधा° । १२२ ख ग स्नान । १२३ ख ग सन्नाण ।

लवमित्तु वि उस्सुत्तु जु इत्थु पयंपियइ ।
तसु विवाउ अइथोउ वि केवलि दंसियइ ।
ताइं जि जे उस्सुत्तइं कियइं निरंतरइं
ताह दुक्ख जे हुंति ति भूरि भवंतरइं ॥ २९ ॥

[लवमात्रमप्युत्सूत्रं यदत्र प्रजल्प्यते
तस्य विपाकोऽतिस्तोकोऽपि केवलिना दर्श्यते ।
तान्येव ये उत्सूत्राणि कुर्वन्ति निरन्तरं
तेषां दुःखानि यानि भवन्ति तानि भूरिभवान्तराणि ॥ २९ ॥]

लवमात्रमप्युत्सूत्रं यदत्र प्रजल्प्यते, तस्य विपाकोऽतिस्तोक आस्तां समस्तः केवलिनैव दर्श्यते । तान्येव 'जीवि पादपूरणे' ये गुरुकर्माण उत्सूत्राणि कुर्वन्ति वचन-कायाभ्यां निरन्तरं तेषां दुःखानि यानि भवन्ति तानि भूरिभवान्तराणि येषु प्रभूतजन्मसहस्रानुभवनीयानीति भाव इत्यर्थः ॥ २९ ॥

अथ तेषामेव किञ्चिच्चेष्टितमाह—

अपरिक्खियसुयनिहसिहिं नियमइगव्वियहिं
लोयपवाहपयट्टिहिं नामिण सुविहियहिं ।
अन्नुप्परमच्छरिण निदंसियसगुणिहिं
पूइज्जइ अप्पउ जिणु जिव निग्गुणिहिं ॥ ३० ॥

[अपरीक्षितश्रुतनिकषैर्निजमतिगर्वितै-
र्लोकप्रवाहप्रवृत्तैर्नाम्ना सुविहितैः ।
परस्परमत्सरेण निदर्शितसद्गुणैः
पूज्यते आत्मा जिन इव निर्गुणैः ॥ ३० ॥]

अपरीक्षितश्रुतनिकषैर्निजमतिगर्वितैर्लोकप्रवाहप्रवृत्तैरत एव नामतः सुविहितैः। आस्तां शुद्धपारिग्रसाधुविषये किन्तु परस्परतोऽपि मत्सरेण निदर्शितसद्गुणैरितर-निन्दया पूज्यते आत्मा जिन इव निःशूकैरित्यर्थः ॥ ३० ॥

एवं च सति—

---

११४ ख. ग. इत्थ । ११५ ख. ग. निरंतरइं । ११६ क. 'गुह' । ११७ ख. ग. पियइं । ११८ ख. ग. सगुणिहिं । ११९ ख. ग. पुरिसिहिं ।

१

इह अणुसोयपयट्टह संख न कु वि करइ
भवसायरि तिं[130] पडंति न इक्कु वि उत्तरइ।
जे पडिसोय पयट्टहिं[131] अप्प वि जिय[132] धरइ
अवसय सामिय हुंति ति निव्वुइपुरवरइ ॥ ३१ ॥

[इहानुस्रोतःप्रवृत्ताना सङ्ख्या न कोऽपि करोति
भवसागरे ते पतन्ति नैकोऽप्युत्तरति।
ये प्रतिस्रोतः प्रवर्तन्तेऽल्पा अपि जीवा धरायाम्-
मवश्यं स्वामिनो भवन्ति ते निर्वृतिपुरवरस्य ॥ ३१ ॥]

अनुश्रो(स्रो)वोमार्गप्रवृत्तानां सङ्ख्यां न कोऽपि करोति बहुत्वात्। भवसागरे ते निपतन्ति। नैकोऽप्युत्तरति निविडकर्मत्वात्। ये पुनरल्पा अपि जीवाः प्रतिश्रो-(स्रो)वोमार्गे प्रवर्तन्ते धरायाम्, अवश्यं स्वामिनस्ते भवन्ति निर्वृतिपुरवरस्ये-त्यर्थः ॥ ३१ ॥

जं आगम-आयरणिहिं सहुं[133] न विसंवयइ
भणंहि[134] त वयणु निरुत्तु[135] न सग्गुणु जं चयइ।
ते वसंति गिहिगेहि[136] वि होइ तमायणु[137]
गइहि तित्थु[138] लहु लब्भइ मुत्तिउ सुहरयणु ॥ ३२ ॥

[यदागमाचरणाभ्यां सह न विसंवदति
भणन्ति तद् वचनं निश्चितं न सद्गुणो यत् त्यजति।
ते वसन्ति गृहिगेहेऽपि भवति तदायतनं
गतैस्तत्र लघु लभ्यते मुक्तेः सुखरत्नम् ॥ ३२ ॥]

यदागमाचरणाभ्यां न विसंवदति, भणन्ति तद् वचनम्, निश्चितं न सद्गुणो यत् त्यजति। ते चैवंविधाश्चारित्रपवित्रा वसन्ति यत्र गृहिगेहेऽपि तदायतनं भवति तद्वासपवित्रत्वात् ज्ञानादिलाभभावाच्च। गतैः सद्भिस्तत्र लभ्यते मुक्ति-सम्बन्धिसुखरत्नम्। यथा कश्चित् सुप्रसन्न ईश्वरे मौक्तिकं प्राप्यते, तथेहापीति भाव इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

अथ विधिचैत्यानिश्राकृतप्रसङ्गत एव निश्राचैत्यादिस्वरूपमाह—

१३० क. नियं°। १३१ ख. जय। १३२ क सागरे जि°। १३३ ख. ग. सुहु। १३४ ख ग. भणिहिं। १३५ क. निरुत्तु। १३६ ख. ग. °गेहु। १३७ क. तमायणु १३८ ख. ग. तत्थु। १३९ ग. त्यजति। १४० ख. ग. सद्वास°। १४१ क. °प्रसग एव।

पासत्थाइविबोहिय केइ जि सावयइं
कारावेंहि जिणमंदिरु तंमइभावियइं।
तं किर निस्साचेइउ अववायिण भणिउ
तिहि-[144]पव्विहि तहि कीरइ वंदणु कारणिउ ॥ ३३ ॥

[पार्श्वस्थादिविबोधिताः केचिच्छ्रावकाः
कारयन्ति जिनमन्दिरं तन्मतभाविताः।
तत् किल निश्राचैत्यमपवादेन भणित
तिथि-पर्वसु तत्र क्रियते वन्दनं कारणिकम् ॥ ३३ ॥]

देशतः पार्श्वस्थादिभिर्विबोधिताः केचिच्छ्रावकाः कारयन्ति जिनमन्दिरं तन्मतभाविताः। तत् किल निश्राचैत्यमपवादेन भणितमायतनम्। अत एव तिथिषु पर्वसु[145] चाष्टमी-चतुर्दशी-चतुर्मासक-पर्युषणादिषु क्रियते वन्दनकं कारणिकम् अनिश्राचैत्याभावेन कादाचित्कम्। तत्र हि लिङ्गिनो मध्ये न निवसन्ति। यत उक्तं श्रीमज्जिनवल्लभसूरिभिरागमोद्धारे—

"ओसन्ना[1] चिय तत्थेव इंती चेइयवंदगा।
जोवि निस्साइ तं भवणं सड्ढाईहि वि कारियं ॥" इत्यर्थः ॥ ३३ ॥

अथानायतनं विवक्षुः प्रकल्पोक्तमङ्ग्यन्तरेणाह—

जहिं लिंगिय जिणमंदिरि जिणदव्विण कयइं
मढि वसंति आसायण करहिं[146] महंतियइं।
तं पकप्पि परिवज्जिउ साहम्मियथलिय
जहिं गय वंदणकज्जिण न-[147]मुदंसण मिलिय ॥ ३४ ॥

[यत्र लिङ्गिनो जिनमन्दिरे जिनद्रव्येण कृते
मठे वसन्त्याशातनाः कुर्वन्ति महतीः।
तत् प्रकल्पे परिवर्जित साधर्मिकस्थली
यत्र गता वन्दनकार्येण न सुदर्शनस्य मिलिताः ॥ ३४ ॥]

यत्र किल लिङ्गिनो लिङ्गमात्रसाधर्मिका जिनमन्दिरे अथवा जिनद्रव्यकृते मठे वा वसन्ति। वसन्तश्च सन्तो महतीराशातना भोजन-शयनादिभिः कुर्वन्ति। तत् प्रकल्पे निशीथाध्ययने परिवर्णितं साधर्मिकस्थलीति देवद्रोणीति नाम्ना। यत्र

(१) अवसन्ना एव तत्रैव यान्ति चैत्यवन्दकाः।
येषा निश्रया तद् भवन श्राद्धादिभिरपि कारितम् ॥

१४१ ख. ग. °भावियई। १४३ क. अववायण। १४४ ख. ग तिहिं पव्वहिं। १४५ क. पर्वाष्टमी°। १४६ ख. ग. कह्° । १४७ ख. ग. करहिं।

गता भक्तिमन्तो वन्दनकार्येण न सुदर्शनस्य शोभनसम्यक्त्वस्य मिलिताः क्षणमात्रमप्यनायतनसेवाया मिथ्यात्वहेतुत्वादित्यर्थः ॥ ३४ ॥

अथौघनिर्युक्त्याद्युक्तरूपेणानायतनमाह—

ओहनिजुत्तावस्सयपयरणदंसियउ
तमणाययणु जु दावइ दुक्खपसंसियउ ।
[148]तहिं कारणि[149] वि न जुत्तउ सावयजणगमणु
[150]तहिं वसंति जे लिंगिय ताहि वि पयनमणु ॥ ३५ ॥

[ओघनिर्युक्त्यावश्यकप्रकरणदर्शितं
तदनायतनं यद् दर्शयति दुःखप्रशंसितः ।
तत्र कारणेऽपि न युक्तं श्रावकजनगमनं
तत्र वसन्ति ये लिङ्गिनस्तेषामपि पदनमनम् ॥ ३५ ॥]

ओघनिर्युक्त्यावश्यकादिसिद्धान्तदर्शितं तच्चैत्यमनायतनं यो दर्शयत्यतिप्रभूतगुणत्वाद् दुःखेन महता कष्टेन प्रशंसितस्तावकैः । अथवा यैत् अनायतनचैत्यं कर्तृप्रशंसितं सत् दुःखं नरकादिगतिसम्बन्धि दर्शयति प्रशंसकानां तत्र कारणेनाप्यनिश्राचैत्याभावरूपेण ।

"नाणस्स दंसणस्स य चरणस्स य जत्थ होइ वाघाओ ।
वज्जिज्जवज्जभीरू अणाययणवज्जओ खिप्पं ॥"

इति वचनात् तत्र च केवलाविधिदर्शनेन लिङ्गिसंसर्गेण च सम्यक्त्वादिव्याघातसम्भवात् न युक्तं श्रावकजनस्य गमनम् । तत्र ये वसन्ति लिङ्गिनस्तत्पदवन्दनमपि न युक्तमित्यर्थः ॥ ३५ ॥

अथ तत्र गमने दोषमाह—

जाइज्जइ तहिं वावि(डाणि) ति नमियँहिं इत्थु जइ
गय नमंतजण पावहि सुणगणवुड्ढि जइ ।
गँइहि तत्थु[151] ति नमंतिहिं पाउ जु पावियइ
गमणु नैमणु तहिं निच्छँइं सगुणिहिं वारियइ ॥ ३६ ॥

(१) ज्ञानस्य दर्शनस्य च चरणस्य च यत्र भवति व्याघातः ।
वर्जयेदवद्यभीरुरनायतनवर्जकः क्षिप्रम् ॥

१४८ क. तहि । १४९ ख. ग. यदायतन । १५० क. तिरयु जि । १५१ ख. ग. नमणु जं तहिं ।

[गम्यते तत्र स्थाने ते नम्यन्तेऽत्र यदि
गता नमज्जनाः प्राप्नुवन्ति गुणगणवृद्धिं यदि ।
गतैस्तत्र तान् नमद्भिः पापं यदि प्राप्यते
गमनं नमनं तत्र निश्चयेन सगुणैर्वार्यते ॥ ३६ ॥]

गम्यते एव तत्र स्थाने ते च लिङ्गिनः प्रणम्यन्ते, अत्र चैत्ये यदि कथंचिद् गताश्च जना नमन्तः प्राप्नुवन्ति गुणगणवृद्धिं यदि, तदा तत्र युक्तमेव गमनमिति शेषः। परं गतैः सद्भिस्तत्र तान् नमद्भिश्च '(१)पासत्थाई वंदमाणस्स' इत्यादिवचनात् पापमेव प्राप्यतेऽतो गमनं वन्दनं च तत्र निश्चयतो निश्चयनयेन सगुणैर्गीतार्थैर्वार्यत इत्यर्थः ॥ ३६ ॥

अथ लिङ्गिनामिव केषाञ्चिद् वसतिनिवासिनामपि भावानायतनत्वेनोद्दिष्टव्यत्वमाह—

वसहिहिं वसहिं बहुचउसुत्तपयंपिरइं
करेहिं किरिय जणरंजण निच्चु वि दुक्करयं ।
परि सम्मत्तविहीण ति हीणिहि सेवियहिं
तिहिं सहुं दंसणु सग्गुण कुणहिं न पावियहिं ॥ ३७ ॥

[वसतौ वसन्ति प्रभूतोत्सूत्रप्रजल्पाकाः
कुर्वन्ति क्रिया जनरञ्जनाय नित्यमपि दुष्कराम् ।
पर सम्यक्त्वविहीनास्ते हीनैः सेव्यन्ते
तैः सह दर्शनं सद्गुणाः कुर्वन्ति न पापिभिः ॥ ३७ ॥]

वसतौ वसन्ति परं प्रभूतोत्सूत्रप्रजल्पाकाः कुर्वन्ति क्रियां पुनर्जनरञ्जनार्थं नित्यमपि दुष्करामपि प्रभूतमलधारणमलिनतरवस्त्रचतुर्थरसिकौपानादिकां परं ते सम्यक्त्वविहीना उत्सूत्रभाषकत्वात् हीनैरेव सम्यक्त्वाविकलैरेव सेव्यन्ते । यतस्तैः सह दर्शनमपि सद्गुणाः सचारित्रिणो न कुर्वन्ति पापिभिरित्यर्थः ॥ ३७ ॥

अथ चैत्यत्रयेऽपि गमनादिविषयविभागमाह—

उस्सग्गिण विहिचेइउ पढमु पयासियउ
निस्साकडु अवेवाइण दुइउ निदंसियउ ।
जहिं किर लिंगिय निवसहिं तमिह अणाययणु
तहिं निसिद्धु सिद्धंति वि धम्मियजणगमणु ॥ ३८ ॥

(१) पार्श्वस्थादीन् वन्दमानस्य ।

१५२ क. नाऽऽत्म्यमाह । १५३ क. करहि । १५४ ख. ग. रसिकपा° । १५५ क. पयासिउ । १५६ ख ग. सवाव° । १५७ क. किरि । १५८ ख. ग. वसहिं ।

[उत्सर्गेण विधिचैत्यं प्रथमं प्रकाशितं
निश्राकृतमपवादेन द्वितीयं निदर्शितम् ।
यत्र किल लिङ्गिनो निवसन्ति तदिहानायतनं
तत्र निषिद्धं सिद्धान्तेऽपि धार्मिकजनगमनम् ॥ ३८ ॥]

उत्सर्गेण विधिचैत्यं गमनयोग्यतया प्रथमं प्रकाशितम् । निश्राकृतं त्वपवादेन द्वितीयं तिथि-पर्वादिषु गमनयोग्यं निदर्शितम् । यत्र लिङ्गिनो निवसन्ति तत् तृतीयमनायतनमिति दर्शितम्, तत्र निषिद्धमपवादतोऽपि धार्मिकजनगमनम्, कदाचिदत्यन्तापवादविषयत्वात् तस्येत्यर्थः ॥ ३८ ॥

अत एवाह—

विणु कारणि तहिं गमणु न कुणहिं जि सुविहियइं
तिविहु जु चेइउ कहइ सु साहु वि मंनियइ ।
तं पुण दुविहु कहेइ जु सो अवगन्नियइ
तेण लोउ इह सयलु वि भोलेंउ धुंधियइ ॥ ३९ ॥

[विना कारणं तत्र गमनं न कुर्वन्ति सुविहिता
त्रिविधं यश्चैत्यं कथयति स साधुरपि मन्यते ।
तत् पुनर्द्विविधं कथयति यः सोऽवगण्यते
तेन लोक इह सकलोऽपि मुग्धो विप्रतार्यते ॥ ३९ ॥]

विना कारणं दुष्टजनविहितधर्मभ्रंशादिभयमन्तरेण तत्रानायतने गमनं न कुर्वन्ति सुविहिताः सदाचाराः श्रावकादयोऽपि । एवं च सति त्रिविधं चैत्यं यः कथयति अस्तित्वेन प्रतिपादयति, स साधुरपि मन्यते । तत् पुनर्द्विविधमनायतनवर्जनेन कथयति य, स साधुरप्यवगण्यते, शुद्धसिद्धान्तविचारासिद्धत्वादनायतनस्यापि । तेन द्विविधचैत्यकथकेन लोकः सकलोऽपि मुग्धप्रायो "[1] निस्सकडमनिस्सकडे वा वि चेइए' इत्यादि वदता विप्रतार्यत इत्यर्थः ॥ ३९ ॥

इय निपुंनिहं दुलहइ सिरिजिणवल्लहिण
तिविहु निवेइउ चेइउ सिवसिरिवल्लहिण ।
उस्सुत्तइं वारंतिण सुत्तु कहंतइण
इह नत्र य जिणसासणु दंसिउ सुम्मइण ॥ ४० ॥

(१) निश्राकृतमनिश्राकृतं वाऽपि चैत्ये ।

१५९ ख ग मोलिवि । १६० ख ग सर्वोपि । १६१ क निप्पुनहि । १६२ ख वारितिण । १६३ क पद्दतइइण ।

[इति निष्पुण्यानां दुर्लभेन श्रीजिनवल्लभेन
त्रिविधं निवेदितं चैत्यं शिवश्रीवल्लभेन ।
उत्सूत्राणि वारयता सूत्रं कथयता
इह नवमिव जिनशासनं दर्शितं सन्मतिना ॥ ४० ॥]

इति निष्पुण्यानां दुर्लभेन श्रीजिनवल्लभेन त्रिविधं निवेदितं चैत्यं शिवश्रीवल्लभेन । उत्सूत्राणि रात्रिस्नानादीनि वारयता सूत्रं सूत्रार्थं विधिरूपं कथयता, तथा चोत्सूत्रभाषकप्रवर्तितकेवलाविधिप्रवणचैत्यादिदर्शनप्रच्छादितविधिप्रकाशम् । इह लोके नवमिव जिनशासनं दर्शितं सन्मतिना लोकोत्तरबुद्धिमाजेत्यर्थः ॥४०॥

इक्कवयणु जिणवल्लहु पहुं वयणइं घणइं
किं व जंपिवि जणु सक्कइ सक्कु वि जइ मुणेइ ।
तसु पयभत्तह सत्तह सत्तह भवभयह
होइ अंतु सुनिरुत्तउ तवयणुज्जयह ॥ ४१ ॥

[एकवचनो जिनवल्लभः प्रभुर्वचनानि घनानि
किमिव जल्पितुं जनः शक्नोति शक्रोऽपि यदि जानाति ।
तस्य पदभक्तानां सत्त्वानां सक्तानां भवभयानां
भवत्यन्तः सुनिश्चितस्तद्वचनोद्यतानाम् ॥ ४१ ॥]

'जणुशब्दो द्वितीयपादगतो जानीहि त्वमेवैतदित्यर्थे लोकरूढितो बोद्धव्यः' ततश्च भोः सखे ! त्वमेवैतज्जानीहि । एकवचनः श्रीजिनवल्लभः प्रभुः कथं बहूनि वचनानि श्रीवीरषड्कल्याणक-विधिविषयपारतन्त्र्य-चैत्यसाधुगतकृत्याकृत्यषट्कप्रमाणकल्प-साधुप्रावरणकषायाविद्व्याहृतजलग्रहणादीनि कथं जल्पितुं समस्तसहृसमक्षं प्रकाशयितुं शक्नोति । एकवचनशक्तेरनेकवचनजल्पनविरोधात् । तत्परिहारश्चैवम्-एकमेकरूपमेव पूर्वापराविरोधेन सिद्धान्ताविरुद्धगीतार्थाचरणानुसारि वचनं यस्य तस्य च श्रीमन्महावीरषट्कल्याणकाद्यनेकवचनजल्पनविरोधः सर्वथा नास्ति, सिद्धान्ताद्यनुसारित्वात् सर्वेषां वचनानाम् । तानि हि वचनान्याधुनिकसाधुप्रवर्तनेन आच्छादितान्येवासन् । अत एव शक्रोऽपि विबुधेश्वरतया लोकोत्तरप्रज्ञातिशयशालित्वेन लोकोत्कृष्टोऽपि यदि कथञ्चिन्महाकृच्छ्रेण जानाति विशिष्टैर्युगप्रधानगम्यत्वात् पूर्वोक्तार्थानाम् । अथवा एवं योजना कार्या-जिनवल्लभप्रभुवचनानि प्रभूतानि पूर्वोक्तान्येकवदनो जनोऽस्मदादिः कथं जल्पितुमपि समा-

१६४ ख. ग. बहु । १६५ क. वयणइं । १६६ ख. ग. मुणेइ । १६७ क. °भयह । १६८ क. °षट्कल्याणिक । १६९ ख. ग. °गुणग° । १७० क. °दादिर्जे° ।

समर्थः प्ररूपयितुमपि शक्नोति ? आस्तां सम्यक् कर्तुं कारयितुं चैत्याम्नायः। तस्य प्रभोः पदभक्तानां सत्त्वानाम् "(१)इहपरलोयाणमकम्हा आजीवमरणमसिलोए" इति सप्तानां भवभयानां भवत्यन्तः क्षयः सुनिश्चितस्वद्वचनकरणोद्यतानामित्यर्थः॥४१॥

इक्ककालु जसु विज्ज असेस वि वयणि ठिय
मिच्छदिट्ठि वि वंदहिं किंकरभावठिय।
ठावि(णि) ठावि(णि) विहिपक्खु वि जिण अप्पडिखलिउ
फुडु पयडिउ निक्कवडिण परु अप्पउँ कलिउ ॥ ४२ ॥

[एककालं यस्य विद्या अशेषा अपि वदने स्थिता
मिथ्यादृष्टयोऽपि वन्दन्ते किङ्करभावस्थिताः।
स्थाने स्थाने विधिपक्षोऽपि येनाप्रतिस्खलितः
स्फुटं प्रकटितो निष्कपटेन परमात्मानं कलयित्वा ॥ ४२ ॥]

एककालं युगपदेव यस्य विद्यास्तर्कादयोऽशेषा अपि वदने स्थिताः। मिथ्यादृष्टयोऽन्यदर्शनस्थिता अपि श्रीनरवर्ममहाराजपण्डिताः पञ्चविंशतितमोऽयं तीर्थकर इति प्रतिपादयन्तो वन्दन्ते किङ्करभावस्थिता बहुमानातिशयप्रवर्तितसादरवचनाः। स्थाने स्थाने सर्वत्र विधिपक्षोऽपि येनाप्रतिस्खलितो निराकर्तुमभावेन स्फुटः प्रकटितो निष्कपटेन निश्छद्मना परोऽपि निराकरणीय आत्मा च निराकर्ता द्वयमपि कलयित्वा यथावस्थितत्वेन तच्छक्तिमाकलय्य स्वसामर्थ्येनेत्यर्थः ॥४२॥

[तसु पयपंकयउ पुन्निहिं पाविउ जण-भमरु
सुद्धनाण-महुपाणु करंतउ हुइ अमरु।
सत्थु हुंतु सो जाणइ सत्थ पसत्थ सहि
कहि अणुवमु उवमिज्जइ केण समाणु सहि !? ॥ ४३ ॥

[तस्य पदपङ्कजं पुण्यैः प्राप्य जनभ्रमरः
शुद्धज्ञान-मधुपानं कुर्वन् भवत्यमरः।
स्वस्थो भवन् स जानाति शास्त्राणि प्रशस्तानि सर्वाणि
कथयानुपम उपमीयते केन सह सखे ! ? ॥ ४३ ॥]

(१) इह-परलोकादानमकस्मादाजीव-मरणमश्लोकः।

१७१ क. चेत्यात्मा यः। १७२ क. स्फुट यः। १७३ क. पंकउ। १७४ ख. ग. कुणंतउ। ख. ग. मणु°।

तस्य पदपङ्कजं पुण्यैः प्राप्य जन एव भ्रमरः शुद्धज्ञानमधुपानं कुर्वन् भवत्यमरः। शुद्धज्ञानपाने हि सति स्वस्थो विषयकषायाद्यभावेन सुखितः सन् स जानाति शास्त्राण्यङ्गोपाङ्गप्रकरणादीनि प्रशस्तानि शुभानि सद्गीति सर्वाण्यपि। एवंविधश्चानुपमः केन सहोपमीयते इति सखे ! कथय त्वमेवोपमाऽतिक्रान्तत्वान्न केनापीत्यर्थः ॥ ४३ ॥

अथ तस्यैव गुरुक्रममाह—

वद्धमाणसूरिसीसु जिणेसरसूरिवरु
तासु सीसु जिणचंदजईसरु जुगपवरु।
अभयदेउमुणिनाहु नवंगह वित्तिकरु
तसु पयपंकय-भसलु सलक्खणुचरणकरु ॥ ४४ ॥

[वर्धमानसूरिशिष्यो जिनेश्वरसूरिवर
तस्य शिष्यो जिनचन्द्रयतीश्वरो युगप्रवरः।
अभयदेवमुनिनाथो नवाङ्गानां वृत्तिकर
तस्य पदपङ्कजभ्रमरः सल्लक्षणचरणकरः ॥ ४४ ॥]

वर्धमानसूरेः शिष्यो जिनेश्वरसूरिर्वरः। तस्य जिनेश्वरसूरेः शिष्यो जिनचन्द्रसूरिर्यतीश्वरो युगप्रवरः, अभयदेवमुनिनाथोऽपि स्थानादिनवाङ्गवृत्तिकारकः। तस्याभयदेवसूरेः पदपङ्कजभ्रमरः सामुद्रिकोक्तलक्षणयुक्तचरणकर इत्यर्थः ॥ ४४ ॥

सिरिजिणवल्लहु दुल्लहु निप्पुन्नहं जणहं
हउं न अंतु परियाणउं अहु जण ! तग्गुणह।
सुद्धधम्मि हउं ठविउ जुगपवरागमिण
एउ वि मइं परियाणिउ तग्गुण-संकमिण ॥ ४५ ॥

[श्रीजिनवल्लभो दुर्लभो निष्पुण्यानां जनानाम्
अहं नान्तं परिजानाम्यहो ! जनास्तद्गुणानाम्।
शुद्धधर्मेऽहं स्थापितो युगप्रवरागमेन
एतदपि मया परिज्ञातं तद्गुणसङ्क्रमेण ॥ ४५ ॥]

तच्छिष्यः श्रीजिनवल्लभो दुर्लभो निष्पुण्यानां जनानाम्। तस्यैवंविधस्य गुणरत्नानां महानिधेरहं नैवान्तं पर्यन्तं सर्वसङ्ख्यामित्यर्थः परिजानामि भो जनास्तद्गुणानाम्। किञ्च शुद्धधर्मे विधिधर्मरूपे परमार्थतोऽहं तेन स्थापितः

१७६ ख, ग, अभयदेवउ। १७७ क °याणउ।

स्वप्रतिपादितविधौ प्रवर्त्तनात् । एतदपि मया विधिमार्गे प्रवर्तनं परिज्ञातं तद्गुणसङ्क्रमेण दूरस्थस्यापि तस्यादर्शस्येव कथञ्चित्प्रभावातिशयेन मयि तद्गुणसङ्क्रमात् । विधिधर्मविषयबहुमानातिशयप्रादुर्भावादित्यर्थः ॥ ४५ ॥

अथ स्तुतिपरिसमाप्तौ स्वचरितेन ताम्यन् सविषादमाह–

भमिउ भूरिभवसायरि तह वि न पत्तु मइं[१७८]
सुगुरुरयणु जिणवल्लहु दुल्लहु सुद्धमइ ।
पाविय तेण न निव्वुइ इह पारत्तियइं[१७९]
परिभव पत्त बहुत्त[१८०] न हुय पारत्तियइं ॥ ४६ ॥

[भ्रान्तो भूरिभवसागरे तथापि न प्राप्तो मया
सुगुरुरत्नं जिनवल्लभो दुर्लभः शुद्धमतिः ।
प्राप्ता तेन न निर्वृतिरिहपारत्रिकी
परिभवाः प्राप्ताः प्रभूता न भूतानि पारत्रिकाणि ॥ ४६ ॥

भ्रान्तो भूरि प्रभूतकालं भवसागरे तथापि न प्राप्तो मया सुगुरुरत्नं श्रीजिनवल्लभो दुर्लभोऽपुण्यानां शुद्धमतिर्विवेकातिशयवत्त्वात् । प्राप्ता तेन कारणेन नैव निर्वृतिः सुखविशेषो मुक्तिर्वा । तदेवाह–इहेति ऐहिकी पारत्रिकी च जन्मान्तरसम्बन्धिनी । परिभवाश्च बहवः प्राप्ताः, न च भूताः कुतोऽपि[१८१] परित्राः परित्राणानि, अथवा न भूतानि पारत्रिकाणि परत्र हितानि ज्ञानादीनि युगप्रवरागमप्रसादाभावादित्यर्थः ॥ ४६ ॥

अथोपसंहरन्नाह––

इय जुगपवरह सूरिहि[१८२] सिरिजिणवल्लहह
नायसमयपरमत्थह बहुजणदुल्लहह ।
तसु गुणथुइ बहुमाणिण सिरिजिणदत्तगुरु
करइ सु निरुवमु पावइ पउ जिणदत्तगुरु ॥ ४७ ॥

[इति युगप्रवरस्य सूरेः श्रीजिनवल्लभस्य
ज्ञातसमयपरमार्थस्य बहुजनदुर्लभस्य ।
तस्य गुणस्तुतिं बहुमानेन श्रीजिनदत्तगुरुः
करोति स निरुपम प्राप्नोति पद जिनदत्तगुरु ॥ ४७ ॥]

इति युगप्रवरस्य सूरेः श्रीजिनवल्लभस्य ज्ञातसिद्धान्तपरमार्थस्य बहुजनानां गुरुकर्मणां दुर्लभस्य तस्य गुणस्तुतिं बहुमानेन श्रीजिनदत्तगुरुः करोति । स

१७८ स. ग. °सायर । १७९ क. तु । १८० क. मइं । १८१ ग म °यइ । १८२ स ग. बहुत्त। १८३ स. ग °पि परित्ता णानि । १८४ क. °मानामिना ।

च कर्ता निरुपमं पदं मोक्षलक्षणं प्राप्नोति प्रभावातिशयख्यापनाय भविष्यत्यर्थे वर्तमानानिर्देशः । जिनैर्दत्तं सिद्धान्ते दर्शितं गुरु महत् पूज्यं मोक्षाख्यमित्यर्थः ॥ ४७ ॥

इति युगप्रवरागमजिनपतिसूरिशिष्यलेशविरचितं चर्चरीसंक्षेपविवरणं समाप्तम् ॥

इति चर्चरीसुचर्चामञ्जर्या सुरभिरूपता लेभे ।
जिनपालमूलनाम्ना श्रीजिनपतिमुनिपशिष्येण ॥ १ ॥
वेद–ग्रह–रविवर्षे मधुपक्षे श्यामले तृतीयायाम् ।
सा सफला संजज्ञे मुनिजनमधुपोपभोगेन ॥ २ ॥
श्रीजिनेश्वरसूरीणामादेशात् कविकुम्भिनाम् ।
इयं व्याख्या मया चक्रे संक्षिता मन्दमेधसा ॥ ३ ॥

इति चर्चरी समाप्ता ।

---

१८५ ख. ग. °दयस्य ख्या° । १८६ ख. ग. °भानि° । १८७ ग. ग. इति श्रीजिनपति° । १८८ क चर्चरी° ।

जिनदत्तसूरिविरचितो

जिनपालोपाध्यायविहितवृत्तियुत

उपदेश(धर्म)रसायनरासः ।

वीरं जिनपतिं नौमि यद्वचो मधुरं बुधाः ।
रसायनमिवास्वाद्य बभूवुरजरामराः ॥ १ ॥
चर्च्चरी-रासकप्रख्ये प्रबन्धे प्राकृते किल ।[1]
वृत्तिप्रवृत्तिं नाधत्ते प्रायः कोऽपि विचक्षणः ॥ २ ॥
किन्तु क्वचित् क्वचित् किञ्चिदुपदेशरसायने ।
पदं दुर्बोधमित्येष न्याय्यो व्याख्यापरिश्रमः ॥ ३ ॥
अत्र पद्धटिकाबन्धे मात्राः षोडश पादगाः ।
अयं सर्वेषु रागेषु गीयते गीतिकोविदैः ॥ ४ ॥

इह हि युगप्रधानागमैः श्रीमद्भिर्जिनदत्तसूरिभिर्लोकप्रवाहपतितान् बहून् जन्तूनुपलभ्य तदुपचिकीर्षया लोकप्रवाह-सद्गुरुस्वरूप-चैत्यविधिविशेष-श्रावक-श्राविकादिशिक्षाविशेषप्रतिपादकः प्राकृतभाषया धर्मरसायनाख्यो रासकश्चक्रे । स च मन्दबुद्धिनाऽपि मया किञ्चिद् व्याख्यायते । तस्येदमादिसूत्रम्--

पणमह पास-वीरजिण भाविण
तुम्हि सव्वि जिव मुच्चहु पाविण ।
घरववहारि म लग्गा अच्छह
खणि खणि आउ गलंतउ पिच्छह ॥ १ ॥

[प्रणमत पार्श्व-वीरजिनौ भावेन
यूयं सर्वे जीवा मुच्यध्वं पापेन ।
गृहव्यवहारे मा लग्नास्तिष्ठथ
क्षणे क्षणे आयुर्गलत् प्रेक्षध्वम् ॥ १ ॥]

प्रणमत नमस्कुरुत भो भव्याः ! पार्श्व-वीरावुपान्त्यान्त्यरूपौ जिनौ तीर्थकरौ भावेन शुभाध्यवसायेन 'तुम्हि त्ति' यूयं सर्वे समस्ता अपि । अथ तत्प्रणामफलमाह--यथा यूयं पापेन कल्मषेण मुच्यध्वं त्यक्ता भवथ । इष्टदेवतास्तवमभिधायाय

१ ख. चर्चरी । २ क. अथ । ३ क. "विशेषश्राविका" । ४ क. अच्छहु । ५ क. पिच्छह ।

धर्मोपदेशमारभते सूत्रकारः । गृहव्यवहारे गृहव्यापार एव हलकर्षण-सेवा-वाणिज्यादावेव मा लग्ना आसक्तास्तिष्ठथ । अन्तराऽन्तरा धर्मव्यवहारमपि कुरुतेत्यवधारणफलम् । क्षणे क्षणे आयुर्जीवितं गच्छद् भ्रश्यत् प्रेक्षध्वम् । प्रायः पर्यायाकथनं सर्वत्र सूत्रपदानां प्रसिद्धत्वादित्यर्थः ॥ १ ॥

तथा च किमित्याह—

लद्धउ माणुसजम्मु म हारहु
अप्पा भव-समुद्दि गउ तारहु ।
अप्पु म अप्पहु रायह रोसह
करहु निहाणु म सव्वह दोसह ॥ २ ॥

[लब्ध मानुषजन्म मा हारयत
आत्मान भवसमुद्रगत तारयत ।
आत्मान माऽर्पयत राग–रोषयो.
कुरुत निधान मा सर्वदोषाणाम् ॥ २ ॥]

लब्धं मानुषजन्म मा हारयत मा निरर्थकं नयत । आत्मा भवसमुद्रगत-स्तार्यतां तत्पारं नीयताम् । तदुपायमाह–आत्मानं मा अर्पयत तद्वशं मा नयत राग–द्वेषयोः । तद्वशवर्तित्वेन मा कुरुत निधानं सर्वदोषाणामित्यर्थः ॥ २ ॥

दुलहउ मणुयजम्मु जो पत्तउ
सहलउ करहु तुम्हि सुनिरुत्तउ ।
सुहगुरु–दंसण विणु सो सहलउ
होइ न कीवइ वहलउ वहलउ ॥ ३ ॥

[दुर्लभ मनुजजन्म यत् प्राप्त
सफल कुरुत यूय सुनिरुक्तम् ।
शुभगुरुदर्शन विना तत् सफल
भवति न कथमपि शीघ्र शीघ्रम् ॥ ३ ॥]

दुर्लभं मनुजजन्म यत् प्राप्तं सफलं कुरुत तद् यूयं सुनिरुक्तं सुनिश्चितम् । शुभगुरुदर्शनं च विना न तत् सफलं भवति कथमपि । तथा 'वहलउ वहलउ' इति लोके हि यत्र विवाहादौ प्रमुदितजनसमूहः सर्वेषामरणः परस्परप्रीत्या ब्रोटति तद् वहलवहलम् । जन्मन्यपि यत्र पुत्र–कलत्र–राजसन्मान–लक्ष्मीवत्त्वं लोक–लोकोत्तरविशिष्टचेष्टायत्त्व च तद् वहलवहलमित्यर्थ ॥ ३ ॥

---

१ क. मम्म° । २ ख. ग. अप्पहु । ३ क नम । ४ ग ग °ध जन्म । ५ क. आत्मन । ६ क.° न्त तत्पदं आत्मन मेष प्राप्यतेऽन्यर्थं । तथा आ॰ ।

अथ सुगुरोः स्वरूपमाह

सुगुरु सु वुच्चइ सच्चउ भासइ
परपरिवायि-नियरु जसु नासइ ।
सवि जीव जिवं अप्पउ रक्खइ
मुक्ख-मग्गु पुच्छियउ जु अक्खइ ॥ ४ ॥

[सुगुरुः स उच्यते सत्यं भाषते
परपरिवादिनिकरो यस्माद् नश्यति ।
सर्वजीवानात्मानमिव रक्षति
मोक्षमार्गं पृष्टो य आख्याति ॥ ४ ॥]

सुगुरुः स उच्यते यः सत्यमनुत्सूत्रं भाषते । परपरिवादिनिकरो यस्माद् भयेन नश्यति । अत्र विभक्तिव्यत्ययः प्राकृतत्वादेवमन्यत्रापि । सर्वजीवानात्मानमिव रक्षति । मोक्षमार्गं ज्ञानादिकं पृष्टः सन् य आचष्ट इत्यर्थः ॥ ४ ॥

जो जिण-वयणु जहट्ठिउ जाणइ
दव्वु खित्तु कालु वि परियाणइ ।
जो उस्सग्गववाय वि कारइ
उम्मग्गिण जणु जंतउ वारइं ॥ ५ ॥

[यो जिनवचनं यथास्थितं जानाति
द्रव्य-क्षेत्र-कालानपि परिजानाति ।
य उत्सर्गापवादावपि कारयति
उन्मार्गेण जनं यान्तं वारयति ॥ ५ ॥]

यो जिनवचनं यथास्थितं जानाति । द्रव्य-क्षेत्र-कालान् संयमनिर्वाहानिर्वाहहेतूनपि परिजानाति । य उत्सर्गापवादावपि तत्तत्कालापेक्षया शिष्यादिभिः कारयति । उन्मार्गेण लोकप्रवाहेण जनं यान्तं वारयतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

अथैतत्प्रसङ्गेनैव लोकप्रवाहसरितो द्रव्यसरितश्च स्थितं स्वरूपमाह—

इह विसमी गुरुगिरिहिं समुट्ठिय
लोयपवाह-सरिय कुपइट्ठिय ।
जसु गुरुपोउ नत्थि सो निज्जइ
तसु पवाहि पडियउ परिखिज्जइ ॥ ६ ॥

१ क. जिरं । २ ख. ग. अप्पउ । ३ क °मग्ग । ४ ख. ग. जु । ५ क. वारउ । ६ ख ग. यथावस्थित । ७ ख ग. तत्का° । ८ क. अथ तत्प्र° । ९ क. विसमी स गु°।

[इह विषमा गुरुगिरः समुत्थिता
लोकप्रवाहसरित् कुप्रतिष्ठिता ।
यस्य गुरुपोतो नास्ति स नीयते
तस्याः[1] प्रवाहे पतितः परिखिद्यते ॥ ६ ॥]

इह प्रवचने विषमा महानर्थहेतुरपि भवाभिनन्दिजनाभिरुचिततया विपर्यस्तरूपा गुरुगिरः कुगुरुवचनात् समुत्थिता, सिद्धान्तातुक्तमपि सामान्यपञ्चजनानुमतं प्रमाणमिति लोकप्रवाहः स एवानुस्रोतोगमनप्रधानत्वात् सरित् कुप्रतिष्ठिता कुस्थिततया ख्यातिं गता । तयां च यस्य गुरुपोतः सद्गुरुप्रवहणं नास्ति स नीयते उह्यते । तस्याः प्रवाहे पूरे पतितः परिखिद्यते । द्रव्यसरित् पुनर्गुरुगिरेः महापर्वतात्, कौ पृथिव्यां प्रतिष्ठिता, गुरुपोतो महत्प्रवहणं, प्रवाहः पूर इत्यर्थः ॥६॥

सा घणजडपरिपूरिय दुत्तर
किव तरंति जे हुंति निरुत्तर ?।
विरला किवि[2] तरंति जि सदुत्तरं[3]
ते लहंति सुक्खइं[4] उत्तरुत्तर ॥ ७ ॥

[सा घनजडपरिपूरिता दुस्तरा
कथ तरन्ति ये भवन्ति निरुत्तराः ? ।
विरलाः केचित् तरन्ति ये सदुत्तराः
ते लभन्ते सौख्यान्युत्तरोत्तराणि ॥ ७ ॥]

सा लोकप्रवाहसरिद् घनजडपरिपूरिता प्रभूतमूर्खप्रायजनाकीर्णा दुस्तरा कृच्छ्रप्राप्यपर्यन्ता सा कथ तरन्ति तत्पर्यन्त प्राप्नुवन्ति ? ये भवन्ति निरुत्तरा विचाराचातुर्येण विशिष्टोत्तरविकलाः । विरलाः केचित् तरन्ति ये सदुत्तराः सुगुरुसम्पर्कादिना विशिष्टोत्तरदानसमर्थाः । ते लभन्ते सौख्यानि उत्तरोत्तराणि प्रधानप्रधानतराणि स्वर्गापवर्गादिलाभेन । द्रव्यसरित्पक्षे तु जडानि जलानि । निरुत्तरास्तथाविधोत्तरणशक्तिवैकल्येन सर्वथोत्तरणासमर्थाः । सदुत्तराः शोभनोत्तरणशक्तिमन्तः । उत्तरोत्तराणि बन्धुसङ्गम-लक्ष्मी-सम्भोगजनितानीत्यर्थः ॥ ७ ॥

तदुत्तरणाय च गुरुप्रवहणं दुर्लभमित्याह—

गुरु-पवहणु निप्पुन्नि न लब्भइ
तिणि पवाहि जणु पडियउ वुब्भइ ।
सा संसार-समुद्दि पइट्ठी
जहिं[5] सुक्खह वत्ता वि पणट्ठी ॥ ८ ॥

१ ग. तथा । २ क. किंचि । ३ ख. ग. सुदुत्तर । ४ ख. ग. सुक्खइ । ५ क. जहिं ।

[गुरु-प्रवहण निष्पुण्यैर्न लभ्यते
तस्मिन् प्रवाहे पतितो जन उह्यते ।
सा संसार-समुद्रे प्रविष्टा
यत्र सौख्यानां वार्ताऽपि प्रणष्टा ॥ ८ ॥]

गुरुप्रवहणं सदाचार्यपोतो निष्पुण्यैर्न लभ्यते । तथा च तस्मिन् लोकप्रवाहे पतितो जन उह्यते । सा सरित् संसारसमुद्रे प्रविष्टा तद्गामिनी यातेत्यर्थः । यत्र सौख्यानां वार्ताऽपि प्रणष्टा । द्रव्यसरित्पक्षे तु गुरुप्रवहणं महापोत इत्यर्थः ॥ ८ ॥

तहिं गय जण कुग्गाहिहिं खज्जहिं
मयर-गरुयदाढग्गिहिं भिज्जहिं ।
अप्पु न मुणहिं न परु परियाणहिं
सुक्खलच्छि सुमिणे वि न माणहिं ॥ ९ ॥

[तत्र गता जनाः कुग्राहैः खाद्यन्ते
मद(क)र-गुरुदंष्ट्राग्रैर्भिद्यन्ते ।
आत्मानं न जानन्ति न परं परिजानन्ति
सुखलक्ष्मीं स्वप्नेऽपि न मानयन्ति ॥ ९ ॥]

तत्र लोकप्रवाहसरिति प्राप्ता जनाः कुग्राहैः कदभिनिवेशैः खाद्यन्ते आत्मायत्ताः क्रियन्ते । कुल इदं यतो मदमहङ्कारं रान्ति स्व-परेभ्यो वितरन्ति मदराः कुगुरवस्तेषां गुरुदंष्ट्राग्रैस्तत्तुल्यकठोरोत्सूत्रवचनैर्भिद्यन्ते वासितहृदयाः क्रियन्ते । तथा चात्मानं दुस्सहसंसारदुःखपतितं परं च कुगुरुं केवलं वञ्चनाप्रवृत्तं न परिजानन्ति । सौख्यलक्ष्मीं स्वर्गादिकां स्वप्नेऽप्यास्तां साक्षान्न मानयन्ति नैवोपभुञ्जते । पक्षान्तरे तु कुग्राहाः कुत्सितजलचरविशेषाः, मकरा अपि प्रसिद्धास्तैर्भिद्यन्ते विदार्यन्ते । तथा च तदवस्था नात्मानं परं वा विदन्ति । मूर्छितत्वेनात्यन्तमूढत्वात् सौख्यलक्ष्मीं स्वजनसम्बन्धसम्भोगादिकामित्यर्थः ॥ ९ ॥

अथ तद्विपर्ययं कस्यापि सत्पुरुषस्य चेष्टितमाह—

गुरु-पवहणु जइ किर कु वि पावइ
परउवयाररसिय मङ्गाणइ ।
ता गयचेयण ते जण पिच्छइ
किंचि सजीउ सो वि तं निच्छइ ॥ १० ॥

---

१ ख. ग. यस्या । २ ग.° गुरुद° । ३ ख. ग. °हिं । ४ क. भज्जहिं । ५ ख. ग. केवलर° ६ क. जे ।

[गुरु–प्रवहण यदि किल कोऽप्यानयति
परोपकाररसिकोऽनिच्छया बलात्कारेण ।
तावद् गतचेतनान् तान् जनान् प्रेक्षते
किञ्चित् सजीवः सोऽपि तं नेच्छति ॥ १० ॥]

गुरुप्रवहणं यदि कश्चिद् दयालुस्तदुत्तितारयिषया तत्समीपमानयति किल कोऽपि परोपकाररसिकः सत्पुरुषो ' महाण' इति वदनिच्छया बलात्कारेण । तावदसौ गतचेतनान् नष्टविवेकलोचनान् तान् जनान् प्रेक्षते बहून् कोऽपि । अत्र लिङ्गव्यत्ययः प्राकृतत्वादेवमन्यत्रापि । तेषु सजीवश्चेतनावान् सोऽपि तं गुरु-प्रवहणं नेच्छत्यारोढुम् । पक्षान्तरे तु अर्थान्तरं प्रसिद्धमेवेत्यर्थः ॥ १० ॥

कट्ठिण कु वि जइ आरोविज्जइ
तु वि तिण नीसत्तिण रोविज्जइ ।
कच्छ जं दिज्जइ किर रोवंतह
सा असुइहि भरियइ पिच्छंतह ॥ ११ ॥

[कष्टेन कोऽपि यदि आरोप्यते
तथापि तेन निःसत्त्वेन रुद्यते ।
कच्छा या दीयते किल रुदतः
साऽशुच्या भ्रियते प्रेक्षमाणस्य ॥ ११ ॥]

परोपकाररसिकेन च कष्टेनारोचमानतया कृच्छ्रेण कोऽपि मूर्छितो यथा-रोप्यते पोते । तथापि तेन आरोप्यमाणेन निःसत्त्वेनाधीरशिरोमणिना कर्त्रा अथवा तेन प्रसिद्धेन निःसत्त्वेन करणेन रुद्यते । युक्तं चैतत् यतः कच्छा या दीयते अरोचमानकच्छाबन्धस्याव एव रुदतः । सा अशुच्या विष्टया भ्रियते लिप्यते प्रेक्षमाणस्य कच्छादातुः । अतो युक्तमेव यदारोप्यमाणो रोदितीत्यर्थः ॥ ११ ॥

अथ मूर्छितेष्वेव भयादुपकाररसिकेन नरेण दीयमानं वितरणव्यतिक[रं] तस्य च गुरुकर्मत्वेन शक्तिवैकल्यतोऽकरणेन फलाभावप्रतिपादनं च श्लेषेणाह—

धम्मु सु धरणु कु सक्कइ कायरु ?
तहिं गुणु कवणु चडावइ सायरु ? ।
तसु सुहत्थु निव्वाणु किं संघइ ?
मुक्ख किं करइ रोह किं सु विंधइ ? ॥ १२ ॥

१ क. अर्थान्तरं° । २ ख. ग. य । ३ ख. ग. यतो । ४ क. °केन धनेदानव्यतिकरलं° ।
५ ख. ग. °मुक्तु । ६ ख. ग. रुद्धु ।

[धर्मं स धर्तुं किं शक्नोति कातरः ?
तत्र गुणं क आरोपयति सादरम् ? ।
तस्य सुखार्थं (सुहस्तो) निर्वाणं किं सन्धत्ते ?
मोक्षं किं करोति राधां किं स विध्यति ? ॥ १२ ॥]

धर्मं शुभानुष्ठानं स कातरपुरुषो धर्तुमात्मनि निवेशयितुं किं शक्नोति ? नैव । तत्र कातरगृहीते धर्म्मे गुणमुत्तरोत्तरवृद्धिलक्षणं क आरोपयति सादरम् ? आरोपयितुः कातरत्वात् । तस्य कातरस्य सुखार्थं निर्वाणमुपचारान्निर्वाणहेत्व-नुष्ठानं किं कृपालुरपि सन्धत्ते चेतसि निवेशयति ? नैव । तथा चासौ कृपणः किं मोक्षं कृत्स्नकर्मक्षयलक्षणं करोत्यात्मायत्तं विधत्ते ? नैव । यतोऽसौ राधां सम्यक्चारित्रानुपालनरूपां किं स कातरो विध्यति ? नैव । अयमत्र भावो यो हि कातरो धर्मं तत्र गुणं चारोपयितुमसमर्थश्चारित्रानुपालनं च न करोति; स किं मोक्षं कदाचित् साधयति ? नैव । अर्थान्तरपक्षे तु धर्म्मं धनुः, गुणो जीवा, तस्य कातरस्य, सुहस्तः शोभनकरः, निश्चितं बाणं निर्वाणं, मोक्षं प्रक्षेपं, राधां चक्राष्टकोपरि वर्तमानां पाञ्चालिकामित्यर्थः ॥ १२ ॥

कातरवदस्थिरोऽप्ययोग्य इत्याह-

तसु किंव होइ सुनिव्वुइ-संगमु ?
अथिरु जुँ जिवँ किक्काणु तुरंगमु ।
कुप्पहि पडइ न मग्गि विलग्गइ
वायह भरिउ जहिच्छइ वग्गइ ॥ १३ ॥

[तस्य कथं भवति सुनिर्वृति-सङ्गमः
अस्थिरो यो यथा किक्काणतुरङ्गमः ।
कुपथे पतति न मार्गे विलगति
वातेन भृतो यथेच्छं वल्गति ॥ १३ ॥]

तस्य कथं भवति निर्वृतिसङ्गमो योऽस्थिरो मनश्चक्षुरादिचपलः किक्काण-तुरङ्गम इव । स हि कायेनैव चपलः, परमास्थिरत्वेन साम्यादुपमानम् । कुपथे लोकप्रवाहलक्षण उन्मार्गे पतति न मार्गे सम्यग्ज्ञानादिरूपे विलगति न सम्बध्यते । वातेन विद्याजनिताहङ्कारोत्कर्षेण भृतो यथेच्छं वल्गति निरर्थकं चेष्टते । किक्काणोऽपि निर्वृतिः सुखमेतां चणकादिभृतोदरत्वेन भयप्रभञ्जनो वातभृत इत्यर्थः वल्गति धट्टीकैव इत्यर्थः ॥ १३ ॥

१ ख. ग. आरोपयति । २ क. °यितुं । ३ ख. ग. चारो° । ४ ग. च करोति । ५ क. किंव । ६ ख. सुनिव्वुइ । ७ ख. ग. जु । ८ क. जिंव । ९ ख. ग. °च्छइ । १० क. विगलति । ११ क. °मार्गे । १२ क. °कति ।

खज्जइ सावएहिं सुवहुत्तिहिं
भिज्जइ सामएहिं गुरुगत्तिहिं ।
वग्घसंघ–भय पडइ सु खड्डइ
पडियउ होइ सु कूडउ हड्डइ ॥ १४ ॥

[खाद्यते श्रावकैः सुबहुभि–
भिद्यते सामदैः (श्वापदैः) गुरुगात्रैः ।
व्याघ्रसङ्घभयात् पतति स गर्ते
पतितो भवति स कूटोऽस्थ्नाम् ॥ १४ ॥]

कुपथपतितः सन् असावस्थिरः खाद्यते वस्त्रान्नादिग्रहणेनोपभुज्यते श्रावकैः प्रवाहपतितसाध्वनुयायिभिः सुबहुभिः भिद्यते वासितहृदयः क्रियते सामदैः साम ददतीति कोमलपापोपदेशदातृभिर्गुरुगात्रैर्गुरुरिति गात्रं स्वरूपं येषां नामाचार्यस्वरूपैः सांसारिकमहाभयोत्पादकत्वाद् व्याघ्र इव व्याघ्रः सङ्घो निर्गुणदुष्टबहुजनसमूहस्तस्माद् भयं सन्मार्गाप्रवर्तने त्रासस्तेन पतत्यसौ गर्ते नरके उपचारात् । तन्निमित्तनिरन्तरानायतनसेवादौ पतितश्च सन् कूटो राशिर्भवति अस्थ्नां निर्गुणत्वात् कीकसमात्रावशेषो भवति । अर्थान्तरपक्षे तु श्वापदैः श्व–शृगालादिभिः भिद्यते विदार्यते । सामजैर्वनगजैः गुरुगात्रैर्बृहच्छरीरैः व्याघ्रसङ्घश्चित्रकसमूहः पतितश्च सन् मृतत्वात् कूटो राशिरस्थ्नां भवतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

तेण जम्मु इहु नियउ निरत्थउ
नियमत्थइ देविणु पुलहत्थउ ।
जइ किर तिण कुलि जम्मु वि पाविउ
जाइजुत्तु तु वि गुण न सु दाविउ ॥ १५ ॥

[तेन जन्मेह नीतं निरर्थकं
निजमस्तके दत्त्वा पुलहस्तकम् ।
यदि किल तेन कुले जन्मापि प्राप्तं
जातियुक्त तथापि गुणो न स दर्शितः ॥ १५ ॥]

तेन कातरेणास्थिरेण वा जन्मात्र निरर्थकं नीतं निजमस्तके दत्त्वा पुलहत्थकं 'अन्तःशुषिरमिलितकरद्वयप्रहारः पुलहत्थकः' यथा केनापि बलवताऽसत्त्वान्यायपरेण वण्ठेन कस्यचिद् दुर्गतनरादेः पार्श्वान्मस्तके पुलहत्थकं दत्त्वा तस्माद्रूम्यादि सर्वथाऽपहृत्य तस्य जन्म निरर्थकं क्रियते । एवमनेनापि कातरादिना

१ क. ° सिय° । २ क.° मैं प्रवत्तने त्रासत्येन । ३ ग. मृतत्वात्कूटो, ग. सन् कूटो ।
४ क. पुलहत्थको ।

सद्धर्म्मप्रवृत्त्यादिविकलेन परमार्थतः स्वमस्तके पुल्हहत्थकं दत्त्वा जन्म व्यर्थी-क्रियते। यदि किल तेन कावरादिना कुले जन्मापि प्राप्तं जातियुक्तं तथापि गुण उपकारः सद्धर्मलाभादिकः स इति लोकोत्तरो न दापितः दत्तो दर्शितो वेत्यर्थः ॥ १५ ॥

जइ किर वरिससयाउ वि होई[1]
पाउ इक्कु परिसंचइ सोई[2] ।
कह वि सो वि[3] जिणदिक्ख पवज्जइ
तह वि न सावज्जई परिवज्जइ ॥ १६ ॥

[यदि किल वर्षशतायुरपि भवति
पापमेकं परिसचिनोति सोऽपि ।
कथमपि सोऽपि जिनदीक्षां प्रपद्यते
तथापि न सावद्यानि परिवर्जयति ॥ १६ ॥]

यदि किल वर्षशतायुर्भवति तथापि पापमेवैकं परिसञ्चिनोति। सोऽपि कातरादिः कथमपि सद्गुरुसम्पर्कादिना जिनदीक्षां प्रतिपद्यते। तथापि लत्वात्र सावद्यानि परित्यजतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

गज्जइ मुद्धह लोअह अग्गइ
लक्खण तक्क वियारण लग्गइ ।
भणइ जिणागमु सहु वक्खाणउं
तं पि वियारमि जं लुक्काणउं ॥ १७ ॥

[गर्जति मुग्धानां लोकानामग्रे
लक्षण–तर्कविचारणे लगति ।
भणति जिनागमं सर्वं व्याख्यामि
तम(द)पि विचारयामि यल्लौकिकम् ॥ १७ ॥]

गर्जति मुग्धलोकानां पुरतो बृहत्स्वरेण साहङ्कारं स्वगुणोत्कीर्तनं गर्जनं लक्षण—तर्कावश्रुतावपि विचारयितुं प्रवर्तते । अहङ्कारात् भणति च जिनागमं सर्वं व्याख्यामि । अहं तमपि विचारयामि यल्लौकिकं श्रुति—स्मृति—पुराणादिकं शास्त्रमित्यर्थः ॥ १७ ॥

१ क. °मस्तक दत्वा । २ ख. ग °इ । ३ क सोइ । ४ ख ग. °ज्जइ । ५ ख ग. पर ए° । ६ ख ग °रिमि ।

अद्धमास चउमासह पारइ
मलु अब्भितरु बाहिरि धारइ ।
कहइ उस्सुत्त-उम्मग्गपयाइं
पडिक्कमणय-वंदणयगयाइं ॥ १८ ॥

[अर्धमास–चतुर्मासादिभिः पारयति
मलमाभ्यन्तर बहिर्धारयति ।
कथयति उत्सूत्रोन्मार्गपदानि
प्रतिक्रमणक–वन्दनकगतानि ॥ १८ ॥]

अर्द्धमास—चतुर्मासादिभिः पारयति । मलमाभ्यन्तरं चित्तकालुष्यलक्षणमिव बहिः शरीरे धारयतीत्युत्प्रेक्षा । कथयति लोकेभ्य उत्सूत्रोन्मार्गपदानि प्रतिक्रमणक—वन्दनकगतानि । तथाहि प्रतिक्रमणं न कर्तव्यमेव श्रावकैः, साध्वादिभिरपि क्षेत्रदेवतादिकायोत्सर्गः प्रतिक्रमणे न कार्यः । पर्यन्ते च स्तुतित्रयानन्तरं शक्रस्तवपाठोऽप्ययुक्त इत्यादीनि । ऊर्ध्वस्थिता एव च साध्व्यो द्वादशावर्तवन्दनं ददतीत्यादीनीत्यर्थः ॥ १८ ॥

परं न मुणइ तयत्थु जो अच्छइ
लोयपवाहि पडिउ सु वि गच्छइ ।
जइ गीयत्थु को वि तं वारइ
ता तं उट्ठिवि लउडइ मारइ ॥ १९ ॥

[परं न जानाति तदर्थो य आस्ते
लोकप्रवाहे पतितः सोऽपि गच्छति ।
यदि गीतार्थः कोऽपि त वारयति
तदा तमुत्थाय लगुडेन मारयति ॥ १९ ॥]

परं न जानाति तदर्थः प्रतिक्रमणादिविधिसूत्रार्थः "समणेण सावएण य" इत्याद्यनुयोगद्वारोक्तो यस्तिष्ठति । तत्र हि वस्त्रोर्ध्वं कायोर्द्धं च प्रत्युपेक्षा कर्तव्येति पाठे दशिकापर्यन्ते वस्त्रं गृहीत्वा ऊर्ध्वस्थितैश्च प्रत्युपेक्षा क्रियते इत्यज्ञानाद् व्याचक्षते । तत्र चोक्तं गीतार्थैः— .

" वत्थे काउड्ढम्मी परवयणठि (वि)उ गहाय दसियंते ।

(१) श्रमणेन श्रावकेन च । (२) वस्त्र कायोर्ध्वं परवचनस्थितो (विद्) गृहीत्वा दशिकान्ते ।

१ क. मल । २ क.° तह । ३ ख. ग. उमग्ग । ४ ख. ग. पडिक्कम° । ५ क.° देवताक्ष° । ६ क.° ई स्त°, ख.° ई शक्रस्तवमन्तव° । ७ ग. परं । ८ ख. ग. गीयत्थ । ९ क. इहति । १० क. वस्त्रोर्द्ध च । ११ ख. ग. क्षा या कि° ।

तं न भवइ उक्कुड्डुओ तिरियं पेहे जह विलक्खो ॥

अत्र हि वंशोर्ध्वं तिर्यगिति कायोर्ध्वं चोत्कटिकासनस्य इत्यर्थो वर्तते। तमबुद्धा साध्वीनामूर्ध्वस्थितानामेव वन्दनं दापयन्ति। एवं च सति परमार्थतः सोऽपि मलादिधारको लोकप्रवाहपतित एव गच्छति। यदि कश्चिद् गीतार्थस्तं वारयति असत्प्रवृत्तेस्तदाऽसौ निर्विवेकत्वादत्यन्तं कोपाविष्टस्तं लगुडेन प्रहरतीत्यर्थः ॥ १९ ॥

अथ तस्य गीतार्थानां च चेष्टितमाह—

धम्मिय जणु सत्थेण वियारइ
सु वि ते धम्मिय सत्थि वियारइ।
तव्विहलोइहि सो परियरियउ
तउ गीयत्थिहि सो परिहरियउ ॥ २० ॥

[धार्मिको जनः शास्त्रेण विचारयति
सोऽपि तान् धार्मिकान् शस्त्रेण विदारयति।
तद्विधलोकैः स परिकरितः
ततो गीतार्थैः स परिहृतः ॥ २० ॥]

धार्मिको जनस्तं मलधारिणमुत्सूत्रादिप्रवृत्तं शास्त्रेण तन्निराकारकग्रन्थेन विचारयति अयुक्तत्वेन ख्यापयति। सोऽपि तान् धार्मिकान् शस्त्रेण कोपवशाद् विदारयति। तद्विधलोकैस्तत्सदृशप्रवाहपतितजनैरसौ परिकरितोऽङ्गीकृतः। ततो गीतार्थैः स दूरेण वर्जित इत्यर्थः ॥ २० ॥

जो गीयत्थु सु करइ न मच्छरु
सु वि जीवंतु न मिल्लइ मच्छरु।
सुद्धइ धम्मि जु लग्गइ विरलउ
संघि सु यज्झु कहिज्जइ जवलउ ॥ २१ ॥

[यो गीतार्थः स करोति न मत्सरं
सोऽपि जीवन् न मुञ्चति मत्सरम्।
शुद्धे धर्मे यो लगति विरलः
सङ्घेन स बाह्यः कथ्यते मुतकः ॥ २१ ॥]

तद् न भवत्युत्कटकस्तिर्यक् प्रेक्षेत यथा विरक्तः ॥

१ क वत्सार्धं। २ क.° यरिउ। ३ क. त लिरा°। ४ क. जीविंतु। ५ क. बज्झु।

तथा यो गीतार्थः स न करोति मत्सरम् । स च मलिनो जीवन् यावज्जीवं न मुञ्चति गीतार्थेषु मत्सरम् । एवं तावत् कावरास्थिरमलधारकादयः प्रभूताः । शुद्धे च धर्मे प्रतिस्रोतोरूपे यः कश्चिद्गच्छति विरलः, सङ्केन प्रवाहपतितजनसमूहेन स शुद्धधर्मलग्नो बाह्यः कथ्यते युतकश्चाण्डालादिवद् भिन्न इत्यर्थः ॥ २१ ॥

पइ पइ पाणिउ तसु चाहिज्जइ
उवसमि थक्कु सो वि वाहिज्जइ ।
तस्सावयं सावय जिव लग्गँहिं
धम्मियलोयह च्छिद्दइ मग्गहिं ॥ २२ ॥

[पदे पदे पानीय (छिद्रं) तस्य गवेष्यते
उपशमे स्थितः सोऽपि वाध्यते ।
तच्छ्रावकाः श्वापदा इव लगन्ति
धार्मिकलोकस्य छिद्राणि मार्गयन्ति ॥ २२ ॥]

पदे पदे पानीयं देशविशेषभाषया छिद्रं तस्य शुद्धमार्गलग्नस्य गवेष्यते उपशमेऽवस्थितोऽसावपि दुःसङ्केन वाध्यते । तच्छ्रावका दुःसङ्घश्रावकाः श्वापदा इव लगन्ति विनाशाय सम्बध्यन्ते । स्वभावत एव च ते धार्मिकलोकस्य छिद्राणि मार्गयन्ति । अयमपि च धार्मिक इत्यर्थः ॥ २२ ॥

अथ तच्छ्रावकाणामेवाविधिकारिणां चेष्टितमाह—

विहिचेईहरि अविहिकरेवइ
करहि उवाय बहुत्ति ति लेवइ ।
जइ विहिजिणहरि अविहि पयट्टइ
ता घिउं सत्तुयमज्झि पलुट्टइ ॥ २३ ॥

[विधिचैत्यगृहेऽविधिकरणे
कुर्वन्त्युपायान् बहूंस्ते तद्ग्रहणे ।
यदि विधिजिनगृहेऽविधिः प्रवर्तते
तदा घृतं सक्तुमध्ये प्रलुठति ॥ २३ ॥]

विधिचैत्यगृहे मत्सरवशादविधिकरणे कुर्वन्त्युपायान् बहून् ते तच्छ्रावका ग्रहणे विधिचैत्यस्य । किमित्येषामविधिकरणे आग्रहः ? अत आह यदि विधिजिनगृहे

१ क. शुद्धे ध° । २ ख. ग. °वए । ३ क. लग्गहि । ४ ख. °मार्गे ल°, ग. °धर्मे ल° ।
५ ग. पयमज्झि पउट्टइ । ६ क. घियउ । ७ क. °करण ।

अविधिर्निशिस्नानादिकः प्रवर्तते तदा घृतं सक्तुषु प्रलुठति तद्वत् समीहितं समीहितेन संयुज्यते इति तेषां भाव इत्यर्थः ॥ २३ ॥

अथ तत्प्रार्थनया नृपतिचेष्टितमाह—

जइ किर नरवइ कि वि दूसमवस
ताहि वि अप्पहि विहिचेइय दस ।
तह वि न धम्मिय विहि विणु झगडहि
जइ ते सव्वि वि उट्टहि लगुडिहि ॥ २४ ॥

[यदि किल नरपतयः केऽपि दुःषमावशात्
तेषामर्पयन्ति विधिचैत्यानि दश ।
तथापि न धार्मिका विधिं विना कलहायन्ते
यदि ते सर्वेऽप्युत्तिष्ठन्ते लगुडैः ॥ २४ ॥]

यदि किल केऽपि नृपतयः केचन निर्विवेकिनो लुब्धा दुःख(ष)माव-शात् दुष्टकालमाहात्म्याल्लोभाभिभूतास्तेपामप्यविधिकारिणामर्पयन्ति पूजनाय विधिचैत्यानि 'दशेति यमकानुरोधेन तेन त्रीणि चत्वारि वेति द्रष्टव्यम्' । तथापि विधिचैत्यापहारेऽपि धार्मिका विधिं विना युक्तिमन्तरेण न तैः सह कलहायन्ते । यदि ते विपक्षाः सर्वेऽप्युत्तिष्ठन्ते लगुडैः प्रहर्तुमित्यर्थः ॥ २४ ॥

नन्वेवं सति तेषां विधिचैत्यसंघट्टनं कथं भविष्यतीत्याह—

निच्चु वि सुगुरु-देवपयभत्तह
पणपरमिट्ठि सरंतह संतह ।
सासणसुर पसन्न ते भव्वहं
धम्मिय कज्ज पसाहहि सव्वइं ॥ २५ ॥

[नित्यमपि सुगुरु-देवपदभक्तानां
पञ्चपरमेष्ठिनः स्मरतां सताम् ।
शासनसुराः प्रसन्नास्ते भव्यानि
धार्मिककार्याणि प्रसाधयन्ति सर्वाणि ॥ २५ ॥]

नित्यमपि सुगुरु-देवपदभक्तानां पञ्चपरमेष्ठिमन्त्रं स्मरतां सतां शासनसुराः स्वयमेव प्रसन्ना भवन्ति । ते च भव्यानि मनोऽभीष्टानि धार्मिककार्याणि विधिचैत्यलाभादीनि सर्वाणि साधयन्तीत्यर्थः ॥ २५ ॥

१ क. ताहि विहि° । २ क उट्टिहि । ३ क. संघटन । ४ ख. ग. पस्सन्न । ५ क. भव्वइ । ६ ख. ग. पसाहहिं ।

धम्मिउ धम्मुकज्जु साहंतउ
परु मारइ कीवइ जुज्झंतउ ।
तु वि तसु धम्मु अत्थि न हु नासइ
परमपइ निवसइ सो सासइ ॥ २६ ॥
[धार्मिको धर्मकार्यं साधयन्
परं मारयति कथमपि युध्यमानः ।
तथापि तस्य धर्मोऽस्ति न खलु नश्यति
परमपदे निवसति स शाश्वते ॥ २६ ॥]

धार्मिको धर्म्मकार्यं विधिचैत्यग्रहणादिकं साधयन् सन् कदाचित् परं विपक्षं तदुपघाताय प्रवृत्तं कथमपि मर्मप्रहारादिना व्यापादयति युध्यमानस्तेन सह तथापि तस्य निश्चयनयेन धर्मोऽस्त्येव केवलविधिप्रवर्त्तनाय विधिचैत्यग्रहणे-प्रवृत्तेः । न तु नैव तद्व्यापादनेन धर्मो नश्यति । तथा च क्रमेण परमपदे मोक्षे निवसति स शाश्वते । अयमत्र भावार्थः--धार्मिकः केवलविधिविधानलालसः सन् अविधिं सर्वथाऽसहमानोऽविधिकारकान् "(१)जिणपवयणस्स अहियं सव्वत्था' मेण वारेइ' त्ति सिद्धान्तवचनानुस्मरणेन यथा तथा निवारयन् कदाचित् परं हन्यादपि तथाप्यत्यन्तशुद्धमनस्कत्वात् शुद्धचारित्रपरिपालनप्रवृत्तसहसाकारनिपातितद्वीन्द्रियादिमहामुनिवन्निष्पाप एव । तथा चोच्यते–

"(२)उच्चालियंम्मि पाए इरियासमियस्स संकमट्ठाए ।
वावज्जिज्ज कुलिंगी मरिज्ज तं जोगमासज्ज ॥
न य तस्स तन्निमित्तो बंधो सुहुमो वि देसिओ समए ।
अणवज्जोऽपओगेण सव्वभावेण सो जम्हा ॥" इत्यर्थः ॥२६ ॥

सावय विहिधम्मह अहिगारिय
जिज्ज न हुंति दीहसंसारिय ।
अविहि करिंति न सुहगुरुवारिय
जिणसंबंधिय घरहि न दारिय ॥ २७ ॥

(१) जिनप्रवचनस्याहितं सर्वस्थाम्ना वारयेत् इति ।
(२) उच्चालिते पादे ईर्यासमितस्य सङ्क्रमार्थम् ।
व्यापद्येत कुलिङ्गी म्रियेत तं योगमासाद्य ॥
न च तस्य तन्निमित्तो बन्धः सूक्ष्मोऽपि देशितः समये ।
अनवद्योऽप्रयोगेण सर्वभावेन स यस्मात् ॥

१ ग. ग. धम्मिय । २ क° पाइ । ३ ग. ग.° प्रद्दा । ४ क° महण्ण° । ५ क. उच्चलम्मि । ६ ख. ग.° मोय° ।

[श्रावका विधिधर्मस्याधिकारिणो
य एव न भवन्ति दीर्घसंसारिणः ।
अविधिं कुर्वन्ति न शुभगुरुवारिता
जिनसम्बन्धिनीं धारयन्ति न दासिकाम् ॥ २७ ॥]

श्रावका विधिधर्माधिकारिणस्त एव ये न भवन्ति महानर्थहेत्वकार्यनिवृत्ति-व्यहंग्यशुद्धचित्तत्वेन दीर्घसंसारिणः। अविधिं जिनभवने भोजन-शयनादिरूपं नैव कुर्वन्ति शुभगुरुवारिताः। इदं च पदमुत्तरत्रापि सर्वत्र योज्यम्। तथा जिनसम्बन्धिनीं तत्परिग्रहस्थितां वेश्यां न धारयन्ति, तस्याः सर्वदा पापप्रपा-रूपत्वादित्यर्थः ॥ २७ ॥

अथ विधिमेवाह—

जइ किर फुल्लई लब्भइ मुल्लिण
तो वाडिय न करहिं सहु कूविण।
थावर घर-हट्टइ न करावहिं
जिणधणु संगहु करि न वढारहिं ॥ २८ ॥

[यदि किल पुष्पाणि लभ्यन्ते मूल्येन
तदा वाटिकां न कुर्वन्ति सह कूपेन ।
स्थावराणि गृह-हट्टादीनि न कारयन्ति
जिनधन सङ्ग्रहं कृत्वा न वर्धयन्ति ॥ २८ ॥]

यदि किल पुष्पाणि मूल्येन लभ्यन्ते तदा वाटिकां न कुर्वन्ति सह कूपेन स्थावराणि स्थिरतराणि देवसत्कतया देवद्रव्येणैव गृह-हट्टादीनि न कारयन्ति। जिनस्य धनं गणिम-धरिम-मेय-पारिच्छेद्यादिरूपं तद्द्रव्येण संगृह्य न वर्धयन्ति जिनस्य (?) ॥ २८ ॥

जइ किर कु वि मरंतु घर-हट्टइ
देइ त लिज्जहिं लइणावट्टइं।
अह कु वि भत्तिहिं देइ त लिज्जहिं
तब्भाडयप्पणि जिण पूइज्जहिं ॥ २९ ॥

[यदि किल कोऽपि म्रियमाणो गृह-हट्ट
ददाति तदा गृह्यते लभ्यानुसारेण ।

---

१ ख ग. °हवग° । २ क °शयनरूप । ३ क. सर्वत्रापि । ४ ख. ग. ° हिं । ५ क. करहिं । ६ क. संगहु उ । ७ क. धारयन्तीत्यर्थः । ८ ख. ग लिज्जहिं । ९ ख. ग. °वट्टइ । १० ख. ग. तब्भाडइ° ।

अथ कोऽपि भक्त्या ददाति तदा गृह्यते

तद्भाटकथनेन जिनाः पूज्यन्ते ॥ २९ ॥]

यदि किल कश्चिद् देवद्रव्याधमर्णं ऋणमोक्षाय म्रियमाणः सन् वस्तुत्वरा-भावेन गृहं हट्टं वा जिनाय ददाति, तदा गृह्यते लभ्यद्रव्यानुसारेण । अथ कश्चिद् भक्त्या ददाति, तदापि गृह्यते । तस्य गृहादेर्भाटकथनेन जिनाः पूज्यन्ते इति विधिः । शेषस्तु पूर्वोक्तः स्थावरविधानादिरविधिरेवेत्यर्थः ॥ २९ ॥

दिंते न सावय ते वारिज्जहिं

धम्मिकज्जि ते उच्छाहिज्जहिं ।

घरवावारु सव्वु जिव मिल्लहिं

जिव न कसायहिं ते पिल्लिज्जहिं ॥ ३० ॥

[ददतो न श्रावकास्ते वार्यन्ते

धर्मकार्ये ते उत्साह्यन्ते ।

गृहव्यापारं सर्वं यथा मुञ्चन्ति

यथा न कषायैस्ते पीड्यन्ते ॥ ३० ॥

ददतो गृह-हट्टादीन् ते श्रावका न वार्यन्ते, प्रत्युत धर्मकार्ये देवद्रव्यकरण-विशोधने उत्साह्यन्ते । यथा तदानप्रवृत्ताः सन्तो गृहव्यापारं सर्वं वृत्तिव्यवच्छे-दकारिव्यवहारं मुक्त्वा यथा मुच्यन्ते । यथा च कषायैः क्रोध-लोभादिभिस्ते न पीड्यन्त इत्यर्थः ॥ ३० ॥

किञ्च--

तिव तिव धम्मु कहिंति सयाणा

जिव ते मरिवि हुंति सुरराणा ।

चियावासु करंत हारिय

जण तहिं पय हवंति नडाविय ॥ ३१ ॥

[तथा तथा धर्मं कथयन्ति शिष्टा

यथा ते मृता भवन्ति सुरराजाः ।

चैत्राधिनयो कुर्वन्त्यष्टाह्निका

जनास्तत्र पुत्र[ष्टिका] भवन्ति नटरहिताः ॥ ३१ ॥]

तथा तथा धर्मं कथयन्ति शिष्टाः शुभावकास्तेषां यथा तत्प्रभावेन मृता ते भवन्ति सुरनायकाः । तथा चैत्राश्विनयोः कुर्वन्त्यष्टाह्निकाः शाश्वतयात्राः । यत्तु पर्युषण-पर्युषणादिष्वष्टाह्निकारूपं तत्र गीतार्थगुरुसम्मतम् । तत्र हि प्रहृष्ट-

१ क. दिंति । २ क. पई । ३ ग. ग. कराई । ४ ग. ग. वर्षदं । ५ ग. ग. पडनो । ६ ग. ग.° ईरिस ।

पूजामात्रस्याष्टाह्निकाशब्देन विवक्षितत्वात्। न च तदष्टाह्निकाशब्दाभिधेयं न भवतीति वाच्यम्, तस्य पञ्चाङ्गविवरणे अभयदेवसूरिभिस्तथा वर्णनात्। जनाः श्रावकलोकास्तत्र चैत्यादौ 'कृतेति पदैकदेशे पदसमुदायोपचारात्' कृताष्टाह्निका भवन्ति नष्टाह्निता ध्वस्ताघयो वा इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

अथागमिकं प्रकारान्तरमप्याह—

जिव कल्लाणयपुट्ठिहि किज्जहिं
तिव करिंति सावय जहसत्तिहिं।
जा लहुडी सा नचाविज्जइ
वड्डी सुगुरु-वयणि आणिज्जइ ॥ ३२ ॥

[यथा कल्याणकपृष्ठे क्रियन्ते
तथा कुर्वन्ति श्रावका यथाशक्त्या।
या लघ्वी सा नर्त्यते
बृहती सुगुरुवचनेनानीयते ॥ ३२ ॥]

यथा जन्मकल्याणादिपृष्ठे क्रियन्ते देवेन्द्रादिभिः किल। कृतकल्याणकमहोत्सवा नन्दीश्वरे देवेन्द्राद्योऽष्टाह्निकामहिमाः कुर्वन्ति। तद् यदि तदनुसारेण श्रावका अप्यत्यन्तमृद्धिमन्तः क्वचित् कल्याणकानन्तरमष्टाह्निका आरभन्ते तदा न दोषः। तथा कुर्वन्ति श्रावका यथासामर्थ्यं तथा विधिपरैः श्रावकैर्लघ्वी नर्तकी सा विधिचैत्ये नर्तनं कार्यते निर्विकारत्वात्। याऽपि बृहती सा सुगुरुवचनेनैव नर्त्तनायानीयते। अयमत्राशयः–यद्यपि तरुणविदग्धरूपवतीनर्त्तकीनर्त्तने प्रेक्षणकं सातिशयशोभं भवति; तथापि प्रतिदिनं तदागमने तरुणश्रावकपुत्रादीनां तस्या जिनद्रव्यदानादौ चित्तविक्षेपो भवति। तन्निमित्तं च क्रमेण देवगृहत्यागादिना धर्मादपि प्रतिपातो भवतीति विमृश्य गीतार्थैरागमानिषिद्धमपि सर्वदा तदागमनं न्यषेधि। कदाचित् तु देवगृहादिप्रतिष्ठायां जलानयनादिमहोत्सवे सातिशयप्रेक्षणकादिनिर्वाहाय सा आकारयितुमिष्यते श्रावकैः, परं बहुतरदोषदृष्ट्या गुरुभिरत्यन्तं निषेधे गुर्वाज्ञामन्तरेण न ते तामाह्वातुं प्रभवन्ति, अत्यन्ताज्ञापरत्वात्। ततस्तादृशे प्रस्तावे गुरुमापृच्छ्यानयन्तीत्यभिप्रायेण 'वड्डी सुगुरुवयणेण' इत्यादि अभिधीयते। ततोऽहो! युगप्रधानानां निर्विकारं वचनमित्याद्युपहासः केषाञ्चिद् दुर्विदग्धानां सर्वथा नावकाशं लभत इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

१ ख. ग° णपुट्ठिहिं। २ क. तथा। ३ क.° पि तदपि। ४ क.° दानादानादौ। ५ क. वा। ६ ख. ग.° प्रेक्षणादि°। ७ क.° त्यनति°। ८ ख ग.° नतरेण। ९ क. इत्याद्यभि°।

जोव्वणत्थ जा नच्चइ दारी
सा लग्गइ सावयह वियारी ।
तिहि[1] निमित्तु सावयसुय फट्टहिं
जंतिहिं दिवसिहिं धम्मह फिट्टहिं ॥ ३३ ॥

[यौवनस्था या नृत्यति दारा
सा लगति श्रावकान् विप्रतारयितुम् ।
तस्या निमित्त श्रावकसुता विश्लिष्यन्ति
यातेषु दिवसेषु धर्माद् भ्रश्यन्ति ॥ ३३ ॥]

यतो यौवनस्था वेश्या या प्रतिदिन नृत्यति साऽत्यन्तपरिचयान् प्रवर्त्तते श्रावकान् तरुणान् विप्रतारयितुम् । धर्म्माध्यवसायान् कामाध्यवसायप्रवर्त्तकत्वं विप्रतारणम् । तस्या निमित्त श्रावकसुता परस्परतो विश्लिष्टचित्ता भवन्ति । गच्छद्भिश्च दिनैरत्यन्तविरोधेन धर्मादपि भ्रश्यन्तीत्यर्थ ॥ ३३ ॥

बहुय लोय रायंध स पिच्छंहि[2]
जिणमुह-पंकउ विरला वंछहि[3] ।
जणु जिणभवणि सुहत्थु जु आयउ
मरइ सु तिक्खकडक्खिहिं घायउ ॥ ३४ ॥

[बहवो लोका रागान्धास्ता प्रेक्षन्ते
जिनमुखपङ्कज विरला वाञ्छन्ति ।
जनो जिनभवने सुखार्थं य आगतो
म्रियते स तीक्ष्णकटाक्षैर्घातित ॥ ३४ ॥]

बहवो लोका रागान्धास्तामेव प्रेक्षन्ते । जिनमुखपङ्कजं विरला वाञ्छन्ति द्रष्टुम् । तथा च जिनभवने सुखार्थं सर्वथोपशान्तचित्तत्वेनाह्लादमनुभवितुं य आगतः स म्रियते तु सातिशयमनुभवति तत्तीक्ष्णकटाक्षै मदव इत्यर्थ. ॥ ३४ ॥

राग विरुद्धा नवि गाइज्जहिं
हियइ धरंतिहि जिणगुण गिज्जहिं ।

---

१ क तहि । २ ख ग. पिच्छहिं । ३ ख ग वछहिं । ४ ख ग °भवण । ५ क कडक्खहिं । ६ ख. ग. °क्षैर्हत ।

पाइ वि न हु अजुत्त वाइज्जहिं
लउडारसु डंडि-पमुह वारिज्जहिं ॥ ३५ ॥

[रागा विरुद्धा नैव गीयन्ते ।
हृदये धारयद्भिर्जिनगुणा गीयन्ते ।
पाटा अपि नैवायुक्ता वाद्यन्ते
लकुटडंडिप्रमुखा वार्यन्ते ॥ ३५ ॥]

रागा भैरव-मेघरागादयोऽत्यन्तशोकाविर्भावकत्वेन विरुद्धा नैव गीयन्ते। हृदये जिनगुणानेव धारयद्भिर्जिनानामेव गुणा गीयन्ते, न त्वन्येषाम्। पाटा अपि पाणविकादिप्रसिद्धा नैवायुक्ता मरणाद्यवस्थासूचका वाद्यन्ते। तानेवाह-लइ-बुडिडडंडिप्रभृतयः। पाटास्तत्प्रसिद्धा एव वार्यन्तेऽत्यन्तं श्रुतिकटुकत्वा-दित्यर्थः ॥ ३५ ॥

उचिय थुत्ति-थुयपाढ पढिज्जहिं
जे सिद्धंतिहिं सहु संधिज्जहिं ।
तालारासु वि दिंति न रयणिहिं
दिवसि वि लउडारसु सहुं पुरिसिहिं ॥ ३६ ॥

[उचिताः स्तुति-स्तोत्रपाठाः पठ्यन्ते
ये सिद्धान्तेन सह सन्धीयन्ते ।
तालारासकमपि ददति न रजन्या
दिवसेऽपि लकुटरास सह पुरुषैः ॥ ३६ ॥

उचितानि स्तुति-स्तोत्राणि देवाग्रे पठ्यन्ते, यानि सिद्धान्तेन सह सन्धी-यन्ते, न पुनरुत्सूत्राणि। तालारासकमपि न ददति श्राद्धा रजन्यां प्रदीपोद्योतेऽपि। तदानीमदृश्यसूक्ष्मपिपीलिकादिध्वंसहेतुत्वात्। दिवसेऽपि लकुटरासं पुरु-षैरप्यास्तां योषिद्भिः तस्यात्यन्तविटचेष्टारूपत्वात्, कदाचित् प्रमादवशान्मस्तका-द्याघातहेतुत्वात्, दुष्टपाठादिवत्त्वाच्चेत्यर्थः ॥ ३६ ॥

धम्मिय नाडय पर नच्चिज्जहिं
भरह-सगरनिक्खमण कहिज्जहिं ।
चक्कवट्टि-बल-रायह चरियइं
नच्चिवि अंति हुंति पव्वइयइं ॥ ३७ ॥

१ क. च। २ ख. ग. रम। ३ ख. ग. डारसु। ४ ख. ग. नच्चिय अंत।

[धार्मिकानि नाटकानि पर नृत्यन्ते
भरत–सगरनिष्क्रमणानि कथ्यन्ते ।
चक्रवर्ति–बलराजस्य चरितानि
नर्तित्वाऽन्ते भवन्ति प्रव्रजितानि ॥ ३७ ॥]

धार्मिकान्येव परं नाटकानि नृत्यन्ते, न तु राम–रावणादिसम्बन्धीनि येषु नाटकेषु भरत–सगरनिष्क्रमणानि कथ्यन्ते । अन्यान्यपि चक्रवर्ति–बलदेव–दशार्णभद्रादिचरितानि च । किं बहुना ? यत्र तानि नर्तित्वा पर्यन्ते प्रव्रज्यादिहेतुः संवेगवासना जायते तन्नर्तनीयमित्यर्थः ॥ ३७ ॥

हास खिड्ड हुड्ड वि वज्जिज्जहिं
सहु पुरिसेहि वि केलि न किज्जहिं ।
रत्तिहिं जुवइपवेसु निवारहिं
न्हवणु नंदि न पइट्ठ करावहिं ॥ ३८ ॥

[हास्य–क्रीडा–हुड्डा अपि वर्ज्यन्ते
सह पुरुषैरपि केलिर्न क्रियते ।
रात्रौ युवतिप्रवेशं निवारयन्ति
स्नपनं नन्दिं न प्रतिष्ठां कारयन्ति ॥ ३८ ॥]

हास्य–क्रीडा–हुड्डा अपि वर्ज्यन्ते चैत्ये । सह पुरुषैरपि घसृणिर्न क्रियते । रात्रौ युवतिप्रवेशं निवारयन्ति सुश्राद्धाः, स्नपनं नन्दिं प्रतिष्ठां च न कारयन्ति । आचार्यादिभिस्तदानीं तदागमनस्यागमनिषिद्धत्वात् तेजस्कायिकादिध्वंसहेतुत्वाच्चेत्यर्थः ॥ ३८ ॥

माइमाल–जलकीलंदोलय
ति वि अजुत्त न करंति गुणालय ।
बलि अत्थमियइ दिणयरि न धरहिं
घरकज्जइं पुण जिणहरि न करहिं ॥ ३९ ॥

[मालमाला–जलक्रीडाऽऽन्दोलन
तदप्ययुक्त न कुर्वन्ति गुणालयाः ।
बलिमस्तमिते दिनकरे न धारयन्ति
गृहकार्याणि पुनर्जिनगृहे न कुर्वन्ति ॥ ३९ ॥]

---

१ प. म. रिदि ।

माघमाला-जलक्रीडा-देवतान्दोलनं च ता अप्यागमानुक्तत्वात् खिड्ग-क्रीडाप्रायत्वेन चायुक्तत्वाच्च कुर्वन्ति गुणालयाः। बलिं पक्वान्नादिरूपमस्तमिते दिनकरे न धारयन्ति। रात्रौ चतुर्विधस्याप्याहारस्य तद्वर्ण्ण-तद्रस-जीवसंसक्तिमत्त्वेनागमाभिहिततयाऽत्यन्तजुगुप्सितत्वात्। गृहकार्याणि लेखक-वाणिज्य-झगटकादीनि जिनगृहे न कुर्वन्तीत्यर्थः॥ ३९॥

चैत्यसम्बन्धी विधिरुक्तोऽथ विशिष्टाचार्यस्वरूपं व्यवहारं चाह—

सूरि ति विहिजिणहरि वक्खाणहि
तहिं जे अविहि उस्सुत्तु न आणहिं।
नंदि-पइट्ठह ते अहिगारिय
सूरि वि जे तदवरि ते वारिय॥ ४०॥

[सूरयस्ते विधिजिनगृहे व्याख्यानयन्ति
तत्र येऽविध्युत्सूत्रं नानयन्ति।
नन्दि-प्रतिष्ठयोस्तेऽधिकारिणः
सूरयोऽपि ये तदपरे ते वारिताः॥ ४०॥]

सूरयस्त एव विधिजिनगृहे व्याख्यानं कुर्वन्ति ये तत्राविधिमुत्सूत्रं वा न वदानयन्ति उपदर्शयन्ति। नन्दि-प्रतिष्ठयोरपि त एवाधिकारिणः। सूरयोऽ। तदपरे ते निवारिता उत्सूत्रादिप्रवर्त्तकत्वादित्यर्थः॥ ४०॥

एगु जुगप्पहाणु गुरु मन्नहिं
जो जिण गणिगुरु पवयणि वन्नहिं।
तासु सीसि गुणसिंगु समुट्ठइ
पवयणु-कज्जु जु साहइ लट्ठइ॥ ४१॥

[एकं युगप्रधान गुरु मन्यन्ते
य जिना गणिगुरु प्रवचने वर्णयन्ति।
तस्य शीर्षे गुणशृङ्ग समुत्तिष्ठते
प्रवचनकार्याणि यः साधयति लष्टानि॥ ४१॥]

एकस्मिन् काले एकमेव युगप्रधानं मन्यन्ते सुश्राद्धाः, न बहून्। यं जिना गणिगुरुं समस्ताचार्यश्रेष्ठं प्रवचने सिद्धान्ते वर्णयन्ति। इतरेभ्यस्तस्य को विशेष इत्याह-तस्य युगप्रधानस्य शीर्षे गुणशृङ्गं गुणोच्छ्रयरूपं समुत्तिष्ठते शेषेभ्यः सर्वै रपि गुणैरुत्कृष्यत इत्यर्थः। प्रवचनकार्याणि विशिष्टप्रभावनाऽऽदीनि यः साधयति लष्टानि प्रधानानीत्यर्थः॥ ४१॥

सो छउमत्थु वि जाणइ सव्वइ
जिण-गुरु-समइपसाइण भव्वइ ।
चलइ न पाइण तेण जु दिट्ठउ
जं जि निकाइउ त परि विणट्ठउ ॥ ४२ ॥

[स छद्मस्थोऽपि जानाति सर्व
जिन-गुरु-समयप्रसादेन भव्यम् ।
चलति न प्रायेण तेन यद् दृष्ट
यत् पुनर्निकाचितं तत् पुनर्विनष्टम् ॥ ४२ ॥]

स युगप्रधानश्छद्मस्थोऽपि जानाति सर्वम्, एतत् कालानुसारि ज्ञेयम्। केनेत्याह-जिन-गुरु-सिद्धान्तप्रसादेन भव्यं यथावस्थितं नैसर्गिक-सातिशयप्रज्ञावत्त्वात् सिद्धान्तपारगत्वाच्च, तथा च न चलति न विघटते प्रायेण यत् तेन दृष्टं सम्यक् श्रुतज्ञानप्रदीपेनावलोकितं भविष्यत्वेन कचिद् दृष्टमपि यत् पुनर्निकाचितमवश्यमनन्यथा भावि तत् पुनर्विनष्टमित्यर्थः ॥ ४२ ॥

जिणपवयणभत्तउ जो सक्कु वि तसु
पयचिंत करइ बहु व]क्कुं वि जसु ।
न कसाइहिं मणु पीडिज्जइ
तेण सु देविहि वि ईडिज्जइ ॥ ४३ ॥

[जिनप्रवचनभक्तो यः शक्रोऽपि तस्य
पदचिन्तां करोति बहुव्यग्रोऽपि यस्य ।
न कषायैर्मनः पीड्यते
तेनासौ देवैरपीड्यते ॥ ४३ ॥]

जिनप्रवचने भक्तो योऽत्र: शक्रोऽपि तत्पदचिन्तामापद्यपि तन्निवर्त्तनादिविषयां करोति बहुव्यग्रोऽपि । यस्य कषायैर्दुष्टविषय-क्रोधादिभिर्मनो न पीड्यते, तेनासौ देवैः सुरेन्द्रादिभिरपीड्यते स्तूयत इत्यर्थः ॥ ४३ ॥

इन्द्रचिन्ताविषयत्वे कारणान्तरमाह—

सुगुरु-आण मंणि सइ जसु निवसइ
जसु तत्तत्थि चित्त पुणु पविसइ ।

१ क. °दिट्ठ । २ क. °हि । ३ ग. मण ।

जो नाइण कु वि जिणावि न सक्कइ
जो परवाइ-भइणं नोसक्कइ ॥ ४४ ॥

[सुगुर्वाज्ञा मनसि सदा यस्य निनसति
यस्य तत्त्वार्थे चित्त पुनः प्रविशति ।
यो न्यायेन केनापि जेतु न शक्यते
य' परवादिभयेन नावष्वष्कते ॥ ४४ ॥]

सुगुरूणामाज्ञा मनसि सर्वदा यस्य निविशते । यस्य तत्त्वार्थे चित्तं पुनः प्रविशति । यं न्यायेन कोऽपि जेतुं न शक्नोति । यः परवादिभयेन नावष्वष्कते नैवापसरतीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

जसु चरिइण गुणिचित्तु चमक्कइ
तसु जु न सहइ सु दूरि निलुक्कइ ।
जसु परिचिंत करहिं जे देवय
तसु समचित्त ति थोवा सेवय ॥ ४५ ॥

[यस्य चरितेन गुणिचित्त चमत्करोति
त यो न सहते स दूर निह्नुते ।
यस्य परिचिन्तां कुर्वन्ति ये देवाः
तस्य समचित्तास्ते स्तोका. सेवकाः ॥ ४५ ॥]

यस्य चरितेनाद्भुतेन गुणिनां चित्तं चमत्करोति । तं यो न सहते मत्सरेण दूरमात्मानं जिह्नोति (°ह्नुते) अयुक्तकारित्वात् । यस्य परिचिन्तां कुर्वन्ति देवता-स्तस्यात्यन्तगुणिनः समचित्ता ये ते स्तोकाः सेवका इत्यर्थः ॥ ४५ ॥

तसु निसि दिवसि चिंत इह (य) वट्टइ
कहिं वि ठावि जिणपवयणु फिट्टइ ।
भूरि भमंता दीसहि थोडा
जे सु पसंसहि ते पंरि थोडा ॥ ४६ ॥

[तस्य निशि दिवसे चिन्तेय वर्तते
क्वापि स्थाने जिनप्रवचन भ्रश्यति ।
भूयो भ्रमन्तो दृश्यन्ते मुण्डिता
ये त प्रशसन्ति ते पर स्तोका ॥ ४६ ॥]

---

१ ख ग. जिणिवि । २ क. भयण । ३ क °चित, ख ग. चित । ४ क पर, °ख. परं । ५ ख ग. दिवसु । ६ ख. ग वहि ।

तस्य युगप्रवरस्याहर्निशमियमेव चिन्ता वर्तते । क्वापि स्थाने जिनप्रवचन मालिन्यं मा लभताम् । एवमतिशयेन प्रवचनानुकूल्येऽपि तस्य भूयो भ्रमन्तोऽपि दृश्यन्ते बोडा मुण्डितशिरसः ये त प्रशंसन्ति ते स्तोका एवेत्यर्थः ॥ ४६ ॥

प्रत्युत—

पिच्छहि ते तसु पइ पइ पाणिउ
तसु असंतु दुहु ढोयहि आणिउं ।
धम्मपसाइण सो परि छुट्टइ
सबत्य वि सुहकज्जि पयट्टइ ॥ ४७ ॥

[प्रेक्षन्ते ते तस्य पदे पदे पानीयं (छिद्रम्)
तस्यासद् दुःख ढौकयन्त्यानीय ।
धर्मप्रसादेन स पर च्छुट्यते
सर्वत्रापि शुभकार्ये प्रवर्तते ॥ ४७ ॥]

प्रेक्षन्ते ते मुण्डितशिरसः पदे पदे पानीयं देशविशेषभाषया छिद्रम् । तस्या-सदशोभन दुःखं परवाधाद्युत्पादनेन पीडां ढौकयन्ति आनीय । धर्म्मप्रसादेनैव स तावत्सु दुष्टेषु सत्सु मुच्यते । तत सर्वत्रापि शुभकार्ये प्रवर्तत इत्यर्थः ॥ ४७ ॥

तह वि हु ताहि वि सो नवि रूसइ
खम न मु मिल्हइ नवि ते दूसइ ।
जइ ति वि आवहि तो संभासइ
जुत्तु तदुत्तु वि निसुणिवि तूसइ ॥ ४८ ॥

[तथापि खलु तेभ्योऽपि स नैव रुष्यति
क्षमां न स मुञ्चति नापि तान् दूषयति ।
यदि तेऽप्यागच्छन्ति तत सम्भाषते
युक्त तदुक्तमपि निश्रुत्य तुष्यति ॥ ४८ ॥]

तथाप्येवमपि दुष्टाशयेषु स न रुष्यति । क्षमां तद्विषयानुकूल्यप्रवृत्तिरूपा न मुञ्चति । न च तान् दूषयति दोषपरदेन ख्यापयति । यदि कदाचित् तेऽप्या-गच्छन्ति ततः सम्भाषते । युक्त तदुक्तमपि श्रुत्वा तुष्यति, न तु दुष्टीकत्वेन खण्डयतीत्यर्थ ॥ ४८ ॥

अप्पु अणप्पु वि न मु चहु मन्नइ
योवगुणु वि परु पिच्छवि वन्नइ ।

१ ख ग पिच्छहि । २ ख, ग, वि तो ।

एइ वि जइ तरंति भवसायरु
ता अणुवत्तउ निच्चु वि सायरु ॥ ४९ ॥

[आत्मानमनल्पमपि न स बहु मन्यते
स्तोकगुणमपि परं प्रेक्ष्य वर्णयति ।
एतेऽपि यदि तरन्ति भवसागरं
ततोऽनुवर्तयामि नित्यमपि सादरम् ॥ ४९ ॥]

आत्मानमनल्पमपि बहुगुणत्वेन महान्तमपि नासौ बहु मन्यते । स्तोकगुणमपि परं प्रेक्ष्य वर्णयति उपबृंहयति । चिन्तयति चैतेऽपि यदि तरन्ति भवसागरं ततोऽनुवर्त्तयामि सादरं पश्यामि नित्यमित्यर्थः ॥ ४९ ॥

जुगपहाणु गुरु इउ परि चिंतइ
तं-मूलि वि तं-मणु सु निकिंतइ ।
लोउ लोयवत्ताणइ भग्गउ
तासु न दंसणु पिच्छइ नग्गउ ॥ ५० ॥

[युगप्रधानो गुरुरेतदेव चिन्तयति
तन्मूलेऽपि तन्मनः स निकृन्तति ।
लोको लोकवार्तया भग्नः
तस्य न दर्शनं प्रेक्षते नाग्नम् (नग्न) ॥ ५० ॥]

युगप्रधानो गुरुरेतदेव पूर्वोक्तं चिन्तयति । तन्मूलेऽपि तत्पार्श्वेऽपि वर्तमानस्तस्य युगप्रधानस्य मनश्चित्तं स दुष्टचित्तो मर्मोद्घट्टनादिना निकृन्तति । 'तं पुण' इति पाठान्तरे तु तं सूरिमिति । तथा तन्मूलान्यपि ज्ञान-दर्शन-चारित्राणि स्वबुद्ध्या पीडयतीति योज्यम् । लोको मुग्धधार्मिकजनो लोकवार्तयैव तथाविधदुष्टविधीयमानगुरुविषयासद्दूषणशतश्रवणेनैव भग्नः सूरिविषय वैमुख्यमापादितः सन् तस्य सूरेर्दर्शनमपि शान्तरूपं न प्रेक्षते नाप्यग्रं दुष्टभवान्तरलाभलक्षणमित्यर्थः ॥ ५० ॥

एवं युगप्रधानस्वरूपे विहिते तद्विषयं प्रवाहपतितजनवचनमाह—

इह गुरु केहि वि लोइहि वन्निउ
तु वि अम्हारइ संघि न मन्निउ ।
अम्हि केम इन्नु पुट्ठिहि लग्गह ?
अन्निहि जिव किव नियगुरु मिल्लह ? ॥ ५१ ॥

१ क. दुष्ट । २ ख. ग °उ सु । ३ ग. मिल्हु ।

[एष गुरु कैश्चिदपि लोकैर्वर्णित
ततोऽप्यसदीये सङ्घे न मत' ।
वय कथमस्य पृष्ठे लगाम ?
अन्यैरिव कथ निजगुरु मुञ्चाम ? ॥ ९१ ॥]

एष गुरुः कैश्चिल्लोकैर्वर्णित', परमस्मदीयेन सङ्घेन न मानितः। ततोऽस्य पृष्ठे कथ वय लगाम. ?। अन्यैरिव शुद्धविधिधर्मप्रवृत्तमुग्धधार्मिकैरिव कथ निज-गुरु मुञ्चाम इत्यर्थ. ॥ ५१ ॥

पारतंत-विहिविसइ-विमुक्कउ
जणु इउं बुल्लइ मग्गह चुक्कउ ।
तिणि जणु विहिधम्मिहि सहुं झगडइ
इह परलोइ वि अप्पा रगडइ ॥ ५२ ॥

[पारतन्त्र्य–विधिविषयैर्विमुक्तो
जन एतद् वदति मार्गाच्च्युत ।
तेन जनो विधिधार्मिकै सह कलहायते
इह परलोकेऽप्यात्मान वञ्चयति ॥ ९२ ॥]

पारतन्त्र्यविधिविषयैर्विमुक्तो जन प्रवाहपतित एतत् पूर्वोक्त वदति मार्ग-भ्रष्ट सन्। यत एतदेव तेन कारणेन जन पूर्वोक्त एव। विधिधार्मिकै सह कलहायते। तथा चासाविह-परलोकयोरात्मान वञ्चयतीत्यर्थ ॥ ५२ ॥

तु वि अविलक्खु विवाउ करंतउ
किंवइ न थक्कइ विहि असहंतउ ।
जो जिणभासिउ विहि सु कि तुट्टइ ?
सो झगडंतु लोउ परिफिट्टइ ॥ ५३ ॥

[तथाप्यविलक्षो विवाद कुर्वन्
कथमपि नावतिष्ठते विधिमसहमान ।
यो जिनभाषितो विधि स किं त्रुट्यति ?
असौ कलहायमानो लोक परिभ्रश्यति ॥ ९३ ॥]

यद्यप्यात्मान वञ्चयति तथाप्यविलक्षोऽविवेकित्वाददीनो विवाद कुर्वन् धार्मिकैः सह कथमपि नावतिष्ठते विधिमसहमान । यतो न जानात्यसौ मूर्खो

१ क. °र्वर्णित' । २ क मनित । ३ ख ग °लगु । ४ क. तु । ५ ख. ग.° हिं सहु ज°। ६ ख. ग. °लोय । ७ ख. ग °लगु । ८ ख. ग ज्ञा°।

यदुत जिनभाषितो विधिः स किं विवादादिनाऽपि त्रुट्यति ?, केवलमसौ कलहायमानो लोक एव भ्रश्यति सद्धर्मलाभादित्यर्थः ॥ ५३ ॥

विधेरव्यवच्छेदमेवाह—

दुप्पसहंतु चरणु जं वुत्तउ
तं विहि विणु किव होइ निरुत्तउ ?।
इक्कु सूरि इक्का वि स अज्जी
इक्कु देसं जि इक्क वि देसज्जी ॥ ५४ ॥

[दुःप्रसमान्त चरण यदुक्त
तद् विधिं विना कथं भवति निरुक्तम् ?।
एकः सूरिरेकाऽपि साऽऽर्या
एको देशार्द एकाऽपि देशार्या ॥ ५४ ॥]

दुःप्रसभान्तं चरणं यदुक्तं भगवता, तद् विधिं विना विधिव्यवच्छेदे कथं भवति निरुक्तं निश्चितम् । यदेकः सूरिर्दुःप्रसभः, एकाऽप्यार्या साध्वी सत्यश्रीनाम्नी, एकश्च देशेन(विर)तिः श्रावको नागिलनामा, एका च फल्गुश्रीनाम्नी देशेनार्या साध्वी देशविरता श्राविकेत्यर्थः ॥ ५४ ॥

तह वीरह तु वि तित्थु पयट्टइ
तं दस-वीसह अत्थु कि तुट्टइ ?।
नाण-चरण-दंसणगुणसंठिउ
संघु सु वुच्चइ जिणिहिं जहट्ठिउ ॥ ५५ ॥

[तथा वीरस्य तदपि तीर्थं प्रवर्तते
तद् दशभिर्विंशत्याऽथ किं त्रुट्यति ?।
ज्ञान-चरण-दर्शनगुणसंस्थितः
सङ्घः स उच्यते जिनैर्यथास्थितः ॥ ५५ ॥]

तथापि वीरस्य तीर्थं प्रवर्त्तते तद् दशभिर्विंशत्या वा प्रभूतसुसाध्वाद्युपलक्षणं चैवदद्य किं त्रुट्यति ? नैव । तत्र च सर्वत्रापि विधिरस्त्येव । न चैकादिसाध्वादिभावे कथमसौ सङ्घः? यतः ज्ञान-दर्शन-चारित्रगुणसंस्थितः स्तोकोऽपि सङ्घः स उच्यते जिनैर्यथावस्थितः सत्यो न तु प्रभूत एव मेलक इत्यर्थः ॥ ५५ ॥

दव्व-खित्त-काल-ठिइ वट्टइ
मुणि-मच्छरु करंतु न निहट्टइ ।

---

१ क. ख. सनि । २ क. ख. संह ।

गुणविहूणु संघाउ कहिज्जइ
लोअपवाहनईए जो निज्जइ ॥ ५६ ॥

[द्रव्य–क्षेत्र–कालस्थित्या वर्तते
गुणिमत्सरं कुर्वन् न निवर्तते ।
गुणविहीनः सङ्घातः कथ्यते
लोकप्रवाहनद्या यो नीयते ॥ ९६ ॥]

द्रव्य-क्षेत्र-कालस्थित्या तदनुसारेण वर्तते । गुणिषु च मत्सरं न करोत्येव। कदाचित् कुकर्मवशात् तत्करणेऽपि तत्रैव न स्थिरतराशयो भवति । अथ दुःसङ्घस्वरूपमाह—गुणविहीनो बहुजनोऽपि सङ्घात एव कथ्यते लोकप्रवाहनद्या यो नीयत इत्यर्थः ॥ ५६ ॥

तथा—

जुत्ताजुत्तु वियारु न रुच्चइ
जसु जं भावइ तं तिण वुच्चइ ।
अविवेइहिँ सु वि संघु भणिज्जइ
परं गीयत्थिहिँ किव मन्निज्जइ ? ॥ ९७ ॥

[युक्तायुक्तविचारो न रोचते
यस्य यद् भाति तत् तेनोच्यते ।
अविवेकिभिः सोऽपि सङ्घो भण्यते
पर गीतार्थैः कथ मन्यते ? ॥ ९७ ॥]

युक्तायुक्तविचारो यस्मै न रोचते, तत्सङ्घातमध्ये च यस्य यद् भात्ययुक्तमपि तत् तेनोच्यते । अविवेकिभिः सोऽपि सङ्घो भण्यते, परं गीतार्थैः कथमसौ सङ्घत्वेन मन्यते ? निर्गुणत्वादित्यर्थः ॥ ५७ ॥

विणु कारणि सिद्धंति निसिद्धउ
वंदणाइकरणु वि जु पसिद्धउ ।
तसु गीयत्थ केम कारण विणु
पइदिणु मिलहिँ करहिँ पयवंदणु ? ॥ ५८ ॥

[विना कारणं सिद्धान्ते निषिद्ध
वन्दनाऽऽदिकरणमपि यत् प्रसिद्धम् ।

तस्य गीतार्थाः कथं कारणं विना
प्रतिदिनं मिलन्ति कुर्वन्ति पदवन्दनम् ? ॥ ५८ ॥]

विना कारणं '(१)अन्नत्थाऊससिएणं' इत्यादिकं सिद्धान्ते निषिद्धं वन्दनाऽऽदिकरणमपि '(२) वायाइ नमुक्कारो' इत्यादिकं यत् प्रसिद्धं तस्य साध्वादिसङ्घातस्य गीतार्थाः केन हेतुना कारणं विनाऽपि प्रतिदिनं मिलन्ति ? कुर्वन्ति च पदवन्दनम् ? नैवेत्यर्थः ॥ ५८ ॥

प्रवाहपतितश्च जनः—

जो असंघु सो संघु पयासइ
जु जि संघु तसु दूरिण नासइ ।
जिव रायंध जुवइदेहंगिहिं
चंद कुंद अणहुंति वि लक्खहिं ॥ ५९ ॥

[योऽसङ्घस्तं सङ्घं प्रकाशयति
यश्च सङ्घस्तस्माद् दूरेण नश्यति ।
यथा रागान्धा युवतिदेहाङ्गेषु
चन्द्र-कुन्दादीनसतोऽपि लक्षयन्ति ॥ ५९ ॥]

योऽसङ्घः तं सङ्घमिति प्रकाशयति, यश्च सुसङ्घस्तस्माद् दूरेण नश्यति । किमिस्येवमित्याह—यथा रागान्धा युवतिदेहावयवेषु चन्द्र-कुन्दादीनसतोऽपि लक्षयन्तीत्यर्थः ॥ ५९ ॥

तिवँ दंसणरायंध निरिक्खहिं
जं न अत्थि तं वत्थु वियक्खहिं ।
ते विवरीयदिट्ठि सिवसुक्खइं
पाविहिं सुमिणि वि कह पच्चक्खइं ? ॥ ६० ॥

[तथा दर्शनरागान्धा निरीक्षन्ते
यद् नास्ति तद् वस्तु विवक्षन्ति ।
ते विपरीतदृष्टयः शिवसौख्यानि
प्राप्नुवन्ति स्वप्नेऽपि कथं प्रत्यक्षेण ? ॥ ६० ॥]

तथा वेषमात्रमेव प्रमाणमिति दर्शनरागान्धा निरीक्षन्ते । तथा च यद्सङ्घे सङ्घत्वं नास्ति, तमपि पदार्थं विशेषेण पश्यन्ति । ते विपरीतदृष्टयः शिवसौख्यानि प्राप्नुवन्ति स्वप्नेऽपि नैव, कथं पुनः प्रत्यक्षेणेत्यर्थः ॥ ६० ॥

(१) अन्यथाकर्मे क्षेत्रेऽन्यत्र स्थित्यभावे । (२) वाचा नमस्कार ।

१ ख. ग. यमसंघ । २ ग नेव । ३ ख ग. °हिं । ४ ख. ग °णे । ५ ख. ग. °इं ।

अथ श्राद्धशिक्षामाह—

दम्म लिंति साहम्मिय-संतिय
अवरप्परु झगडंति न दिंति य ।
ते विहिधम्मह खिंस मंहंति य
लोयमज्झि झगडंति करंति य ॥ ६१ ॥

[द्रम्मान् लान्ति साधर्मिकसत्कान्
परस्पर कलहायते न ददति च ।
ते विधिधर्मस्य खिसा महतीं च
लोकमध्ये कलहायमाना कुर्वन्ति च ॥ ६१ ॥]

ये लोभाभिभूता मन्तो द्रम्मान् गृह्णन्ति साधर्मिकसत्कान् । तत परस्परं कलहायन्ते, न ददति । ते विधिधर्मस्य खिसा जुगुप्साविशेष महतीं लोकमध्ये कलहायमानाश्च कुर्वन्तीत्यर्थ ॥ ६१ ॥

एव च सति—

जिणपवयण-अपभावण वड्डी
तउ सम्मत्तह वत्त वि वुड्डी ।
जुत्तिहिं देवदव्वु तं भज्जइ
हुंतउं मग्गइ तो वि न दिज्जइ ॥ ६२ ॥

[जिनप्रवचनाप्रभावना महती
तत सम्यक्त्वस्य वार्ताऽपि नष्टा ।
युक्त्या देवद्रव्य तद् भज्यते
सत् मार्गयति तथापि न दीयते ॥ ६२ ॥]

जिनप्रवचनस्याप्रभावना महती । ततोऽप्रभावनाया सकाशात् सम्यक्त्वस्य प्रभावनाव्यद्व्यस्य वार्ताऽपि समुद्रपतितरत्नमिव नष्टा । किमिति सम्यक्त्व नश्यतीत्याह—युक्त्या विचारेण देवद्रव्य तद् भज्यते । यत साधर्मिकद्रव्य सत्श्रेण्या सुपयुज्यते, तत्र च जिनभवन-बिम्बादिकमस्ति । तत साधर्मिकद्रव्यभङ्गे परमार्थतो जिनभवन-बिम्बादिद्रव्यभङ्ग क्रियत इति भाव । गृहे सदपि तस्य मार्गयतोऽपि तथापि यदि न दीयत इत्यर्थ ॥ ६२ ॥

(बेटा बेटी परिणाविज्जहिं
ते वि समाणधम्म-घरि दिज्जहिं ।

---

१ ख ग ज्झग° । २ ख ग महिंति । ३ ख ग दा° । ४ क °तउ । ५ ग ग समुद्रे प° । ६ क निर्बिबा° ।

विसमधम्म-घरि जइ वीवाहइ
तो, सम(म्म)त्तु सु निच्छइ बाहइ ॥ ६३ ॥

[पुत्राः पुत्रिकाः परिणाय्यन्ते
तेऽपि समानधर्मगृहे दीयन्ते ।
विषमधर्मगृहे यदि विवाहयति
तदा सम्यक्त्वं स निश्चयेन बाधते ॥ ६३ ॥]

पुत्राः पुत्रिकाश्च गृहस्थैश्चायोगे नैव विवाह्यन्ते । तत्रोपदेशमाह–तेऽपि समानधर्मगृहे दीयन्ते इति पुत्रिकाविषयं बोद्धव्यम् । विषमधर्म्मा विभिन्नधर्म्माणस्तद्गेहे यदि विवाहयति पुत्रादीन् तदा सम्यक्त्वं स निश्चयेन बाधते स्वस्य परस्य च । तत्संसर्गेण कदाचिच्छुद्धधर्ममार्गात् प्रच्यवनस्यापि सम्भवादिति भाव इत्यर्थः ॥ ६३ ॥

थोडइ धणि संसारियकज्जइं
साहिज्जइं सव्वइं सावज्जइं ।
विहिधम्मत्थि अत्थु विग्विज्जइं
जेण सु अप्पु निव्वुइ निज्जइ ॥ ६४ ॥

[स्तोकेन धनेन सांसारिककार्याणि
साध्यन्ते सर्वाणि सावद्यानि ।
विधिधर्मार्थेऽर्थ उपयोज्यते
येन स आत्मा निर्वृतिं नीयते ॥ ६४ ॥]

स्तोकेनैव धनेन सांसारिककार्याणि विवाह–मुण्डनादीनि सर्वाणि सावद्यानि साध्यन्ते । विधिधर्मार्थे जिन-सङ्घपूजादावर्थः प्रभूततरोऽप्युपयोज्यते । येन स शुद्धविधिविधाता आत्मा निर्वृतिं नीयत इत्यर्थः ॥ ६४ ॥

सावय वसहिं जेहिं किर ठावेंहिं
साहुणि साहु तित्थु जइ आवँहिं ।
भत्त वत्थ फासुय जल आसण
वसहिं वि दिंति य पावपणासण ॥ ६५ ॥

[श्रावका वसन्ति येषु किल स्थानेषु
साध्व्यः साधवस्तत्र यद्यागच्छन्ति ।

१ ख. ग. °स्थैः स्वयो° । २ क ग. सगृ° । ३ ख. ग. °इं । ४ ख. ग. °वुइ । ५ ख. ग. अप्पा । ६ क. ठाविहिं । ७ क. °हिं । ८ क ग. पुत्त फासुय ।

भक्त-वस्त्र-प्रासुकजलासनानि

वसतिमपि ददति च पापप्रणाशनान् (°का) ॥ ६५ ॥]

श्रावका वसन्ति येषु ग्राम-नगरादिषु किल स्थानेषु साध्व्यः साधवो वा विहारक्रमेण यदि तत्रागच्छन्ति तदा आगतानां साध्व्यादीनां भक्त-वस्त्र-प्रासुक-जलासनानि वसतीश्च ददति। प्रासुकपदं चैषणीयोपलक्षणं तच्च मध्यस्थितमपि भक्तादिषु सर्वेषु योज्यम्। पापप्रणाशनान् भक्तादीन् पापप्रणाशका वा श्राद्धाः। न ददतीति पाठे तु काका पापप्रणाशना 'न भवन्ति' इति शेष इत्यर्थः ॥ ६५ ॥

जइ ति वि कालुचिय-गुणि वट्टहिं
अप्पा परु वि धरहि विहिवट्टहिं।
जिण-गुरुवेयावच्चु करेवउ
इउ सिद्धंतिउ वयणु सरेवउ ॥ ६६ ॥

[यदि तेऽपि कालोचितगुणे वर्तन्ते
आत्मानं परमपि धारयन्ति विधिमार्गे।
जिन-गुर्वोर्वैयावृत्त्यं कार्य-
मिति सैद्धान्तिकं वचनं स्मर्तव्यम् ॥ ६६ ॥]

यदि तेऽपि साध्व्यादय आगताः सन्तः कालोचितविधिना वर्तन्ते। आत्मानं परं च श्रावकादिकं स्थापयन्ति विधिमार्गे तदा जिन-गुर्वोर्वैयावृत्त्यं कार्यमिति सैद्धान्तिकं वचनं "[1]गुरु-देवाण जहासमाहीए वेयावच्चे नियमो" इत्यादिकं स्मर्तव्य-मनुष्ठेयं चेत्यर्थः ॥ ६६ ॥

धणमाणुसु कुडुंबु निवाहइ
धम्मवार पर हिट्टउ वाहइ।
तिणि सम्मत्त-जलंजलि दिन्नी
तसु भवभमणि न मइ निविन्नी ॥ ६७ ॥

[धनमानुष कुटुम्बं निर्वाहयति
धर्मावसरे परमधो वाहयति (भवति)।
तेन सम्यक्त्वजलाञ्जलिर्दत्त-
स्तस्य भवभ्रमणे न मतिर्निर्विण्णा ॥ ६७ ॥]

(१) गुरु देवयोर्यथासमाधि वैयावृत्त्ये नियमः।

१ ख. ग. तु पाप°। २ क °हिं। ३ क. °वच। ४ ख ग आत्मा पर। ५ क. कुडुं। ६ ख. ग °भवणि।

प्रभूतभानुषं स्वकुटुम्बं निर्वाहयति कश्चित्, परं कृपणतया धर्मप्रयोजने देव-साधुदानादावदित्सयाऽधोदृष्टिरेव भवति । तेन सम्यक्त्वस्य जिन-साधुभक्तिरूपस्य जलाञ्जलिर्दत्तस्तन्नूनं तस्य भवभ्रमणे मतिरद्यापि न निर्विण्णे(ण्णे)त्यर्थः ॥ ६७ ॥

सघणु सजाइ जु जि तसु भत्तउ
अन्नइ सद्दिट्ठिहि वि विरत्तउ ।
जे जिणसासणि हुंति पवन्ना
ते सवि बंधवं नेहपवन्ना ॥ ६८ ॥
[सधनः सजातिर्य एव तस्य भक्तो
ऽन्यस्मात् सद्दृष्टेरपि विरक्तः ।
ये जिनशासने भवन्ति प्रपन्ना-
स्ते सर्वे बान्धवाः स्नेहप्रपन्ना. ॥ ६८ ॥]

साधर्मिको यः सधनः स्वजनो वा सत्रैव भक्त, अन्यस्मात् सद्दृष्टेरपि प्रधानश्रावकादपि विरक्तः । अयुक्तं चैतत् यतो ये जिनशासनं भवन्ति प्रतिपन्नास्ते सर्वेऽपि बान्धवा एव स्नेहप्रतिपन्ना इत्यर्थः ॥ ६८ ॥

तसु संमत्तु होइ किव मुद्धह ?
जो नवि वयणि विलग्गइ बुद्धह ।
तिन्नि चयारि छुत्तिदिण रक्खइ
स जि सरावी लग्गइ लिक्खइ ॥ ६९ ॥
[तस्य सम्यक्त्वं भवति कथं मुग्धस्य ?
यो नैव वचने विलगति बुद्धानाम् ।
त्रीणि चत्वारि छुतिदिनानि रक्षति
सैव श्राविका लगति लेख्यके ॥ ६९ ॥]

तस्य सम्यक्त्वं कथं भवति मुग्धस्य ? यो नैव वचने "(१) सहधर्म्मियग मह बंधवा' इत्येवंरूपे विशेषेण लगति बुद्धानां तीर्थकराणाम् । अथात्रैव श्राविकाशिक्षामाह-त्रीणि चत्वारि वा दिनानि छुर्ति रक्षति मृद्भाण्डादिस्पर्शवर्ज्जनेन, विशेषतश्च साधु-जिनालयगमनवर्ज्जनेन च या, सैव श्राविका लेख्यके सुश्राविकागणनायां गण्यते । छुत्तयश्चाशौचविशेषा एवं लोके श्रूयन्ते—

" जात-मृत-सूतकदिने रजस्वला-वमन-मूत्र-विष्टासु ।
मद्ये चण्डालादौ स्युः सप्त छुत्तयो लोके ॥" इत्यर्थः ॥ ६९ ॥

(१) सहधर्मिकरा मम बान्धवा ।

१ क. स. । २ ग. °बंधवा । ३ क. चयारि । ४ क. °इरा ।

हुंति य रुद्धत्ति जल(पव)ट्टइ सेच्छइ
सा घर-धम्मह आवइ निच्छइ ।
छुत्तिभग्ग घर छड्डइं देवय
सासणसुर मिल्लहिं विहिसेवय ॥ ७० ॥

[सत्या च छुप्तौ प्रवर्त्तते स्वेच्छया
सा गृह-धर्मस्यापद् निश्चयेन ।
छुप्तिभग्ना गृहाणि मुञ्चन्ति देवताः
शासनसुरा मुञ्चन्ति विधिसेवकाः ॥ ७० ॥]

सत्यामपि छुप्तौ स्वेच्छया या प्रवर्त्तते सा निर्धर्म्मकर्म्मप्रवृत्ता गृहस्य धर्मस्य चापद् ध्वंसकारणं निश्चयेन । यतः छुप्तया भग्नास्त्रासिता गृहाणि मुञ्चन्ति देवता भुवन-क्षेत्रदेवताप्रभृतयः शासनसुरा अपि गोमुखप्रभृतयो विधिसेवका अविधिप्रवृत्तौ मुञ्चन्तीत्यर्थः ॥ ७० ॥

पडिकमणइ वंदणइ आउल्ली
चित्त धरंति करेइ अमुल्ली ।
मणह मज्झि नवकारु वि ज्झायइ
तासु सुट्ठु सम्मत्तु वि रायइ ॥ ७१ ॥

[प्रतिक्रमणे वन्दनके वाऽऽकुला
चित्ते धारयन्ती करोत्यसन्दिग्धा ।
मनोमध्ये नमस्कारमपि ध्यायति
तस्याः सुष्ठु सम्यक्त्वमपि राजते ॥ ७१ ॥]

सा रजस्वला प्रतिक्रमणे वन्दनके वा वचनाक्षराणि नोच्चारयतीत्यर्थः। चित्त एवाक्षराणि धारयन्ती करोति असन्दिग्धैव मनोमध्य एव नमस्कारमपि ध्यायति । ततस्तस्याः सुष्ठु सम्यक्त्वमपि शोभत इत्यर्थः ॥ ७१ ॥

सावउ सावयछिद्दइं मग्गइ
तिणि सहु जुज्झइ धणबलि वग्गइ ।
अलिउ वि अप्पाणउं सच्चावइ
सो समत्तु न केमइ पावइ ॥ ७२ ॥

[श्रावकः श्रावकच्छिद्राणि मृगयते
तेन सह युध्यते धनबलेन वल्गते ।

१ क. छिद्दं । २ क. °णउ ।

अलीकमप्यात्मानं सत्यापयति

स सम्यक्त्वं न कथमपि प्राप्नोति ॥ ७२ ॥]

श्रावक एव श्रावकान्तरस्य च्छिद्राणि गवेषयति, तेन सह युध्यते च धनबलेन बलातेन च राजकुलाद्युत्थापनेन । कदाचिद् राजकुलादौ व्यवहारे चालीकमप्यात्मानं सत्यापयति यः कश्चिदसौ सम्यक्त्वं कथमपि न प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ७२ ॥

विकियवयणुं बुल्लइ नवि मिल्लइ

पर पभणंतु वि सच्चउं पिल्लइ ।

अट्ठ मयट्ठाणिहिं वट्टंतउ

सो सद्दिट्ठि न होइ न संतउ ॥ ७३ ॥

[विकृतवचनानि जल्पति न तु मुञ्चति

परं प्रभणन्तमपि सत्यं निराकरोति ।

अष्टसु मदस्थानेषु वर्तमानः

स सद्दृष्टिर्न भवति न सन् ॥ ७३ ॥]

विकृतवचनान्येव जल्पति, न तु मुञ्चत्यन्यं सत्यमपि भाषमाणं गलदर्दरेण निराकरोति । अष्टसु जात्यादिमदस्थानेषु वर्तमानो यः कश्चिदसौ न केवलं सद्दृष्टिर्न भवति सन्नपि शिष्टोऽपि न भवतीत्यर्थः ॥ ७३ ॥

परं अणत्थि घलंतु न संकइ

परधण-रुणिय जु लेयण पेखइ ।

अहियपरिग्गह-पावपसत्तउ

सो संमत्तिण दूरिण चत्तउ ॥ ७४ ॥

[परमनर्थे प्रक्षिपन् न शङ्कते

परधन-भार्यां यो ग्रहीतुमाकाङ्क्षति ।

अधिकपरिग्रह-पापप्रसक्तः

स सम्यक्त्वेन दूरेण त्यक्तः ॥ ७४ ॥]

अन्यं व्यसने प्रक्षिपन् न शङ्कते । परस्य धनं भार्यां च यो ग्रहीतुमाकाङ्क्षति । अधिके प्रभूते अत्यर्थं वा परिग्रहेण पापं तत्रासक्तः सोऽपि सम्यक्त्वेन दूरेण त्यक्त इत्यर्थः ॥ ७४ ॥

जो सिद्धंतियजुत्तिहिं निरुत्तउ

वाहि न जाणइ करइ विसंवउ ।

---

१ क. °यण । २ ग. प । ३ क. परस्य । ४ क °हि । ५ ख. ग हि ।

कु वि केणइ कसायपूरियमणु
वसइ कुडंबि जं माणुसघणु ॥ ७५ ॥
[यः सिद्धान्तयुक्त्या निजगृहं
वाहयितुं न जानाति करोति विसंवरम् ।
कोऽपि केनचित् कषायपूरितमना
वसति कुटुम्बे यन्मानुषघने ॥ ७५ ॥]

यः सिद्धान्तयुक्त्या वक्ष्यमाणसमदृष्टिदर्शन-कोमलालापादिरूपया निजं गृहं प्रवर्त्तयितुं न जानाति, किन्तु करोति विसंवरं संवरणरहितं विसंस्थुलमित्यर्थः। यतः कोऽपि केनापि कषायेण लोभादिना पूरितमना वसति कुटुम्बे मानुषप्रचुर इत्यर्थः ॥ ७५ ॥

तसु सरूवु मुणि अणुवत्तिज्जइ
कु वि दाणिण कु वि वयणिण लिज्जइ ।
कुवि भएण करि पाणु धरिज्जइ
सगुणु जिट्ठु सो पइ ठाविज्जइ ॥ ७६ ॥
[तस्य स्वरूपं ज्ञात्वाऽनुवर्त्यते
कोऽपि दानेन कोऽपि वचनेन लीयते ।
कोऽपि भयेन कृत्वा प्राणेन (पाणौ [2]) धार्यते
सगुणो ज्येष्ठः स पदे स्थाप्यते ॥ ७६ ॥]

तस्य कुटुम्बपुरुषादेः स्वरूपं ज्ञात्वाऽनुवर्त्त्यते । कोऽपि दानेन, कोऽपि मधुरवचनेन गृह्यते। कोऽपि भयालुर्भयेन कृत्वा प्राणेन बलात्कारेण धार्यते। कुटुम्बे यश्च सगुणो ज्येष्ठः स पदे कुटुम्बादिवर्त्तनाधिकारे स्थाप्यत इत्यर्थः॥ ७६॥

जुट्ठह धिट्ठह न य पत्तिज्जइ
जो असत्तु तसुवरि दय किज्जइ ।
अप्पा परह न लक्खाविज्जइ
नप्पा विणु कारणि खाविज्जइ ॥ ७७ ॥
[अलीकभाषिणा धृष्टाना नैव प्रतीयते
योऽसत्त्वस्तस्योपरि दया क्रियते ।
आत्मा परस्य न लक्ष्यता नीयते
नात्मा विना कारणमुपयोज्यते ॥ ७७ ॥]

---

१ क. कुडंबि । २ ख. ग. °वे प्र° । ३ क. चिट्ठु ।

अलीकभाषिणां धृष्टानां च वचने नैव प्रत्ययं करोति । यश्चासमर्थो निःसत्त्वो वा तस्योपरि दया क्रियते । आत्मा कदाचिद् भीतो हृष्टो वा परस्य लक्ष्यतां न नीयते, कदाचिदपायसम्भवात् । न चात्मा विना कारणं विशेषलाभादिकं मन्त्रि-बलाधिपाद्यधिकारिणां वस्त्र-द्रव्यादिदानेनोपयोगं नीयत इत्यर्थः ॥ ७७ ॥

माय-पियर जे धम्मि विभिन्ना
ति वि अणुवित्तिय हुंति ति धन्ना ।
जे किर हुंति दीहसंसारिय
ते बुल्लंत न ठंति निवारिय ॥ ७८ ॥

[माता-पितरौ यौ धर्मे विभिन्नौ
तावप्यनुवर्तितौ भवतस्तौ धन्यौ ।
ये किल भवन्ति दीर्घसंसारिण-—
स्ते ब्रुवन्तो न तिष्ठन्ति निवारिताः ॥ ७८ ॥]

माता-पितरौ यौ विभिन्नधार्मिकौ तावप्यनुवर्तितौ सन्तौ तौ प्रसिद्धौ धन्यौ पुण्यभाजनं शुद्धधर्मविषयाभिमुखौ भवत इत्यर्थः । व्यतिरेकमाह—ये पुनः पित्रा-दयोऽपि दीर्घसंसारिणो भवन्ति, ते अनुवर्तिता अपि सन्तोऽसभ्यं भाषन्त एव, न च तिष्ठन्ति निवर्तिता अपीत्यर्थः ॥ ७८ ॥

ताहि वि कीरइ इह अणुवत्तण
भोयण-वत्थ-पयाणपयत्तिण ।
तह बुल्लंतहं नवि रूसिज्जइ
तेहि समाणु विवाउ न किज्जइ ॥ ७९ ॥

[तेषामपि क्रियत इहानुवर्तना
भोजन-वस्त्रप्रदानैः प्रयत्नेन ।
तथा ब्रुवतामपि नैव रुष्यते
तैः समं विवादो न क्रियते ॥ ७९ ॥]

तेषामपि भिन्नधार्मिकाणां संसारिणां क्रियत इहानुवर्तना भोजन-वस्त्रप्र-दानैः प्रयत्नेन दुष्प्रतीकारत्वात् तेषाम् । कदाचित् तु दुष्टमपि भाषमाणानां न रोषः क्रियते । तैः सह विवादो न क्रियते स्वयं विवेकित्वात् कृतज्ञत्वाच्चेत्यर्थः ॥ ७९ ॥

अथोपसंहरन्नुपदेशफलमाह—

इय जिणदत्तुवएसरसायणु
इह-परलोयहं सुक्खह भायणु ।

१ ख. ग. बुल्लंतह । २ क. °अह ।

कण्णंजलिहिं पियंति जि भवइं
ते हवंति अजरामर सव्वइं ॥ ८० ॥
[इति जिनदत्तोपदेशरसायनम्
इह-परलोकयोः सुखस्य भाजनम् ।
कर्णाञ्जलिभ्या पिबन्ति ये भव्याः
ते भवन्त्यजरामराः सर्वे ॥ ८० ॥]

इत्युक्तन्यायेन जिनैर्दत्तो वितीर्णस्तीर्थकृदुपदिष्ट इत्यर्थः । अथवा 'जिनदत्त' इतिप्रबन्धकर्त्तुरेव नाम । ततश्च स चासौ तस्य चोपदेशः शिक्षाविशेषः स एवात्यन्त माधुर्यादजरामरत्वहेतुत्वाच्च रसायनं सञ्जीवनहेत्वमृतद्रव्यरूपम् । इह-परलोकयोः सुखस्य भाजनं पात्रं तद्धेतुत्वात् कर्णाञ्जलिभ्यां पिबन्ति ये भव्यास्ते भवन्त्यजरामराः सर्वेऽपीत्यर्थः ॥ ८० ॥

इति युगप्रवरागमश्रीमज्जिनपतिसूरिशिष्यलेशविरचिता श्रीमज्जिनदत्तसूरिसूत्रितोपदेशरसायनस्य संक्षिप्ततरा वृत्तिः समाप्ता ॥

इति जिनपतिसूरेः शिष्यो रसायनसंत्पद
किमपि किमपि व्याख्यां निन्ये निगूढमहार्थभृत् ।
युग-नव-रविप्रख्ये वर्षे निदेशत आदृतः
सुकविपरिपन्न्यत्कीर्तेर्जिनेश्वरसद्गुरोः ॥ १ ॥
जिनपाल इति ख्यातो भक्तिमान् निजसद्गुरौ ।
तस्यैवानुग्रहात्सैन वृत्तिमाधादिमा तनुम् ॥ २ ॥
शुभं भवतु सकलसङ्घस्य । ग्रंथाग्रं ४७९ ॥

उपदेशरसायनं समाप्तम् ।

१ ग. सप्नत्यां

जिनदत्तसूरिरचितं

सूरप्रभोपाध्यायविहितवृत्तियुतं

कालस्वरूपकुलकम् ।

वीरं प्रणम्य भवनीरधितीरमाप्तमाप्तोत्तमं हततमःप्रसरं नतानाम् ।
कालस्वरूपकुलकं जिनदत्तसूरिदृब्धं यथाश्रुतमहं विवृणोमि किञ्चित् ॥ १ ॥

पणमवि वद्धमाणु जिणवल्लहु
परमप्पयलच्छिहिं जिणवल्लहु ।
सुगुरूवएसु देमि इउ भवह
सुक्खह कारणु होइ जु सवह ॥ १ ॥

[प्रणम्य वर्धमानं जिनवल्लभं
परमपदलक्ष्म्या(क्ष्म्या) जिनवल्लभम् ।
सुगुरूपदेशं ददाम्यहं भव्यानां
सौख्यानां कारणं भवति यः सर्वेषाम् ॥ १ ॥]

व्याख्या-प्रणम्य वर्द्धमानं वीरं जिना अवधिजिनादयः तेषां वल्लभं प्रियं परमपदलक्ष्मा जिनो नारायणस्तद्वद्वल्लभं भर्त्तारम् । सुगुरूपदेशं ददाम्यहं भव्यानां सौख्यानां कारणं हेतुर्भवति य उपदेशः सर्वेषाम् ॥ १ ॥

मीण सणिच्छरंमि संकंतइ
मेसि जंति पुण वक्कु करंतइ ।
देस भग्ग परचक्क पइट्ठा
वड वड पट्टण ते पब्भट्ठा ॥ २ ॥

[मीने शनैश्चरे सङ्क्रान्ते
मेषे याति पुनर्वक्रं कुर्वति ।
देशा भग्नाः परचक्राणि प्रविष्टानि
बृहद्बृहत्पत्तनानि तानि प्रभ्रष्टानि ॥ २ ॥]

व्याख्या-मीनराशौ शनैश्चरे संक्रान्ते सति मेषराशौ च याति सति पुनर्वक्रं कुर्वति सति देशा भग्नाः परचक्राणि प्रविष्टानि । बृहद्बृहत्पत्तनानि तानि प्रभ्रष्टानि ॥ २ ॥

विक्कमसंवच्छरि सय बारह
हुयइ पणट्ठउ सुहु घर बारह।
इह(य)संसारि सहाविण संतिहि
वत्तहि सुम्मइ सुक्खु वसंतिहि ॥ ३ ॥

[विक्रमसंवत्सरे शते द्वादशे
भूते प्रनष्ट सुख गृहद्वारात्।
इति ससारस्वभावेन सद्भि
वार्ताभि श्रूयते सौख्य वसद्भि ॥ ३ ॥]

व्या०—विक्रमसंवत्सरे द्वादशशतप्रमाणे भूते सति प्रनष्ट सुख गृहद्वारात्। इति एवंविधेन संसारस्वरूपेण हेतुभूतेन सद्भिः साधुभिः वार्त्ताभिः श्रूयते सौख्य वसद्भिः ॥ ३ ॥

तह वि वत्त नवि पुच्छहि धम्मह
जिण गुरु मिल्लहि कज्जिण द्रम्मह।
फलु नवि पावहि माणुसजम्मह
दूरि होंति ति ज्जि सिवसम्मह ॥ ४ ॥

[त पि वार्ता नैव पृच्छन्ति धर्मस्य
जिनान् गुरून् मुञ्चन्ति कार्ये द्रम्मस्य।
फल नैव प्राप्नुवन्ति मनुष्यजन्मन
दूरे भवन्ति ते शिवशर्मण ॥ ४ ॥]

व्या०—यद्यप्येवंविधं ससारस्वरूप तथापि वार्त्तामपि न पृच्छन्ति धर्मस्य। तथा जिनान्, गुरून् मुञ्चन्ति कार्ये प्रयोजने द्रम्मस्य। ततः फल न प्राप्नुवन्ति मनुष्यजन्मन। ततो दूरीभवन्ति ते लोकाः 'जिशब्दः पादपूरणे' शिवशर्मण ॥ ४ ॥

कथं मनुष्यजन्मनः फलं न प्राप्नुवन्ति ?, एतदेव भावयन्नाह—

मोहनिद्द जणु सुत्तु न जग्गइ
तिण उट्ठिवि सिवमग्गि न लग्गइ।
जइ सुहगुरु कु वि गुरु जग्गावइ
तु वि तव्वयणु तासु नवि भावइ ॥ ५ ॥

[मोहनिद्रया जनः सुप्तो न जागर्ति
तेनोत्थाय शिवमार्गे न लगति ।
यदि सुहृत्त' (सुखार्थं, शुभार्थं) कोऽपि गुरुर्जागरयति
तथापि तद्वचन तस्य नैव भाति ॥ ५ ॥]

व्या०—मोहनिद्रया सुप्तो जनो न जागर्ति । तेन कारणेनोत्थाय मोक्षमार्गे न लगति । यदि कश्चिद् गुरुः सुहृत्तः शुभार्थं सुखार्थं वा जागरयति मोहनिद्रापगमेन प्रबोधयति, ततस्तद्वचो गुरुवचनं तस्य जनस्य नापि नैव भाति रोचत इत्यर्थः ॥ ५ ॥

इदानीं लघुकर्मणां गुरुवचनानुष्ठायिनां गुणमाह—

परमत्थिण ते सुत्त वि जग्गहि
सुगुरु-वयणि जे उट्ठेवि लग्गहिं ।
राग दोस मोह वि जे गंजहि
सिद्धि-पुरंधि ति निच्छइ भुंजहि ॥ ६ ॥

[परमार्थेन ते सुप्ता अपि जाग्रति
सुगुरुवचने ये उत्थाय लगन्ति ।
राग-द्वेष-मोहानपि येऽभिभवन्ति
सिद्धिपुरन्ध्रीं ते निश्चयेन भुञ्जते ॥ ६ ॥]

व्या०—परमार्थेन तत्त्वतः सुप्ता अपि द्रव्यनिद्रया, मोहनिद्राऽभावेन जाग्रति ये सुगुरुवचने उत्थाय लगन्ति तत्त्वबुद्धया सज्जन्ते आसक्ता भवन्तीत्यर्थः। किं पुनर्गुरुवचनसर्वस्वं किं वा तदनुष्ठानस्य परमं फलमित्याह-'रागेत्यादि' राग-द्वेष-मोहानपि अभिभवन्ति, ते सिद्धिपुरन्ध्रीं निश्चयेन भुञ्जते ॥ ६ ॥

इदानीं स्वयूथ्यसमुत्थमिथ्यात्वनिर्मन्थनायाह—

बहु य लोय लुंचियसिर दीसहिं
पर राग-दोसिहिं सहुं विलसहिं ।
पढहिं गुणहि सत्थइ बक्खाणहि
परि परमत्थु तित्थु सु न जाणहि ॥ ७ ॥

[बहवो लोका लुञ्चितशिरसो दृश्यन्ते
पर राग-द्वेषाभ्यां सह विलसन्ति ।
पठन्ति गुणयन्ति शास्त्राणि व्याख्यानयन्ति
पर परमार्थस्तत्र स न जानन्ति ॥ ७ ॥]

व्या०—बहवो लोका लुञ्चितशिरसो दृश्यन्ते, परं राग-द्वेषाभ्यां सह विलसन्ति विहरन्ति। पठन्ति गुणयन्ति शास्त्राणि व्याख्यानयन्ति, परं परमार्थो यस्तत्र शास्त्रे तं न जानन्ति विरतिहीनत्वेन तत्फलाभावात्॥ ७॥

तिणि वेसिणि ते चोर रिहिल्लिउ
मुसहि लोउ उम्मग्गिण घल्लिउ।
ताहं पमत्तउ किवइ न छुट्टइ
जो जग्गइ सद्धम्मि सु वट्टइ॥ ८॥

[तेन वेषेण ते चौराः स्थिता
मुष्णन्ति लोकमुन्मार्गे क्षिप्त्वा।
तेभ्यः प्रमत्तः कथमपि न मुच्यते
यो जागर्ति सद्धर्मे स वर्तते॥ ८॥]

व्या०—तेन वेषेण साधुसम्बन्धिना उपलक्षिताश्चौराः स्तेनास्ते तत्त्वतो लोकमोषणपरत्वाद् वेषस्याकिञ्चित्करत्वात् विप्रतार्य मुष्णन्ति लोकमुन्मार्गे क्षिप्त्वा तेभ्यो लिङ्गिभ्यः प्रमत्तो धर्माधर्मविचाराचतुरतया निरवधानः कथमपि न छुट्टति न मुच्यते तद्ग्रास्यो भवतीत्यर्थः। यो जागर्ति धर्माधर्मविचारचातुर्येण सावधानो भवति सद्धर्मे स एव वर्त्तते॥ ८॥

ते वि चोर गुरु किया सुबुद्धिहि
सिववहुसंगमसुहरसलुद्धिहि।
ताहि वि खावहि अप्प-उपासह
छुट्टइ कह वि न जिव भवपासह॥ ९॥

[तेऽपि चौरा गुरवः कृताः स्वबुद्धिभिः
शिववधूसङ्गमसुखरसलुब्धैः।
तेषामपि खादयन्त्यात्मोपासकानां
छुटति कथमपि न यथा भवपाशात्॥ ९॥]

व्या०—तेऽपि चोरा गुरवः कृता आगमासंस्कृताभिर्निजमतिभिः शिववधूसङ्गमसुखरसलुब्धैः। तेषामपि पार्श्वादात्मानं खादयन्ति। आत्मीयभोजनादिवस्तूपयोगेन छुटति मुच्यते कथमपि न यथा भवपाशात् संसारसम्बन्धात्॥ ९॥

इदानीं बाह्याकारभेदेन विशेषमनुपलक्षयतो मुग्धस्य विशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह—

' दुद्धु होइ गो-यक्किहि धवलउ
पर पेक्खंतइ अंतरु बहुलउ।

एक्कु सरीरि सुक्खु संपाडइ
अवरु पियउ पुणु मंसु वि साडइ ॥ १० ॥

[दुग्धं भवति गोऽर्कयोर्धवल
पर पीयमानेऽन्तरं बहुलम् ।
एकं शरीरे सौख्यं सम्पादयति
अपर पीतं पुनर्मांसमपि शातयति ॥ १० ॥]

व्या०—दुग्धं भवति गोऽर्कयोर्धवलं शुभ्रं परं पीयमाने तस्मिन् अन्तरं विशेषो बहुलं महत् । तदेवाह–एकं गोक्षीरं शरीरे सौख्यं सम्पादयति । अपरं अर्कदुग्धं पीतं सत् पुनर्मांसमपि शातयति, आस्ताम् अक्षिमान्द्यादिकमनर्थान्तरमित्यपेरर्थः ॥ १० ॥

एतदेव व्यनक्ति—

कुगुरु सुगुरु सम दीसहिं बाहिरि
परि जो कुगुरु सु अंतरु वाहि रि ! ।
जो तसु अंतरु करइ वियक्खणु
सो परमप्पउ लहइ सुलक्खणु ॥ ११ ॥

[कुगुरु-सुगुरू समौ दृश्येते बहिः
पर यः कुगुरुः स आन्तरो व्याधी रे ! ।
यस्तयोरन्तर करोति विचक्षणः
स परमपद लभते सलक्षणः ॥ ११ ॥]

व्या०—कुगुरु-सुगुरू समौ तुल्यौ दृश्येते बहिः, परं यः कुगुरुः स आन्तरो व्याधिः 'रे' इति सम्बोधने । यस्तयोः कुगुरु-सुगुर्वोरन्तरं विशेषं करोति विचक्षणः; स परमपदं मोक्षपदं लभते सलक्षणः सह लक्षणैः सामुद्रिकादिभिर्वर्त्तते ॥ ११ ॥

यः कुगुरु-सुगुर्वोरन्तरं न करोति, तस्य दृष्टान्तेन दोषमाह—

जो धत्तूरयफुल्लु समुज्जलु
पिक्खिवि लग्गउ तिरथु समुज्जलु ।
जइ सो तसु रसु पियणह इच्छइ
ता जगु सव्वु वि सुन्नउ पिच्छइ ॥ १२ ॥

[यो धत्तूरपुष्पं समुज्ज्वल
प्रेक्ष्य लग्नस्तत्र समुज्झडः ।

यदि स तस्य रस पातुमिच्छति
तदा जगत् सर्वमपि शून्य(सुवर्णं) पश्यति ॥ १२ ॥]

व्या०—यो धत्तूरकपुष्पं(ष्पं) समुज्ज्वलं निर्मलं प्रेक्ष्य लग्नस्तत्र पुष्पे समुत् सहर्षो जडो मूर्खः। यदि स जडस्तस्य पुष्पस्य रसस्तं पातुमिच्छति ततो जगत् सर्वं सुवर्णं पश्यति। यदि कुगुरुधत्तूरकवचनरस पिबति साभिलाष शृणोति तत्त्वबुद्धया प्रतिपद्यत इति यावत्। तदा स सर्वं जगत् शून्यं पश्यति नास्तिकदृष्टिरिव प्रतिपद्यत इत्यर्थः। कुगुरवो हि स्वयं नष्टाः परानपि नाशयन्तीति तात्पर्यार्थः॥ १२॥

इदानीं सुगुरूपदेशविवेकिनां भव्यानां विशेषेण चेतसि निवेशितं तथा प्रतिपादयन्नाह—

इय मणुयत्तु सुदुल्लहु लद्धउ
कुल-बल-जाइ-गुणेहिं सभिद्धउ।
दस दिट्ठंत इत्थ किर दिन्ना
इहु निप्फलु ता नेहु म धन्ना॥ १३॥

[इति मनुजत्व सुदुर्लभ लब्ध
कुल-बल-जाति-गुणै समृद्धम्।
दश दृष्टान्ता अत्र किल दत्ता
इति निष्फल तस्मान्नैष्ट मा धन्या !॥ १३॥]

व्या०—इति मनुजत्वं दुर्लभं लब्धं कुल-बल-जाति-गुणैः समृद्धं सम्पन्नम्। दश दृष्टान्ता अत्र मनुजत्वदुर्लभत्वे दत्ता इति हेतोर्निष्फलं मोघं ता तस्मान्मा नैष्ट धन्या.! ॥ १३॥

न च नरत्वमात्रं कार्यकारीत्याह—

लद्धिं नरत्ति अणारियदेसेहिं
को गुणु तह विणु सुगुरुवएसिहि?।
आरियदेस जाइ-कुलजुत्तउ
काइ करेइ नरत्तु वि पत्तउ?॥ १४॥

[लब्धे नरत्वेऽनार्यदेशेषु
को गुणस्तथा विना सुगुरूपदेशम्(°शै)।
आर्यदेशे जाति-कुलयुक्त
किं करोति नरत्वमपि प्राप्तम्?॥ १४॥]

व्या०—लब्धे नरत्वेऽनार्यदेशेषु को गुणः ?, तत्र अनार्यदेशेषु विना सुगुरूपदेशम् । आर्यदेशेऽपि जाति-कुलयुक्तं किंकरोति नरत्वमपि प्राप्तम् ? ॥ १४ ॥

जहि किर आउ होइ संखित्तउ
तित्थु न कज्जु पसाहइ जुत्तउ ।
तं पि पहुत्तु होइ जइ पुन्निहि
जित्थु गुरुत्तु सुणिज्जइ कंनिहि ॥ १५ ॥

[यत्र किलायुर्भवति सङ्क्षिप्तं
तत्र न कार्यं प्रसाधयत्युक्तम् ।
तदपि प्रभूतं भवति यदि पुण्यैः
यत्र गुरूक्तं श्रूयते कर्णाभ्याम् ॥ १५ ॥]

व्या०—यत्र किल नरत्वे आयुर्जीवितं संक्षिप्तं भवति, तत्र नरत्वे न कार्यमुक्तं सिद्धान्तप्रतिपादितं ज्ञान-दर्शन-चारित्राराधनादिकं न प्रसाधयति । तदपि आयुः प्रभूतं भवति, यदि पुण्यैः । यत्र प्रभूते आयुषि सति गुरूक्तं श्रूयते कर्णाभ्याम् ॥ १५ ॥

उत्तरोत्तरयोग गुणसाधनमाह—

सद्दहाणु तव्वयणु सुणंतह
विरला कसु वि होइ गुणवंतह ।
पढहिं गुणहि सिद्धंतु बहुत्तइ
सद्दहाणु पर नत्थि जिणोत्तइ ॥ १६ ॥

[श्रद्धानं तद्वचनं शृण्वतो
विरलस्य कस्यापि भवति गुणवत ।
पठन्ति गुणयन्ति सिद्धान्तं प्रभूता
श्रद्धानं परं नास्ति जिनोक्ते ॥ १६ ॥]

व्या०—श्रद्धानं तद्वचनं गुरूक्तं शृण्वतो विरलस्य कस्यापि भवति गुणवतः । एतदेव व्यतिरेकेणाह-पठन्ति गुणयन्ति सिद्धान्तं प्रभूताः, श्रद्धानं परं नास्ति जिनोक्ते ॥ १६ ॥

एतदेव विशेषेणाह—

अविहि पयट्टहि विहिपरु दूसहि
पहिउ पवाहि लोउ सु पसंसहि ।
अणुसोयह पडिसोयह अंतरु
न कुणहि खवणय जेव निरंतरु ॥ १७ ॥

[अविधिना प्रवर्तन्ते विधिपरान् दूषयन्ति
पतित प्रवाहे लोक ते प्रशंसन्ति ।
अनुस्रोतसः प्रतिस्रोतसोऽन्तर
न कुर्वन्ति क्षपणक इव निरन्तरम् ॥ १७ ॥]

व्या०—अविधिना प्रवर्त्तन्ते, विधिपरान् भव्यान् दूषयन्ति । पतितं प्रवाहेऽनुस्रोतोमार्गरूपे लोकं प्रशंसन्ति । अनुस्रोतसः सकाशात् प्रतिस्रोतसो विशेषं न कुर्वन्ति । किन्तु क्षपणक इव निरन्तरं अन्तरस्याभावो निरन्तरं विशेषाभावं कुर्वन्ति । क्षपणकपक्षे निरन्तरं अन्तराभावं अन्तरायव्यपगममिति यावत् ॥ १७ ॥

इदानीं मन्दमेधसां विपर्यस्तत्वं दर्शयन्नाह—

करिवि जिणोत्ति धम्मि जण लग्गा
दूरिण जंति सुगुरु–सुइभग्गा ।
विहिपह–पक्खइ जिणु मुणिं वंदहि
तं मग्गट्ठिउ जणु अहिणंदहि ॥ १८ ॥

[कृत्वा जिनोक्त धर्मे जना लग्ना
दूरेण यान्ति सुगुरु–श्रुतिभग्नाः ।
विधिपथपक्षे (?) जिन मुनिं वन्दन्ते
तन्मार्गस्थित जनमभिनन्दयन्ति ॥ १८ ॥]

व्या०–जिनोक्तमिति कृत्वा धर्मे जना लग्नाः । दूरेण यान्ति सुगुरु–श्रुति–आगमश्रवणभग्नाः विधिपथपार्थक्ये वर्तमानान् जिनमुनीन् वन्दन्ते तन्मार्गस्थितं जनमभिनन्दन्ति बहु मन्यन्ते ॥ १८ ॥

जमणाययणु जिणेहि निदंसिउ
तं वंदहि बहुलोयनमंसिउ ।
जे रयणत्थि लोय ते थोवा
अइसउ न मुणावि अंतरु थोवा ॥ १९ ॥

[यदनायतनं जिनैर्दर्शित
त वन्दन्ते बहुलोकनमस्कृतम् ।
ये रत्नार्थिनो लोकास्ते स्तोका
ईदृश न जानन्त्यन्तर मूर्खाः ॥ १९ ॥]

व्या०--यदनायतनं जिनैर्दर्शितं तं वन्दन्ते बहुलोकनमस्कृतम्। ये रत्नार्थिनो लोकास्ते स्तोकाः, ईदृशमन्तरं विशेषं न जानन्ति धीया मूर्खाः ॥ १९ ॥

पारतंतु विहिविसउ न बुज्झहि
जो परियाणइ तिणि सहु जुज्झहिं ।
सो भसमग्गहगहिउ निरुत्तउ
दसमच्छेरएण सो भुत्तउ ॥ २० ॥

[पारतन्त्र्य विधिविषय न बुध्यते
यः परिजानाति तेन सह युध्यते ।
स भस्मग्रहगृहीतो निरुक्त
दशमाश्चर्येण स मुक्तः ॥ २० ॥]

व्या०--पारतन्त्र्यं विधिमागमाज्ञां विषयं गोचरं गुणवत्पात्रं न बुध्यते यः परिजानाति। कोऽर्थः ? पारतन्त्र्यादिकं बुध्यते, तेन सह युध्यते स पूर्वोक्तः पारतन्त्र्याद्यनभिज्ञस्तद्भिज्ञयोधे च भस्मग्रहगृहीतो निरुक्तं निश्चितं दशमाश्चर्येणासंयतपूजाख्येन स मुक्तो ग्रस्तः ॥ २० ॥

अहह ! हुंड अवसप्पिणि दुट्ठी
जह अस्संजयपूइं पयट्ठी ।
तासु वि दूसम जाय सहाइणि
जवस हूय पय पावह भाइणि ॥ २१ ॥

[अहह ! हुण्डावसर्पिणी दुष्टा
यस्यामसंयतपूजा प्रविष्टा ।
तस्या अपि दु षमा जाता सहायिनी
यद्वशाद् भूता प्रजा पापस्य भागिनी ॥ २१ ॥]

व्या०-' अहहेति खेदे ' हुण्डावसर्पिणी दुष्टा, यस्यामसंयतपूजा प्रविष्टा। तस्या अपि दुःखं(ष)मा सहायिनी जायते साहाय्यकारिणी सम्पद्यते। यद्वशात् प्रजा भूता पापभागिनी ॥ २१ ॥

तह वि जहन्न वीस जा विरुई
ताण पयह गुणह गरुई ।
तासु अंति संवच्छर जि हुया
खव पाविय पय पुण तहिं बहुया ॥ २२ ॥

[तथापि जघन्याविंशतिर्या निरूपा
तासा प्रविष्टा गुणाना गुर्वी ।

तस्या अन्ते सवत्सरा ये भूता
क्षय प्राप्ता प्रजा पुनस्तत्र प्रभूता ॥ २२ ॥]

व्या०-तथा जघन्यविंशतिरपि विरूपा जाता। तासा तु खैंमासयतपूजा जघन्यविंशतीना प्रविष्टा सर्वा गुणाना प्रविष्टा गुर्व्वी गता प्रलीना । तस्या जघन्यविंशतेरन्ते प्रान्ते ये सवत्सरा भूता, क्षय प्राप्ता प्रजास्तेपु सवत्सरेपु प्रभूता ॥ २२ ॥

पुनर्विशेपोपदेशमाह--

ईसर धम्म-पमत्त जि अच्छहिं
पाउ करेवि ति कुगइहिं गच्छहिं ।
धम्मिय धम्मु करंति जि मरिसिहि
ते सुहु सयलु मणिच्छिउ लहिसिहिं ॥ २३ ॥

[ईश्वरा धर्मप्रमत्ता ये आसते
पाप कृत्वा ते दुर्गतौ गच्छन्ति (गमिष्यति)।
धार्मिका धर्म कुर्वन्तो ये मरिष्यन्ति
ते सुख सकल मनईप्सित लप्स्यन्ते ॥ २३ ॥]

व्या०-ईश्वरा धर्मप्रमत्ता ये आसते, पाप कृत्वा ते कुगतौ गच्छन्ति। धार्मिका धर्म कुर्वन्तो ये मरिष्यन्ति, ते सुख सकल मनईप्सित लप्स्यन्ते ॥ २३ ॥

पुन्नवंत विहिधम्मि जि लग्गहिं
ते परमत्थिण जीवहिं जग्गहिं ।
अप्पु समप्पहिं ते न पमायह
इह-परलोइ वि विहियावायह ॥ २४ ॥

[पुण्यवन्तो विधिधर्मे ये लगति
ते परमार्थेन जीवति जाग्रति ।
आत्मान समर्पयति ते न प्रमादस्य
इह परलोकेऽपि विहितापायस्य ॥ २४ ॥]

व्या०-पुण्यवन्तो विधिधर्मे ये लगन्ति, ते परमार्थेन जीवन्ति जाग्रति । आत्मान न समाय(०र्मर्प)यन्ति ते प्रमादस्य इह-परलोकेऽपि विहितापायस्य ॥२४॥

तुम्हइ इहु पहु चाहिलि दसिउ
हियइ वहुतु खरउ वीमंसिउ ।
इत्थु करेज्जहु तुम्हि सयायरु
लीलइ जिव तरेहु भवसायरु ॥ २५ ॥

[युष्माकमेव पन्थाश्चाहिलेन दर्शितो
हृदये प्रभूतं खरं विमर्श्य (०मर्शितः) ।
अत्र कुर्यात यूयं सदाऽऽदरं
लीलया यथा तरथ भवसागरम् ॥ २५ ॥]

व्या०–युष्माकं यशोदेवाभू-आसिग-सम्भवानां एव पन्थाश्चाहिलेन युष्मत्पित्रा दर्शितः । अथ च चाहिलिकोऽर्थो वीक्ष्य सन्मार्गपरीक्षणेन हृदये बहु प्रभूतं खरमत्यर्थं विमर्श्य अत्र सन्मार्गे कुर्यात यूयं सदा सर्वदा आदरं प्रयत्नं लीलया यथा तरथ भवसागरम् । किलाणहिलपाटकपत्तने चाहिलनामा श्रावको धर्मार्थी विचारचातुरीचञ्चुरभूत् । तस्य च चत्वारः पुत्रा बभूवुः । तद्यथा–यशोदेवः, अद्भुत आभू इति प्रसिद्धः, आसिगः, सम्भवश्चेति । तेन च चाहिलेन धर्म–गुरुपरीक्षापरायणेन प्रभुश्रीजिनदत्तसूरयो धर्माचार्यतया प्रतिपन्नाः । ते च तत्पुत्राः पित्राज्ञारता अपि धर्मज्ञा अपि कालदोषात् युतभावं कर्तुमीषुः । स च चाहिलस्तथा गुणमनीक्षमाणः पुत्राणां शिक्षाप्रदिदापयिषया तथाविधस्वरूपगर्भां विज्ञप्तिकां प्रभुश्रीजिनदत्तसूरीणां प्रेषयामास । ततस्तैरपि करुणासुधासमुद्रैस्तेषामुपचिकीर्षया एवंविधधर्मदेशनागर्भः प्रतिलेखः प्रेषितः । ततस्ते एतदनुसारेण प्रवर्त्तमाना विविधमानृधुः, विधिधर्मं चाराधयामासुरिति ॥ २५ ॥

जहिं घरि बंधु जुय जुय दीसइं
तं घरु पडइ वहंतु न दीसइं ।
जं दढबंधु गेहु तं वलियउ
जदि भिज्जंतउ सेसउ गलिउ ॥ २६ ॥

[यस्मिन् गृहे बन्धवो युतयुता दृश्यन्ते
तद् गृहं पतति वहन् दृश्यते ।
यद् दृढबन्धं गेहं तद् वलिकं
जडे(ले) भिद्यमाने शेषं गलितम् ॥ २६ ॥]

व्या०–यस्मिन् गृहे बन्धवो युतयुताः पृथग्भूता दृश्यन्ते, तद् गृहं पतति । वहन्नव्यवच्छेदेन वर्त्तमानं न दृश्यते यद् दृढबन्धं सस्नेहबान्धवं गेहं तद् वलिकं बलवत् । जडे तद्देहसम्बन्धिनि मूर्खे भिद्यमाने मन्दस्नेहतया पृथग् भवति सति शेषं गृहं गृहवास्तव्यलोकं गलितं भ्रष्टम् । द्वितीयोऽर्थः—यत्र गेहे बन्धाः संयमनानि त्रुटितानि दृश्यन्ते । तद् गेहं वहद्दवतिष्ठमानं न दृश्यते । यद् दृढबन्धं तद् वलिकं जडे पानीये भिद्यमाने गलति सशेषं गेहं गलितं भ्रष्टमेव ॥ २६ ॥

एकत्वे गुणमाह—

कज्जउ करइ बुहारी बद्धी
सोहइ गेहु करेइ समिद्धी ।
जइ पुण सा वि जुयं जुय किज्जइ
ता किं कज्ज तीए साहिज्जइ ? ॥ २७ ॥

[कार्यक करोति बहुकरी बद्धा
शोध(म)यति गेह करोति समृद्धिम् ।
यदि पुन. साऽपि युतयुता क्रियते
ततः किं कार्यं तया साध्यते ? ॥ २७ ॥]

व्या०—कार्यकं पुञ्जकं करोति बहुकरी प्रमार्जनी बद्धा शोधयति शोभयति वा गेहं करोति समृद्धिम् । यदि पुनः साऽपि युतयुता पृथग्भूतैकैकतृणा क्रियते, ततः किं कार्यं तया साध्यते निष्पाद्यते ? न किञ्चित् । एवमेव कुटुम्बवासे उपनयो योज्यः ॥ २७ ॥

माता-पित्राद्विभक्तस्य गुणमाह—

पुणव्वसु हत्थि चडइ सो चित्तह
सोमु सूरु पुत्तु वि मावित्तह ।
जो किर चित्तह मज्झि न पविसइ
जेट्ठह मूलि सु कहि किव होसइ ? ॥ २८ ॥

[पुनर्वसु हस्ते चटति सौचित्यस्य (स चित्रायाः)
सौम्य.(सः) शू(सू)रः पुत्रोऽपि माता-पित्रोः ।
यः किल चित्तस्य (चित्राया) मध्ये न प्रविशति
ज्येष्ठाना(या) मूले स कथय कथ भविष्यति ? ॥ २८ ॥]

व्या०— पुनर्भूयोऽपि वसु द्रव्यं हस्ते करे चटति आरोहति सौचित्यस्य उचितवृत्तिप्रधानस्य । सौम्यः प्रशान्तात्मा सूरस्तेजस्वी पुत्रस्तनयः स चित्ते माता-पित्रोरपि आस्तामन्यस्य प्रायः सर्वस्य गुणप्रियत्वात् । यः किल चित्तमध्ये न प्रविशति चित्तं नावर्ज्जयति माता-पित्रादीनां ज्येष्ठानां महतां पुरुषाणां मूले आदौ स कथय त्वमेव ब्रूहि कथं भविष्यति न कथञ्चित् उपायाभावात्, जनानुरागप्रभवत्वात् सम्पदाम् । अन्यः प्रतीयमानोऽर्थः—पुनर्वस्वोस्तारकयोर्हस्ते चटति चित्रायां सोमश्चन्द्रः, सूरः सूर्यः, पुत्रोऽपि सोमस्य बुध., सूरस्य शनिः, ' माविेत्तह'त्ति विशाखासु यः किल चित्रामध्ये न प्रविशति । ज्येष्ठायां मूले च स कथय कथं भविष्यति ? न कथञ्चित्, पूर्वानारोहे उत्तरानारोहात् । तदयमत्र तात्पर्यार्थः—ग्रहा अपि क्रमेणैव नक्षत्राण्यारोहन्ति, नाक्रमेण, अनेनैव दृष्टान्तेन पुरुषा अपि क्रमेणैव सम्पदमारोहन्ति, नाक्रमेण । अतो न तदप्राप्तौ यथाकथञ्चिदाकुलत्वं युज्यत इति भाव. ॥ २८ ॥

लोहिण जडिउ जु पोउ स फुट्टइ
चुंबुकु जहिं पहाणु किव वट्टइ ? ।
नेय समुद्दह पारु सु पावइ
अंतरालि तसु आवय आवइ ॥ २९ ॥
[लोहे(भे)न जडितो यः पोतः स स्फुटति
चुम्बको यत्र पाषाणः कथं वर्त्तते ? ।
नैव समुद्रस्य पारं स प्राप्नोति
अन्तराले तस्यापदागच्छति ॥ २९ ॥]

व्या०–लोहेन जडितः पोतो यः स स्फुटति । यत्र पोते चुम्बको लोहाकर्षणकारी पाषाणो भवति, स पोतः कथं वर्त्तते ? न कथञ्चिद् भजत इत्यर्थः । नैव समुद्रस्य पारं स पोतः प्राप्नोति अन्तराले अन्तरे तस्य पोतस्य आपदागच्छति । द्वितीयपक्षे–लोभेन चतुर्थकषायेन जडितो यस्तः पोतः संसारसमुद्रनिस्तारकारणतया गुरुर्यः स स्फुटति गुरुगुणैर्वियुक्तत्वात् लाघवं प्राप्नोति । यत्र च गुरौ चुम्बकोऽनवस्थितः साधुः प्रधानं स गुरुः कथं वर्त्तते ? न कथञ्चित् । अपि तु स्तोकदिनैरेव विशृङ्खलीभवति नैव संसारसमुद्रपारं स गुरुः प्राप्नोति । अन्तरालेऽन्तरे तस्य गुरोरापदागच्छति ॥ २९ ॥

लोहिण रहिउ पोउ गुरुसायरु
दीसइ तरंतु जइ वि जडयायरु ।
लाहउ करइ सु पारु वि पावइ
वाणियाह धणरिद्धि वि दावइ ॥ ३० ॥
[लोहे(भे)न रहितः पोतो गुरुसादरः (गुरुः सागरे)
दृश्यते तरन् यद्यपि जडवादरः (वातः) ।
लाभं करोति स पारमपि प्राप्नोति
वणिजानां धनऋद्धिमपि दर्श(दाप)यति ॥ ३० ॥]

व्या०–लोभेन रहितो गुरुः पोतः प्रवहणसदृशः सागरं संसारसागरं तरन् दृश्यते । यद्यपि जडवादरः जडैर्मूर्खैरधर्मज्ञैर्वादरो व्याकुलः । लाभं ज्ञानादिलाभं करोति स गुरुपोतः पारमपि प्राप्नोति प्रापयति च । वणिजां वाणिजानां वणिज एव वाणिजा धर्मधनलाभार्थिनः तेषां धर्मधनऋद्धिमपि दर्शयति । द्वितीयपक्षे पोतः प्रवहणं, गुरुर्महान् लोहेन रहितः, सागरं समुद्रं तरन् वणिजां धनऋद्धिमपि दर्शयति परपारलाभजनिताम् ॥ ३० ॥

जो जणु सुहगुरु-दिट्ठिहिं दिट्ठउ
तसु किर काइ करइ जमु रुट्ठउ ? ।
जसु परमेट्ठि-मंतु मणि निवसइ
सो दुहमज्झि कया वि न पइसइ ॥ ३१ ॥

[यो जनः शुभगुरुदृष्ट्या दृष्टः
तस्य किल किं करोति यमो रुष्टः ? ।
यस्य परमेष्ठिमन्त्रो मनसि निवसति
स दुःखमध्ये कदापि न प्रविशति ॥ ३१ ॥]

व्या०–प्रकृतोऽर्थः प्रकटः । द्वितीयस्तु किञ्चिदुच्यते । यः किल शुभगुरुदृष्ट्या ज्योतिःशास्त्रोक्तशोभनस्थानवर्त्तिनो गुरोर्बृहस्पतेर्दृष्ट्या दृष्टो लग्नद्वारेण, तस्य किं करोति यमः शनैश्चरः द्वादशजन्मद्वितीयादिस्थानस्थः ? ॥ ३१ ॥

इदानीमुपसंहरति—

इय जिणदत्तुवएसु जि निसुणहि
पढहि गुणहि परियाणवि जि कुणहि ।
ते निव्वाण-रमणी सहु विलसहि
वलिउ न संसारिण सहु मिलिसिहि ॥ ३२ ॥

[इति जिनदत्तोपदेशं ये निशृण्वन्ति
पठन्ति गुणयन्ति परिज्ञाय ये कुर्वन्ति ।
ते निर्वाणरमण्या सह विलसन्ति
वलित्वा न संसारेण सह मिलिष्यन्ति ॥ ३२ ॥]

कालस्वरूपकुलकं समाप्तमिति ।

व्या०—इति पूर्वोक्तेन प्रकारेण जिनैरर्हद्भिर्दत्तो वितीर्णो य उपदेशः कृत्याकृत्यविधिनिषेधरूपस्तम् । अथ च जिनदत्तसूरिरिति कवेर्नाम । ये निशृण्वन्ति नियमेनाकर्णयन्ति, पठन्ति अधीयते, गुणयन्ति अभ्यस्यन्ति, परिज्ञाय विदित्वा ये कुर्वन्ति अनुतिष्ठन्ति; ते निर्वाणरमण्या मुक्तिकान्तया सह विलसन्ति क्रीडन्ति । वलित्वा व्याघुट्य न संसारेण सह मिलिष्यन्ति संगस्यन्ते भव-तरुबीज-कर्माभावादिति भावः ॥ ३२ ॥

सूरप्रभोऽभिषेक श्रीजिनपतिसूरिपदकमलभृङ्गः ।
व्याधृत द्वात्रिंशतमल्पमेधसा किमपि बोधाय ॥ १ ॥

कालस्वरूपकुलकं व्याख्याय यदर्जितं मया पुण्यम् ।
तेनास्तु मर्त्यलोकः सकलोऽपि विधिप्रबोधरतः ॥ २ ॥

इति कालस्वरूपकुलकविवरणं समाप्तम् ॥३॥

परिशिष्टम् ।

श्रीजिनवल्लभसूरिविरचितः

सङ्घपट्टकः ।

वह्निज्वालावलीढं कुपथमथनधीर्मातुरस्तोकलोक-
स्याग्रे सन्दर्श्य नागं कमठमुनितपः स्पष्टयन् दुष्टबुद्धेः ।
यः कारुण्यामृताब्धिर्विधुरमपि किल स्वस्य सद्यः प्रपद्य
प्राज्ञैः कार्यं कुमार्गस्खलनमिति जगादेव देवं स्तुमस्तम् ॥ १ ॥

कल्याणाभिनिवेशवानिति गुणग्राहीति मिथ्यापथ-
प्रत्यर्थीति विनीत इत्यशठ इत्यौचित्यकारीति च ।
दाक्षिण्यीति दमीति नीतिभृदिति स्थैर्यीति धैर्यीति सद्-
धर्मार्थीति विवेकवानिति सुधीरित्युच्यसे त्वं मया ॥ २ ॥

इह किल कलिकालव्यालवक्त्रान्तराल-
स्थितजुषि गततत्त्वप्रीतिनीतिप्रचारे ।
प्रसरदनवबोधप्रस्फुरत्कापथौघ-
स्थगितसुगतिसर्गे सम्प्रति प्राणिवर्गे ॥ ३ ॥

प्रोत्सर्पद्भस्मराशिग्रहमहदशमाश्चर्यसाम्राज्यपुष्य-
न्मिथ्यात्वध्वान्तरुद्धे जगति विरलतां याति जैनेन्द्रमार्गे ।
संक्लिष्टद्विष्टमूढप्रबलजडजनाम्नायरक्तैर्जिनोक्ति-
प्रत्यर्थी साधुवेषैर्विषयिभिरभितः सोऽयमप्रापि पन्थाः ॥ ४ ॥

अ(य)त्रौद्देशिकभोजनं जिनगृहे वासो वसत्यक्षमा
स्वीकारोऽर्थगृहस्थचैत्यसदनेष्वप्रेक्षिताद्यासनम् ।
सावद्याचरितादरः श्रुतपथावज्ञा गुणिद्वेषधी-
र्धर्मः कर्महरोऽत्र चेत् पथि भवेन्मेरुस्तदाऽब्धौ तरेत् ॥ ५ ॥

षट्कायानुपमृद्य (मर्ध) निर्दयमृषीनाधाय यत् साधितं
शास्त्रेषु प्रतिषिध्यते यदसकृद्भिक्षाटनायापि यत् ।
गोमांसाद्युपमं यदाहुरथ यद् भुक्त्वा यतिर्यात्यध-
स्तत् को नाम निषेवतीह मधुनः मक्ष्यादिभक्तिं विदन् ॥ ६ ॥

गायद्गानर्त्तनृत्यत्पणरमणिजनाढ्यंगुरुश्मश्रुदृक्-
प्रेङ्खत्पुष्पस्रगुपस्पृग्मदसदुल्लोपपथ्यध्वनीये ।

देवद्रव्योपभोगप्रवमठपतिताऽऽशातनाभ्यस्तसन्तः
सन्तः सद्भक्तियोग्ये न खलु जिनगृहेऽर्हन्मतज्ञा वसन्ति ॥ ७ ॥

साक्षाज्जिनैर्गणधरैश्च निषेवितोच्चां
निःसङ्गताग्रिमपदं मुनिपुङ्गवानाम् ।
शय्यातरोक्तिमनगारपदं च जानन्
विद्वेष्टि कः परगृहे वसतिं सकर्णः ? ॥ ८ ॥

चित्रोत्सर्गापवादे यदिह शिवपुरीद्भूतभूते निशीथे
प्रागुक्त्वा भूरिभेदा गृहिगृहवसतीः कारणेऽपोच पश्चात् ।
स्त्रीसंसक्त्यादियुक्तेऽप्यभिहितयतनाकारिणां संयतानां
सर्वत्रागारिधाम्नि न्ययमि न तु मतः क्वापि चैत्ये निवासः ॥ ९ ॥

प्रव्रज्याप्रतिपन्थिनं ननु धनस्वीकारमाहुर्जिनाः
सर्वारम्भपरिग्रहं स्वविमिहासावद्यमाचक्षते ।
चैत्यस्वीकरणे तु गर्हिततमं स्यान्मठपत्यं यते-
रित्येवं व्रतवैरिणीति ममता युक्ता न मुक्त्यर्थिनाम् ॥ १० ॥

भवति नियतमत्रासंयमः स्याद् विभूषा
नृपतिककुदमेतल्लोकहासश्च भिक्षोः ।
स्फुटतर इह सङ्गः सातशीलत्वमुच्चै-
रिति न खलु मुमुक्षोः सङ्गतं गद्दिकाऽऽदि ॥ ११ ॥

गृही नियतगच्छभाग् जिनगृहेऽधिकारो यतेः
प्रदेयमशनादि साधुषु यथा तथाऽऽरम्भिभिः ।
व्रतादिविधिवारणं सुविहितान्तिकेऽगारिणां
गतानुगतिकैरदः कथमसंस्तुतं प्रस्तुतम् ? ॥ १२ ॥

निर्वाहार्थिनमुज्झित गुणलवैरज्ञातशीलान्वयं
तादृग्वंशजतद्गुणेन गुरुणा स्वार्थाय मुण्डीकृतम् ।
यद् विख्यातगुणान्वया अपि जना लग्नोग्रगच्छग्रहा
देवेभ्योऽधिकमर्चयन्ति महतो मोहस्य तज्जृम्भितम् ! ॥ १३ ॥

दुष्प्रापा गुरुकर्मसञ्चयवतां सद्धर्मबुद्धिर्नृणां
जातायामपि दुर्लभः शुभगुरुः प्राप्तः स पुण्येन चेत् ।
कर्तुं न स्वहितं तथाप्यलममी गच्छस्थितिव्याहृताः
कं ब्रूमः कमिहाश्रयेमहि कमाराध्येम किं कुर्महे ? ॥ १४ ॥

क्षुत्क्षामः किल कोऽपि रङ्कशिशुकः प्रव्रज्य चैत्ये क्वचित्
कृत्वा कञ्चन पक्षमक्षतकलिः प्राप्तस्तदाचार्यकम् ।
चित्रं चैत्यगृहे गृहीयति निजे गच्छे कुटुम्बीयति
स्वं शक्रीयति बालिशीयति बुधान् विश्वं वराकीयति ! ॥ १५ ॥
येर्जातो न च वर्धितो न च न च क्रीतोऽधमर्णो न च
प्राग् दृष्टो न च बान्धवो न च न च प्रेयान् न च प्रीणितः ।
तैरेवात्यधमाधमैः कृतमुनिव्याजैर्बलाद् वाह्यते
नस्योतः पशुवज्जनोऽयमनिशं नीराजकं हा ! जगत् ॥ १६ ॥
किं दिङ्मोहमिता किमन्ध-बधिराः किं योगचूर्णीकृताः ?
किं दैवोपहताः किमङ्ग ! ठगिताः किं वा ग्रहावेशिताः ? ।
कृत्वा मूर्ध्नि पदं श्रुतस्य यदमी दृष्टोरुदोषा अपि
व्यावृत्तिं पथपाज्जडा न दधतेऽसूयन्ति चैतत्कृते ॥ १७ ॥
इष्टावाप्तिनुष्टविटनटभटचेटकपेटकाकुलं
निपुवनाविधिनिनद्धदोह्दनरनारीनिकरसङ्कुलम् ।
राग द्वेष-मत्सरेर्ष्याघनमयपङ्केऽथ निमज्जनं
जनयत्येव च मूढजनविहितमविधिना जैनमज्जनम् ॥ १८ ॥
जिनमतविमुखविहितमहिताय न मज्जनमेव केवलं
किन्तु तपश्चरित्र-दानाद्यपि जनयति न खलु शिवफलम् ।
अविधि-विधिक्रमाज्जिनाज्ञाऽपि ह्यशुभ-शुभाय जायते
किं पुनरिति विडम्बनैवाहितहेतुर्न प्रतायते ॥ १९ ॥
जिनगृह-जिनबिम्ब-जिनपूजन-जिनयात्राऽऽदि विधिकृत
दान-तपो-व्रतादि-गुरुभक्ति-श्रुतपठनादि चादृतम् ।
स्यादिह कुमत-कुगुरु-कुग्राह-कुबोध-कुदेशनांशतः
स्फुटमनभिमतकारि वरभोजनमिव विषलवनिवेशतः ॥ २० ॥
आकृष्टुं मुग्ध-मीनान् बडिशपिशितवद् बिम्बमादर्श्य जैनं
तन्नाम्ना रम्यरूपानपवरक-मठान् स्वेष्टसिद्ध्यै विधाप्य ।
यात्रा-स्नात्राद्युपायैर्नमसितक-निशाजागराद्यैश्छलैश्च
श्रद्धालुर्नामजैनैश्छलित इव शठैर्वञ्च्यते हा ! जनोऽयम् ॥२१॥
सर्वत्रास्थगिताश्रवाः स्वविषयव्यासक्तसर्वेन्द्रिया
वल्गद्गौरवचण्डदण्ड-तुरगाः पुष्यत्कषायोरगाः ।
सर्वाङ्ग्यकृतोऽपि कष्टमधुनाऽन्याश्चर्यराजाश्रिताः
स्थित्वा सन्मुनिमूर्धसूढतधियस्तुष्यन्ति पुष्यन्ति च ॥ २२ ॥

सर्वारम्भ-परिग्रहस्य गृहिणोऽप्येकाशनाद्येकदा
प्रत्याख्याय न रक्षतो हृदि भवेत् तीव्रानुतापः सदा ।
यद्कुरवश्चिविधं त्रिधेत्यनुदिनं प्रोच्यापि भञ्जन्ति ये
तेषां तु क्व तपः क्व सत्यवचनं क्व ज्ञानिता क्व व्रतम् ! ॥ २३ ॥

देवार्थव्ययतो यथारुचिकृते सर्वर्तुरम्ये मठे
नित्यस्थाः शुचिपट्टतूलिशयनाः सद्गन्दिकाद्यासनाः ।
सारम्भाः सपरिग्रहाः सविषयाः सेर्ष्याः सकाङ्क्षाः सदा
साधुव्याजविटा अहो ! सितपटाः कष्टं चरन्ति व्रतम् ॥ २४ ॥

इत्याद्युद्धतसोपहासवचसः स्युः प्रेक्ष्य लोकाः स्थितिं
श्रुत्वाऽन्येऽभिमुखा अपि श्रुतपथाद् वैमुख्यमातन्वते ।
मिथ्योक्त्या सुदृशोऽपि बिभ्रति मनः सन्देहदोलाचलं
येषां ते ननु सर्वथा जिनपथप्रत्यर्थिनोऽमी ततः ॥ २५ ॥

सर्वैरुत्कटकालकूटपटलैः सर्वैरपुण्योच्चयैः
सर्वव्यालकुलैः समस्तविधुराधि-व्याधि-दुष्टग्रहैः ।
नूनं क्रूरमकारि मानसममुं दुर्मार्गमासेदुषां
दौरात्म्येन निजघ्नुषां जिनपथं वाचैव सेत्यूचुषाम् ॥ २६ ॥

दुर्भेदस्फुरदुग्रकुग्रहतमःस्तोमास्तधीचक्षुषां
सिद्धान्तद्विषतां निरन्तरमहामोहाहदम्भानिनाम् ।
नष्टानां स्वयमन्यनाशनकृते बद्धोद्यमानां सदा
मिथ्याचारवतां वचांसि कुरुते कर्णे सकर्णः कथम् ? ॥ २७ ॥

यत् किञ्चिद् वितथं यदप्यनुचितं यल्लोक-लोकोत्तरो-
त्तीर्णं यद् भवहेतुरेव भविनां यच्छास्त्रबाधाकरम् ।
तत् तद् धर्म इति ब्रुवन्ति कुधियो मूढास्तदर्हन्मत-
भ्रान्त्या लान्ति च हा ! दुरन्तदशमाश्चर्यस्य विस्फूर्जितम् ॥ २८ ॥

कष्टं नष्टदिशां नृणां यदृदशां जात्यन्धवैदेशिकः
कान्तारे प्रदिशत्यभीप्सितपुराध्वानं किलोत्कन्धरः ।
एतत् कष्टतरं तु सोऽपि सुदृशः सन्मार्गगांस्तद्विद-
स्तद्वाक्याननुवर्तिनो हसति यत् सावज्ञमज्ञानिव ॥ २९ ॥

सैषा हुण्डावसर्पिण्यनुसमयहसद्भव्यभावानुभावा
त्रिंशद्योग्रग्रहोऽयं रसनयमितिवर्षास्थितिर्भस्मराशिः ।

अन्त्यं चाश्चर्यमेतज्जिनमतहृतये तत्समा दुःषमा चे-
त्येवं पुष्टेषु दुष्टेष्वनुकलमधुना दुर्लभो जैनमार्गः ॥ ३० ॥

सम्यग्मार्गंपुषः प्रशान्तवपुषः प्रीतोल्लसच्चक्षुषः
श्रामण्यर्द्धिमुपेयुषः स्मयमुषः कन्दर्पकक्षप्लुषः ।
सिद्धान्ताध्वनि तस्थुषः शमजुषः सत्पूज्यतां जग्मुषः
सत्साधून् विदुषः खलाः कृतदुषः क्षाम्यन्ति नोद्यद्रुषः ॥३१॥

द्वेषीयत्युरुदोषिणः क्षतमहादोषानद्वेषीयति
सर्वज्ञीयति मूर्खमुख्यनिवहं तत्त्वज्ञमज्ञीयति ।
उन्मार्गीयति जैनमार्गमपथं सम्यक्पथीयत्यहो !
मिथ्यात्वग्रहिलो जनः स्वमगुणाग्रण्यं कृतार्थीयति ॥ ३२ ॥

सङ्घत्राकृतचैत्यकूटपतितस्यान्तस्तरां ताम्यत-
स्तन्मुद्राढ्ढपाशबन्धनवतः शक्तस्य न स्पन्दितुम् ।
मुक्त्यै कल्पितदान-शील-तपसोऽप्येतत्क्रमस्थायिनः
सङ्घव्याघ्रवशस्य जन्तुहरिणव्रातस्य मोक्षः कुतः ? ॥ ३३ ॥

इत्थं मिथ्यापथकथनया तथ्ययाऽपीह कश्चित्
मैवं ज्ञासीदनुचितमथो मा कुपत् कोऽपि यस्मात् ।
जैनभ्रान्त्या कुपथपतितान् प्रेक्ष्य नृस्वल्पमोहा-
पोहायेदं किमपि कृपया कल्पितं जल्पितं च ॥ ३४ ॥

प्रोद्भूतेऽनन्तकालात् कलिमलनिलये नाम नेपथ्यतोऽर्हन्-
मार्गभ्रान्तिं दधानेऽथ च तदभिमरे तत्त्वतोऽस्मिन् दुरध्वे ।
कारुण्याद् यः कुबोधं नृषु निरसिसिषुर्दोषसङ्ख्या विवक्षे-
दम्भोऽम्भोधेः प्रमित्सेत् स सकलगगनोल्लङ्घनं वा विधित्सेत् ॥३५॥

न सावद्याम्नाया न बकुश-कुशीलोचितयति-
क्रियामुक्ता युक्ता न मद-ममता-जीवन-भयैः ।
न संक्लेशावेशा न कदभिनिवेशा न कपट-
प्रिया ये तेऽद्यापि स्युरिह यतयः सूत्ररतयः ॥ ३६ ॥

संविग्नाः सोपदेशाः श्रुतनिकषविदः क्षेत्र-कालाद्यपेक्षा-
नुष्ठाना शुद्धमार्गप्रकटनपटवः प्रास्तमिथ्याप्रवादाः ।
वन्द्याः सत्साधवोऽस्मिन् नियम-शम-दमौचित्य-गाम्भीर्य-धैर्य-
स्थैर्यौदार्यार्यचर्या-विनय-नय-दया-दाक्ष्य-दाक्षिण्यपुण्याः ॥३७॥

विभ्राजिष्णुमगर्वमस्मरमनाशादं श्रुतोद्धद्धने
सज्ज्ञानद्युमणिं जिनं वरवपुः श्रीचन्द्रिकामेश्वरम् ।
वन्दे वर्ण्यमनेकधा सुरनरैः शक्रेण चैनश्छिदं
दम्भारिं विदुषां सदा सुवचसाऽनेकान्तरङ्गप्रदम् ॥ ३८ ॥

जिनपतिमतदुर्गं कालतः साधुवेषै-
र्विपर्यिभिरभिभूते भस्मक-म्लेच्छसैन्यैः ।
स्ववशजडजनानां शृङ्खलेव स्वगच्छे
स्थितिरियमधुना तैरप्रथि स्वार्थसिद्धयै ॥ ३९ ॥

सम्प्रत्यप्रतिमे कुसङ्घवपुषि प्रोज्जृम्भिते भस्मक-
म्लेच्छातुच्छबले दुरन्तदशमाश्चर्ये च विस्फूर्जति ।
प्रौढिं जग्मुषि मोहराजकटके लोकैस्तदाज्ञापरै-
रेकीभूय सदागमस्य कथयाऽपीत्थं कदर्थ्यामहे ॥ ४० ॥

इति सङ्घपट्टकः समाप्तः ॥

(२)

श्रीजिनदत्तसूरिविरचितं

गणधरसार्धशतकम् ।

गुणमणिरोहणगिरिणो रिसहजिणिंदस्स पढमसुणिवइणो ।
सिरिउसभसेणगणहारिणोऽणहे पणिवयामि पए ॥ १ ॥
अजियाइजिणिंदाणं जणियाणंदाण पणयपाणीणं ।
थुणिमोऽदीणमणो हं गणहारीणं गुणगणोहं ॥ २ ॥

गौतमः—

सिरिवद्धमाणवरनाण–चरण–दंसणमणीण जलनिहिणो ।
तिहुयणपहुणो पडिहयनियसत्तुणो सत्तमो सीसो ॥ ३ ॥
संखाइए वि भवे साहिंतो जो समत्तसुयनाणी ।
छउमत्थेण न नज्जइ एसो न हु केवली होइ ॥ ४ ॥
तं तिरिय–मणुय–दाणव–देविंदनमंसियं महासत्तं ।
सिरिनाणसिरिनिहाणं गोयमगणहारिणं वंदे ॥ ५ ॥

सुधर्मस्वामी—

जिणवद्धमाणमुणिवइसमप्पियासेसतित्थभारधरणेहिं ।
पडिहयपडिवक्खेणं जयम्मि धवलाइयं जेण ॥ ६ ॥

संस्कृतच्छाया ।

गुणमणिरोहणगिरे ऋषभजिनेन्द्रस्य प्रथममुनिपतेः ।
श्रीऋषभसेनगणधारिणोऽनघौ प्रणिपतामि पदौ ॥ १ ॥
अजितादिजिनेन्द्राणां जनितानन्दाना प्रणतप्राणिनाम् ।
स्तौम्यदीनमना अहं गणधारिणां गुणगणौघम् ॥ २ ॥
श्रीवर्धमानवरज्ञान–चरण–दर्शनमणीनां जलनिधेः ।
त्रिभुवनप्रभोः प्रतिहतशत्रोः सत्तमः शिष्यः ॥ ३ ॥
सङ्ख्यातीतानपि भवान् कथयन् यः समस्तश्रुतज्ञानी ।
छद्मस्थेन न ज्ञायत एष न खलु केवली भवति ॥ ४ ॥
तं तिर्यग्–मनुज–दानव–देवेन्द्रनमस्यित महासत्त्वम् ।
श्रीज्ञानश्रीनिधानं गौतमगणधारिणं वन्दे ॥ ५ ॥
जिनवर्धमानमुनिपतिसमर्पिताशेषतीर्थभारधरणैः ।
प्रतिहतप्रतिपक्षेण जगति धवलायितं येन ॥ ६ ॥

तं तिहुयणपणयपयारविंदमुद्दामकामकरिसरहं ।
अणहं सुहम्मसामिं पंचमठाणट्ठियं वंदे ॥ ७ ॥

जम्बूः—

तारुण्णे वि हु णो तरलतारअद्धच्छिपिच्छिरीहिं मणो ।
मणयं पि मुणियपवयणसब्भावं भामियं जस्स ॥ ८ ॥
मण-परमोहिप्पमुहाणि परमपुरपत्थिएण जेण समं ।
समइक्कंताणि समग्ग(त्त)भव्वजणजणियसुक्खाणि ॥ ९ ॥
तं जंबुनामनामं सुहम्मगणहारिणो गुणसमिद्धं ।
सीसं सुसीसनिलयं गणहरपयपालयं वंदे ॥ १० ॥

प्रभवाचार्यः—

संपत्तवरविवेयं वयत्थिगिहिजंबुनामवयणाओ ।
पालियजुगपवरपयं पभवायरियं सया वंदे ॥ ११ ॥

शय्यम्भवः—

कट्ठमहो ! परमेयं तत्तं न मुणिज्जइ त्ति सोऊणं ।
सिज्जंभवं भवाओ विरत्तचित्तं नमंसामि ॥ १२ ॥

यशोभद्र-सम्भूतसूरी—

संजणियपणयभद्दं जसभद्दं मुणिगणाहिवं सगुणं ।
संभूयं सुहसंभूइभायणं सूरिमणुसरिमो ॥ १३ ॥

तं त्रिभुवनप्रणतपदारविन्दमुद्दामकामकरिशरभम् ।
अनघं सुधर्मस्वामिनं पञ्चमस्थानस्थितं वन्दे ॥ ७ ॥
तारुण्येऽपि हि नो तरलतारार्धाक्षिप्रेक्षणाभिर्मनः ।
मनागपि श्रुतप्रवचनसद्भावं भ्रमितं यस्य ॥ ८ ॥
मनः-परमावधिप्रमुखानि परमपुरप्रस्थितेन येन समम् ।
समतिक्रान्तानि समस्तभव्यजनितसौख्यानि ॥ ९ ॥
तं जम्बूनामनामं सुधर्मगणधारिणो गुणसमृद्धम् ।
शिष्यं सुशिष्यनिलयं गणधरपदपालकं वन्दे ॥ १० ॥
सम्प्राप्तवरविवेकं भार्याष्टकाद्धि जम्बूनामवचनात् ।
पालितयुगप्रवरपदं प्रभवाचार्यं सदा वन्दे ॥ ११ ॥
कष्टमहो ! परमेतत्तत्त्वं न ज्ञायते इति श्रुत्वा ।
शय्यम्भवं भवाद् विरक्तचित्तं नमस्यामि ॥ १२ ॥
सञ्जनितप्रणतभद्रं यशोभद्रं मुनिगणाधिपं सगुणम् ।
सम्भूतं शुभसम्भूतिभाजनं सूरिमनुसर(स्म)रामः ॥ १३ ॥

भद्रबाहुगुरुः—

सुगुरुतरणीइ जिणसमयसिंधुणो पारगामिणो सम्मं ।
सिरिभद्दबाहुगुरुणो हियए नामक्खरे धरिमो ॥ १४ ॥

स्थूलभद्रः—

सो कह न थूलभद्दो लहइ सलहं मुणीण मज्झमि ? ।
लीलाइ जेण हणिओ सरहेण व मयणमयराओ ॥ १५ ॥
कामपईवसिहाए कोसाए बहुसिणेहभरियाए ।
घणदड्ढजणपयगाए(दि) वि जीए जो झामिओ नेय ॥ १६ ॥
जेण रविणेव विहिए(य) इह जणगिहे सप्पहं पया(हा)सती ।
सययं सकज्जलग्गा पहयपहा सा सिणिद्धा वि ॥ १७ ॥
जेणासु साविया साविया चरण-करणसहिएण ।
सपरेसिं हियकए सुकयजोगओ जोगयं दट्ठुं ॥ १८ ॥
तमपच्छिमं चउद्दसपुव्वीणं चरण-नाणसिरिसरणं ।
सिरिथूलभद्दसमणं वंदे हं मत्तगयगमणं ॥ १९ ॥

आर्यमहागिरिः—

विहिया अणिगूहियविरियसत्तिणा सत्तमेण संतुलणा ।
जेणज्जमहागिरिणा समइक्कंते वि जिणकप्पे ॥ २० ॥

सुगुरुतरण्या जिनसमयसिन्धोः पारगामिन सम्यक् ।
श्रीभद्रबाहुगुरोर्हृदये नामाक्षराणि धराम. ॥ १४ ॥
स कथ न स्थूलभद्रो लभते श्लाघा मुनीना मध्ये ? ।
लीलया येन हत शरभेणेव मदनमृगराज ॥ १५ ॥
कामप्रदीपशिखया कोशया बहुस्नेहभृतया ।
घनदग्धजनपतङ्गयाऽपि यया यो ध्यामितो नैव ॥ १६ ॥
येन रविनेव विहिता इह जनगृहे स्वप्रभा प्रकाश(भास)यन्ती ।
सततं स्वकार्यलग्ना(सकज्जलाग्रा)प्रहतप्रभा सा स्निग्धाऽपि ॥ १७ ॥
येनाशु श्राविता श्राविका चरण-करणसहितेन ।
स्व-परेषां हितकृते सुकृतयोगतो योग्यता दृष्ट्वा ॥ १८ ॥
तमपश्चिम चतुर्दशपूर्विणां चरण-ज्ञानश्रीशरणम् ।
श्रीस्थूलभद्रश्रमण वन्देऽहं मत्तगजगमनम् ॥ १९ ॥
विहिताऽनिगूहितवीर्यशक्तिना सत्तमेन सन्तुलना ।
येनार्यमहागिरिणा समतिक्रान्तेऽपि जिनकल्पे ॥ २० ॥

आयसुहस्ती—

तस्स कणिट्ठं लट्ठं अज्जसुहत्थिं सुहत्थिजणपणयं ।
अवहत्थियसंसार सारं सूरिं समणुसरिमो ॥ २१ ॥

आर्यसमुद्र-मङ्गु-सुधर्माणः—

अज्जसमुद्दं जणय सिरीइ वंदे समुद्दगंभीरं ।
तह अज्जमंगुसूरिं अज्जसुधम्मं च धम्मरयं ॥ २२ ॥

भद्रगुप्त.—

मण-वयण-कायगुत्तं तं वंदे भद्दगुत्तगणनाहं ।
जइ मिज्जइ जई जम्मंडलीए तो मरइ तेहिं समं ॥ २३ ॥

श्रीवज्रस्वामी—

छम्मासिएण सुकयाणुभावओ जायजाइसरणेण ।
परिणामओऽणवज्जा पव्वज्जा जेण पडिवन्ना ॥ २४ ॥
तुंबवणसंन्निवेसे जाएणं नंदणेण नंदाए ।
धणगिरिणो तणएण तिहुयणपहुपणयचरणेण ॥ २५ ॥
इक्कारसंगपाढो कओ दढं जेण साहुणीहिंतो ।
वरसज्झायज्झयणुज्जएण वयसा छवरिसेण ॥ २६ ॥
सिरिअज्जसीहगिरिणा गुरुणा विहिओ गुणाणुरागेण ।
लहुओ वि जो गुरुकओ णाणदाणओऽसेससाहूण ॥ २७ ॥

तस्य कनिष्ठं लष्टमार्यसुहस्तिनं सुस्थ(सुभा)र्थिजनप्रणतम् ।
अपहस्तितसंसार सारं सूरिमनुस(स्म)राम ॥ २१ ॥
आर्यसमुद्रं जनक श्रिया वन्दे समुद्रगम्भीरम् ।
तथाऽऽर्यमङ्गुसूरिमार्यसुधर्मं च धर्मरतम् ॥ २२ ॥
मनो-वचन-कायगुप्तं तं वन्दे भद्रगुप्तगणनाथम् ।
यदि म्रियते यतिर्यन्मण्डल्यां ततो म्रियते तै समम् ॥ २३ ॥
षाण्मासिकेन सुकृतानुभावतो जातजातिस्मरणेन ।
परिणामतोऽनवद्या प्रव्रज्या येन प्रतिपन्ना ॥ २४ ॥
तुम्बवनसंनिवेशे जातेन नन्दनेन नन्दायाः ।
धनगिरेस्तनयेन त्रिभुवनप्रभुप्रणतचरणेन ॥ २५ ॥
एकादशाङ्गपाठः कृतो दृढं येन साध्वीभ्यः ।
तत्स्वाध्यायाध्ययनोद्यतेन वयसा षड्वर्षेण ॥ २६ ॥
श्रीआर्यसिंहगिरिणा गुरुणा विहितो गुणानुरागेण ।
लघुकोऽपि यो गुरुकृतो ज्ञानदानतोऽशेषसाधूनाम् ॥ २७ ॥

उज्जेणीए गाहिअब्वओ लहु गुज्झगेहिं चरिसंते ।
जो भुजइ त्ति निमंतिय परिचियओ पत्ततब्विज्जो ॥ २८ ॥
उद्धरिया जेण पयाणुसारिणा गयणगामिणी विज्जा ।
सुमहापइन्नपुन्नाओ सव्वहा पसमरसिएण ॥ २९ ॥
दुक्कालंमि दुवालसवरसि(रिस)यंमि सीयमाणे संघंमि ।
विज्जाबलेणमाणियमंन्नं जेणन्नक्खिरत्ताओ ॥ ३० ॥
सुररायपावविन्भममसुहाघणुमुज्जनयणबाणाए ।
कामग्गिसमीरणविहियपत्थणावयणपहणाए ॥ ३१ ॥
लट्ठंगपडाए सिट्ठिसुयाए विसिट्ठचिट्ठाए ।
गुणगणसवणाओ जस्स दंसणुक्कंठियमणाए ॥ ३२ ॥
नियजणय(ग)दिन्नघण-कणय(ग)-रयणरासीइ जो कन्नाए ।
तुच्छमवि न मुच्छिओ जोव्वणे वि घणिय घणद्दाए ॥ ३३ ॥
जलणगिहाओ माहेसरीए कुसुमाणि जेणमाणित्ता ।
विव्वणियाणं माणो मलिओ संघुन्नई विहिया ॥ ३४ ॥
दूरोसारियवय(इ)रो वय(इ)रसेणनामेण जस्स वहुसीसो ।
सीसो जाओ जाओ जयम्मि जायाणुसारिगुणो ॥ ३५ ॥

कुंकणविसए सोपारयंमि सुरगुरूवएसओ जेण ।
कहिय सुभिक्खमविग्घं विहिओ संघो गुणमहग्घो ॥ ३६ ॥
तमहं दसपुव्वधरं धम्मधुराधरणसेससमविरियं ।
सिरिवय(इ)रसामिसूरिं वंदे थिरयाइ मेरुगिरिं ॥ ३७ ॥

आर्यरक्षितः—

नियजणणिवयणकरणंमि उज्जओ दिट्ठिवायपढणत्थं ।
तोसलिपुत्तंतगओ ढड्ढरसड्ढाणुमग्गेण ॥ ३८ ॥
सड्ढाणुसारओ विहियसयलमुणिवंदणो य जो गुरुणा ।
अकयाणुवंदणो सावगस्स जो एवमिह भणिओ ॥ ३९ ॥
को धम्मगुरू तुम्हाणमित्थ य तेण वि विणयपणएणं ।
गुरुणो निदंसिओ स ढड्ढरसड्ढो वियड्ढेण ॥ ४० ॥
अकयगुरुनिहवेणं सूरिसयासंमि जिणमयं सोउं ।
परिवज्जिय सावज्जं पवज्जगिरिं समारूढो ॥ ४१ ॥
सीहत्ता निक्खंतो सीहत्ताए य विहरिओ जो उ ।
साहियनवपुव्वसुओ संपत्तमहंतसूरिपओ ॥ ४२ ॥
सुरवरपहुपुट्ठेणं महाविदेहंमि तित्थनाहेणं ।
कहिओ निगोयभूयाण भासओ भारहे जो उ ॥ ४३ ॥

कुङ्कणविषये सोपारके सुरगुरूपदेशतो येन ।
कथयित्वा सुभिक्षमविघ्नं विहितः सङ्घो गुणमहार्घः ॥ ३६ ॥
तमहं दशपूर्वधरं धर्मधुराधरणशेषसमवीर्यम् ।
श्रीवयर(वज्र)स्वामिसूरिं वन्दे स्थिरतया मेरुगिरिम् ॥ ३७ ॥
निजजननीवचनकरणे उद्यतो दृष्टिवादपठनार्थम् ।
तोसलिपुत्रान्तगतो ढड्ढरश्राद्धानुमार्गेण ॥ ३८ ॥
श्राद्धानुसारतो विहितसकलमुनिवन्दनश्च यो गुरुणा ।
अकृतानुवन्दनः श्रावकस्य च एवमिह भणितः ॥ ३९ ॥
को धर्मगुरुर्युष्माकमत्र च तेनापि विनयप्रणतेन ।
गुरवे निदर्शितः स ढड्ढरश्राद्धो विदग्धेन ॥ ४० ॥
अकृतगुरुनिह्नवेन सूरिसकाशे जिनमतं श्रुत्वा ।
परिवर्ज्य सावद्यं प्रव्रज्यागिरिं समारूढः ॥ ४१ ॥
सिंहतया निष्क्रान्तः सिंहतया च विहृतो यस्तु ।
साधितनवपूर्वश्रुतः सम्प्राप्तमहत्सूरिपदः ॥ ४२ ॥
सुरवरप्रभुपृष्टेन महाविदेहे तीर्थनाथेन ।
कथितो निगोदभूतानां भाषको भारते यस्तु ॥ ४३ ॥

जस्स सयासे सक्को माहणरूवेण पुच्छए एवं ।
भयवं ! फुडमन्तेसिय मह कित्तियमाउयं कहसु ॥ ४४ ॥
सक्को भवं ति भणिओ मुणिओ जेणाउप्पमाणेण ।
पुट्ठेण निगोयाणं पि वण्णणा जेण निद्दिट्ठा ॥ ४५ ॥
हरिसभरनिब्भरेणं हरिणा जो संथुओ महासत्तो ।
जेण सपयंमि सूरी वि ठाविओ गुणिसुयहुमाणा ॥ ४६ ॥
रक्खियचरित्तरयणं पयडियजिणपवयणं पसंतमणं ।
तं वंदामि अज्जरक्खियमलक्खियं तं खमासमणं ॥ ४७ ॥

अन्ये—

तयणु जुगपवरगुणिणो जाया आयाण जे सिरोमणिणो ।
सन्नाण-चरणगुणरयणजलहिणो पत्तसुयनिहिणो ॥ ४८ ॥
परवाइ(दि)वारवारणवियारिणो जे मियारिणो गुरुणो ।
ते सुगहियनामाणो सरणं मह हुंतु जइपहुणो ॥ ४९ ॥

उमास्वातिवाचकः—

पसमरइपमुहपयरणपंचसया सक्कया कया जेहिं ।
पुव्वगयवायगाणं तेसिमुमासाइनामाणं ॥ ५० ॥
पडिहयपडिवक्खाणं पयडीकयपणयपाणिसुक्खाणं ।
पणमामि पायपउमं विहिणा विणएण निच्छउमं ॥ ५१ ॥

यस्य सकाशे शक्रो ब्राह्मणरूपेण पृच्छत्येवम् ।
भगवन् ! स्फुटमन्विष्य मम कियदायुः कथय ॥ ४४ ॥
शक्रो भवानिति भणितो ज्ञातो येनायुःप्रमाणेन ।
पृष्टेन निगोदानामपि वर्णना येन निर्दिष्टा ॥ ४५ ॥
हर्षभरनिर्भरेण हरिणा यः संस्तुतो महासत्त्वः ।
येन स्वपदे सूरिरपि स्थापितो गुणिश्रुतबहुमानात् ॥ ४६ ॥
रक्षितचरित्ररत्नं प्रकटितजिनप्रवचनं प्रशान्तमनसम् ।
तं वन्दे आर्यरक्षितमलक्षितं तं क्षमाश्रमणम् ॥ ४७ ॥
तदनु युगप्रवरगुणिनो जाता जातानां ये शिरोमणयः ।
सज्ज्ञान-चरणगुणरत्नजलधयः प्राप्तश्रुतनिधयः ॥ ४८ ॥
परवादिवारवारणविदारिणो ये मृगारयो गुरवः ।
ते सुगृहीतनामानः शरणं मम भवन्तु यतिप्रभवः ॥ ४९ ॥
प्रशमरतिप्रमुखप्रकरणपञ्चशती संस्कृता कृता यैः ।
पूर्वगतवाचकानां तेषामुमास्वातिनाम्नाम् ॥ ५० ॥
प्रतिहतप्रतिपक्षाणां प्रकटीकृतप्रणतप्राणिसौख्यानाम् ।
प्रणमामि पादपद्मं विधिना विनयेन निश्छद्म ॥ ५१ ॥

हरिभद्राचार्यः—

जाइणीमहय(यह)रियावयणसवणओ पत्तपरमनिव्वेओ ।
भवकारागाराओ साहंकारओ नीहरिओ ॥ ५२ ॥
सुगुरुसमीवोवगओ तदुत्तसुत्तोवएसओ जो उ ।
पडिवन्नसव्वविरई तत्तरुइ तत्थ विहियरई ॥ ५३ ॥
गुरुपारतंतओ पत्तगणिपओ मुणियजिणमओ सम्मं ।
मयरहिओ सपरहियं काउमणो पयरणे कुणइ ॥ ५४ ॥
चउदससयपयरणगोनिरु(सि)द्धदोसो सया हयपओसो ।
हरिभद्दो हरियतमो हरि व्व जाओ जुगप्पवरो ॥ ५५ ॥
उइयंमि मिहि(ह)रि भद्दं सुदिट्ठिणो होइ मग्गदंसणओ ।
तह हरिभद्दायरिए भद्दायरियंमि उदयमिए ॥ ५६ ॥
जं पइ केइ समनामभोलिया भोऽलियाइ जंपंति ।
चीवासिदिक्खिओ सिक्खिओ य गीयाण तं न मयं ॥ ५७ ॥
हयकुसमयमडजिणभडसीसो सेसु व्व धरियतित्थधरो ।
जुगपवरजिणदत्तपहुत्तसुत्तवत्तत्थरयणसिरो ॥ ५८ ॥
तं संकोइयकुसमयकोसियकुलममलमुत्तमं वंदे ।
पणयजणदिन्नभद्दं हरिभद्दपहुं पहासंतं ॥ ५९ ॥

याकिनीमहत्तरावचनश्रवणतः प्राप्तपरमनिर्वेदः ।
भवकारागारात् साहङ्कारतो निःसृतः ॥ ५२ ॥
सुगुरुसमीपोपगतस्तदुक्तसूक्तोपदेशतो यस्तु ।
प्रतिपन्नसर्वविरतिस्तत्त्वरुचिस्तत्र विहितरतिः ॥ ५३ ॥
गुरुपारतन्त्र्यतः प्राप्तगणिपदो ज्ञातजिनमतः सम्यक् ।
मदरहितः स्वपरहितं कर्तुमना प्रकरणानि करोति ॥ ५४ ॥
चतुर्दशशतप्रकरणगोनिरु(षि)द्धदोषः सदा हतप्रदोषः ।
हरिभद्रो हतनमा हरिरिव जातो युगप्रवरः ॥ ५५ ॥
उदिते मिहिरे भद्रं सुदृष्टेर्भवति मार्गदर्शनतः ।
तथा **हरिभद्राचार्ये** भद्राचार्ये(चरित्र) उदयमिते ॥ ५६ ॥
यं प्रति केचित् समनामभ्रान्त्या भोऽलिकानि जल्पन्ति ।
चैत्यवासिदीक्षितः शिक्षितश्च गीतानां तन्न मतम् ॥ ५७ ॥
हतकुसमयमद**जिनभट**शिष्य शेष इव धृततीर्थधरः ।
युगप्रवर**जिनदत्त**प्रभुसूक्तनवार्थरत्नशिराः ॥ ५८ ॥
तं सङ्कोचितकुसमयकौशिककुलममलमुत्तमं वन्दे ।
प्रणतजनदत्तभद्रं **हरिभद्र**प्रभुं प्रभासमानम् ॥ ५९ ॥

शीलाङ्कः—

आयारवियारणवयणचंदिमादलियसयलसंतावो ।
सीलंको हरिणंकु व्व सहइ कुमुयं वियासंतो ॥ ६० ॥

देवाचार्य-नेमिचन्द्रोद्योतनसूरयः—

तयणंतरदुत्तरभवसमुद्दमज्जंतभव्वसत्ताणं ।
पोयाण व्व सूरीणं जुगपवराणं पणिवयामि ॥ ६१ ॥
गयराग-दोसदेवो देवायरिओ य नेमिचंदगुरू ।
उज्जोयणसूरी गुरुगुणोहगुरुपारतंतगओ ॥ ६२ ॥

वर्धमानसूरिः—

सिरिवद्धमाणसूरी पवद्धमाणाइरित्तगुणनिलओ ।
चियवासमसंगयमवगमित्तु वसहीइ जो वसिओ ॥ ६३ ॥

जिनेश्वरसूरिः—

तेसिं पयपउमसेवारसिओ भमरु व्व सव्वभमरहिओ ।
ससमय-परसमयपयत्थसत्थवित्थारणसमत्थो ॥ ६४ ॥
अणहिल्लवाडए नाडइ व्व दंसियसुपत्तसंदोहे ।
पउरपए बहुकविदूसगे य सन्नायगाणुगए ॥ ६५ ॥
सड्ढियदुल्लहराए सरसइअंकोवसोहिए सुहए ।
मज्झे रायसहं पविसिऊण लोयागमाणुमयं ॥ ६६ ॥

आचारविचारणवचनचन्द्रिकादलितसकलसन्तापः ।
शीलाङ्को हरिणाङ्क इव शोभते कुमुद विकासयन् ॥ ६० ॥
तदनन्तरं दुस्तरभवसमुद्रमज्जद्भव्यसत्त्वानाम् ।
पोतानिव सूरीन् युगप्रवरान् प्रणिपतामि ॥ ६१ ॥
गतराग-द्वेषदेवो देवाचार्यश्च नेमिचन्द्रगुरुः ।
उद्योतनसूरिर्गुरुगुणौघगुरुपारतन्त्र्यगतः ॥ ६२ ॥
श्रीवर्धमानसूरिः प्रवर्धमानातिरिक्तगुणनिलयः ।
चैत्यवासमसङ्गतमवगम्य वसतौ य उषितः ॥ ६३ ॥
तेषां पदपद्मसेवारसिको भ्रमर इव सर्वभ्रमरहितः ।
स्वसमय-परसमयपदार्थसार्थविस्तारणसमर्थः ॥ ६४ ॥
अणहिलपाटके नाटक इव दर्शितसुपात्रसन्दोहे ।
प्रचुरपदे बहुकविदूषके च सन्नायकानुगते ॥ ६५ ॥
श्रद्धिकदुर्लभराजे सरस्वत्यङ्कोपशोभिते सुख(शुभ)दे (शुभगे) ।
मध्येराजसभं प्रविश्य लोकागमानुमतम् ॥ ६६ ॥

नामायरिएहिँ समं करिय वियारं वियाररहिएहिँ ।
वसइहिँ निवासो साहूण ठविओ ठाविओ अप्पा ॥ ६७ ॥
परिहरियगुरुकमागयवरवत्ताए वि गुज्जरत्ताए ।
वसहिनिवासो जेहिँ फुडीकओ गुज्जरत्ताए ॥ ६८ ॥

बुद्धिसागरसूरिः—

तिजयगयजीवबंधू जंबंधू बुद्धिसागरो सूरी ।
कयवायरणो वि न जो विवायरणकारओ जाओ ॥ ६९ ॥

जिनभद्रः—

सुगुणजणजणियभद्दो जिणभद्दो जव्विणेयगणपढमो ।
सपरेसिं हिया सुरसुंदरीकहा जेण परिकहिया ॥ ७० ॥

जिनचन्द्रः—

कुमुयं वियासमाणो विहडावियकुमयचक्कवायगणो ।
उदयमिओ जस्सीसो जयंमि चंदु व्व जिणचंदो ॥ ७१ ॥
संवेगरंगसाला विसालसालोवमा कया जेण ।
रागाइवेरिभयभीयभव्वजणरक्खणनिमित्तं ॥ ७२ ॥

अभयदेवः—

कयसिवसुहत्थसेवोऽभयदेवोऽवगयसमयपरसेवो ।
जस्सीसो विहियनवंगवित्तिजलधोयजललेवो ॥ ७३ ॥

नामाचार्यैः समं कृत्वा विचारं विचाररहितैः ।
वसतौ निवासः साधूनां स्थापितः स्थापित आत्मा ॥ ६७ ॥
परिहृतगुरुक्रमागतवरवार्तायामपि गूर्जरत्रायाम् ।
वसतिनिवासो यैः स्फुटीकृतो गूर्जरत्रायाम् ॥ ६८ ॥
त्रिजगद्गतजीवबन्धुर्यद्बन्धुर्बुद्धिसागरः सूरिः ।
कृतव्याकरणोऽपि न यो विवादरणकारको जातः ॥ ६९ ॥
सुगुणजनजनितभद्रो जिनभद्रो यद्विनेयगणप्रथमः ।
स्व-परेषां हिता सुरसुन्दरीकथा येन परिकथिता ॥ ७० ॥
कुमुदं विकासमानो विघटितकुमतचक्रवाकगणः ।
उदयमितो यच्छिष्यो जगति चन्द्र इव जिनचन्द्रः ॥ ७१ ॥
संवेगरङ्गशाला विशालशालोपमा कृता येन ।
रागादिवैरिभयभीतभव्यजनरक्षणनिमित्तम् ॥ ७२ ॥
कृतशिवसुखार्थसेवोऽभयदेवोऽपगतसमयपरसेवः ।
यच्छिष्यो विहितनवाङ्गवृत्तिजलधौतजडलेपः ॥ ७३ ॥

जेण नवंगविवरणं विहियं विहिणा समं सिवसिरीए ।
काउं नवंगविवरणमुज्झिय भवजुवइसंजोगं ॥ ७४ ॥

जिनेश्वरसूरिः—

जेहिं बहुसीसेहिं सिवपुरपहपत्थियाण भव्वाणं ।
सरलो सरणी समगं कहिओ ते जेण जंति तयं ॥ ७५ ॥
गुणकणमवि परिकहिउं न सक्कइ स कई वि जेसिं फुडं ।
तेसिं जिणेसरसूरीण चरणसरणं पवज्जामि ॥ ७६ ॥

अशोकचन्द्रः—

जुगपवरागमजिणचंदसूरिविहिकहियसूरिमंतपओ ।
सूरी असोगचंदो मह मण-कुमुयं विकासेउ ॥ ७७ ॥

धर्मदेवः—

कहियगुरु-धम्म-देवो धम्मदेवो गुरू उवज्झाओ ।
मज्झ वि तेसिं च दुरंतदुहहरो सो लहु होउ ॥ ७८ ॥

हरिसिंहः—

तस्स विणेओ निद्दलिअगुरुगओ जो हरि व्व हरिसीहो ।
मज्झ गुरू गुणिपवरो सो मह मणवंछियं कुणउ ॥ ७९ ॥

सर्वदेवः—

तेसिं जिट्ठो भाया भायाण कारणं सुसीसाणं ।
गणिसव्वदेवनामो न नामिओ केणइ हढेण ॥ ८० ॥

येन नवाङ्गविवरणं विहितं विधिना समं शिवश्रियः ॥
कर्तुं नवाङ्गविवरणमुज्झित्वा भवयुवतिसंयोगम् ॥ ७४ ॥
यैर्बहुशिष्यैः शिवपुरपथप्रस्थितानां भव्यानाम् ।
सरलः सरणिस्समकं कथिता ते यया यान्ति तकत् ॥ ७५ ॥
गुणकणमपि परिकथयितुं न शक्नोति स कविरपि येषां स्फुटम् ।
तेषां जिनेश्वरसूरीणां चरण-शरणं प्रपद्ये ॥ ७६ ॥
युगप्रवरागमजिनचन्द्रसूरिविधिकथितसूरिमन्त्रपदः ।
सूरिरशोकचन्द्रो मम मनः-कुमुदं विकासयतु ॥ ७७ ॥
कथितगुरु-धर्म-देवो धर्मदेवो गुरुरुपाध्यायः ।
ममापि तेषां च दुरन्तदुःखहरः स लघु भवतु ॥ ७८ ॥
तस्य विनेयो निर्दलितगुरुगजो यो हरिरिव हरिसिंहः ।
मम गुरुर्गु(र्गु)णिप्रवरः स मम मनोवाञ्छितं करोतु ॥ ७९ ॥
तेषां ज्येष्ठो भ्राता भ्रातॄणां कारणं सुशिष्याणाम् ।
गणिसर्वदेवनामा न नामितः केनचिद् हठेन ॥ ८० ॥

देवभद्रसूरि —

सूर-ससिणो वि न समा जेसिं ज ते कुणंति अत्थमणं ।
नक्खत्तगया मेसं मीणं मयरं पि भुंजंते ॥ ८१ ॥
जेसिं पसाएण मए मएण परिवज्जियं पयं परमं ।
निम्मलपत्तं पत्तं सुहसत्तसमुन्नइनिमित्तं ॥ ८२ ॥
तेसिं नमो पायाणं पायाणं जेहिं रक्खिया अम्हे ।
सिरिसूरिदेवभद्दाण सायरं दिन्नभद्दाणं ॥ ८३ ॥
सूरिपयं दिन्नमसोगचंदसूरीहिं चत्तभूरीहिं ।
तेसिं पयं मह पहुणो दिन्नं जिणवल्लहस्स पुणो ॥ ८४ ॥

जिनवल्लभसूरि —

अत्थगिरिमुवगएसु जिण-जुगपवरागमेसु कालवसा ।
सूरम्मि व दिट्ठिहरेण विलसियं मोहसतमसा ॥ ८५ ॥
ससारचारगाओ निव्विन्नेहिं पि भव्वजीवेहिं ।
इच्छंतेहिं वि मुक्खं दीसइ मुक्खारिहो न पहो ॥ ८६ ॥
फुरियं नक्खत्तेहिं महागहेहिं तओ समुल्लसियं ।
वुड्ढो रयणियरेणावि पाविया पत्तपसरेण ॥ ८७ ॥
पासत्थकोसियकुलं पयडीहोऊण हंतुमारद्धं ।
काए काए य विघाए भावि भयं जं न तं गणइ ॥ ८८ ॥

सूर-शशिनावपि न समौ येषां यत् तौ कुरुतोऽस्तमनम् ।
नक्षत्रगतौ मेषं मीनं मकरमपि भुञ्जाते ॥ ८१ ॥
येषां प्रसादेन मया मदेन परिवर्जितं पदं परमम् ।
निर्मलपात्रं प्राप्तं शुभसत्त्वसमुन्नतिनिमित्तम् ॥ ८२ ॥
तेषां नमः पादेभ्यः पापेभ्यो यै रक्षिता वयम् ।
श्रीसूरिदेवभद्राणां सादरं दत्तभद्राणाम् ॥ ८३ ॥
सूरिपदं दत्तमशोकचन्द्रसूरिभिस्त्यक्तभूरिभिः ।
तैः (तैः) पदं मम प्रभोर्दत्तं जिनवल्लभस्य पुनः ॥ ८४ ॥
अस्तगिरिमुपगतेषु जिन-युगप्रवरागमेषु कालवशात् ।
सूर्ये इव दृष्टिहरेण विलसितं मोहसत्तमसा ॥ ८५ ॥
ससार-चारकाद् निर्विण्णैरपि भव्यजीवैः ।
इच्छद्भिरपि मोक्षं दृश्यते मोक्षार्हो न पन्थाः ॥ ८६ ॥
स्फुरितं नक्षत्रैर्महाग्रहैस्ततः समुल्लसितम् ।
वृद्धो रत्(ना)करेणापि प्राप्ता प्राप्तप्रसरेण ॥ ८७ ॥
पार्श्वस्थ—कौशिककुलं प्रकटीभूय हन्तुमारब्धम् ।
कायानां कायानां च विघात भावि भयं यत्र तद् गणयति ॥ ८८ ॥

जग्गंति जणा थोवा स-परेसिं निव्वुइं समिच्छंता ।
परमत्थरक्खणत्थं सद्द सद्दस्स मेलंता ॥ ८९ ॥
नाणा सत्थाणि धरंति ते उ जेहिं वियारिऊण परं ।
मुसणत्थमागयं परिहरंति निज्जीवमिह काउं ॥ ९० ॥
अविणासियजीव ते धरंति धम्म सुवसनिप्फन्नं ।
मुक्खस्स कारण भयनिवारणं पत्तनिव्वाण ॥ ९१ ॥
धरियकिवाणा केई स-परे रक्खंति सुगुरुफरयजुया ।
पासत्थ-चोरविसरो वियारभीओ न ते मुसई ॥ ९२ ॥
मग्गुम्मग्गा नज्जंति नेय विग्गो जणो त्थि मग्गन्नू ।
थोवा तदुत्तमग्गे लग्गंति न वीससंति घणा ॥ ९३ ॥
अन्ने अन्नत्थीहिं सम्म सिवपहमपिच्छिरेहिं पि ।
सत्था सिवत्थिणो चालिया वि पडिया भवारण्णे ॥ ९४ ॥
परमत्थसत्थरहिएसु भव्वसत्थेसु मोहनिद्दाए ।
सुत्तेसु मुसिज्जंतेसु पोढपासत्थ-चोरेहिं ॥ ९५ ॥
असमंजसमेयारिसमवलोइय जेण जायकरुणेण ।
एसा जिणाणमाणा सुमरिया सायरं तइया ॥ ९६ ॥

जाग्रति जनाः स्तोका स्व-परेषां निर्वृतिं समिच्छन्त ।
परमार्थरक्षणार्थं शब्द शब्दस्य मेलयन्त ॥ ८९ ॥
नाना शा(शा)स्त्राणि धरन्ति ते तु यैर्विचा(दा)र्य परम् ।
मुषणार्थमागत परिहरन्ति निर्जीवमिह कृत्वा ॥ ९० ॥
अविनाशितजीव ते धरन्ति धर्मं सुवशनिष्पन्नम् ।
मोक्षस्य कारण भयनिवारण प्राप्तनिर्वाणम् ॥ ९१ ॥
धृतकृपा (कृपाणा) कश्चित् स्व-परान् रक्षन्ति सुगुरु—फल्गुयुता ।
पार्श्वस्थ—चोरविसरो विचा(दा)रभीतो न तान् मुष्णाति ॥ ९२ ॥
मार्गोन्मार्गो ज्ञायते नैव विरगो जनोऽस्ति मार्गज्ञ ।
स्तोकास्तदुक्तमार्गे लगन्ति न विश्वसन्ति घना ॥ ९३ ॥
अन्येऽन्या(ना)र्थिभिः सम शिवपथमप्रेक्षमाणैरपि ।
सार्था शिवार्थिनश्चालिता अपि पतिता भवारण्ये ॥ ९४ ॥
परमार्थशा(स)स्त्ररहितेषु भव्यसार्थेषु मोहनिद्रया ।
सुप्तेषु मुष्यमाणेषु प्रौढपार्श्वस्थ-चौरैः ॥ ९५ ॥
असमञ्जसमेतादृशमवलोक्य येन जातकरुणेन ।
एषा जिनानामाज्ञा स्मृता सादरं तदा ॥ ९६ ॥

'सुहसीलतेणगहिए भवपल्लितेण जगडियमणाहे ।
जो कुणइ कु वि यत्तं सो वण्णं कुणई संघस्स ॥ ९७ ॥'
तित्थयर-रायाणो आयरिया रक्खिअ व्व तेहिं कया ।
पासत्थपमुहचोरोवरुद्धधणभव्वसत्थाणं ॥ ९८ ॥
सिद्धपुरपत्थियाणं रक्खट्ठाऽऽयरियवयणउ सेसा ।
अहिसेय-वायणायरिय-साहुणो रक्खगा तेसिं ॥ ९९ ॥
ता तित्थयराणाए मए वि ते हुंति रक्खणिज्जाओ ।

वीरवृत्तिः—

इय मुणिय वीरविर्त्ति पडिवज्जिय सुगुरुसन्नाहं ॥ १०० ॥
करिय खमा-फलयं घरिउमक्खयं कयदुरुत्तसररक्खं ।
तिहुयणसिद्धं तं जं सिद्धंतमसिं समुक्खिविय ॥ १०१ ॥
निव्वाणठाणमणहं सगुणं सद्धम्ममविसमं विहिणा ।
परलोयसाहगं मुक्खकारगं घरिय विप्फुरिय ॥ १०२ ॥
जेण तओ पासत्थाइतेणसेणा वि हक्किया सम्मं ।
सत्येहिं महत्थेहिं वियारिऊणं च परिचत्ता ॥ १०३ ॥
आसन्नसिद्धिया भव्वसत्थिया सिवपहंमि संठविया ।
निव्वुइमुविंति जह ते पडंति नो भीमभवरण्णे ॥ १०४ ॥

'सुखशीलस्तेनगृहीते भव-पल्लिस्तेन कदर्थितानाथे ।
यः करोति कोऽपि यत्नं स वर्णं करोति सङ्घस्य ॥ ९७ ॥'
तीर्थंकर-राजा आचार्या रक्षका इव तैः कृताः ।
पार्श्वस्थप्रमुखचौरोपरुद्धधनभव्यसार्थानाम् ॥ ९८ ॥
सिद्धपुरप्रस्थितानां रक्षार्थमाचार्यवचनतः शेषाः ।
अभिषेक-वाचनाचार्य-साधवो रक्षकास्तेषाम् ॥ ९९ ॥
तत् तीर्थंकराज्ञया मयाऽपि ते भवन्ति रक्षणीयाः ।
इति ज्ञात्वा वीरवृत्तिं प्रतिपद्य सुगुरुसन्नाहम् ॥ १०० ॥
कृत्वा क्षमा-फलकं धृत्वाऽक्षय कृतदुरुक्तशररक्षम् ।
त्रिभुवनसिद्धं तद् यत् सिद्धान्तमसिं समुत्क्षिप्य ॥ १०१ ॥
निर्वाणस्थानमनघं सगुण सद्धर्ममविषमं विधिना ।
परलोकसाधकं मोक्षकारकं धृत्वा विस्फुरितम् ॥ १०२ ॥
येन ततः पार्श्वस्थादिस्तेनसेनाऽपि हक्किता सम्यक् ।
शा(सा)स्त्रैर्महार्थैर्विचा(दा)र्य च परित्यक्ता ॥ ॥ १०३ ॥
आसन्नसिद्धिका भव्यसार्थाः शिवपथे संस्थापिताः ।
निर्वृतिमुपयन्ति यथा ते पतन्ति नो भीमभवारण्ये ॥ १०४ ॥

मुद्धाऽणाययणगया चुक्का मग्गाउ जायसंदेहा ।
बहुजणपुट्ठिविलग्गा दुहिणो हूया समाहूया ॥ १०५ ॥

आयतनम्—

दंसियमाययणं तेसिं जत्थ विहिणा समं हवइ मेलो ।
गुरुपारतंतओ समयसुत्तओ जस्स निप्फत्ती ॥ १०६ ॥

आयतनविधिः—

दीसइ य वीयराओ तिलोयनाहो विरायसहिएहिं ।
सेविज्जंतो संतो हरइ हु संसारसंतावं ॥ १०७ ॥
वाइयसुयगीय नट्टमवि सुय दिट्ठमिट्ठमुचियकरं ।
कीरइ सुसावएहिं स-परहियं समुचियं जत्थ ॥ १०८ ॥
रागोरगो वि नासइ सोचं सुगुरूवएसमंतपए ।
भव्वमणो-सालूर नासइ दोसो वि जत्थाही ॥ १०९ ॥
नो जत्थुस्सुत्तजणक्कमु त्थि ण्हाणं बली पइट्ठा य ।
जइ-जुवइपवेसो विय न विज्जइ विज्जइयिमुक्को ॥ ११० ॥
जिणजत्ता-ण्हाणाइं दोसाण जं खयाइ कीरंति ।
दोसोदयंमि कह तेसिं संभवो भवहरो होज्जा ? ॥ १११ ॥
जा रत्ती जारत्थीणमिह रइं जणइ जिणवरगिहे वि ।
सा रयणी रयणियरस्स हेऊ कह नीरयाण मया ? ॥ ११२ ॥

मुग्धा अनायतनगता भ्रष्टा मार्गाज्जातसन्देहाः ।
बहुजनपृष्टविलग्ना दुःखिनो भूता समाहूताः ॥ १०५ ॥
दर्शितमायतनं तेषां यत्र विधिना मम भवति मेलः ।
गुरुपारतन्त्र्यतः समयसूत्रतो यस्य निष्पत्तिः ॥ १०६ ॥
दृश्यते च वीतरागस्त्रिलोकनाथो विरागसहितैः ।
सेव्यमानः सन् हरति हि संसारसन्तापम् ॥ १०७ ॥
वादितसुगीत नाट्यमपि श्रुतं दृष्टमिष्टमुचितकरम् ।
क्रियते सुश्रावकैः स्व-परहितं समुचितं यत्र ॥ १०८ ॥
रागोरगोऽपि नश्यति श्रुत्वा सुगुरूपदेशमन्त्रपदान् ।
भव्यमनः—शालूर नाश्नाति दोषोऽपि यत्राहिः ॥ १०९ ॥
नो यत्रोत्सूत्रजनक्रमोऽस्ति स्नानं बलिः प्रतिष्ठा च ।
यति-युवतिप्रवेशोऽपि च न विद्यते विद्युतिविमुक्तः ॥ ११० ॥
जिनयात्रा-स्नानादीनि दोषाणां यत् क्षयाय क्रियन्ते ।
दोषोदये कथं तेषां सम्भवो भवहरो भवेत् ? ॥ १११ ॥
या रात्रिर्जारस्त्रीणामिह रतिं जनयति जिनवरगृहेऽपि ।
सा रजनी रजनीच(जोनिच)रस्य हेतुः कथं नीरजसां मता ? ॥ ११२ ॥

साहू सयणासण-भोयणाइआसायणं च कुणमाणो ।
देवइ रएण लिप्पइ देवहरे जमिह निवसंतो ॥ ११३ ॥
तंबोलो वं चोलइ जिणवसहिट्ठिएण जेण सो खद्धो ।
खुद्धे भवदुक्खजले तरइ विणा नेय सुगुरुतरिं ॥ ११४ ॥
तेसिं सुविहियजइणो य दंसिया जे उ हुंति आययणं ।
सुगुरुजणपारतंतेण पाविया जेहिं नागसिरी ॥ ११५ ॥
संदेहकारितिमिरेण तरलियं जेसिं दंसण नेय ।
निव्वुइपहं पलोयइ गुरु-विज्जुवएसओ सहओ ॥ ११६ ॥
निप्पच्चवायचरणा कज्जं साहंति जे उ मुत्तिकर ।
मन्नंति कय त ज कयतसिद्ध तु स-परहिय ॥ ११७ ॥
पडिसोएण पयट्टा चत्ता अणुसोअगामिणी वत्ता ।
जणजत्ताए मुक्का मय-मच्छर-मोहओ चुक्का ॥ ११८ ॥
सुद्ध सिद्धतकह कहति वीहंति नो परेहिंतो ।
वयण वयति जत्तो निव्वुइवयण धुव होइ ॥ ११९ ॥
तव्विवरीआ अन्ने जइवेसधरा वि हुंति न हु पुज्जा ।
तद्दसणमवि मिच्छत्तमणुरसण जणइ जीवाण ॥ १२० ॥

साधुः शयनासन-भोजनाद्याशातना च कुर्वाणः ।
देवस्य रजसा लिप्यते देवगृहे यदिह निवसन् ॥ ११३ ॥
ताम्बूलं त कुर्वन्ति जिनवसतिस्थितेन येन स खादितः ।
क्षुब्धे भवदुःखजले तरति विना नैव सुगुरुतरीम् ॥ ११४ ॥
तेषां सुविहितयतयश्च दर्शिता ये तु भवन्त्यायतनम् ।
सुगुरुजनपारतन्त्र्येण प्राप्ता यैर्नागश्रीः ॥ ११५ ॥
सन्देहकारितिमिरेण तरलितं येषां दर्शनं नैव ।
निर्वृतिपथः प्रलोक्यते गुरुविद्युपदेशतः सहजः ॥ ११६ ॥
निःप्रत्यवायचरणाः कार्यं साधयन्ति ये तु मुक्तिकरम् ।
मन्यन्ते कृतं तद् यत् कृतान्तसिद्धं तु स्व-परहितम् ॥ ११७ ॥
प्रतिस्रोतसा प्रवृत्ता त्यक्ताऽनुस्रोतोगामिनी वार्ता ।
जनयात्रया मुक्ता मद-मत्सर-मोहतो भ्रष्टाः ॥ ११८ ॥
शुद्धां सिद्धान्तकथां कथयन्ति बिभ्यति नो परेभ्यः ।
वचनं वदन्ति यतो निर्वृतिवचनं ध्रुवं भवति ॥ ११९ ॥
तद्विपरीता अन्ये यतिवेषधरा अपि भवन्ति न खलु पूज्याः ।
तद्दर्शनमपि मिथ्यात्वमनुरागं जनयति जीवानाम् ॥ १२० ॥

धम्मत्थीणं जेण विवेय-रयणं विसेसओ ठवियं ।
चित्तउडे चित्तउडे ठियाण जं जणइ निव्वाणं ॥ १२१ ॥

असहाएणावि विही य साहिओ जो न सेससूरीणं ।
लोयणपहे वि वच्चइ थुव्वइ पुण जिणमयन्नूहिं ॥ १२२ ॥

धवलोपमा—

घणजणपवाहसरियाणुसोअपरिवत्तसंकडे पडिओ ।
पडिसोएणाणीओ धवलेण व सुद्धधम्मभरो ॥ १२३ ॥

मेघोपमा—

कयबहुविज्जुज्जोओ विसुद्धलद्धोदओ सुमेहु व्व ।
सुगुरुच्छाइयदोसायरपहो पहयसंतावो ॥ १२४ ॥

सव्वत्थ वि वित्थरिअ वुट्ठो कयसस्ससंपओ सम्म ।
नेय वायहओ न चलो न गज्जिओ जो जए पयडो ॥ १२५ ॥

जलध्युपमा—

कहमुवमिज्जइ जलही तेण समं जो जडाण कयवुड्ढी ।
तियसेहिं पि परेहिं मुयइ सिरिं पि हु महिज्जंतो ॥ १२६ ॥

सूर्योपमा—

सूरेण व जेण समुग्गएण संहरियमोह-तिमिरेण ।
सद्दिट्ठीणं सम्मं पयडो निव्वुइपहो हूओ ॥ १२७ ॥

धर्मार्थिषु येन विवेक—रत्न विशेषतः स्थापितम् ।
चित्तपुटे चित्रकूटे स्थितानां यज्जनयति निर्वाणम् ॥ १२१ ॥
असहायेनापि विधिश्च कथितो यो न शेषसूरीणाम् ।
लोचनपथेऽपि व्रजति, स्तूयते पुनर्जिनमतज्ञैः ॥ १२२ ॥
घनजनप्रवाहसरित्नुस्रोतःपरिवर्तसङ्कटे पतितः ।
प्रतिस्रोतसाऽऽनीतो धवलेनेव शुद्धधर्मभरः ॥ १२३ ॥
कृतबहुविद्यो(द्यु)द्योतो विशुद्धलब्धोदयः(कः) सुमेघ इव ।
सुगुरुच्छादितदोषाकरप्रभः प्रहतसन्तापः ॥ १२४ ॥
सर्वत्रापि विस्तृत्य वृष्टः कृतसस्यसम्पत् सम्यक् ।
नैव वातहतो न चलो न गर्जितो यो जगति प्रकटः ॥ १२५ ॥
कथमुपमीयते जलधिस्तेन समं यो जडा(ला)नां कृतवृद्धिः(वृष्टिः) ।
त्रिदशैरपि परैर्मुच्यते श्रियमपि हि मथ्यमानः ॥ १२६ ॥
सूर्येणेव येन समुद्गतेन संहृतमोह—तिमिरेण ।
सद्दृष्टीनां सम्यक् प्रकटो निर्वृतिपथो भूतः ॥ १२७ ॥

विल्थरियममलपत्त कमलं बहुकुमय—कोसिया दूसिया ।
तेयस्सीण वि तेओ विगओ विलयं गया दोसा ॥ १२८ ॥

विमलगुण-चक्कवाया वि सव्वहा विहडिया वि संघडिया ।
भमिरेहिं भमरेहिं पि पाविओ सुमणसंजोगो ॥ १२९ ॥

भव्वजणेण जग्गियमवग्गियं दुट्ठसावयगणेण ।
जड्डमवि खंडियं मंडियं य महिमंडलं सयलं ॥ १३० ॥

चन्द्रोपमा—

अत्थमइ सकलंको सया ससंको वि दंसियपओसो ।
दोसोदए पत्तपहो तेण समो सो कहं हुज्जा ? ॥ १३१ ॥

विष्णूपमा—

संजणियविही संपत्तगुरुसिरी जो सया विसेसपयं ।
विण्हु व्व किवाणकरो सुरपणओ धम्मचक्कधरो ॥ १३२ ॥

ब्रह्मोपमा—

दसियवयणविसेसो परमप्पाणं य मुणइ जो सम्मं ।
पयडविवेओ छच्चरणसम्मओ चउमुहु व्व जए ॥ १३३ ॥

शम्भूपमा—

धरइ न कवड्डयं पि हु कुणइ न बंधं जडाण कया वि ।
दोसायरं च चक्कं सिरंमि न चडावए कह वि ॥ १३४ ॥

विस्मृतममलपत्र कमलं बहुकुमत—कौशिकाः दूषिता- ।
तेजस्विनामपि तेजो विगत विलयं गता दोषा- ॥ १२८ ॥

विमलगुण—चक्रवाका अपि सर्वथा विघटिता अपि सङ्घटिताः ।
भ्रमणशीलैर्भ्रमरैरपि प्राप्त- सुमन-–संयोग- ॥ १२९ ॥

भव्यजनेन जागृतमवल्गित दुष्टश्वापदगणेन ।
जाड्यमपि खण्डितं मण्डितं च महीमण्डलं सकलम् ॥ १३० ॥

अस्तमयति सकलङ्कः सदा सश(शा)ङ्कोऽपि दर्शितप्रदोषः ।
दोषोदये प्राप्तप्रभस्तेन समः स कथं भवेत् ? ॥ १३१ ॥

सञ्जनितविधिः सम्प्राप्तगुरुश्रीर्यः सदा विशेषपदम् ।
विष्णुरिव कृपाणकरः सुरप्रणतो धर्म–चक्रधरः ॥ १३२ ॥

दर्शितवद(व)नविशेष परमात्मानं च जानाति यः सम्यक् ।
प्रकटविवेक- षट्चरणसम्मतश्चतुर्मुख इव जगति ॥ १३३ ॥

धरति न कपर्दिकामपि हि करोति न बन्ध जडा(डा)ना कदाऽपि ।
दोषाकरं च चक्र शिरसि नारोपयति कथमपि ॥ १३४ ॥

संहरइ न जो सत्ते गोरीए अप्पए न नियमंगं ।
सो कह तव्विवरीएण संभुणा सह लहिज्जुवमं ? ॥ १३५ ॥

विद्याः—

साइसएसु सग्गं गएसु जुगपवरसूरिनियरेसु ।
सव्वाओ विज्जाओ भुवणं भमिऊण स्संताओ ॥ १३६ ॥
तह वि न पत्तं पत्तं जुगवं जव्वयणपंकए वासं ।
करिय परुप्परमच्चंतं पणयओ हुंति सुहियाओ ॥ १३७ ॥
अन्नुन्नविरहविहुरोहतत्तगत्ताओ तणुईओ ।
जायाओ पुण्णवसा वासपयं पि जो पत्तो ॥ १३८ ॥
तं लहिय वियसियाओ ताओ तव्वयणसररुहगयाओ ।
तुट्ठाओ पुट्ठाओ समगं जायाओ जिट्ठाओ ॥ १३९ ॥

अनुपमेयत्वम्—

जाया कइणो के के न सुमइणो परमिहोवमं ते वि ।
पावंति न जेण समं समंतओ सव्वकव्वेण ॥ १४० ॥
उवमिज्जंते संतो संतोसमुविंति जंमि नो सम्मं ।
असमाणगुणो जो होइ कह णु सो पावए उवमं ? ॥ १४१ ॥
जलहिजलमंजलीहिं जो मीणइ नहंगणं पि पएहिं ।
परिसक्कइ सो वि न सक्कइ जग्गुणगणं भणिउं ॥ १४२ ॥

संहरति न यः सत्त्वान् गौर्या अर्पयति न निजमङ्गम् ।
स कथं तद्विपरीतेन शम्भुना सह लभेतोपमाम् ? ॥ १३५ ॥
सातिशयेषु स्वर्गं गतेषु युगप्रवरसूरिनिकरेषु ।
सर्वा विद्या भुवनं भ्रान्त्वा श्रान्ताः ॥ १३६ ॥
तथापि न प्राप्तं पात्रं युगपद् यद्वदनपङ्कजे वासम् ।
कृत्वा परस्परमत्यन्त प्रणयतो भवन्ति सुखिताः ॥ १३७ ॥
अन्योन्यविरहविधुरौघतप्तगात्रास्तन्व्यः ।
जाताः पुण्यवशाद् वासपदमपि यः प्राप्तः ॥ १३८ ॥
तं लब्ध्वा विकसितास्तास्तद्वदन-सरोरुहगताः ।
तुष्टाः पुष्टाः समकं जाता ज्येष्ठाः ॥ १३९ ॥
जाताः कवयः के के न सुमतयः परमिहोपमां तेऽपि ।
प्राप्नुवन्ति न येन समं समन्ततः सर्वकाव्येन ॥ १४० ॥
उपमीयमाने सन्तः सन्तोषमुपयन्ति यस्मिन् नो सम्यक् ।
असमानगुणो यो भवति कथं नु स प्राप्नोत्युपमाम् ? ॥ १४१ ॥
जलधिजलमञ्जलिभिर्मीनोति यो नभोऽङ्गणमपि पदैः ।
परिष्वष्कते सोऽपि न शक्नोति यद्गुणगणं भणितुम् ॥ १४२ ॥

जुगपवरगुरुजिणेसरसीसाणं अभयदेवसूरीणं ।
तित्थभरधरणधवलाणमंतिए जिणमयं विमयं ॥ १४३ ॥
सविणयमिह जेण सुयं सप्पणयं तेहिं जस्स परिकहियं ।
कहियाणुसारओ सव्वसुयगयं सुमइणा सम्मं ॥ १४४ ॥
निच्छम्म भव्वाणं तं पुरओ पयडिय पयत्तेण ।
अकयसुकयंगिदुलह-जिणवल्लहसूरिणा जेण ॥ १४५ ॥
सो मह सुहविहिसद्धम्मदायगो तित्थनायगो य गुरू ।
तप्पयपउमं पाविय जाओ जायाणुजाओ हं ॥ १४६ ॥
तमणुदिणं दिन्नगुणं वंदे जिणवल्लहं पहुं पयओ ।
सूरिजिणेसरसीसो य वायगो धम्मदेवो जो ॥ १४७ ॥
सूरी असोगचंदो हरिसीहो सव्वएवगणिप्पवरो ।
सव्वे वि तव्विणेया तेसिं सव्वेसिं सीसो हं ॥ १४८ ॥
ते मह सव्वे परमोवयारिणो वंदणारिहा गुरुणो ।
कयसिवसुहसंपाए तेसिं पाए सया वंदे ॥ १४९ ॥
जिणदत्तगणिगुणसयं सप्पण्णयं सोमचंदर्बिबं व ।
भव्वेहिं भणिज्जंतं भव-रविसंतावमवहरउ ॥ १५० ॥

युगप्रवरागमजिनेश्वरशिष्याणामभयदेवसूरीणाम् ।
तीर्थभरधरणधवलानामन्तिके जिनमतं विमतम् ॥ १४३ ॥
सविनयमिह येन श्रुतं सम्प्राप्य तैर्यस्य परिकथितम् ।
कथितानुसारतः सर्वश्रुतगतं सुमतिना सम्यक् ॥ १४४ ॥
निरुद्यमं भव्यानां तत् पुरतः प्रकटितं प्रयत्नेन ।
अकृतसुकृताङ्गिदुर्लभ—जिनवल्लभसूरिणा येन ॥ १४५ ॥
स मम शुभविधिसद्धर्मदायकस्तीर्थनायकश्च गुरुः ।
तत्पदपद्मं प्राप्य जातो जानानुज(या)तोऽहम् ॥ १४६ ॥
तमनुदिनं दत्तगुणं वन्दे जिनवल्लभं प्रभुं प्रयतः ।
सूरिजिनेश्वरशिष्यश्च वाचको धर्मदेवो यः ॥ १४७ ॥
सूरिरशोकचन्द्रो हरिसिंहः सर्वदेवगणिप्रवरः ।
सर्वेऽपि तद्विनेयास्तेषां सर्वेषां शिष्योऽहम् ॥ १४८ ॥
ते मम सर्वे परमोपकारिणो वन्दनार्हा गुरवः ।
कृतशिवसुखसम्पातास्तेषां पादान् सदा वन्दे ॥ १४९ ॥
जिनदत्तगणिगुणशतं सप्रज्ञात(सम्पूर्ण) सौम्य(सोम)चन्द्रबिम्बमिव ।
भव्यैर्भण्यमानं भव-रविसन्तापमपहरतु ॥ १५० ॥

गणधरसार्धशतकं समाप्तम्

(३)

श्रीजिनदत्तसूरिरचितं

सुगुरुपारतन्त्र्यम् ।

मयरहियं गुणगणरयणसायरं सायरं पणमिऊणं ।
सुगुरुजणपारतंतं उवहिं व्व थुणामि तं चेव ॥ १ ॥
निम्महियमोहजोहा निहयविरोहा पणट्ठसंदेहा ।
पणयंगिवग्गदावियसुहसंदोहा सुगुणगेहा ॥ २ ॥
पत्तसुजइत्तसोहा समत्तपरतित्थजणियसंखोहा ।
पडिभग्गलोहजोहा दंसियसुहुम(मह)त्थसत्थोहा ॥ ३ ॥
परिहरियसत्तबाहा हयदुहदाहा सिवबतरुसाहा ।
संपावियसुहलाहा खीरोअहिणु व्व अगाहा ॥ ४ ॥
सुगुणजणजणियपुज्जा सज्जो निरवज्जगहियपव्वज्जा ।
सिवसुहसाहणसज्जा भवगुरुगिरिचूरणे वज्जा ॥ ५ ॥
अज्जसुहम्मप्पमुहा गुणगणनिवहा सुरिंदविहियमहा ।
ताण तिसंझं नामं नामं न पणासए जियाणं ॥ ६ ॥
पडिवज्जियजिणदेवो देवायरिओ दुरंतभवहारी ।
सिरिनेमिचंदसूरी उज्जोयणसूरिणो सुगुरू ॥ ७ ॥

संस्कृतच्छाया ।

मद(क)रहित गुणगणरत्नसाग(क)र साद(त)र प्रणम्य ।
सुगुरुजनपारतन्त्र्यमुदधिमिव स्तवीमि तदेव ॥ १ ॥
निर्मथितमोहयोधा निहतविरोधाः प्रणष्टसन्देहा. ।
प्रणताङ्गिवर्गदापितसुखसन्दोहाः सुगुणगेहाः ॥ २ ॥
प्राप्तसुयतित्वशोभाः समस्तपरतीर्थजनितसंक्षोभाः ।
प्रतिभग्नलोभयोधा दर्शितसूक्ष्मार्थ(सुमहार्थ)शास्त्रौघाः ॥ ३ ॥
परिहृतसत्त्वबाधा हतदुःखदाहाः शिवाम्रतरुशाखाः ।
सम्प्रापितसुखलाभाः क्षीरोदधिरिवागाधाः ॥ ४ ॥
सुगुणजनजनितपूजाः सद्यो निरवद्यगृहीतप्रव्रज्याः ।
शिवसुखसाधनसज्जा भवगुरुगिरिचूर्णे वज्रा' ॥ ५ ॥
आर्यसुधर्मप्रमुखा गुणगणनिवहा सुरेन्द्रविहितमहाः ।
तेषां त्रिसन्ध्यं नाम नाम न प्रणाशयति जीवानाम् ॥ ६ ॥
प्रतिपन्नजिनदेवो देवाचार्यो दुरन्तभवहारी ।
श्रीनेमिचन्द्रसूरिरुद्योतनसूरिः सुगुरुः ॥ ७ ॥

वर्धमानसूरिः—

सिरिवद्धमाणसूरी पयडीकयसूरिमंतमाहप्पो ।
पडिहयकसायपसरो सरयससंकु व्व सुहजणओ ॥ ८ ॥

जिनेश्वरसूरिः—

सुहसीलचोरचप्परणपच्चलो निच्चलो जिणमयंमि ।
जुगपवरसुद्धसिद्धंतजाणओ पणयसुगुणजणो ॥ ९ ॥
पुरओ दुल्लहमहिवल्लहस्स अणहिल्लवाडए पयडं ।
मुक्का वियारिऊणं सीहेण व दव्वलिंगिगया ॥ १० ॥
दसमच्छेरयनिसिविप्फुरंतसच्छंदसूरिमयतिमिरं ।
सूरेण व सूरिजिणेसरेण हयमहियदोसेण ॥ ११ ॥

जिनचन्द्रसूरिः—

सुकइत्तपत्तकित्ती पयडियगुत्ती पसंतसुहमुत्ती ।
पहयपरवाय(इ)दित्ती जिणचंदजईसरो मंती ॥ १२ ॥

अभयदेवसूरिः—

पयडिअनवंगसुत्तत्थरयणकोसो पणासियपओसो ।
भवभीयभवियजणमणकयसंतोसो विगयदोसो ॥ १३ ॥
जुगपवरागमसारपरूवणाकरणबंधुरो धणियं ।
सिरिअभयदेवसूरी मुणिपवरो परमपसमधरो ॥ १४ ॥

श्रीवर्धमानसूरिः प्रकटीकृतसूरिमन्त्रमाहात्म्यः ।
प्रतिहतकषायप्रसरः शरच्छशाङ्क इव शुभजनकः ॥ ८ ॥
सुखशीलचौरन्यत्करणप्रत्यलो निश्चलो जिनमते ।
युगप्रवरशुद्धसिद्धान्तज्ञाता प्रणतसुगुणजनः ॥ ९ ॥
पुरतो दुर्लभमहीवल्लभस्याणहिल्लपाटके प्रकटम् ।
मुक्ता विचा(दा)र्य सिंहेनेव द्रव्यलिङ्गि-गजाः ॥ १० ॥
दशमाश्चर्यनिशिविस्फुरत्स्वच्छन्दसूरिमततिमिरम् ।
सूरेणेव सूरिजिनेश्वरेण हतमथितदोषेण ॥ ११ ॥
सुकवि(कृति)त्वप्राप्तकीर्तिः प्रकटितगुप्तिः प्रशान्तशुभमूर्तिः ।
प्रहतपरवादिदीप्तिर्जिनचन्द्रयतीश्वरो मन्त्री ॥ १२ ॥
प्रकटितनवाङ्गसूत्रार्थरत्नकोशः प्रणाशितप्रदोषः ।
भवभीतभविकजनमनःकृतसन्तोषो विगतदो(द्वे)षः ॥ १३ ॥
युगप्रवरागमसारप्ररूपणाकरणबन्धुरो बाढम् ।
श्रीअभयदेवसूरिर्मुनिप्रवरः परमप्रशमधरः ॥ १४ ॥

जिनवल्लभसूरिः—

कयसावयसंता(तो)सो हरि व्व सारंगभग्गसंदेहो ।
गयसमयदप्पदलणो आसाइयपवरकव्वरसो ॥ १५ ॥
भीमभवकाणणंमी दंसियगुरुवयणरयणसंदोहो ।
नीसेससत्तगरुओ सूरी जिणवल्लहो जयइ ॥ १६ ॥
उवरिट्ठियसच्चरणो चउरणुओगप्पहाणसच्चरणो ।
असममयरायमहणो उड्ढमुहो सहइ जस्स करो ॥ १७ ॥
दंसियनिम्मलनिच्चलदंतगुणोऽगणियसावउत्थभओ ।
गुरुगिरिगरुओ सरहु व्व सूरी जिणवल्लहो होत्था ॥ १८ ॥
जुगपवरागमपीऊसपाणपीणियमणा कया भव्वा ।
जेण जिणवल्लहेणं गुरुणा तं सव्वहा वंदे ॥ १९ ॥
विप्फुरियपवरपवयणसिरोमणी वूढदुव्वहखमो य ।
जो सेसाणं सेसु व्व सहइ सत्ताण ताणकरो ॥ २० ॥
सच्चरियाणमहीणं सुगुरूणं पारतंतमुव्वहइ ।
जयउ(इ) जिणदत्तसूरी सिरिनिलओ पणयमुणितिलओ ॥ २१ ॥

कृतश्रावकसत्त्रासः(श्वापदसन्त्रासो) हरिरिव सारा(र)ङ्गभग्नसन्देहः ।
गतसमय(समदगज)दर्पदलन आस्वादितप्रवरका(क)व्यरसः ॥ १५ ॥
भीमभवकानने दर्शितगुरुवच(द)नरत्न(द)नसन्दोहः ।
निःशेषसत्त्वगुरुः सूरिर्जिनवल्लभो जयति ॥ १६ ॥
उपरिस्थितसच्चरणश्चतुरनुयोगप्रधानसच्चरणः ।
असममदराग(मृगराज)मथन(राजमदन) ऊर्ध्वमुखः शोभते यस्य करः ॥ १७ ॥
दर्शितनिर्मलनिश्चलदा(द)न्तगुणोऽगणितश्रावको(श्वापदो)त्थभयः ।
गुरुगिरिगुरु शरभ इव सूरिर्जिनवल्लभोऽभूत् ॥ १८ ॥
युगप्रवरागमपीयूषपानप्रीणितमनसः कृता भव्याः ।
येन जिनवल्लभेन गुरुणा तं सर्वथा वन्दे ॥ १९ ॥
विस्फुरितप्रवरप्रवचनशिरोमणिर्व्यूढदुर्वहक्षमश्च ।
यः शिष्या(शेषा)णां शेष(षः)व शोभते सत्त्वानां त्राणकरः ॥ २० ॥
सच्चरितानामही(धी)नं सुगुरूणां पारतन्त्र्यमुद्वहति ।
जयतु(ति) जिनदत्तसूरिः श्रीनिलयः प्रणतमुनितिलकः ॥ २१ ॥

इति सुगुरुपारतन्त्र्यम्

(४)

कविपल्हविरचिता

पट्टावली(जिनदत्तसूरिस्तुतिः)।

जिण दिट्ठइं आणंदु चडइ अइरहसु चउग्गुणु।
जिण दिट्ठइ झडहडइ पाउ तणु निम्मलु हुइ पुणु।
जिण दिट्ठइ सुहु होइ कट्ठ पुव्वुक्किउ नासइ।
जिण दिट्ठइ हुइ रिद्धि दूरि दारिद्दु पणासइ।
जिण दिट्ठइ हुइ सुइ धम्ममइ अनुदहु काइं उइरहु।
पहु नवफणिमंडिउ पासजिणु अजयमेरि कि न पिक्खहु॥ १॥
मयण म करि धरि धणुहु बाण पुणि पंच म पयडहि।
रूविण पिम्मपयावि थंभ हरि हरु मन(त) विनडहि।
रूउ पिम्मु ता बाण मयण ता दरिसहि धणुहरु।
नम(व)फणिमडिउसीसि जाव न हु पेक्खहि जिणवरु।
जइ पडिहासि पासजिणिंदवसि नाणवंत निम्मलरयण।
न सु धणुहरु बाण म रूव नहि न रूयपिसु हुइ हइमयण॥ २॥
नम(व)फणिपासजिणिंदु गढिउ अन्नहि जु दिट्ठउ।
अजयमेरि संभरिनरिंदु ता नियमणि तुट्ठउ।
कंचणमउ अइ कलसु सिहरि साणउ रजविअउ।
जणु सुवराणि खउ ववइ विब्बु(ब्बु) आयासि मवनउ।
जा वुक्कमिसिण ढक्कारविण करु उब्भिवि फरहरइ धय।
जिणदत्तसूरि घर धम(व)लि जसि ता पसिद्धि सुरसुयणि कय॥ ३॥
देवसूरिपहु नेमिचंदु बहुगुणिहिं पसिद्धउ।
उज्जोयणु तह वद्धमाणु खरत(?)रवर लद्धउ।
सुगुरु जिणेसरसूरि नियमि जिणचंदु सुसंजमि।
अभयदेउ सव्वंगु नाणि जिणवल्लहु आगमि।
जिणदत्तसूरि ठिउ पट्टि तहि जिण उज्जोइउ जिणवयणु।
सावइहिं परिक्खिवि परिवरिउ सुद्धि मइग्घउ जिव रयणु॥ ४॥

धणुहर धयवड वरिय सारि सिंगार सुसज्जिय ।
सोहग्गिण गुडगुडिय पंच [व]र पडिम निमज्जिय ।
ति(नि)यड(रू)अ वेअ गलिय पिंमपडिकारनिरुत्तिय ।
रइरणरहसुचलिय गरुयमाणिण म अमत्तिय ।
करि कडयड मुणिमहिवइहिं रहिय रूवय संपुन्नभय ।
जिणदत्तसूरिसीहह भयण मयणकरडिघड विहडि गय ॥ ५ ॥
तवखलप्फभोसणह धम्मधीरिमसुरिमसुविसालह ।
संजमसिरभासुरह दुसहद(व)यदाढकरालह ।
नाणनयणदारुणह नियमनिरुनहरसमिद्धह ।
कम्मकोय(व)निहुरह विमलपहपुच्छपसिद्धह ।
उपसमणउयरधरदुब्विसह गुणगुंजारवजीहह ।
जिणदत्तसूरि अणुसरहु पय पावकरडिघडसीहह ॥ ६ ॥
जरजलवहलरउद्द लोहलहरिहिं गज्जंतउ ।
मोहमच्छउच्छलिउ कोवकल्लोल वहंतउ ।
मयमयरिहि परिखरिउ वेचवहुवेलदुसंचरु ।
गव्वगरुयगंभीरु असुहआवत्तभयंकरु ।
ससारसमुद्दु जु एरिसउ जसु पुणु पिक्खिवि दरियइ ।
जिणदत्तसूरिउवएसु सुणि त पवरंडइ तरियइ ॥ ७ ॥
सावय किवि कोयलिय केवि रारह(यी)रिय पसिद्धिय ।
ठाइ ठाइ लक्खिउयहि मूढ नियवित्तिविरुद्धिय ।
दरहिं न किंपि परत्र वेविसु परुप्परु जुज्झहि ।
सुगुरु कुगुरु माणि मुणिवि न किवि पइंवरु बुज्झहिं ।
जिणदत्तसूरि जि न नमहि पयपउम मच्चु(गव्वु) नियमणि वहहि
संसारउयहि दुत्तरि पडिय ति न हु तरंडइ चडि तरहिं ॥ ८ ॥
तव-संजम-सयनियम-धम्मकंमिण वावरियउ ।
लोह-कोह-मय-मोह दह व सत्तिहि परिहरियउ ।
विसमछंदलक्खणिण सत्थअत्थत्थविसालह ।
जिणवल्लहगुरुमत्तिवंतु पयडउ कलिकालह ।

अन्निहि वि गुणिहि संपुन्नतणु दीणदुहियवद्धरणु घर ।
जिणदत्तसूरि पर पल्हु भ(?)णु तत्तचंतु सलहियइ घर ॥ ९ ॥
वक्खाणियइ त परमतत्तु जिण पाउ पणासइ ।
आराहियइ त वीरनाहु कइपल्हु पयासइ ।
धंमु त दयसंजुत्तु जेण वरगइ पाविज्जइ ।
चाउ त अणखंडियउ जु वंदिणु सलहिज्जइ ।
जइ ठाउ त उत्तिमु मुणिवरह वि [पवरवसहिहो चउर नर ।
तिम सुगुरुसिरोमणि सूरिवर खरतरसिरिजिणदत्त वर ॥ १० ॥]*

इति श्रीपट्टावलीपद्दानि । संवत् ११७० वर्षे अश्वयुगाचरणे ११ तिथौ श्रीमद्धारानगर्यां
श्रीखरतरगच्छे विधिमार्गप्रकाशिवसतिवासिश्रीजिणदत्तसूरीणां
शिष्येण जिनरक्षितसाधुना लिखितानि ।

[* इति श्रीपट्टावली ॥ सं ११७१ वर्षे पत्तनमहानगरे श्रीजयसिंहदेवविजयिराज्ये । श्रीखरतरगच्छे । योगीन्द्र—युगप्रधान-वसतिवासिश्रीजिनदत्तसूरीणां शिष्येण ब्रह्मचंद्रगणिन लिखिता ॥ —जै. भा. प्रतिपाठः]

अवशिष्टपाठ-भेदः ।

पृ.	पं.	क.	ख.
६७	१४	अवधिजिनादयः	सामान्यकेवलिनः
,,	१५	०लक्ष्मा	०लक्ष्म्या
,,	२६	०ति राति दे०	०ति दे०
६९	१९	०निद्राऽभा०	०निद्राया अभा०
७०	२६	चोरा	चौरा
७१	१२	एतदेव	तदेव
७२	४	०पुङ्खं (प्पं)	०पुप्पं पुङ्खं
,,	१०	इदानीं	इदानीं यथा
,,	,,	०देशवि०	०देष्टो नि०
,,	,,	निवेशिते	निविशते
७३	२	गुणः !	गुणः ! न कोऽपी-त्यर्थः
७४	८	कुर्वन्ति	करोति
,,	९	,,	,,
,,	,,	अन्तराभावं	व्यवधानाभावं
७५	१२	०त्पात्रं	०त्पात्रलक्षणं
,,	१४	०भिक्षयोधे च भ०	भिक्षायाधिभ०
७७	१७	विविधमा०	०त्रिपमा०
,,	३१	गलति सशेषं	गलति सति शेषं
७९	११	भजत	भज्यते
,,	१३	०येन	येण०
,,	१६	०इपारं	०द्रस्य पारं
,,	३०	तरन्	तरन् दृश्यते यद्यपि जडैः पानीयैर्वारितो बहुलः लाभं करोति स पोतः पारं प्राप्नोति प्रापयत्यारोहान्

विशिष्टनामसूची ।

(मूले)

(व्याख्यायाम्).

8318

GAEKWAD'S ORIENTAL SERIES.

Critical editions of unprinted Sanskrit Works edited by competent scholars, and published by the Oriental Institute, Baroda

BOOKS PUBLISHED Rs A

1 Kavyamimamsa a work on poetics by Rajasekhara (880-920 A D) edited by C D Dalal and R Ananta krishna Sastry 1916 Re issue 1924 2-4

This book has been set as a text-book by the Bombay and Patna Universities

2 Naranarayanananda a poem on the Pauranic story of Arjuna and Krsna s rambles on Mount Girnar by Vas tupala Minister of King Viradhavala of Dholka com posed between Samvat 1277 and 1287 i e A D 1221 and 1231 edited by C D Dalal and R Anantakrishna Sastry 1916 *out of print*

3 Tarkasangraha a work on Philosophy (refutation of Vaiśesika theory of atomic creation) by Anandajnana or Anandagiri the famous commentators on S ankara carya s Bhāsyas who flourished in the latter half of the 13th century edited by T M Tripathi 1917 2-0

4 Parthaparakrama a drama describing Arjuna s re covery of the cows of King Virata by Prahladanadeva the founder of Palanpur and the younger brother of the Paramara king of Chandravati (a state in Marwar) and a feudatory of the kings of Guzerat who was a Yuvaraja in Samvat 1220 or A D 1164 edited by C D Dalal 1917 0-6

5 Rastraudhavamsa an historical poem (Mahakāvya) describing the history of the Bagulas of Mayuragiri from Rastraudha king of Kanauj and the originator of the dynasty to Narayana Shāh of Mayuragiri by Rudra Kavi composed in S aka 1518 or A D 1596 edited by Pandit Embar Krishnamacharya with Intro duction by C D Dalal 1917 1-12

6 Linganuśasana on Grammar by Vamana who lived between the last quarter of the 8th century and the first quarter of the 9th century edited by C D Dalal 1918 0-8

7 Vasantavilasa an historical poem (Mahākāvya) des cribing the life of Vastupāla and the history of

Rs A.

Guzerat by Balachandrasuri (from Modheraka or Modhera in Kadi Prant Baroda State) contemporary of Vastupala composed after his death for his son in Samvat 1296 (A D 1240) edited by C D Dalal 1917 1–8

8 **Rupakasatkam** six dramas by Vatsaraja minister of Paramardideva of Kalinjara who lived between the 2nd half of the 12th and the 1st quarter of 13th century edited by C D Dalal 1918 2–4

9 **Mohaparajaya** an allegorical drama describing the overcoming of King Moha (Temptation) or the conversion of Kumarapala the Chalukya King of Guzerat to Jainism by Yaśahpala an officer of King Ajayadeva son of Kumarapala who reigned from A D 1229 to 1232 edited by Muni Chaturvijayaji with Introduction and Appendices by C D Dalal 1918 2–0

10 **Hammiramadamardana** a drama glorifying the two brothers Vastupala and Tejahpala and their King Viradhavala of Dholka by Jayasimhasuri pupil of Virasuri and an Acarya of the temple of Munisuvrata at Broach composed between Samvat 1276 and 1286 or A D 1220 and 1239 edited by C D Dalal 1920 2–0

11 **Udayasundarikatha** a romance (Campu in prose and poetry) by Soddhala a contemporary of and patronised by the three brothers Chchittaraja Nagarjuna and Mummuniraja successive rulers of Konkan composed between A D 1026 and 1050 edited by C D Dalal and Pandit Embar Krishnamacharya 1920 2–4

12 **Mahavidyavidambana** a work on Nyaya Philosophy by Bhatta Vadindra who lived about A D 1210 to 1274 edited by M R Telang 1920 2–8

13 **Prācinagurjarakavysangraha** a collection of old Guzerati poems dating from 12th to 15th centuries A D edited by C D Dalal 1920 2–4

14 **Kumārapalapratibodha** a biographical work in Prakrta by Somaprabhacharya composed in Samvat 1241 or A D 1195 edited by Muni Jinavijayaji 1920 7–8

15 **Ganakarika** a work on Philosophy (Pāśupata School) by Bhāsarvajna who lived in the 2nd half of the 10th century edited by C D Dalal 1921 1–4

16 **Sangitamakaranda** a work on Music by Narada edited by M R Telang 1920 2–0

17 **Kavindracarya List** list of Sanskrit works in the collection of Kavīndracarya a Benares Pandit (1656 A D) edited by R Anantakrishna Shastry with a foreword by Dr Ganganatha Jha 1921 0–12

18 **Varahagrhyasutra** Vedic ritual (domestic) of the Yajurveda edited by Dr R Shamasastry 1920 0–10

19 **Lekhapaddhati** a collection of models of state and private documents dating from 8th to 15th centuries

Rs A

A D edited by C D Dalal and G K Shrigondekar 1925 | 2-0

20 **Bhavisayattakahā or Pañcamīkaha** a romance in Apabhramśa language by Dhanapala (circa 12th century) edited by C D Dalal and Dr P D Gune, 1923 | 6-0

21 **A Descriptive Catalogue of the Palm leaf and Important Paper MSS in the Bhandars at Jessalmere,** compiled by C D Dalal and edited by Pandit L B Gandhi 1923 | 3-4

22 23 **Parasurāmakalpsūtra** a work on Tantra with commentary by Ramesvara and Paddhati by Umananda edited by A Mahadeva Sastry, B A 2 vols 1923 | 11-0

24 **Tantrarahasya** a work on the Prabhakara School of Purvamimamsa by Ramanujacarya edited by Dr R Shamasastry 1923 | 1-8

25 32 **Samarāṅgana** a work on architecture town planning and engineering by king Bhoja of Dhara (11th century) edited by Mahamahopadhyaya T Ganapati Shastri Ph D 2 vols, 1924 1925 | 10-0

26 41 **Sādhanamālā** a Buddhist Tantric text of rituals dated 1165 A D consisting of 312 small works composed by distinguished writers edited by Benoytosh Bhattacharyya M A Ph D 2 vols 1925–1928 | 14-0

27 **A Descriptive Catalogue of MSS in the Central Library, Baroda** Vol I (Veda Vedalakṣana and Upanisads) compiled by G K Shrigondekar, M A and K S Ramaswami Shastri with a Preface by Dr B Bhattacharyya Ph D 1925 | 6-0

28 **Mānasollāsa or Abhilasitārthacintāmani** an encyclopædic work divided into one hundred chapters treating of one hundred different topics by Somesvaradeva a Chalukya king of the 12th century edited by G K Shrigondekar, M A 3 vols vol I 1925 | 2-12

29 **Nalavilasa** a drama by Rāmchandrasuri pupil of Hemachandrasūri describing the *Paurānika* story of Nala and Damayanti edited by G K Shrigondekar and L B Gandhi 1926 | 2-4

30 31 **Tattvasangraha** a Buddhist philosophical work of the 8th century by Sāntaraksita a Professor at Nalandā with Pañjika (commentary) by his disciple Kamalasila also a Professor at Nalandā edited by Pandit Embar Krishnamāchārya with a Foreword in English by Dr B Bhattacharyya M A Ph D 2 vols 1926 | 24-0

33 34 **Mirat-i Ahmadi** with its Khatimae or Supplement By Ali Mahammad Khan, the last Moghul Dewan of Gujarat edited in the original Persian by Syed Nawabali Professor of Persian Baroda College 3 vols (vol I and III in the Press), vol II 1926 | 12-0

Rs A

35 **Mānavagrhyasūtra** a work on Vedic ritual (domestic) of the Yajurveda with the Bhasya of Astavakra edited with an introduction in Sanskrit by Pandit Ramakrishna Harshaji S'astri, with a Preface by Prof B C Lele, 1926 . .. 5-0

36 **Nāṭyaśāstra** of Bharata with the commentary of Abhinavagupta of Kashmir edited by M Ramakrishna Kavi M A 4 vols, vol I, illustrated, 1926 . 6-0

37 **Apabhramsakāvyatrayī** consisting of three works, the Carcari, Upadesarasayana and Kālasvarūpakulaka, by Jinadatta Sūri (12th century) with commentaries, edited by L B Gandhi 1927 . 4-0

38 **Nyāyapravesa, Part I** (Sanskrit Text) on Buddhist Logic of Dinnaga, with commentaries of Haribhadra Sūri and Parsvadeva edited by Principal A B Dhruva, M A, LL B, Pro Vice Chancellor, Hindu University, Benares *Shortly*

39 **Nyāyapravesa, Part II** (Tibetan Text) edited with introduction, notes appendices, etc, by Pandit Vidhusekhara Bhattacharyya, Principal, Vidyabhavana, Visvabharati, 1927 1-8

40 **Advayavajrasangraha** consisting of twenty short works on Buddhist philosophy by Advayavajra a Buddhist savant belonging to the 11th century A D, edited by Mahāmahopadhyaya Dr Haraprasad Shastri M A, C I E, Hon D Litt 1927 . 2-0

42 **Kalpadrukosa** standard work on Sanskrit Lexicography by Kesava edited with an elaborate introduction and indexes by Pandit Ramavatara Sarma, M A, Sahityacharya of Patna In two volumes, vol I, 1928 10-0

43 **Mirat-i-Ahmadi Supplement**: by Ali Muhammad Khan Translated into English from the original Persian by Mr C N Seddon, I C S (retired) and Prof Syed Nawab Ali, M A Corrected Re issue, *shortly* 6-8

BOOKS IN THE PRESS.

1 **Rāmacarita** of Abhinanda, Court poet of Haravarsa (cir 9th century A D) edited by K S Ramaswami Shastri

2 **Nātyadarpana** on dramaturgy by Ramacandra Suri with his own commentary edited by Pandit L B Gandhi and G K Shrigondekar, M A

3 **Nātyaśāstra** Vol II edited by M Ramakrishna Kavi

4 **Jayākhyasamhitā**: an authoritative Pancharatra work edited by Pandit E Krsnamacaryya of Vadtal

5 **Buddhist works on Logic** containing reconstructed texts from Chinese, Tibetan texts and English translation of Chinese texts of ancient authors like Nagarjuna Vasubandhu, etc by Prof Giuseppe Tucci of Italy

RS. A.

6 Mānasollāsa or Abhilașitārthacintāmani, vol. II. edited by G. K. Shrigondekar, M.A.

7. A Descriptive Catalogue of MSS. in the Oriental Institute, Baroda, vol. II (S'rauta, Dharma and Gṛhya Sūtras) compiled by the Library staff.

8. A Descriptive Catalogue of MSS. in the Jain Bhandars at Pattan; edited from the notes of the late Mr. C. D Dalal, by Pandit L. B. Gandhi, 2 vols.

9. Bhāvaprakāśana of S'āradātanaya: an ancient work on Dramaturgy: edited by Pandit Ramaswami Shastri, Oriental Institute, Baroda and His Holiness Yadugiri Yatiraja Swami, Melkot.

10. Prajñopāyaviniścayasiddhi of Anangavajra and Jñānasiddhi of Indrabhūti: two important works belonging to the little known Vajrayāna school of Buddhism (8th century A D.): edited by Dr. B. Bhattacharyya, Ph D.

11. Siddhāntabindu: on Vedānta philosophy by Madhusūdana Sarasvati with commentary of Puruṣottama; edited by P. C. Divanji, M A., LL M.

12 Tathāgataguhyaka or Guhyasamāja: the earliest and the most authoritative work of the Tantra School of the Buddhists: edited by Dr. B. Bhattacharya, Ph.D., Director, Oriental Institute, Baroda.

13. Influence of Portuguese on the Asiatic Languages: Translated into English from Portuguese by Prof. A. X. Soares, M A., Baroda College, Baroda

14 Persian Chronicle: history of the Safvi Period of Persian History 15th and 16th centuries by Hasan Ramlu: edited by C. N. Seddon, I C S. (*retired*), Reader in Persian and Marathi, University of Oxford.

15. Nañjarājayaśobhūṣaṇa: by Nṛsiṁhakavi *alias* Abhinava Kalidasa, a work on Sanskrit Poetics and relates to the glorification of Nañjarāja, son of Vīrabhūpa of Mysore: edited by E. Krishnamacharya.

PUBLISHED BY THE GOVERNMENT OF H.H. THE MAHARAJA GAEKWAD OF BARODA.

Gazetteer of the Baroda State. By Rao Bahadur Govindbhai H Desai, B A, LL B, Naeb Dewan, Baroda State, and the late Principal A B Clarke, B A With map 2 volumes, 1923, each Rs 15

•

Census of India, 1921, Vol XVII, Baroda. By Satyavrata Mukerjea, B A, Subah, Baroda Division, formerly Superintendent of Census Operations, Baroda State

In three parts 1921-22—	Rs	As	P
Part I Report	16	8	0
„ II Imperial Tables	9	0	0
„ III State Tables	4	8	0

Mirat-i-Ahmadi, the Original Persian Text Edited by Professor Nawab Ali In 3 volumes

(Gaekwad's Oriental Series Vol II, 1927, Rs 12 Vols I and III are in the Press)

English Translations of Vols I and II are also in preparation